Tudor George Ciubotaru

AFARIS

UMBRE PE AORA

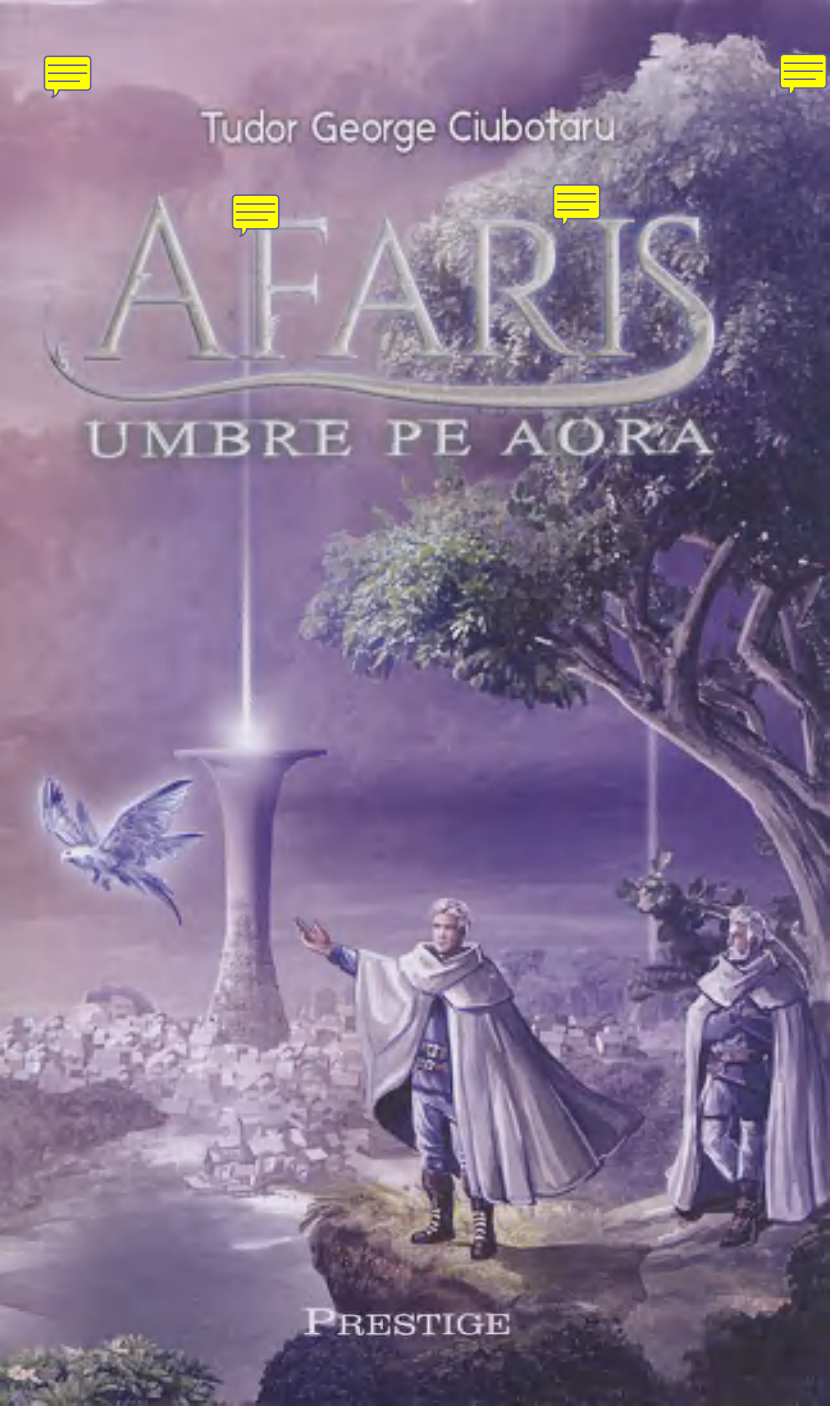

PRESTIGE

După ce Afaris descoperă corpul mutilat şi neînsufleţit al unei Nimfe în timpul unei drumeţii, Saraf, tatăl său şi liderul Aorienilor realizează că profeţia sa este inevitabilă. Războiul va începe în curând între Aorieni şi magnificile Nimfe.

Temerea sa devine şi mai mare atunci când află de apariţia unor noi puţuri energetice pe Aora, care răsar de nicăieri şi emană o nergie mistică şi malefică, corupând mințile celor care îi cad pradă, transformându-i în nebuni, însetaţi de sânge. Astfel, pune la cale un plan diplomatic de a preveni războiul, dar, totodată, îi pregătește pe oameni pentru ce e mai rău. Afaris începe un antrenament special cu tatăl său, sporindu-şi puterile, dincolo de orice imaginaţie, devenind o armă vie, cu scopul de a juca un rol vital în viitorul război.

După ce războiul începe într-un târziu, locuitorii Aorei sunt separaţi în mai multe tabere. Unii sunt cuprinși de o energie neagră, vânându-i pe ceilalți, alții încearcă să supravieţuiască. Unii încearcă să câştige războiul, iar alţii încearcă să restabilească pacea pe Aora. Dar nimic nu este ce pare a fi, aşa cum a spus Pandora:

„Adevăratul inamic se ascunde în umbre".

978-606-8863-27-6

PRESTIGE

Copertă: Design: Adrian Baluta
Tehnoredaetare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

Copyright © 2018 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CIUBOTARU, TUDOR GEORGE
AFARIS - Umbre pe Aora / Tudor George Ciubotaru. - Bucureşti : Prestige, 2018
ISBN 978-606-8863-27-6

821.135.1

Tel.: 0732.55.88.33
www.iuppy.ro
www.facebook.com/iuppy.ro

ISBN: 978-606-8863-27-6

Tudor George Ciubotaru

AFARIS

Umbre pe Aora

PRESTIGE

București – 2018

Profeţia lui Saraf

Saraf a deschis brusc ochii. Stătea întins pe spate şi simţea dalele de piatră ale străzii cum îi apasă pe coaste. Cerul era senin, iar vântul adia uşor. Amorţit, s-a ridicat în şezut şi a rămas mut de uimire când a văzut unde se afla. Era într-unul dintre oraşele de pe Aora, dar nu putea să îşi dea seama cu exactitate în care, deoarece nici măcar o singură casă nu mai stătea în picioare. Peste tot în jurul lui erau numai ruine. Mici incendii ardeau printre dărâmături, iar străzile erau împânzite cu corpurile neînsufleţite ale Aorienilor care locuiau în oraş.

S-a ridicat în picioare, încercând să se dezmeticească şi să înţeleagă ce s-a întâmplat. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era acela că s-a dus la culcare în patul său. Fără să mai stea mult pe gânduri, a realizat că acesta era probabil un vis.

A răsuflat uşurat, apoi a aruncat o privire în jur. Zeci de corpuri neînsufleţite erau împrăştiate pe strada oraşului, cu mantiile albe, tipice Aorienilor, pătate cu sânge. Majoritatea corpurilor erau acoperite cu răni adânci şi tăieturi, iar unele dintre ele aveau membre lipsă.

În dreapta lui se afla un corp rezemat de peretele unei case. Avea trei răni mari pe corp, una în dreptul gâtului, una pe piept şi una deasupra buricului. Ochii defunctului priveau în gol spre mâna dreaptă, în care încă mai ţinea ferm mânerul unei săbii. Saraf a păşit încet spre corpul Aorianului, studiind cu atenţie rănile sale, încercând să-şi dea seama de unde proveneau. În stânga trupului inert erau imprimate în peretele casei trei tăieturi adânci. Era clar că

arma care l-a doborât pe Aorian și-a lăsat amprenta și pe casa din spatele lui.

Saraf s-a lăsat în genunchi în fața corpului neînsuflețit și și-a pus mâna dreaptă pe pieptul Aorianului. Rănile păreau a fi făcute de gheara unui animal, însă doar o singură specie de pe Aora putea provoca un asemenea dezastru: Nimfa, gigantica pasăre cu patru aripi și patru membre, înarmată cu gheare ascuțite și un cioc pe măsură.

Visul părea că l-a dus pe Saraf undeva, după o bătălie între Aorieni și Nimfe, lucru greu de crezut în lumea reală, deoarece Nimfele, în ciuda fizionomiei lor, erau ființe inteligente care comunicau cu Aorienii prin telepatie, iar relațiile dintre cele două specii dominante de pe Aora au fost pașnice încă de la începuturi, chiar dacă mereu au păstrat o oarecare distanță. Dar ce ar fi putut duce la un asemenea conflict?

— Ehhh, a suspinat Saraf, ridicându-se în picioare și frecându-și fruntea. E doar un vis.

Sătul de imaginea macabră de care avea parte, Saraf a încercat să se trezească. Neavând succes, s-a ciupit de braț. A simțit durerea, ca și cum ar fi fost reală, însă tot nu a reușit. Enervat, și-a tras singur o palmă zdravănă peste față. Durerea iar a părut reală, obrazul fiindu-i în continuare amorțit și simțea durerea în maxilar.

— E o viziune...

A privit în jur șocat. Era pentru prima dată în viața lui când o viziune și-a făcut apariția în vis. De obicei erau scurte imagini din viitor sau un bagaj mai mare de informații pe care le primea fiind lucid, urmate de o puternică durere de cap, dar ceea ce trăia el acum era cu totul altceva. Brusc, în mintea lui, peisajul macabru a căpătat un alt înțeles mult mai terifiant. Asta urma să se întâmple!

— Pandora, a strigat el, dar niciun răspuns.

A pornit rapid pe străduța orașului, fiind atent să nu calce pe corpurile înșirate pe jos sau pe membrele pierdute.

— Pandora, ești aici, a strigat din nou, dar niciun răspuns.

Viziunea trebuia să aibă un mesaj pentru el, un deznodământ. Nu putea să iasă singur din ea, nu el era în control în această lume.

A început să alerge prin oraș, încercând să își dea seama unde era sau, mai exact, unde trebuia să ajungă. O casă dărâmată i-a atras atenția, pentru că în mijlocul rămășițelor a văzut un corp imens prăbușit la pământ. Ajungând în dreptul lui, a realizat că era o Nimfă, iar în spatele ei, cocoțat, cu o sabie în mână, stătea un Aorian cu fața mutilată, parcă ar fi fost viu. Expresia de groază din ultimele sale clipe de viață i-a rămas imprimată pe chip. Pășind printre dărâmăturile casei, a observat că jumătate din corpul Nimfei a avut aceeași soartă: penele arse, iar din falnicele ei aripi au mai rămas doar oasele, cu ceva carne arsă, prinsă de ele.

Saraf nu mai înțelegea ce se întâmplă. Nimic din toate acestea nu aveau sens. Nimfele nu puteau controla focul, darămite să îl folosească ca armă. Doar câțiva Aorieni mai talentați și dornici de cunoaștere au deprins această tehnică.

De undeva, din dreapta lui, a auzit un zgomot, apoi sunet de pași târșâiți. A ieșit dintre dărâmăturile casei și a pornit-o grăbit spre locul din care a auzit sunetul.

Zgomotul s-a auzit din nou, ușor astupat de pașii grei ai lui Saraf. Părea că vine de pe strada din dreapta. Trecând colțul casei, a strigat din nou:

— Pandora, tu e...

Nu a apucat să își termine propoziția, pentru că a realizat că nu era persoana pe care o căuta. În fața ochilor săi, la mai bine de 20 de pași în față, era așezată, cu spatele, o creatură umanoidă, foarte slabă și cu pielea neagră. Nici peisajul nu mai era același, totul era mult mai întunecat pe aleea respectivă, în spatele și în jurul creaturii, asemenea unei pâcle negre ce absorbea toată energia din

jur, transformând străduța orașului Aorian într-un peisaj macabru.

Creatura a auzit glasul lui Saraf și s-a întors încet spre el. Avea ochii roșiatici, injectați, trei coarne ce îi ieșeau din frunte, ce se arcuiau ușor peste cap, gura larg deschisă, cu dinți ascuțiți, printre care se scurgea un lichid vâscos și negru, picurând pe dalele de piatră de sub ea, iar în mână ținea de gât corpul unui Aorian.

Ciudata ființă a început să se apropie încet de Saraf. Părea foarte slăbită, abia mai putea să se țină pe picioare, dar, în ciuda aspectului ei muribund, trăgea în continuare corpul după ea, șuierând pe gura larg deschisă cu fiecare pas.

Zgomotul pe care îl făcea îi dădea lui Saraf fiori pe șira spinării. Creatura s-a oprit și, cu o forță incredibilă, a azvârlit corpul neînsuflețit până la picioarele Aorianului împietrit. Saraf a privit în jos, ca să descopere că acela nu era nimeni altul decât Afaris, ultimul său fiu.

De nicăieri, l-a lovit o durere masivă în cap. A căzut în genunchi lângă corpul fiului său, urlând de durere. Un volum imens de informații își făceau apariția în mintea lui din neant, supunându-l unor chinuri imense. Când, în final, toate gândurile s-au așternut la locul lor, s-a ridicat în capul oaselor. Creatura stătea nemișcată studiindu-l din priviri.

Saraf a dus mâna la nas, simțind cum se scurge un lichid din nările sale. Ştergându-se cu mâna, a observat că era sânge, iar mantia sa era pătată de la abundența sângelui care i se scurgea din nas. Prea preocupat să se mai îngrijoreze și cu acest detaliu minor, a ridicat privirea la creatură. Acum a înțeles ce anume semnifica viziunea sau cel puțin ce era mai important din ea.

Creatura a făcut un pas spre Saraf, apoi, încă unul, puțin mai rapid. Cu toată forța, a început să alerge spre Saraf, având o viteză incredibilă, ținând cont de starea deplorabilă a corpului ei. Degetele sale, precum niște gheare,

erau pregătite să-l înșface. Saraf stătea nemișcat, urmărind nepăsător scena. Când mai avea doar câțiva pași până la el, creatura a plonjat înainte, fiind pregătită să-l atace cu toata puterea.

Pericolul i-a activat lui Saraf toate simțurile. Mâinile și picioarele au devenit puternice, gata de luptă, mintea îi era ascuțită, iar timpul parcă era aliatul lui, încetinind, din ce în ce mai mult, până aproape să se oprească. Creatura aluneca ușor prin aer, apropiindu-se cu capul de chipul lui Saraf, care o privea încruntat și gânditor. Fiind la doar câțiva centimetri de ea, a putut să-i simtă mirosul de putrefacție. Părea a fi moartea în persoană.

Privind pătrunzător creatura în ochi, Saraf a spus:

— Așadar, a început...

Capitolul I

O nimfă moartă

În vârful celui mai înalt munte de pe micuța planetă Aora, numit *Muntele Primei Lumini*, așezat în zăpadă, cu picioarele încrucișate și cu mâinile pe genunchi, stătea și medita un băiat aflat în pragul maturității, numit Afaris. La fel ca toți ceilalți locuitori ai Aorei, părul său era alb, asemenea zăpezii din jurul lui, iar ochii, de un albastru intens, oglindă a sufletului său pur.

Deși era îmbrăcat în niște straie subțiri, iar temperatura era cu mult sub punctul de îngheț, Afaris nu simțea frigul. Abilitățile sale îi permiteau să reziste la astfel de temperaturi. De asemenea, putea alerga mai repede decât orice animal, putea influența mediul înconjurător și putea comunica cu orice altă ființă, telepatic. Abilitățile sale erau îngrădite de imaginație sau de lipsa de antrenament, însușiri perfect normale pe Aora, însă în restul universului umblau legende despre puterile uluitoare ale Aorienilor.

Afaris a deschis ochii și a privit în zare, spre orizontul ce părea că nu se mai termină. Deasupra atârna soarele, care cobora încet de pe cer. În stânga lui stătea Ulmaf, cel mai bun prieten al său. Acesta, așezat în zăpadă, continua să mediteze. Ulmaf era puțin mai scund decât Afaris, dar avea în schimb fizicul mai dezvoltat. Părul său lung îi atârna pe spate, iar pe chip se răsfirau în vânt două șuvițe.

Ulmaf, simțind privirea lui Afaris, a deschis ochii și a întors privirea spre acesta:

— Ești treaz de mult?

Afaris clătină ușor din cap:

— Acum m-am trezit și eu.

Privi în jur și observă că lipsește cineva.

— Unde e Debiana?

Ulmaf roti privirea, încercând să își găsească iubita. Se ridică în capul oaselor și o observă în spatele lor stând pe marginea muntelui și jucându-se cu niște bulgări de zăpadă pe care îi făcea să plutească în jurul ei.

Afaris s-a ridicat și el în picioare, își scutură straiele de zăpadă, apoi își dădu cu o mână bretonul din ochi. Văzând că Debiana nu a băgat de seamă că cei doi au terminat meditația, ridică din zăpadă cu ajutorul minții un bulgăre pe care îl propulsă direct în creștetul capului ei, moment în care Ulmaf a început să râdă cu poftă.

Debiana tresări surprinsă și se întoarse brusc spre ei. Își scutură cu mâinile părul ei lung și alb, în timp ce bulgării de zăpadă continuau să leviteze în jurul ei. Schiță un zâmbet scurt și porni atacul.

Bulgării de zăpadă ce levitau în jurul ei au plonjat în toate direcțiile, cu scopul de a-i înconjura pe cei doi. Unul dintre bulgări plonjă direct spre chipul lui Afaris, care se feri fără prea mult efort. Un alt bulgăre, venind din stânga, îl avea ca țintă pe Ulmaf, care continua să rânjească. Acesta, simțind bulgărele cum vine spre el, se lăsă rapid în jos, evitând în ultimul moment impactul. Se ridică apoi, având pe față un zâmbet strengar:

— Ha, m-ai ra...

Nu a apucat să termine fraza, deoarece unul dintre bulgării de zăpadă ce zburau în jurul lor profită de moment și îl nimeri direct în gură.

Debiana a început să râdă, de asemenea, și Afaris, care a urmărit întreaga scenă. Ulmaf începu să scuipe zăpada ce i-a intrat în gură. Înclină ușor capul pe spate și expiră tot aerul din plămâni care devenise brusc foarte fierbinte, așa încât zăpada ce i-a rămas în gură topindu-se instantaneu.

— Mă declar învins, spuse Ulmaf, începând să râdă ușor de hilarul eveniment.

Debiana bătu ușor din palme, ca și cum s-ar fi felicitat singură, zâmbind satisfăcută. Bulgării de zăpadă ce zburau în jurul celor doi se prăbușiră inofensiv la pământ.

— Nu te îngrijora, dragul meu, poți să îți iei revanșa imediat. Facem o întrecere până la poalele muntelui, acum, că ați terminat și voi de meditat?

— Normal, răspunse Afaris. Oricum, am zăbovit destul, în curând se va lăsa seara.

Deși toți erau foarte rapizi, Afaris reușea să câștige orice cursă aproape de fiecare dată, indiferent dacă era pe munte, pe câmp sau prin pădure. Ulmaf și Afaris au venit lângă Debiana, pe marginea unei creste de munte. În fața lor se întindea o pantă abruptă. Nu puteau vedea prea departe, deoarece norii acopereau această parte de munte. Vizibilitatea redusă făcea cursa să fie și mai interesantă.

Plin de sine, Afaris le-a spus:

— Vă las să porniți primii, ca să egalăm șansele!

— Cum dorești, rezultatul va fi același, eu prima și voi, în urma mea, exclamă Debiana.

Ulmaf zâmbi șiret:

— Deși îmi place priveliștea pe care o am din spatele tău, îmi voi călca pe suflet de data aceasta și o să alerg în fața ta.

— Nu e o întrecere în argumente, îi îndemnă Afaris, hai, luați-o la goană odată!

Cei doi îndrăgostiți s-au privit unul pe celălalt și, fără nici un avertisment, s-au aruncat amândoi în văzduh, gonind în jos pe munte cu toată viteza. Afaris, așa cum a promis, a rămas în urmă. Se gândea să lase pe altcineva să câștige de data aceasta, de preferat Ulmaf.

În acest grup de prieteni existau mici gelozii. Debiana, fiind o femeie foarte frumoasă și atrăgătoare, întorcea multe priviri, uneori chiar și pe ale lui Afaris, iar acesta, la rândul său, era admirat de ea. Acest lucru îl făcea uneori pe Ulmaf să se simtă stânjenit. Nu îi era teamă că ar putea să o piardă,

deoarece un cuplu odată format pe Aora rămânea așa pe veci, însă Afaris îl întrecea din multe puncte de vedere și nu voia ca Debiana să trăiască cu impresia că iubitul ei iese întotdeauna pe locul doi. Își dorea să dovedească în fața ei și a lui Afaris că a făcut alegerea corectă. Acesta era un argument bun pentru a-l lăsa pe Ulmaf să câștige.

Însă și Afaris avea gelozia lui. Nu era gelos pe Ulmaf pentru relația lui cu Debiana, ci era gelos pe amândoi, că s-au găsit unul pe celălalt. Era clar că erau suflete-pereche. Dar oare când va veni și rândul lui?

Considerând că le-a acordat suficient avans, Afaris a plonjat și el de pe creasta muntelui, în văzduh.

De îndată ce picioarele sale au aterizat pe zăpadă, și-a canalizat toată forța în ele pentru a accelera cât mai rapid, înainte de a intra în norii ce împrejmuiau muntele. Atingând viteza dorită și apropiindu-se de norii denși, Afaris și-a îndreptat atenția către simțurile sale extrasenzoriale. Vizibilitatea fiind aproape nulă în interiorul norilor, iar viteza de deplasare foarte mare, ochii săi nu erau eficienți în aceste condiții. Trebuia să vadă ce se afla în fața sa prin alte mijloace.

Ascuțindu-și simțurile și folosind mintea ca un sonar, Afaris putea detecta cu ușurință obstacolele din calea sa, cât să aleagă drumul optim pe care să îl urmeze.

La început, totul era ușor, trebuia doar să observe denivelările, rocile, gheața și posibilele schimbări bruște de înălțime. Dacă plonja din greșeală de pe vreo stâncă, avea nevoie de multă energie să își păstreze echilibrul în aer pentru a-și amortiza căderea. Apoi au început să apară copaci și alte forme de vegetație rarefiată. Un moment de neatenție, o creangă primită direct în față și totul s-ar fi dat peste cap, începând cu simțurile și terminând cu echilibrul.

În scurt timp, Afaris a ajuns sub nori, redobândindu-și vizibilitatea. Zăpada se rarefia și apăreau din ce în ce mai mulți copaci și arbuști tipici zonei de munte, însă prietenii lui nu erau de găsit. Probabil erau mult mai înaimte decât el.

Știind că în scurt timp traseul urma să se termine, odată cu intrarea în pădurea de la poalele muntelui, Afaris a realizat că această cursă probabil era pierdută. Nefericirea lui era câștigul lui Ulmaf, dar, din punctul său de vedere, el avea de câștigat în ambele cazuri. Oricum, fericirea prietenului său era mai importantă decât a lui, dacă stătea să le pună în balanță.

Observând o creastă de munte ce se înălța ușor în stânga sa, Afaris a decis să își schimbe traiectoria spre aceasta. Cu suficientă viteză, putea face un salt spectaculos în aer, care ar fi durat destul de mult, cât să poată vedea tot ce se afla înaintea lui, posibil și pe adversarii săi.

Zis și făcut. Afaris se îndreptă în sus spre creasta ușor înclinată și plonjă din vârful acesteia, căutându-i cu mare atenție pe prietenii lui. Aceștia însă erau de negăsit: nici pe munte și nici la baza pădurii, unde era, teoretic, linia de sosire.

„Să fi trecut pe lângă ei când eram în nori? Îmi este greu să cred, nu m-am mișcat atât de repede și nici nu i-am simțit. Ar fi trebuit să îi simt...", se gândi acesta.

Aterizând înapoi pe sol după micul salt făcut, Afaris a renunțat la cursă și s-a oprit în loc. Era un pic îngrijorat.

Ascuțindu-și mintea, Afaris i-a strigat telepatic:

„Ulmaf! Debiana!".

De îndată, Debiana i-a intrat în șirul gândurilor:

„Unde ai dispărut? Te căutăm de-o veșnicie!".

„Poftim? Eram în urma voastră, acum câteva clipe am ieșit din nori".

„Cursa s-a terminat de mult. Nu știam ce e cu tine, așa că am pornit în căutarea ta. Oricum, trebuie să îți arătăm ce am găsit! Vino la noi!".

Afaris detectă imediat locația de unde veneau undele psihice ale Debianei. Se afla undeva în stânga poziției sale față de munte, în imediata apropiere a pădurii. A început de îndată să alerge în direcția respectivă, curios să afle ce voia aceasta să îi arate.

În scurt timp, îi zări pe prietenii săi, stând unul lângă altul și holbându-se la ceva ce părea a fi o stâncă.

Apropiindu-se de ei, încetini pasul.

— La ce vă uitați, strigă către ei.

— Pare a fi o Nimfă, răspunse Ulmaf.

Afaris s-a apropiat de ei și a văzut în întregime animalul imens ce stătea întins pe pământ, fără suflare. Nu putea să creadă ceea ce vedea. Într-adevăr, era o Nimfă, una dintre nenumăratele ființe din această specie frumoasă și puternică de pe Aora.

Nimfele, care au fost descoperite pe Aora la puțin timp după venirea primilor oameni, sunt niște ființe pe cât de mari, pe atât de frumoase și de puternice. Corpul lor putea să depășească și până la de zece ori dimensiunea unui Aorian, având patru membre cu câte două articulații, gheare, un cioc imens, ușor arcuit în jos, două perechi de aripi, iar pielea lor era acoperită cu pene groase și solide.

Era evident un lucru: Nimfa din fața lor fusese mutilată. Ciocul ei era rupt, aripile îi lipseau și era plină de răni pe tot corpul.

— Ce crezi că a pățit, întrebă Debiana.

— Nu îmi dau seama, i-a răspuns Afaris, dar pare că a fost atacată și omorâtă.

— De cine? Cine ar fi capabil să facă așa ceva? Și, mai presus de toate, de ce, continuă Ulmaf surprins de răspunsul lui Afaris.

Afaris căzuse pe gânduri, situația era foarte stranie. Era strict interzis pe Aora să iei viața unei ființe, indiferent de situație. Chiar și Nimfele respectau această lege a Aorienilor, cu mici excepții: odată la câteva generații, se organiza un turnir în care Nimfele se luptau între ele. Mergeau mai departe Nimfele care pierdeau, până la bătălia finală, care se dădea până la moarte. Nimfa învinsă reprezenta trecerea de la o generație mai slabă la una mai puternică. Dar acest lucru era un spectacol organizat din timp, la care participau mii de

Nimfe şi era strict interzis Aorienilor. În urma bătăliei, corpul Nimfei învinse era scufundat în Lacul Oglinzilor, cunoscut şi sub numele de Cimitirul Nimfelor, aflat pe partea cealaltă a Aorei.

Însă ceea ce aveau în faţa ochilor era clar o crimă. O sfidare a celor mai puternice convingeri ale fiinţelor de pe Aora.

— Trebuie să mergem să îi spunem tatălui meu, i-a anunţat Afaris.

— Crezi că are legătură cu suspiciunile sale, l-a întrebat Debiana.

— Nu ştiu, orice este posibil. Un lucru este cert: dacă Nimfele vor crede că un Aorian a făcut asta, atunci relaţiile de prietenie dintre noi şi ele vor fi în mare primejdie.

Deşi Nimfele erau fiinţe necuvântătoare, erau extrem de inteligente şi bine organizate. Au învăţat în timp, ca şi Aorienii, să comunice folosind undele cerebrale, respectiv telepatia. Vreme de nenumărate cicluri solare, Aorienii şi Nimfele au trăit în pace, respectându-se reciproc. Însă această pace era acum pusă în primejdie.

— Hai să o luăm din loc, nu avem timp de pierdut, îi îndemnă Afaris.

— Şi cu ea ce facem, întrebă Debiana.

— Nu ştiu, cred că cel mai bine este să o lăsăm aici şi să îi spunem tatei cât mai repede. El este cel mai în măsură să decidă.

Dar, pe lângă misteriosul corp neînsufleţit al Nimfei, o altă întrebare la fel de stranie îl apăsa pe Afaris: ce s-a întâmplat în timpul cursei? Cum au reuşit prietenii lui să termine cursa atât de repede? Era ca şi cum ar fi rămas blocat în timp...

Poate că tatăl său putea să îi răspundă şi la această întrebare.

Fără să stea pe gânduri, cei trei au luat-o la goană spre pădurea ce se întindea înaintea lor. Copacii, înalţi şi groşi, având cupola de frunze foarte densă, nu permiteau luminii să pătrundă în pădure. Astfel, interiorul pădurii era mereu

întunecat şi răcoros, lipsit de vegetaţie la sol, lucru care făcea deplasarea uşoară şi plăcută. În scurt timp, erau să ajungă acasă, în oraşul Saraf-Menom, locul lor natal.

Gonind prin pădure, Afaris i-a simţit pe Ulmaf şi pe Debiana la fel de neliniştiţi ca şi el. Este prima crimă pe care au întâlnit-o în viaţa lor. De fapt, în afară de primele conflicte dintre Aorieni şi Nimfe, nu-şi aminteşte să fi existat vreodată o crimă. Însă totul avea o soluţie.

În scurt timp, au ajuns la marginea pădurii, unde s-au oprit puţin să îşi tragă răsuflarea şi să îşi refacă energia. În faţa lor se vedea o câmpie lungă, aflată uşor în pantă, iar în stânga ei, un ocean ce se întindea cât vedeai cu ochii. În mijlocul acestui peisaj mirific, în locul în care oceanul şi pământul se unesc, se ridica falnic superbul oraş Saraf-Menom.

Capitolul II

Biblioteca cristalelor

Cu mult timp în urmă, înainte de apariția civilizației Aoriene, în locul în care astăzi se înalță falnicul oraș Saraf-Menom, era doar un puț ce coboară până în centrul planetei. Prin acest puț se revarsă la suprafață însăși energia Aorei. În timpul zilei, cu ochiul liber, nu părea a fi nimic spectaculos, dar, când se lăsa întunericul, nenumărate fascicule și unde sclipitoare de energie ce urcau încet din puț spre cer împodobeau peisajul.

Într-o bună zi, din senin, purtați în sus de undele energetice ale puțului, au apărut primii doi Aorieni, părinții civilizației și însăși copiii Aorei, Saraf Tatăl și Calis Mama. În acele timpuri, cei doi erau niște copii ce păreau fragezi și delicați, dar în ale căror vene circula puterea de viață a planetei. Cu timpul, au crescut, au descoperit lumea, au descoperit dragostea și au dat viață primului lor fiu.

Atunci, un lucru total neașteptat s-a întâmplat. Ca și cum ar fi fost chemați de strigătele pruncului, din puțul energetic au apărut alți copii, asemenea lui Saraf și Calisei. Astfel, părinții civilizației și-au asumat responsabilitatea de a-i proteja și de a-i învăța pe toți copiii Aorei.

Saraf, știind de existența mai multor puțuri energetice ce refulau la suprafața planetei, a decis să plece, bănuind că este posibil ca și din alte puțuri să fi apărut alți copii ai Aorei, bănuială ce s-a adeverit. 15 puțuri a găsit în total pe planetă și peste 100 de copii pe care i-a luat cu el la iubita lui, Calis.

Timpul a trecut și civilizația Aoriană a început să înflorească. În jurul puțului s-a ridicat, treptat, un orășel. Astăzi, poartă numele de Saraf-Menom. Cu timpul, civilizația s-a ex-

tins peste planetă, ridicându-se orașe la marginea puțurilor ce se aflau pe uscat, mai exact 14 orașe, fiecare fiind condus de câte un fiu sau fiică de-ai lui Saraf și ai Calisei.

Un singur puț a rămas nepopulat, așteptând venirea ultimului fiu. Deși momentul în care se va ridica și ultimul oraș este incert, un lucru este sigur: va fi numit Afaris-Menom.

* * *

Cei trei prieteni stăteau la marginea pădurii și admirau peisajul, încercând să se liniștească în urma șocului. Afaris se uita către oraș, spre centrul lui, unde acum se înălța un imens turn, care a fost construit în jurul puțului energetic. Puțul continua să se verse prin vârful turnului, energia sa putând fi observată de la acea depărtare cu ochiul liber, întrucât soarele nu mai avea puterea necesară să ascundă razele și fasciculele sale de energie. În acel turn erau cele mai mari șanse să îl găsească pe tatăl său.

A întors privirea spre cei doi prieteni, care stăteau pe pământ în dreapta sa. Ulmaf era tolănit pe spate, privind cerul, iar Debiana se juca cu puterile ei, făcând să răsară din iarbă floare după floare, una mai frumoasă și mai viu colorată decât cealaltă.

— Chiar ai o imaginație bogată, o complimentă Afaris. Multe dintre aceste flori nu le-am văzut niciodată.

Debiana zâmbi:

— Mersi. Sunt doar experimente, nu am mai creat de mult o floare care să îmi placă suficient, cât să îi dau o denumire.

— Nici Aora nu a inventat atâtea specii de plante, pe câte ai tu în grădină și pe casă, glumi Ulmaf.

— Într-o zi, îți voi crește și ție una. O să am grijă să fie una țepoasă și să răsară la tine în gură.

Afaris zâmbi. Săracul Ulmaf, fata asta nu rata nicio ocazie de a-și umili iubitul.

— Sunteți gata de plecare, întrebă Afaris.

Ulmaf sări în picioare, plin de energie:

— Hai!

— Imediat, răspunse Debiana.

Aceasta se concentră, iar în fața ei a început să răsară o tulpină subțire ce se tot înălța, împodobită cu frunze verzulii și muguri de culoare mov.

Ulmaf îl privi pe Afaris cu o expresie ironică, apoi își dădu ochii peste cap, oftând zgomotos.

Debiana îl ignoră și își continuă creația. Tulpina începu să se arcuiască, formând o coroniță. Apucă planta de la baza tulpinii și o rupse, apoi aceasta s-a arcuit într-un cerc perfect. Și-o așeză ușor pe cap, moment în care mugurii mov înfloriră, transformându-se în flori mari ce se potriveau perfect cu părul ei, după care s-a ridicat în picioare, îi zâmbi lui Ulmaf, făcu o piruetă rapidă și grațioasă, apoi își sărută pe buze iubitul care se topi instant.

— Gata, hai să mergem, îi îndemnă aceasta și o luă la fugă în jos pe câmpie spre oraș, cei doi urmând-o îndeaproape.

În scurt timp, au ajuns la marginea orașului, unde locuitorii își făceau de lucru. Unii au ieșit cu familiile, cu prietenii sau cu prietenele pe câmpia de lângă oraș, să povestească sau să se distreze. Alții își făceau de lucru prin grădina din jurul casei lor sau experimentau diverse decorațiuni din flori sau pietre prețioase, pe care le așezau pe pereții caselor lor din lemn, din piatră și argilă.

Cei trei îi salutau pe toți cei pe lângă care treceau fie printr-o mișcare ușoară a capului, fie printr-un zâmbet sau un gest cu mâna, în timp ce mergeau agale pe potecile din pietre ce șerpuiau printre case.

Deși timpul îi presa și trebuiau să ajungă cât mai repede pentru a-i da vestea lui Saraf, nu doreau să îi îngrijoreze pe vecinii lor fugind ca vântul printre case.

Oricum, orașul era mic, comparativ cu drumul pe care l-au străbătut în grabă până aici. Puțin peste 4.000 de Aorieni locuiau în prezent aici. Străzile erau foarte întortocheate. Dacă

nu cunoşteai bine oraşul şi nu puteai să te ghidezi după soare şi după turn, cu siguranţă te pierdeai de câteva ori până să ajungi la destinaţie. Opt străzi principale plecau din centrul oraşului, din jurul turnului, care se ramificau în străzi mai mici până la ieşirea din oraş, asemenea rădăcinii unui copac. Cu alte cuvinte, străzile erau rădăcina, turnul, tulpina, cerul era cupola, iar Aorienii erau micile vieţuitoare ce locuiau în acest copac imens.

Intrând de pe străduţele oraşului pe una dintre aleile principale, cei trei prieteni porniră în linie dreaptă spre baza turnului. Pe stradă erau mai mulţi copii care se jucau. O fetiţă alerga şi ţopăia pe stradă. Debiana o zări şi o recunoscu imediat. Era vecina ei, care locuia în casa care era perete în perete cu locuinţa ei. O ştia pe fetiţă din ziua în care s-a născut.

— Ce faci, scumpa mea, o întrebă Debiana, continuând să meargă alături de Ulmaf şi de Afaris.

Fetiţa o zări pe Debiana, schiţă un zâmbet tandru şi alergă spre ea.

— Mă joc. Voi ce faceţi, îi întrebă ea.

— Tocmai ne-am întors de pe munte şi avem puţină treabă, răspunse Debiana.

— De pe munte!? Mi-ai adus şi mie nişte zăpadă?

Debiana zâmbi şi se aplecă pe un genunchi în faţa fetei, ciupind-o uşor de obrazul stâng.

— Nu am putut astăzi că suntem în grabă, dar îţi promit că data viitoare îţi aduc un bulgăre şi am să te învăţ cum să îţi faci singură unul.

Fetiţa se întristă puţin şi răspunse:

— Bine...

Debiana îi zâmbi şi o îmbrăţişă scurt, se ridică apoi în picioare, grăbind pasul pentru a-i ajunge pe băieţi din urmă.

Tăcut, Afaris se concentră încercând să depisteze urma energetică a tatălui său. În scurt timp, o găsi în subteran, într-unul din nivelurile inferioare ale turnului.

— Tata este probabil în bibliotecă, îi anunţă el.

La baza turnului se aflau mai multe intrări, la care se ajungea urcând câteva zeci de trepte de piatră. Porțile turnului erau mereu deschise și puteai chiar să simți cum energia se scurge din turn prin acestea, scăldând întregul oraș.

Afaris, Ulmaf și Debiana au urcat în grabă treptele și au păşit pragul porții, în sala mare a turnului, unde piloni imenși împodobiți cu marmură, pietre prețioase și desene din aur susțineau imensa construcție. În centrul încăperii se vedea gaura imensă ce ducea spre centrul pământului. Fasciculele de energie ce ieșeau din puț pluteau prin încăpere și își găseau odihnă pe trupurile persoanelor care stăteau răspândite prin cameră meditând.

Turnul avea două nivele subterane și cinci, deasupra solului, având tavanele de trei-patru ori mai înalte decât al unei case normale. Fiecare nivel avea scopul său: parterul și primul etaj erau săli de meditație; la al doilea etaj se afla sala filosofilor, unde Aorienii schimbau idei și poveşti, cu alte cuvinte o sală de creație intelectuală; la etajul trei se afla sala specialiștilor energetici, unde se duceau Aorienii care sufereau din cauza proastei alimentări energetice și cereau ajutorul specialiștilor pentru a le reface câmpul energetic; etajul patru deservea consiliul de guvernare, unde tatăl lui Afaris, Saraf, alături de consilierii săi, dezbătea eventualele probleme din societatea lor, relațiile dintre Aorieni și Nimfe, fiind de asemenea și locul în care se țineau întâlnirile sezoniere cu liderii tuturor oraşelor; la ultimul etaj locuiau Afaris cu tatăl și mama sa, într-o căsuță amplasată la marginea dinspre răsărit a turnului, restul etajului deservind Aorienilor care doreau să se relaxeze și să privească orașul de sus, de la balconul ce înconjura turnul și care era în întregime acoperit de flori și de iarbă. În subsolul turnului, primul nivel subteran, era un laborator de cercetare, unde își pierdeau timpul cei pasionați de tehnologie și creație, iar la ultimul nivel se afla biblioteca orașului, care înmagazina toată istoria și cultura Aorienilor.

Deşi imensa construcţie părea foarte fragedă, aceasta era susţinută de puterea puţului energetic, mărindu-i înzecit rezistenţa.

Mergând cu grijă să nu îi deranjeze pe Aorienii care meditau, cei trei au înaintat spre puţul energetic. Păşind peste marginea puţului şi intrând în unda acestuia, tinerii au simţit cum puternica energie îi ţinea plutind în aer. Cu un simplu gând au cerut energiei să îi poarte uşor în jos, spre ultimul nivel subteran al turnului.

După ce au trecut de nivelul laboratorului de cercetare, cei trei au ajuns la ultimul nivel. S-au lăsat purtaţi uşor de energie spre marginea puţului şi apoi au păşit pe teren solid. În jurul lor, pe măsură ce ochii li se adaptau cu lumina scăzută, distingeau imensa bibliotecă. Tavanul era luminat de pietre fosforescente, a căror lumină cobora uşor asupra celor care îşi petreceau timpul delectându-se cu poveşti şi istorie. Podeaua era acoperită cu o iarbă albastră ce sclipea uşor sub lumina pietrelor şi se hrănea din energia puţului. În linii drepte erau aşezaţi copaci de aceeaşi înălţime, ale căror tulpini şi ramuri erau prelucrate de aşa natură, încât să înmagazineze miile de cristale energetice, care, la rândul lor, înmagazinau milioane de amintiri, poveşti şi trăiri. Fiecare cristal emana propria lumină, a cărei culoare simboliza natura poveştii. Culorile vii, cum ar fi galben, verde, albastru sugerau amintiri vesele, cele albe, cunoştinţe, iar cele închise la culoare, amintiri sumbre şi întunecate, mare parte dintre ele aparţinând lui Saraf, care a fost singurul Aorian care a păşit în afara acestei lumi, singurul care a avut contact cu alte civilizaţii. Când s-a întors pe Aora după prima sa excursie, a decis că nimeni, niciodată, nu are voie să părăsească planeta, întrucât universul era un loc periculos care ar fi putut ameninţa modul lor paşnic de viaţă, în cazul în care Aorienii curioşi ar fi fost influenţaţi de aspiraţiile meschine ale altor specii.

După câteva clipe de căutat printre copaci, l-au zărit pe Saraf stând aşezat într-un arbust ce avea forma unui scaun

confortabil, cufundat în lectură, cu ochii închiși, câteva cristale plutind în cerc în jurul lui.

— Bună, tată, îl salută Afaris.

Saraf a deschis ochii și își privi fiul. Îi întoarse salutul cu un zâmbet și o plecăciune ușoară din cap, apoi îi salută la fel pe tovarășii săi.

— Ce vă aduce aici? Mi se pare mie sau păreți îngrijorați, îi întrebă acesta, lăsând cristalele să plutească înapoi în brațele copacilor din care proveneau.

— Trebuie să vorbim, îl anunță Afaris pe un ton ferm.

Tatăl său ridică o sprânceană și se ridică în picioare. Arbustul pe care șezuse până atunci începuse să se contorsioneze și să își reia forma inițială, dreaptă și perfectă.

— Vă ascult.

În scurt timp, cei trei i-au povestit lui Saraf evenimentele petrecute, în detaliu. De la cum au găsit inițial Nimfa decedată la mutilărilor ce le suferise. Pe măsură ce povesteau, Saraf devenea tot mai îngrijorat, scărpinându-și barba albă cu tot mai mult patos.

— Sunteți siguri că în cursa voastră nu ați declanșat o avalanșă ce ar fi putut să ducă la acest incident, îi întrebă el, cu un ton amenințător.

— Absolut siguri, afirmă Debiana.

— Hmmm! Nu avem timp de pierdut. Afaris, condu-mă spre locul unde ați găsit-o pe Nimfă. Voi, restul, este cel mai bine să vă întoarceți la casele voastre! Nici un sunet, nimănui, până nu aflăm exact ce s-a întâmplat!

Saraf a privit în jur după eventualele urechi curioase. Privirea lui s-a întâlnit cu privirile a doi dintre consilierii săi care, într-adevăr, au fost atenți la conversație. Aceștia, fixându-l pe Saraf cu privirea, au făcut o mică plecăciune din cap, semn că au înțeles ce voia să le transmită înțeleptul, și anume să păstreze tăcerea, deocamdată.

Ieșind din turn pe poartă, Debiana și Ulmaf și-au luat la revedere de la Afaris și de la tatăl său, pornind împreună spre casele lor.

Saraf l-a rugat pe unul dintre consilierii săi care i-a însoțit în drumul spre ieșire să o anunțe pe draga lui Calis că pleacă într-o mică escapadă cu fiul ei și să nu îi aștepte. Consilierul plecă deîndată spre ultimul etaj al turnului, unde, cel mai probabil, avea să o găsească pe mamă alături de florile ei sau privind orașul.

Afară, cerul era întunecat, noaptea s-a așternut peste Saraf-Menom, asemenea unei pături întunecate, iar în această conjunctură, adevărata frumusețe a orașului se trezi la viață. Pietrele pavate pe străzi, ce păreau în timpul zilei șterse și nesemnificative, prinseseră culoare. Energia puțului se propaga prin fiecare în parte, fiecare piatră luminând în felul ei și în culoarea ei, schimbându-și nuanțele treptat. Acest fenomen este cunoscut sub numele de Cântecul Aorei, în fiecare seară având un dans de culori ce se împrăștia în tot orașul. În unele seri, precum pulsul unei inimi, pietrele își schimbau culoarea, începând de la baza turnului și până la ieșirea din oraș, din albastru în galben, din galben în verde și tot așa. În alte seri, pietrele parcă îi urmăreau pe locuitori, luminând tot mai intens când aceștia călcau peste ele. În această seară, însă, Cântecul era neregulat, aleatoriu. Totuși, peisajul era spectaculos. Nici cerul, în cea mai senină și înstelată noapte, nu era atât de frumos pe cât era micuțul oraș Saraf-Menom.

— Trebuie să îți mai spun ceva, i se destăinui Afaris tatălui său. Când eram pe munte și alergam în cursă, s-a întâmplat ceva straniu.

— Ce anume?

— Îmi este greu să descriu, am rămas mult în urma lor. Dar nu mă refer la faptul că am alergat eu încet sau ei foarte repede, doar că ei au terminat cursa anormal de repede față de mine. A fost ca și cum aș fi fost blocat în timp o perioadă.

Această veste l-a tulburat pe Saraf mult mai tare decât vestea despre Nimfă. Se citea îngrijorarea și spaima pe fața lui. Motivul pentru care tatăl său era atât de afectat de această veste îi era necunoscut lui Afaris.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, înseamnă că avem mult mai puțin timp la dispoziție decât aș fi crezut, bolborosi Saraf.

— Ce vrei să spui, îl întrebă Afaris.

— Viziunile mele, profeția se apropie! Nu avem timp de pierdut! Hai!

Afaris își privi tatăl îngrijorat cum o ia la fugă spre ieșirea orașului care dădea înspre munte. Fără a mai sta pe gânduri, a pornit în urma lui. Nu știa de ce era tatăl său atât de alarmat, dar un lucru era cert: niciodată în viața lui nu și-a văzut părintele atât de agitat, așa cum era în seara aceasta.

Capitolul III

Energia clandestină

Pădurea era foarte tăcută și întunecată, nu puteai vedea mai nimic. Astfel, Saraf și Afaris își foloseau simțurile pentru a alerga. Lui Afaris îi era foarte greu să mențină pasul cu tatăl său și să se concentreze asupra percepерii împrejurimilor. Deodată s-a împiedicat de o creangă ruptă ce zăcea la sol, își pierdu echilibrul și concentrarea, neputând să vadă un copac ce stătea în drumul său. Impactul a fost atât de puternic, încât arborele s-a rupt în două, din locul în care Afaris intră în el. Tânărul se prăbuși la pământ, rostogolindu-se prin pădure, iar copacul a căzut în urma lui, făcând un zgomot puternic. Tatăl său, care a auzit ce s-a întâmplat, s-a oprit și s-a întors după el.

— Ești bine, îl întrebă acesta.

Afaris bolborosi ceva de neînțeles, în timp ce se ținea cu mâinile de cap, întins pe spate pe pământul rece.

— Dă-mi mâna, îl îndemnă Saraf.

Afaris ridică mâna dreaptă spre tatăl său, continuând să se țină de cap cu cealaltă mână. Era zdruncinat și amețit. Nici nu știa să spună exact în câte locuri s-a lovit.

Tatăl său l-a apucat de mână, punând degetul arătător și degetul mijlociu sub încheietura mâinii lui Afaris, iar acesta și-a îndreptat degetele sale peste încheietura mâinii tatălui său. Astfel s-a format o punte de transfer de energie între cei doi.

Afaris utiliză energia primită de la tatăl său pentru a-și accelera vindecarea rănilor survenite în urma incidentului. În câteva clipe, acesta s-a ridicat în picioare, complet refăcut.

— Mersi, i-a spus tatălui său.

Saraf încuviință din cap.

— Mai avem un pic și ajungem pe munte. În ce direcție trebuie să mergem de acolo?

— Nu vrei să mă lași pe mine primul?

— Bine, o să alergăm mai încet, dar tot trebuie să ne grăbim.

— De ce atâta grabă, se enervă Afaris. De ce nu putem să ne oprim să îmi explici gravitatea problemei?

Tatăl lui Afaris își încrucișă brațele agitat și expiră zgomotos. Avea dreptate. Îl supunea pe Afaris stresului și agitației sale fără a-i motiva de ce.

— Îți explic pe drum. Trebuie să ne grăbim!

Afaris a realizat că opțiunea de a sta puțin și a vorbi ca doi oameni normali ieșea din discuție, așa că o luă din loc, alergând umăr la umăr cu tatăl său, din fericire cu o viteză semnificativ mai redusă.

— Probabil ai auzit zvonuri, bârfe. Am încercat să păstrez această profeție între mine, ceilalți lideri de Menomuri și consilierii noștri, însă vorbele mele au ajuns să se împrăștie printre Aorieni, înainte de a ajunge într-un punct comun.

— Am auzit că ai avut o viziune cu mult timp în urmă. O viziune care te-a tulburat atât de tare, încât ai negat-o singur, vreme de multe cicluri solare. Dar nimeni nu mi-a spus exact ce ai văzut. Unii spuneau ba că ai văzut sfârșitul nostru, ba un război, ba defăimarea culturii noastre. Te-aș fi întrebat chiar eu ce ai văzut, dar am înțeles că nu vrei să vorbești despre asta, așa că am tăcut din gură.

Saraf se încruntă, iar fața lui era aceea a unui om trist și îndurerat pentru câteva secunde.

— Ai tăcut din gură ca toți ceilalți...

Un moment de tăcere se așternu între cei doi. Afaris nu voia să fie cel care vorbește primul. Știa că tatăl său voia să îi împărtășească povara care, în mod evident, îi apăsa sufletul mai greu decât putea el să înțeleagă.

— Cu câțiva ani în urmă, într-o zi obișnuită, am simțit ceva nou, o perturbare a energiei din jurul nostru. La început

nu am ştiut ce este, aşa că am continuat să o observ. Apoi, pe măsură ce natura acestei noi energii începea să prindă contur, am început să neg existenţa ei.

— Cum să negi existenţa a ceva ce puteai clar să simţi că există, îl întrebă Afaris.

— Ştiu că ţi se pare ciudat, dar până de curând nici eu nu am înţeles. Această nouă energie este întunecată, nu prevesteşte nimic bun. Privind spre ea, am văzut numai moarte şi distrugere, suferinţă şi disperare, nimic altceva.

Vorbele lui Saraf erau grele, însă Afaris continua să îl asculte cu interes, în timp ce alergau prin pădure.

— Pe măsură ce timpul trecea, această energie devenea tot mai proeminentă. Am realizat că aceasta creştea, era tot mai puternică. Apoi am realizat un lucru şi mai îngrijorător: se apropie de noi.

Cei doi au ieşit din pădure, iar în faţa lor se afla Muntele Primei Lumini. Afaris îi făcu semn tatălui său să îl urmeze spre partea din stânga a muntelui, unde Debiana şi Ulmaf găsiseră Nimfa.

— Dar ce este această energie, îl întrebă Afaris.

— Nu ştiu să îţi spun exact, însă panica mea a pornit în urma ultimei viziuni. Am văzut oraşele noastre arzând, i-am văzut pe semenii noştri culcaţi la pământ, fără suflare şi făcuţi bucăţi.

Peisajul macabru descris de tatăl său se potrivea perfect cu rămăşiţele Nimfei. Acest lucru îi dădea fiori pe şira spinării. Fără să spună un cuvânt, Afaris continua să îl asculte pe tatăl său:

— Le-am spus consilierilor mei, le-am spus copiilor mei şi chiar şi Regelui Nimfelor. Nu a vrut nimeni să mă asculte, toţi au crezut că îmi pierd minţile, că aşa ceva nu este posibil. Problema a fost că nu aveam niciun argument în afară de acea viziune, iar ei aveau argumente solide, cum că noi suntem cele mai puternice fiinţe din univers, că nimeni, nici o altă civilizaţie, nici măcar Nimfele, nu ar porni un război împo-

triva noastră. Şi, pe lângă forţa noastră, nu au nici un interes să o facă. Am tot încercat să îmi impun punctul de vedere, dar fără reuşită.

— Dar tu eşti un Profet! Cum pot să nu respecte acest lucru? Cuvântul tău este mai greu decât orice, îl încurajă Afaris.

— Singura persoană care m-a crezut este mama ta, Afaris!

— Şi eu te cred.

— Apreciez şi sper să nu fie prea târziu.

Cei doi au ajuns la trupul neînsufleţit al Nimfei. S-au oprit din mers, iar tatăl său începu să se plimbe pe lângă rămăşiţe, analizându-le, şoptind ceva ce Afaris nu putea distinge doar cu urechile. Ascuţindu-şi simţurile, a început să urmărească vorbele tatălui său, însă doar o frază a reuşit să audă:

— Sper să meargă, sper să meargă...

— Ce părere ai, îl întrebă Afaris.

Saraf stătea tăcut şi se uita în continuare la biata creatură.

— Spune-mi, Afaris, tu ce vezi?

— Văd o Nimfă care a murit într-un mod violent, probabil a fost omorâtă.

— Corect, acum întoarce-te cu spatele, îl îndemnă Saraf.

Afaris, puţin nedumerit, s-a întors cu spatele la Nimfă şi la tatăl său.

— Acum încearcă să te prefaci că ai uitat tot ce ai văzut şi lasă-mă pe mine să îţi spun ce văd eu. Văd o Nimfă care a fost ruptă în bucăţi în cel mai brutal mod posibil. Aripile ei au fost smulse şi nu sunt de găsit, penele ei sunt închise la culoare, iar sufletul ei este pierdut definitiv. Mă crezi că este adevărat ce îţi povestesc?

Afaris stătea şi asculta ce îi spunea tatăl său, încercând să nu se gândească la ceea ce a văzut cu ochii lui, ci să dea viaţă doar vorbelor lui Saraf. Chiar şi aşa, tatăl său nu l-ar fi minţit niciodată.

— Chiar dacă este groaznic ce spui, da, te cred.

— Bun, dar vrei să crezi? Vrei să vezi ce văd eu? Vrei să simți ce simt eu?

— Nu...

— Exact asta vreau să spun. Acesta este motivul pentru care am negat eu atâta timp acea energie ce îmi era atât de evidentă. De-asta nu m-a ascultat nimeni când am vrut să îi previn. Pentru că este atât de cumplit, încât preferam cu toții să ne mințim decât să spunem adevărul.

Ceea ce îi spunea Saraf avea logică și era o explicație foarte bună, însă Afaris nu putea să înțeleagă perfect acest fenomen.

Saraf veni lângă Afaris, care continua să cântărească și să analizeze vorbele tatălui său. Își așeză mâna peste umărul lui și îi zise:

— Asta este prima dovadă reală că acea energie există. Fără să ne dăm seama, ne inundă trupul, mintea și sufletul și ne otrăvește cu frică. Ne perturbă logica și rațiunea și ne face vulnerabili în fața ei. Înțelegi ce spun?

Afaris clătină din cap afirmativ.

— Ce trebuie să facem, îl întrebă acesta. Cum ne putem proteja de această energie? Și, mai ales, ce legătură are ea cu Nimfa? Să fi afectat gândirea cuiva atât de tare, încât să comită așa o atrocitate?

Saraf stătea și asculta șirul de întrebări ce i le punea Afaris și îl privea cu mândrie și cu speranță. Deși situația în care se aflau era înspăimântătoare, acesta schiță un zâmbet:

— Pui întrebările care trebuie. Înseamnă că ai înțeles tot ce ți-am spus. Toate la timpul lor, însă, în ceea ce privește decesul Nimfei, nu pot să îți răspund cert la această întrebare, dar moartea ei, cu siguranță, va crea mari dificultăți în relația noastră cu celelalte Nimfe.

Lui Afaris îi veni o idee, legată de problema diplomației:

— Hai să o ascundem, spuse acesta. Astfel, până aflăm

exact cu ce ne confruntăm putem evita un nedorit conflict cu Nimfele.

— Într-un fel ai dreptate, însă acum nu logica și rațiunea ta vorbesc, ci însăși otrava de care îți vorbeam. Vrei să te ascunzi, să negi.

— Nu vreau asta, doar că e mai bine...

— Mai bine să ce? Să ascundem adevărul față de toată lumea, să fim doar o mână de oameni conștienți de ceea ce ne așterne viitorul? Dragul meu, războiul deja a început și cu cât suntem mai puțini, cu atât suntem mai vulnerabili! Trebuie să ne asumăm riscurile și să încercăm să îi convingem pe Aorieni și pe Nimfe că această energie întunecată este reală și că suntem atacați de ea! Poate, poate, această nefericire se va transforma într-o binecuvântare! Poate o să ridice un semnal de alarmă și o să înceapă să mă asculte!

Afaris nu putea să spună că este perfect de acord sau nu cu planul tatălui său, însă respecta înțelepciunea sa și, prin urmare, încuviință din cap înghițind în sec în același timp.

— Oricum, o să observe rapid dispariția ei și o s-o caute, continuă Saraf.

— Bine, spune-mi cu ce pot să te ajut, ce vrei să fac.

— O să trebuiască să le găsim pe Nimfe și să le anunțăm, dar mai întâi vreau să mă duci pe traseul pe care l-ai urmat tu când ați coborât de pe munte.

Afaris a și uitat de acel ciudat eveniment din timpul cursei.

— Desigur, dar ce legătură are cu Nimfa? De ce este atât de important pentru tine? Nu înțeleg...

Saraf ridică privirea spre cer și își așează mâinile în șold.

— Hmmm, murmură acesta.

Lăsă apoi privirea în jos, privindu-l fix pe Afaris în ochi:

— Nu vreau să te mint, așa că te rog să nu mă obligi să o fac. Suspiciunile mele cu privire la acea profeție sunt nenumărate, una mai neagră decât alta, și nu vreau să te supun pe tine grijilor și stresului ce mă apasă pe mine zi de zi. Când o

să cred că este necesar, o să îți spun tot, însă, deocamdată, este mai bine așa.

Răspunsul său nu era satisfăcător pentru Afaris, însă vorbele lui Saraf au fost prea ferme pentru a putea spera măcar să obțină vreun răspuns explicit.

— Haide, ca să ne putem întoarce până nu găsesc Nimfele primele cadavrul. Știi prea bine că sunt rapide în a da cu presupusul.

Fără să mai stea pe gânduri, Afaris îl îndemnă pe tatăl său să îl urmărească în sus, pe munte. Deși nu putea vedea lucrurile așa de clar precum Saraf, era conștient că situația este urâtă. Acum nu îi mai păsa că alerga prea repede sau că risca să se rănească. Alerga cât de repede putea, urmând traseul parcurs mai devreme, în sus, pe munte, spre vârful acestuia, împreună cu Saraf.

Afaris era atent să urmeze pas cu pas și viraj cu viraj drumul său, chiar dacă acest lucru îl solicita și mai tare. Pe munte era primejdios să alergi și în timpul zilei, dar mai ales noaptea. Simțurile sale erau acum ascuțite la maximum.

În tot acest timp, tatăl său nu a scos niciun sunet, până la un moment dat:

— Încetinește, îl îndemnă el.

Afaris s-a oprit în loc și s-a întors spre tatăl său, pe care de-abia putea să îl vadă, dar simțea unde e. Puțin mai sus de ei, norii se învârteau în jurul muntelui, purtând aerul rece.

— Continuă să urci, dar mai încet, îi spuse Saraf.

Cei doi au continuat să urce pe munte. Fiind mai degajat, Afaris se concentră să simtă ce simțea și tatăl său, dar nu știa ce să caute. În scurt timp, păși înăuntrul norilor. Pe măsură ce urcau, Afaris simțea din ce în ce mai proeminent senzația de frig, mult mai tare decât atunci când stătea în vârful muntelui și medita.

Deodată, din urma lor se auzi un țipăt puternic, ce le-a făcut sângele să înghețe. Ecoul acelui țipăt a continuat să îi lovească încă o dată, și încă o dată...

Saraf și Afaris s-au oprit în loc și au privit în direcția de unde venea sunetul.

— Au găsit corpul, îl anunță Saraf.

Din nou, țipătul lovi muntele, mult mai tare ca prima dată. Apoi, alte țipete se auziră dinspre poalele muntelui.

— Ce facem, îl întrebă Afaris pe tatăl său.

— Continuă să urci, o să vedem la întoarcere ce facem.

— Mi s-a făcut pielea de găină, îi mărturisi Afaris.

— Da, și mie...

Pe măsură ce urcau agale pe munte, țipetele Nimfelor continuau să răsune, din ce în ce mai slab, până ce au dispărut definitiv. Afaris se gândea la ce era mai rău. Norocul său era că tatăl lui era cu el și știa ce e de făcut. Dacă ar fi fost singur, în mijlocul acestor evenimente macabre, probabil ar fi intrat în panică.

— E de ajuns, spuse Saraf.

Afaris se opri în loc.

— Simți și tu această răcoare, îl întrebă Saraf.

— Da. E foarte frig, mult mai frig decât era când am fost pe munte mai devreme. Cred că de la nori și de la faptul că ne mișcăm încet.

— Oare?

— Ce vrei să spui, îl întrebă Afaris.

Saraf își scutură mâinile, le ridică în dreptul feței, ținându-le împreunate, apoi le azvârli într-o parte. Deodată, Afaris simți cum norii din jurul lor se despart și părăsesc muntele, la comanda tatălui său. Cerul se eliberă și puțina lumină de la stele a coborât peste ei, permițându-le doar să se distingă unul pe celălalt cu ochiul liber.

— Simți, îl întrebă Saraf.

— Ce? Nu simt nimic.

— Exact, este la fel de rece.

Afaris îl privi pe Saraf. Era complet băgat în ceață, nu știa ce voia acesta să îi arate.

— Nu înțeleg...

Saraf oftă încet. Nici el nu știa cum să îi explice.

— Este mai cald afară decât ni se pare nouă, frigul pe care îl simțim este doar în mintea noastră.

— Ești sigur? Adică, e zăpadă și gheață în jurul nostru, totuși.

Fără niciun avertisment, precum un val care lovește țărmul, tot așa cei doi au fost loviți de un aer rece. Dar acest lucru era imposibil. Saraf controla chiar și în momentul de față vremea și nu avea cum să ajungă vântul la ei.

— Înțelegi acum, îl întrebă Saraf, iar Afaris clătină din cap. Suntem înconjurați de o energie ciudată.

Afaris se cutremură la gândul că stăteau în acea otravă invizibilă. Dar, totuși, era fascinat de câte putea să perceapă tatăl său.

— Este cumva aceeași energie de care îmi vorbeai?

— Îmi este teamă că da. Refulează în acest loc, cumva, de undeva...

Saraf s-a așezat în zăpadă, cu spatele la Afaris și, respectiv, la munte și și-a luat poziția de meditat. Afaris, prea tulburat, a decis să se joace cu bulgări de zăpadă, cum făcea Debiana, pentru a se mai destinde, în timp ce tatăl său era ocupat cu treburile lui.

Tot așteptând ca Saraf să se oprească din meditat, Afaris a început ușor să își dorească să plece. Acel fior rece continua să îl apese și să îi dea frisoane din când în când. Dar măcar începea să perceapă mai bine acea energie. Era într-adevăr puternică și proeminentă, iar gândurile sale adevereau vorbele lui Saraf. Voia să plece, să fugă, chiar să îl lase pe tatăl său acolo. Nu știa exact ce, dar ceva din acea energie îl alunga.

De parcă nu era suficient de încordat, deodată tatăl său s-a trezit brusc din meditație, urlând. Lui Afaris îi îngheță sângele în vene.

Saraf respira foarte puternic, gâfâind, apoi s-a ridicat brusc în picioare.

— Ești bine? Ce ai pățit, îl întrebă Afaris. Ce ai văzut?

— Nu știu... Chiar nu știu să descriu, însă am simțit la un moment dat o prezență în spate, o prezență foarte puternică. La început am știut că nu e reală, dar după aia...

— Sunt doar eu, nu e nimeni.

— Știu. Cred că am avut o viziune și am crezut că se întâmplă chiar acum. Cineva intenționa să mă omoare.

Deja era prea mult. Afaris a început să își dorească din toată inima să se întoarcă acasă. Niciodată nu a dus dorul pietrelor luminoase din Saraf-Menom, pe cât ducea acum.

— Hai să ne întoarcem, te rog!

— Da, e o idee bună, afirmă Saraf.

Pe măsură ce coborau muntele în pas alergător, Afaris devenea tot mai îngrijorat în privința inevitabilei întâlniri cu Nimfele. Dacă excursia pe munte din această noapte a fost înspăimântătoare, nu se putea compara cu o Nimfă nervoasă, darămite cu un stol întreg.

— Ce le spunem, îl întrebă Afaris.

— Mă lași pe mine să vorbesc. Tu doar stai în spate și spui ceva doar dacă ești sigur că e bine ceea ce spui.

Era clar, trebuia să stea în spate și să nu scoată niciun sunet.

Ajungând aproape de poalele muntelui, cei doi au început să distingă penele de culoare roșu aprins ale Nimfelor care erau adunate în jurul locului unde se afla cadavrul. Furia lor se simțea până la ei. Deodată, simțindu-le prezența, una dintre ele a scos un țipăt ascuțit:

„Saraf!", strigă acea Nimfă în gândurile celor doi Aorieni.

Capitolul IV

Saraf dezlănțuit

Saraf înainta cu pași repezi spre Nimfa care îl strigase. Era una dintre cele mai mari și mai puternice Ninfe adunate acolo, un mascul feroce și plin de mânie.

„Ce s-a întâmplat cu fiul meu? De ce e mort?", striga Nimfa, iar celelalte scoteau câte un țipăt ascuțit în spatele ei, în semn de solidaritate.

Saraf nu a scos niciun sunet. Îi făcu semn cu mâna lui Afaris să rămână pe loc, în timp ce el continua să avanseze.

„Cine l-a omorât?".

Vocea psihică a Nimfei emana foarte multă putere și furie. Afaris se temea ca lucrurile să nu degenereze. La urma urmei, erau doar ei doi, noaptea, pe un munte, în fața unui stol de Nimfe furioase. Una singură, fiind de cel puțin patru ori mai mare decât ei, se putea dovedi un adversar mortal. Avea încredere în forțele tatălui său, însă nu l-a văzut niciodată într-o luptă.

— Nu știu, i-a răspuns Saraf, cu voce tare, cât să fie auzit de toate Nimfele.

Țipetele lor răsunau în toată valea. Printre toate gândurile transmise, Afaris și Saraf distingeau unele instigări precum: „Minte!" sau „Ei sunt de vină!". Era incredibil cum un mic incident putea pune în primejdie pacea dintre cele două specii, care a domnit de la începutul timpului.

„Ba eu cred că știi! Ce căutați voi doi la această oră târzie aici? Chiar aici... în acest loc?".

Saraf a rămas tăcut, rămânând pe loc câțiva pași înaintea Nimfei, care îl privea de sus, în timp ce respira adânc pe ciocul său deschis.

— Sunteți rapide în a da cu presupusul, dar noi nu am avut nici o legătură cu acest incident.

„Minciuni! Pot să văd în ochii fiului tău, îmi ascunzi ceva!".

Fără niciun avertisment, Nimfa a încercat fulgerător să îl lovească pe Saraf cu o lovitură din lateral cu ghearele membrului drept, însă acesta, mult mai rapid decât ea, a parat lovitura ridicând o mână și creând un scut energetic în dreptul Nimfei. Aceasta continua să îl atace, dând lovitură după lovitură sau încercând să îl apuce în cioc, însă Saraf evita fiecare atac fie sărind din fața loviturilor, fie parându-le, dar niciodată ripostând.

Celelalte Nimfe urlau de zor, unele dintre ele luându-și zborul și planând în jurul celor doi, indecise dacă să îi ofere sprijinul Nimfei sau doar să observe lupta.

— Oprește-te, altfel riscăm să facem ceva ce vom regreta amândoi, a strigat Saraf adversarului său.

„Voi l-ați omorât! Nu avea cine altcineva!".

Antrenate de mânia Nimfei, semenii ei au intrat în luptă. Nimfele zburau în jurul lui Saraf, încercând să îl lovească cu toată forța din picaj. O altă Nimfă a aterizat în spatele lui, încolțindu-l, însă Saraf era mult mai rapid și mai viclean decât ele. Para loviturile cu minimum de efort. Atacurile fulgerătoare evitate de el ajungeau adesea în sol, ridicând mormane de praf, ce reducea treptat vizibilitatea.

Saraf se gândi pentru o secundă să construiască în jurul său și al lui Afaris un câmp energetic complet, care i-ar fi ferit pe amândoi de orice atac, însă această manevră le-ar fi enervat și mai tare pe Nimfe, iar scopul nu era de a câștiga această luptă, ci de a o opri în mod amiabil. Atunci, îi veni o idee nebunească: Nimfele voiau răzbunare, iar el stătea în calea lor. Chiar dacă convingerea lor era aberantă, trebuia să încerce.

Masculul fioros ce își dorea răzbunarea fiului său decedat se pregătea pentru o nouă lovitură cu ghearele membrului drept. Saraf a observat intenția lui și a considerat că

este momentul prielnic. A înghițit în sec, a ridicat mâna pentru a para lovitura, însă fără să își activeze scutul.

Lovitura a fost atât de puternică, încât i-a sfărâmat oasele mâinii și l-a propulsat în lateral, prăbușindu-se la pământ, cu mâna făcută ferfeliță, câteva coaste rupte și plin de sânge.

Tactica a mers, însă nu în totalitate. Celelalte Nimfe au încetat atacul, însă masculul venea spre el, pregătit să termine ceea ce a început.

În tot acest timp, Afaris privea neajutorat lupta de la distanță, neștiind ce să facă. Știa că lovitura primită de tatăl său fusese o manevră, însă urmările au fost mult mai cumplite decât ar fi crezut. Și, oricum, ce putea să facă? Nu putea să-i țină piept nici celei mai amărâte Nimfe.

Saraf s-a ridicat de la pământ, zdruncinat și îndurerat, pentru a-i ține piept Nimfei, dar păstrând aerul de învins.

— Nu suntem răspunzători pentru ceea ce s-a întâmplat aici! Noi am venit cu alte treburi, strigă Saraf.

„Ce treburi?".

Răspunsul acestei întrebări era dificil, mai ales că majoritatea locuitorilor de pe Aora credeau că este nebun. Adevărul nu ar fi făcut altceva decât să le alimenteze și mai tare convingerea că minte.

— Nu pot să vă spun acum, dar mă jur pe lumina ochilor mei că nu am avut nicio legătură cu acest incident!

Răspunsul lui Saraf nu s-a dovedit deloc mulțumitor.

„Știi ce înseamnă pentru un tată să își piardă copilul? O să afli!".

Nimfa a arătat cu ciocul în direcția lui Afaris, iar două dintre Nimfe au prins repede mesajul, plonjând în direcția lui, pregătite de atac.

Afaris, înțelegând primejdia iminentă în care se afla, ridică repede cu mintea de la pământ câteva pietre, neștiind exact ce voia să facă cu ele. Poate dacă se concentra suficient ar putea să le propulseze cu destulă forță, cât să poată fi de-

numite „lovituri". Însă o Nimfă avea suficientă putere, cât să rupă în două un copac solid cu o simplă lovitură. Prin urmare, orice atac la care se putea gândi era deja catalogat ca eșec.

Nu știa ce să facă: să atace, să se apere sau să fugă? Se uită spre tatăl său, înainte ca Nimfele să ajungă la el, care, la rândul său, privea scena îngrozit.

— Ce facem, strigă Afaris.

Timpul era scurt, iar pentru Saraf orice decizie luată acum urma să schimbe definitiv viitorul. Risca un război sau risca să își piardă fiul. Mintea i s-a ascuțit la maximum, simțurile îi funcționau la perfecție, însă un nou sentiment îl pătrunse: furia. Deodată, paharul care se umplea picătură cu picătură s-a vărsat, din cauza încăpățânării consilierilor și a fiilor lui, care nu voiau să îi dea ascultare, a zecilor de Aorieni care îl priveau cu scepticism, iar acum viața fiului său era pusă în pericol de imbecilitatea acelor Nimfe.

Nu mai era nicio decizie de luat. Trebuia să își apere fiul cu orice preț.

Într-o fracțiune de secundă, rănile sale s-au vindecat, oasele s-au refăcut, iar energia din el era mai efervescentă ca oricând. Cu un simplu gest al mâinii, a propulsat o undă de șoc în fața lui, care le izbi pe toate Nimfele, doborându-le din cer și trântindu-le la pământ, unele răsnânând inconștiente.

Cu un alt gând, a pus stăpânire pe corpul Nimfelor care îi atacau fiul și le-a trântit la pământ, cu capul înainte, formând un crater în urma căzăturii lor. Erau încă în viață, însă suferiseră răni grave. Una dintre ele a rămas paralizată la pământ, în timp ce cealaltă urla de durere.

Afaris era uluit de abilitățile tatălui său. Cu câteva mici gesturi, a nimicit un stol întreg de Nimfe. Și era convins că aceasta era doar o mică dovadă a puterii lui. Dacă chiar ar fi vrut, le omora pe toate.

— Ignoranța voastră l-a omorât pe fiul tău, strigă Saraf, în timp ce arăta cu mâna spre locul în care stătea Nimfa decedată, dar păstrând contactul vizual cu tatăl ei, care încerca

să se ridice neputincios de la pământ, din cauza membrelor sfărâmate.

„Cum îndrăznești să ne acuzi pe noi?", se răsti Nimfa la el, ridicându-se încet și amenințător de la sol". Cum am putea noi să facem rău unui frate de-al nostru? Unui fiu! În seara asta ți-ai arătat adevăratul suflet, Saraf! Ești un Criminal!".

Vorbele dure ale Nimfei îl cutremurară pe Saraf, dar acesta era hotărât să își impună punctul de vedere:

— Eu? Criminal? Eu sunt cel care a încercat de la bun început să vă previnã, pe toți! Dar nu m-a ascultat nimeni! De ce este atât de greu să mă credeți? Acea energie este de vină pentru tot! Dacă nu facem ceva acum, ne paște războiul!

„Ai dreptate, războiul ne paște, dar nu noi l-am pornit", răspunse Nimfa.

— Dar nici noi. Motivul pentru care mă aflu aici cu fiul meu este că am descoperit o sursă de energie stranie pe acest munte, aproape de vârf. Este exact energia de care am vorbit în urmă cu mult timp, doar că acum nu se mai află la mare distanță de Aora, ci, aici, printre noi și în noi! Ne inundă mintea și sufletul! Această energie blestemată este răspunzătoare pentru tot ce s-a întâmplat aici!

Nimfele care nu erau prea ocupate de propriile răni ascultau cu interes ce le spunea Saraf. Fie că era o scuză, o minciună sau purul adevăr, trebuiau să îi respecte cuvântul.

Saraf, realizând situația îngrozitoare în care se aflau multe dintre ele, și-a redirecționat energia către acestea, încercând să le vindece. Oasele trosneau în timp ce reveneau la locul lor, iar țipetele de durere îi răvășeau sufletul. Lui Saraf nu îi venea să creadă unde s-a ajuns.

Unele răni erau atât de grave, încât îi secau aproape toată energia, însă, în scurt timp, a reușit să le pună pe picioare pe toate. Acestea, deși erau în continuare amețite de la șocul suferit, se simțeau ușurate și, oarecum, îi erau recunoscătoare.

— Fiul tău este prima victimă a acestui război, iar dacă începem să ne luptăm între noi, acest război este pierdut, pentru că noi nu suntem adversari, noi suntem aliați în această confruntare! Vreți răzbunare oarbă? Bine! Să înceapă din această seară să se inunde pământul cu sânge de Nimfe și de Aorieni!

Nimfele au rămas pe loc. Vorbele lui Saraf au avut efect. În sfârșit, a început să apară acea întrebare în mintea lor pe care Saraf o aștepta de mult: „Dacă are dreptate?".

Din văzduh se auzea ușor un fâlfâit de aripi al unei Nimfe masive și puternice, care se îndrepta înspre ei. Pe cer, contururile mai multor Nimfe au început să se vadă, printre care silueta unei Nimfe cu adevărat gigantice. Aceasta a aterizat cu putere în dreapta lui Saraf, în timp ce celelalte Nimfe continuau să planeze pe cer. Era Akdarosif, Regele de drept al Nimfelor.

„Moartea prevestește moarte, Saraf! Ți-am auzit glasul din depărtare și ți-am citit și sufletul", i se adresă Regele, apoi întoarse privirea către celelalte Nimfe: „Saraf nu este dușmanul vostru! Este probabil cel mai important prieten pe care îl avem în aceste vremuri sumbre ce ne așteaptă".

Brusc, parcă toate spiritele, până acum încinse și însetate de sânge, s-au calmat la auzul glasului psihic al liderului lor.

„Cum poți să îi iei apărarea? Mâine am putea să găsim alt copil de-al nostru mort. Poate că această energie chiar există și ei sunt cei care sunt afectați de ea. De unde știm că războiul nu va fi pornit chiar de la ei", zise una dintre Nimfe către Regele său.

„Energia există, îmi este evident acest lucru acum. Uită-te la tine, uitați-vă la voi, sunteți toți însetați de sânge, indiferent al cui este", răspunse Akdarosif pe un ton impunător.

Toate Nimfele au amuțit. Și-au dat seama că are dreptate. Brusc, vorbele lui Saraf nu mai păreau atât de aberante. Poate chiar avea dreptate în tot ce a spus. Poate într-adevăr nu doar că nu este vinovat, ci este singurul care poate îndrepta lucrurile.

„Cine este dușmanul nostru în cazul ăsta", întrebă Nimfa care, într-un final, își recăpătă calmul.

— Luptăm împotriva unui inamic care nu poate fi văzut, doar simțit. Și, din câte îmi dau seama, când îl simțim, este prea târziu. Este deja în noi, ne întunecă gândirea! Ne corupe sentimentele!

Saraf a făcut o pauză și a reluat fraza cu un ton mai abătut.

— Îmi este teamă că nu știu cum putem să îl combatem. Tot ce putem acum să facem este să rămânem tari, să nu ne lăsăm influențați și, cel mai important, să ne ajutăm între noi! Așa cum Regele v-a eliminat impulsurile distructive, tot așa trebuie să facem în continuare. Să ne susținem unii pe alții și să avem încredere în semenii noștri.

Afaris a venit lângă tatăl său, fiind convins că lucrurile nu mai aveau cum să degenereze. Situația s-a calmat. Era chiar fericit, putea să iasă mult mai urât.

Regele a privit spre Nimfa decedată și a suspinat:

„Nu mai este nimic de făcut acum", zise Regele, „Este cel mai bine să plecăm cu toții la familiile noastre, altfel cine știe ce se mai poate întâmpla! Saraf, te sfătuiesc să iei atitudine, chiar dacă nu știm cu ce avem de-a face, nu putem lăsa ca evenimentele din această seară să fie trecute cu vederea".

Saraf încuviință din cap.

Una dintre Nimfe, ce părea a fi foarte tânără după dimensiunea relativ mică a corpului, l-a întrebat pe Saraf:

„Ne-ai eliberat pe toți de suferințe cu un simplu gând, Saraf. De ce nu poți să îl readuci la viață și pe fratele nostru", întrebă Nimfa, cu glasul ei încărcat de speranță.

„Un suflet odată pierdut nu poate fi readus înapoi, indiferent cât de puternic este cel care îl cheamă", i-a răspuns Akdarosif. „Este una din regulile nescrise ale Universului. Mâine o să pornim spre Lacul Oglinzilor. Îi vom oferi fratelui nostru o înmormântare demnă de onoare. Este tot ce mai putem face".

Peste vale s-a lăsat tăcerea, se mai auzea doar fâlfâitul aripilor Nimfelor care urmăreau discuția din cer.

— Cred că ar fi timpul să o luăm cu toții din loc, să ne întoarcem acasă, zise Saraf.

„Într-adevăr! Este cel mai bine acum să ne ocupăm de fratele nostru căzut, apoi o să vedem ce este de făcut în continuare", îi răspunse Akdarosif.

Nimfele s-au supus voinței Regelui, rând pe rând luându-și zborul. Două dintre ele au adunat rămășițele Nimfei decedate și au plecat cu ea în gheare, spre pădure.

Saraf făcu o plecăciune ușoară din cap către Rege, practic mulțumindu-i pentru sprijinul acordat, apoi a pornit împreună cu Afaris prin pădure, înapoi spre oraș.

Din spate au simțit gândurile Regelui:

„Vorbim când mă întorc...".

* * *

Pe drumul de întoarcere, amândoi au rămas tăcuți. Fugeau agale prin pădurea întunecată, înapoi spre Saraf-Menom. Afaris încerca să își revină după șocul evenimentelor din această seară. Încerca să pătrundă gravitatea situației și ce le rezerva viitorul. Saraf era de asemenea pierdut în gânduri, dar era mulțumit. Lucrurile au evoluat în direcția pe care și-o dorea. În sfârșit, după atâta timp, a început să fie din nou ascultat. În sfârșit, simțea că există speranță.

Deși era iritat de faptul că o ființă nevinovată a trebuit să moară pentru a se ajunge aici, era perfect conștient că nu putea învinui pe nimeni. Un lucru ce putea fi văzut doar de el era pentru alții o nebunie.

Ieșind din pădure, la marginea câmpiei, Saraf a decis să ia o mică pauză și s-a așezat în iarbă, privind spre orașul ce lumina în zare.

Afaris a luat loc lângă tatăl său, priindu-i și lui acel moment de odihnă.

— Ce facem acum, întrebă Afaris.

Saraf a clătinat din cap, pierdut în gânduri.

— Trebuie să informăm pe toată lumea, cu privire la ceea ce s-a întâmplat. Şi trebuie să ne pregătim.

— Adică să găsim o metodă de a combate energia?

— Nu numai. Trebuie să ne pregătim pentru ce este mai rău.

Saraf a întins mâna stângă spre Afaris şi l-a îndemnat să îl apuce de ea. Acesta s-a conformat şi l-a apucat cu degetele sub încheietura mâinii.

Deodată, nu mai vedea cu ochii, ci cu mintea. Vedea în mintea lui Saraf, în memoria lui.

„Era lumină afară, în mijlocul zilei. Iar ceea ce era în jurul lui, l-a îngrozit. Stătea în mijlocul unui peisaj alcătuit din case distruse şi acoperite cu zeci de corpuri de Aorieni decedaţi, mutilaţi, făcuţi bucăţi.

A privit în jur. Saraf stătea lângă el şi privea în pământ, refuzând parcă să revadă acel peisaj din mintea lui.

Ochii lui Afaris s-au umplut de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, întrebă el.

— Nu ştiu, dar putem trage multe concluzii de aici...

— Este ceea ce urmează să se întâmple sau ce s-ar fi putut întâmpla?

— Asta ne rezervă viitorul. Pare că este opera Nimfelor, dar nu pot să îţi spun cu certitudine.

Afaris s-a aşezat în genunchi şi şi-a pus mâinile peste ochi. Nu voia să mai vadă, însă mirosul cadavrelor era neiertător".

Saraf a ridicat mâna de pe a lui şi l-a privit. Afaris era debusolat, speriat de ceea ce a văzut. Respira agitat şi cu putere.

— Pentru asta trebuie să ne pregătim, i-a spus Saraf. Nu ştiu de unde sau de la cine vine această distrugere, cine a pornit acest război sau între cine şi cine se dă. Tot ce ştiu este că dacă nu facem ceva acum, asta ne rezervă viitorul.

Imaginea acelor corpuri neînsufleţite continua să îi macine.

— Ce am văzut a fost urmarea bătăliei între Aorieni şi Nimfe, îl întrebă Afaris.

— Este foarte posibil.

— Dar... dacă asta ne așteaptă în viitor, de ce nu facem ceva acum? De ce nu atacăm noi primii?

— Pentru că nu sunt sigur între cine se dă această luptă. Poate părea o nebunie, dar mai există posibilitatea să ne omorâm între noi.

Acest lucru era de neconceput. Aorienii să se lupte între ei?

— Crezi că atât de puternică este acea energie, încât să ne facă să ne omorâm între noi?

— Îmi este teamă că ceea ce am văzut în această seară este doar începutul.

Afaris suspină, în timp ce privea înspre Saraf-Menom cu ochii înlăcrimați.

— Ce oraș am văzut, întrebă Afaris.

— Cred că este Urfius-Menom.

Urfius-Menom era cel mai apropiat oraș de Saraf-Menom, în vestul acestuia, orașul penultimului fiul al lui Saraf. Seara se putea vedea lumina pilonului energetic ce se înălța din centrul orașului. Era clar: dacă acest război avea să înceapă, urma să afecteze întreaga planetă.

— Dar asta e o profeție, nu, îl întrebă Afaris pe tatăl său, citindu-i-se speranța în glas.

Saraf clătină din cap afirmativ.

— Asta înseamnă că poate fi schimbată. Este doar o posibilitate, lucrurile pot să decurgă altfel dacă știm cum să abordăm problema.

Încrederea pe care o avea Afaris în vorbele sale îl mișcară pe Saraf, însă fața lui tristă a rămas neschimbată.

— Orice este posibil, dar, cum am mai spus, trebuie să ne pregătim pentru ce este mai rău.

Saraf s-a ridicat în picioare și și-a scuturat mantia.

— Am să convoc o întâlnire cu consilierii mei, apoi, una, cu toți fiii și fiicele mele, stăpânii Menomurilor, și vom vedea ce este de făcut. Între timp, un lucru este sigur: trebuie să te învăț să lupți. Viața ta și a celor dragi ție poate depinde de asta.

Capitolul V

Energo-spirite

Afaris a părăsit orașul și s-a îndreptat spre punctul de întâlnire de pe câmpia de lângă Saraf-Menom, unde urma să se vadă cu Debiana și cu Ulmaf. Au trecut mai bine de 20 de zile de la incident, iar situația era în continuare tensionată. Toți Aorienii au aflat de cele întâmplate, iar părerile erau care mai de care mai complexe. Câțiva dintre liderii orașelor Aoriene ajunseseră deja în Saraf-Menom și îi așteptau pe ceilalți, pentru a se așeza la masa de consiliu, în speranța că vor ajunge la o concluzie solidă, cu privire la ce era de făcut.

Așa cum a promis, Saraf a început să îl învețe pe Afaris cum să își folosească puterile, în modul în care acesta nu ar fi crezut vreodată că o va face: să distrugă și să omoare. În ultimele zile, Afaris și cu tatăl său s-au antrenat împreună în interiorul turnului și pe câmpia din jurul orașului. La început, l-a învățat cum să își crească puterile, apoi să le controleze, iar pe măsură ce avansa, în ce conjuncturi noi putea să le folosească.

În mijlocul câmpiei stătea Ulmaf, întins pe spate, bucurându-se de soare, iar Debiana, cu capul peste pieptul acestuia. Cei doi nu au băgat de seamă prezența lui Afaris, până ce silueta sa a făcut umbră peste ei.

— Salutare, zise Afaris.

Ulmaf și Debiana l-au salutat și ei, ridicându-se în șezut.

— Cum merge antrenamentul cu tatăl tău, îl întrebă Ulmaf.

— Destul de bine, dar parcă prea încet, după părerea lui.

— Ehh, te antrenează într-un domeniu complet nou și are pretenția să te miști rapid. Oricum, eu cred că este aberant, își dădu Ulmaf cu părerea.

— Știi ce nu înțeleg eu, spuse Debiana, Saraf a condus Aorienii de la începuturile timpului până în prezent, fără să dea greș în evoluția și în dezvoltarea noastră. De ce, brusc, la prima situație de criză, oamenii au început să se îndoiască de înțelepciunea lui, zise aceasta, întorcând capul spre Ulmaf și fixându-l cu o privire ascuțită, în timp ce acesta ridica din umeri.

Afaris știa răspunsul la această întrebare. Era fix acea frică de care i-a povestit tatăl său. Însă nu avea de gând să dea explicații. Oamenii trebuiau convinși cu argumente și cu dovezi solide. Invocarea fricii și a acelei energii ciudate în orice discuție era sinucidere curată. Mai bine de jumătate din Aorieni nu credeau în ele, iar restul nu știa ce să creadă. Numai cei care au simțit răcoarea ei erau conștienți că este reală.

— Pentru că nu vor să accepte schimbarea! S-au obișnuit cu acest mod de viață și refuză să accepte altul, îi răspunse Ulmaf. Iar mie, sincer, îmi este foarte bine așa, tuturor ne este!

— Da, dar ce te faci dacă acest mod de viață ne este pus în primejdie și nu avem cum să îl apărăm, îl întrebă Afaris.

— Modul nostru de viață este deja atacat, Afaris, se răți Ulmaf la el, în primul rând, de către tatăl tău. El ne urnește către aceste schimbări, iar dacă acceptăm schimbarea, acest lucru va atrage de la sine pierderea culturii prospere și pașnice pe care am avut-o până acum și o să ajungem ca în poveștile tatălui tău despre celelalte civilizații: niște barbari însetați de sânge. Recunoaște, dacă lăsăm lucrurile așa cum sunt, nu se va întâmpla nimic.

Afaris se încruntă la auzul vorbelor dure ale lui Ulmaf.

— Și, în plus, să te învețe să te lupți... Când ai avut tu vreodată nevoie de așa ceva în toată viața ta?

Ulmaf avea dreptate în ceea ce spunea, însă nu în întregime. El privea doar spre trecut, nu și spre viitor și nu lua în considerare factorul de risc, fie că acesta era real sau imaginar.

— Și chiar dacă toți cădem de acord că nu este nevoie să facem nimic, Nimfele nu sunt de aceeași părere, îi luă Debiana apărarea lui Afaris. Oricât vrei tu sau oricine altcineva să negați, ele sunt neliniștite, nervoase. Vor dreptate, vor răzbunare. Ce te faci dacă mâine îl dau jos pe Akdarosif și pornesc ele războiul cu noi?

— Păi, aparent avem o armă foarte puternică împotriva lor: Saraf. A pus la pământ o duzină din trei mișcări, corect Afaris?

Afaris a încuviințat din cap.

— Păi, vezi, de ce trebuie noi toți să suferim aceste schimbări, când foarte bine avem persoane ca Saraf și mulți alți copii de-ai lui care pot să ne protejeze. Oricum, după ce au văzut de ce este în stare, nu o să își dorească nici cea mai puternică dintre Nimfe să pornească un război cu noi.

— Mai sunt două variante: războiul poate porni chiar între Aorieni sau poate veni din exterior, zise Afaris.

— Război între Aorieni? Poate că sunt acum multe diferențe în idei, dar nu cred că de la atâta lucru se va ajunge la un război. În ceea ce privește o invazie, am studiat suficiente cristale, cât să știu că nu are nimeni forța necesară sau tupeul să se ia la trântă cu Aorienii sau cu Nimfele.

Era evident că Ulmaf are convingerile sale, ce nu pot fi schimbate. Debiana, în schimb, era neutră. Nu voia să țină partea nimănui, nu pentru că nu ar fi avut propria opinie sau că nu știa ce să creadă, ci pentru că nu voia să fie într-un conflict de idei cu nimeni. Deși rațiunea lui Ulmaf era bună, îl cunoștea pe Afaris, îl cunoștea și pe tatăl său și știa că vorbele amândurora nu sunt de luat în derâdere.

— Cred că cel mai bine este să așteptăm decizia consiliului, spuse Debiana. Oricum, fie că vrem sau nu, ceea ce

decid ei va fi literă de lege! Nu va îndrăzni nimeni să spună că nu este bine.

— Da! Dacă consiliul decide să ne apucăm să învățăm să omorâm, cu siguranță o vor face toți, fără să se împotrivească.

— Nu se va ajunge la asta, Ulmaf! Tata a spus că ceea ce mă învață pe mine este doar pentru că el vrea să mă știe în siguranță. Nu o să impună nimănui să își schimbe atât de radical modul de viață. Și, în plus, toți frații și surorile mele știu să lupte, iar asta nu a schimbat niciodată nimic!

— Știți ce cred eu, zise Debiana, cred că această perioadă va trece și lucrurile vor reveni la normal. Cred că ne facem toți prea multe griji degeaba.

Ulmaf încuviință din cap, încântat că prietena lui sugera același lucru ca și el, și anume să nu facă nimic.

— Iar în ceea ce privește acel puț energetic de pe munte, tatăl tău a spus că se va ocupa de el, va găsi o soluție să îl închidă.

— Din păcate, se pare că nu este singurul puț. Tata mi-a spus că Urfius a mai găsit un astfel de puț în apropierea orașului său. Cine știe câte or exista pe Aora.

— Oricum, deîndată ce găsește o metodă de a închide unul, le va închide pe toate.

Afaris a clătinat din cap afirmativ, însă nu știa exact ce să spună. Tatăl său a vizitat muntele de nenumărate ori în ultimele zile, analizând energia ce refula din el. Tot ce putea spune este că devenea tot mai puternică. Iar când a încercat să îl închidă, sentimentul a fost similar cu acela de a încerca să oprească un râu. Chiar dacă reușea să îi blocheze calea, acesta își croia drum în jurul obstacolului.

— Am o idee, zise Ulmaf. Haideți să mergem pe munte și să vedem exact despre ce e vorba.

— Tata a spus clar să nu meargă nimeni pe munte!

— Tatăl tău a sugerat că nu e bine să meargă nimeni, dar nu ne-a interzis. Eu și Debiana nu am simțit acea energie. Ce spui, draga mea?

Debiana era neliniștită, nu își dorea să neglijeze vorbele lui Saraf, însă propunerea era tentantă:

— Ce-i drept, sunt curioasă. Poate așa o să înțelegem și noi exact punctul de vedere al tatălui tău.

Afaris, la rândul său, era și el tentat să se întoarcă. Voia să știe mai multe despre acel puț energetic.

— Bine, dar mergem după lăsarea întunericului și fără să știe nimeni.

Ulmaf zâmbi larg, încântat că Afaris a decis să se alăture acestei mici aventuri.

— De acord. Mergem în seara asta, zise Ulmaf.

— Vom vedea. Trebuie să văd ce face tata, să nu avem nenorocul de a ne întâlni cu el pe munte.

— Va trebui să avem mare grijă și la Nimfe, spuse Debiana. Dacă ne văd furișându-ne pe munte în mijlocul nopții, vor intra la bănuieli, mai ales că vom fi atât de aproape de locul în care a fost găsit corpul Nimfei.

— Da, ai dreptate! Va fi foarte interesant să ne furișăm pe lângă toți.

Ulmaf era de-a dreptul încântat și radia de entuziasm. Nu mai făcuse ceva atât de palpitant de mult timp.

Și Afaris simțea energia emanată de Ulmaf și oarecum îi împărtășea entuziasmul. Dacă totul va merge conform planului, va avea numai de câștigat. Va afla mai multe despre acea energie și îi va convinge și pe prietenii lui de existența și totodată de pericolul ei.

— Vă voi transmite prin gând în această seară dacă este oportun momentul și care este planul de evadare din oraș.

— Eee, planul e simplu, ne strecurăm fără să fim văzuți, zise Ulmaf.

— Da, dar am învățat să fac câteva lucruri noi de când mă antrenez cu tata. O să vedeți, spuse Afaris, și le-a făcut cu ochiul zâmbitor.

Ulmaf și Debiana îl priveau cu interes.

— Bine, m-ai făcut curioasă. Despre ce e vorba?

Afaris se ridică în picioare.

— O să vedeți.

Își scutură mantia, apoi își luă la revedere de la prietenii săi:

— Ne auzim diseară. Între timp, vreau să mă duc să meditez și să mai vorbesc cu tata.

— Bine, atunci așteptăm veste de la tine, spuse Debiana.

Cei trei se salutară, apoi Afaris a plecat cu pași repezi înapoi în oraș, lăsându-i pe cei doi să lenevească în continuare la soare.

* * *

În sala mare a turnului erau mai mulți Aorieni, care s-au adunat pentru a medita, mai mult decât în oricare altă zi obișnuită. Toți căutau pacea și liniștea necesare pentru a-și aduna gândurile. Afaris păși în liniște pe lângă ei pentru a nu-i deranja, căutând un loc lângă puțul energetic. Neavând alternativă, Aorienii, stând apropiați unul de celălalt la buza puțului pentru a se alimenta cu puterea planetei, au lăsat doar un culoar de trecere pentru cei care urcau și coborau prin energie. Afaris a păși pe lângă ei și s-a lansat în unda energetică, plutind spre centrul acesteia. A închis ochii, și-a relaxat trupul și și-a început meditația.

Mintea lui s-a eliberat de orice gând, rămânând goală și liniștită. Fasciculele de energie au început să îi alimenteze corpul, fiind atrase de el. În zilele trecute, tatăl său l-a învățat în primul rând cum să își supraalimenteze corpul, astfel încât barierele sale energetice să poată fi depășite. L-a învățat cum să ia energie de la planetă și mai apoi de la orice altă sursă, inclusiv de la oameni, fără a mai fi nevoie de un contact fizic tipic, cum ar fi cel cu degetele plasate sub încheietura mâinii donatorului.

„Cu cât controlezi mai multă energie, cu atât mai multe lucruri poți face", îi spunea Saraf.

Dacă până în urmă cu câteva zile era capabil să manipuleze lucrurile din jur, cum ar fi apa, zăpada, pietrele și chiar focul, acum putea chiar să creeze lucrurile de care avea nevoie. Putea crea focul în propriile mâini, putea crea mingi energetice și chiar și acel scut energetic pe care tatăl său l-a folosit în acea noapte pe munte.

Ridicând ușor mâinile în lateral, cu palmele ridicate, Afaris a chemat energia ce refula din puț să i se adune în mâini, creând două bile mici de energie pură. Voia să încerce o metodă de manipulare energetică pe care atât tatăl său, cât și frații lui o utilizau, ce avea să îi fie de mare folos în excursia pe care o plănuia împreună cu Debiana și cu Ulmaf. Concentrându-se asupra manipulării energiei din palmele sale, a dat comanda ca acele două sfere energetice să ia forma a două mici păsări. Energia s-a executat, iar acum în palmele sale deschise stăteau două păsări pur energetice. Mintea celor două vietăți era strict legată de a lui. Ceea ce vedeau ele vedea și el. Erau practic două extensii ale minții lui.

Le-a lăsat să zboare prin încăpere, ghidându-le cu mintea sa, lăsând în urma lor o ușoară urmă de energie ce continua să strălucească câteva secunde, apoi se disipa. Deși părea ușor și natural, necesita foarte multă concentrare menținerea și coordonarea lor, iar cu cât erau mai departe de el, cu atât era mai greu.

Însă era încântat. Cu fiecare zi ce trecea, descoperea că poate face tot mai multe lucruri doar cu mintea lui, lucruri nemaipomenite.

Le-a ghidat spre poarta turnului, ieșind cu ele afară. Două erau deja prea greu să le controleze, așa că a renunțat la una dintre ele. Aceasta, pur și simplu a explodat, transformându-se în praf energetic. Cealaltă și-a continuat zborul, urmărind orașul de sus, în timp ce urca spre vârful turnului.

Era un sentiment foarte plăcut. În timp ce corpul său plutea în puțul energetic, mintea era liberă, zburând deasupra orașului sub forma unei păsări.

Ajungând în vârful turnului, prin ochii păsării l-a văzut pe tatăl său, meditând, la rândul lui, sub razele soarelui, pe păşunea balconului de la ultimul etaj. Simţindu-i prezenţa, Saraf a deschis ochii şi a văzut pasărea energetică ce zbura în jurul lui. A realizat imediat ce este şi de unde provine. I-a zâmbit călduros, încântat de performanţele fiului său, apoi zâmbetul i s-a transformat într-un surâs viclean.

Deasupra capului său, din senin, a luat formă o altă pasăre, mai mare, cu gheare ameninţătoare şi care fixa cu privirea ei tăioasă micuţa pasăre a lui Afaris. Acesta a înţeles imediat că tatăl său avea de gând să îl supună unei probe mult mai dificile decât controlarea unei păsări energetice.

Vânătoarea a început. Pasărea controlată de Saraf a pornit după cea a lui Afaris. Din reflex, Afaris a plonjat cu pasărea sa în jos, spre baza turnului, încercând să prindă cât mai multă viteză. Aruncând o privirea în urma lui, a observat că cealaltă pasăre se apropia ameninţător de el. A virat brusc, îndepărtându-se de turn, sperând să îi piardă urma printre case şi poate astfel ar fi avut timp cât să adune mai multă energie în pasărea sa, suficientă, cât să o transforme într-un adversar pe măsură. Ştia că avea mai multă agilitate şi mobilitate, fiind mai mică, însă, pe măsură ce se îndepărta, devenea tot mai greu de controlat. Simţea pe fruntea lui cum curgeau apele de la efort.

Era clar, nu avea cum să câştige, nu putea scăpa de pasărea lui Saraf. Privirea i s-a înceţoşat şi nu mai putea vedea bine pe unde zboară. Dar tocmai când a crezut că nu mai are scăpare, a simţit cum alături de energia lui este îndreptat un nou flux de energie către pasărea sa energetică, ce o alimenta, însă nu suficientă, ca să poată schimba forma păsării. Totuşi, era destulă energie, cât să o poată controla în continuare, iar planul rămânea valabil. Dacă ar scăpa de prădător, ar avea destul răgaz să încerce o transformare.

Cele două păsări continuau să zboare rapid printre case. Afaris încerca să o întoarcă din drum pe a lui, să vină

mai aproape de turn, pentru a o putea controla mai bine, însă tatăl său îi dejuca mereu planul, zburând în așa fel, încât nu îi lăsa altă alternativă decât să se îndepărteze.

Virând cu pasărea sa brusc la dreapta, pe o alee dintre case, Afaris a aruncat un ochi în urmă după adversarul său, însă acesta întârzia să apară. Era momentul oportun de a-i pierde urma. Încă un viraj și ar putea să se ascundă liniștit. A privit înainte și a observat că în două-trei bătăi de aripi va ajunge la următoarea intersecție. Ajungând aproape de intersecție, Afaris a bătut încă o dată puternic din aripi, astfel încât să poată lua un viraj cât mai scurt la dreapta, însă după ce a trecut de colțul casei a zărit pasărea lui Saraf care se îndrepta cu viteză spre el, cu ciocul deschis, pregătită să își prindă prada.

Afaris a apucat să închidă ochii, însă jocul a luat sfârșit, pasărea energetică a lui Saraf a prins-o pe cea mică în ciocul său, transformând-o în praf energetic.

Afaris a deschis brusc ochii, speriat, ca și cum s-ar fi așteptat să îl vadă pe prădătorul tatălui său venind spre el. Însă în fața lui stătea Calis, mama sa, care medita alături de el, plutind în energia puțului, în timp ce părul ei alb se balansa pe undele energetice. Aceasta a deschis ochii și i-a zâmbit.

„A fost o luptă interesantă", zise ea prin gânduri pentru a nu-i deranja pe ceilalți Aorieni, care continuau să mediteze, fără să fi conștientizat ce s-a întâmplat.

„Așadar, tu m-ai ajutat", o întrebă el.

„Normal. Oricum, te-ai descurcat foarte bine pentru prima ta confruntare", îl felicită Calis.

Afaris a început să râdă în timp ce își ștergea cu mâneca mantiei sudoarea de pe frunte. Apoi, revenindu-i puțin câte puțin puterile, și-a readus temperatura corpului la normal, apoi și-a uscat părul și hainele de sudoare.

„Mă bucur să văd că avansezi atât de repede cu antrenamentul tău".

„De-ar fi și tata de aceeași părere".

„Este, dar dacă nu te-ar presa nu ai da același randament. Ca să îți depășești limitele, nu o poți face stând la granița lor. Ai nevoie de un impuls exterior".

Afaris aprobă vorbele mamei sale cu un gest din cap.

„Am vorbit cu tatăl tău. Se gândește să te invite la masa consiliului. Ce spui?".

„Pe mine? Dar ce să fac eu acolo? Nu sunt în măsură să îmi dau cu părerea, cu privire la problemele pe care le vor discuta".

„Poate că nu, dar ar fi bine să stai și să asculți. În curând, îți vei întemeia propriul Menom și cu cât știi mai multe până atunci, cu atât îți va fi mai ușor și vei avea mai multă încredere în tine".

Afaris căzu pe gânduri. Nu știa dacă era oportun momentul. Ar fi preferat să participe la orice întâlnire de până acum în locul acesteia. Acum nu era o întâlnire de rutină, în care să se discute evoluția orașelor și micile probleme dintre locuitori, ci era o discuție ce ar putea schimba complet modul de viață al Aorienilor și nu voia să îi încurce.

„Dacă tata insistă, am să fiu prezent, însă nu îmi doresc asta, sincer".

„Cum decizi tu, dragul meu, cunoști sfatul meu".

Calis s-a lăsat purtată de energie spre marginea puțului și păși ușor printre cei care meditau, ținându-și părul ei lung în mâini, ca nu cumva să lovească pe cineva cu el, în timp ce Afaris o privea din același loc.

„Te las să îți continui meditația. Și nu îi spune lui Saraf că te-am ajutat, o să se supere pe noi", i-a transmis ea.

Afaris s-a concentrat rapid și a creat în fața mamei lui o floare energetică, ca simbol al aprecierii. Aceasta a zâmbit surprinsă și a apucat-o de tulpină.

„Mersi", i-a transmis el, în timp ce Calis se îndepărta ușor spre ieșirea din turn.

Afaris a închis ochii și își reluă meditația, dar nici nu mai ținea minte ce voia să facă.

Până să apuce să își amintească, a simțit turnul cum se cutremură. A deschis ochii și a observat că toți cei din sală simțiseră acea cutremurare. Unul dintre ei i-a anunțat cu voce tare:

— O Nimfă imensă a aterizat pe turn, probabil Akdarosif! Nu avem de ce să ne îngrijorăm!

Toți s-au relaxat și și-au continuat meditația, însă Afaris a devenit curios. S-a lăsat purtat de energie spre vârful turnului, unde a rămas pitit la buza puțului să vadă ce se întâmplă.

La marginea balconului, lângă tatăl său stătea Akdarosif.

Deși știa că nu este bine ce face, a început să asculte conversația celor doi.

„Spiritele s-au calmat, fratele nostru a fost scufundat în Lacul Oglinzilor, cu câteva zile în urmă. Însă câteva Nimfe dau târcoale Muntelui Primei Lumini. Vă sfătuiesc să nu vă aventurați în următoarele zile pe acolo, nu îmi doresc alte incidente".

„De acord. Le-am spus deja Aorienilor să nu se apropie. Am să întăresc vorbele mele deîndată".

„Bine. Ai apucat să te întâlnești cu fiii și cu fiicele tale", întrebă Akdarosif.

„Din păcate, nu. Majoritatea a ajuns, însă cei din partea cealaltă a planetei vor sosi în următoarele zile. Cu permisiunea ta, voi veni să îți dau de veste după consiliu".

„Cheamă-mă și o să vin. În curând, va începe turnirul nostru și voi fi destul de ocupat. M-am gândit să vă invit la duelul final, când va avea loc, să îl urmărim împreună, Nimfe și Aorieni".

„Crezi că este o idee bună?".

„Da, va strânge legăturile dintre noi. Pe de altă parte, va marca intrarea într-o nouă eră, astfel vom putea lăsa în trecut orice neînțelegere a fost între noi".

„Este o idee bună", îi spuse Saraf.

După un moment de liniște, Akdarosif reluă conversația, pe un ton și mai serios:

„A fost la limită în noaptea aceea".

„Da, îmi era teamă că din vina mea va începe războiul".

„Saraf, știi că am toată încrederea în tine".

„Mi-ai dovedit asta fără urmă de îndoială, dragul meu prieten".

„Viitorul nostru și al vostru stă în mâinile tale, ești singurul capabil să făurești destinul neamurilor noastre, așa cum ai făcut-o și în trecut. Ai tot sprijinul meu, orice ai nevoie, știi unde mă găsești".

Saraf încuviință din cap, în semn de mulțumire.

„Mai știe cineva în afară de noi", îl întrebă Akdarosif.

„Nu. Și este bine să păstrăm acest secret între noi, deocamdată".

Afaris a devenit neliniștit. Știa că asista la o conversație la care în mod clar nu avea permisiunea nimănui. Nu știa care ar fi fost consecințele dacă ar fi fost prins, dar era hotărât să asculte în continuare.

„Nici fiul tău nu știe", întrebă Akdarosif.

„Nu. A fost cu mine în acea seară, deoarece a descoperit un puț energetic pe munte".

„Un puț energetic? Precum acesta", îl întrebă Regele surprins, arătând cu ciocul spre buza puțului din centrul turnului.

Afaris se lăsă rapid în jos, speriat, ca nu cumva să fie observat.

„Nu. Acela nu refulează din centrul pământului, pur și simplu există, ca un portal ce plutește în aer. Cred că poți să ghicești ce iese din el".

Akdarosif suspină ușor.

„Deci asta am simțit în acea seară. Credeam că este doar tensiunea Nimfelor. Voi trece acum pe acolo să îmi fac o părere mai bună, dacă îmi permiți".

„Desigur, dar te sfătuiesc să fii cu băgare de seamă, energia este tot mai puternică și nu știu ce efect poate avea dacă te apropii prea mult".

„Am să fiu. Unde este mai exact?".

Saraf întinse mâna spre gheara cea mai apropiată a Nimfei, apucând-o ușor. Afaris și-a dat seama că îi transmitea locul exact al puțului.

„Prea bine, atunci. Păstrăm legătura. Succes la întâlnire, Saraf!".

„Multă baftă și ție, prieten drag!".

Nimfa își luă zborul cu atâta forță, încât turnul se cutremură din nou.

Afaris a decis că este momentul să coboare. Era foarte intrigat de ceea ce tocmai a auzit. Despre ce secret vorbeau cei doi?

Nu a apucat să coboare prea mult, că o pasăre energetică cât el de mare a luat formă în fața lui. L-a înșfăcat în gheare și a plonjat în sus cu el. Apoi, aceasta l-a aruncat la picioarele tatălui său, transformându-se în praf energetic imediat.

Afaris s-a ridicat rapid de la pământ, gâfâind de la spaima pe care a tras-o și a observat privirea încruntată a tatălui său. Niciunul nu scotea niciun sunet. Afaris nu știa ce să spună în apărarea sa, așa că a încercat cea mai simplă tactică:

— Scuze, spuse Afaris cu emoție în glas.

Capitolul VI

Pe furiș prin pădure

Saraf continua să îl privească încruntat, fără să scoată niciun sunet, în timp ce Afaris îl privea răbdător, așteptând ca tatăl său să explodeze de supărare. În schimb, acesta și-a încrucișat brațele la spate și l-a întrebat:

— De ce?

Afaris îl privea nedumerit, neputând să răspundă.

— De ce, îl întrebă din nou Saraf.

— Din curiozitate, i-a răspuns Afaris.

— Nu ai încredere în mine?

— Cum? Nici vorbă! Doar că... nu știu ce a fost în capul meu.

— Atunci, de ce mă spionai? Crezi că îți ascund ceva?

Afaris s-a uitat surprins la tatăl său. El chiar îi ascundea ceva, ascundea ceva de toți. Dar ce putea să îi răspundă? Orice răspuns ar fi dat, s-ar fi băgat singur în groapă.

— Da, îi răspunse Afaris, cu vocea sfioasă.

— De ce crezi că aș face asta?

Întrebările lui Saraf și tonul cu care acesta le adresa erau nimicitoare pentru Afaris. Nu știa unde intenționa tatăl său să îl ducă, însă, cu fiecare întrebare și cu fiecare răspuns, simțea cum e îngropat de viu.

— Nu știu, răspunse Afaris într-un târziu.

Saraf începu să facă pași spre Afaris, în timp ce acesta se retrăgea în spate, speriat, neînțelegând comportamentul lui Saraf.

— De ce nu știi?

Afaris nu își mai găsea cuvintele, iar tatăl său venea în continuare amenințător spre el.

— De ce te temi?

După ce a înghițit în sec, Afaris i-a răspuns:

— De tine.

Saraf ridică din sprâncene surprins:

— De mine? De mine!? De tatăl tău? De ce?

— Pentru că ești foarte nervos pe mine.

Saraf s-a oprit în loc. A lăsat privirea în jos și clătină ușor din cap, oftând ca și cum ar fi dezamăgit.

— Poate că joc un teatru bun, însă nu ți-am făcut rău niciodată! De ce ai crede că ți-aș face acum?

Acum chiar era băgat în ceață. Afaris nu mai înțelegea nimic din comportamentul tatălui său.

— Îți tremură picioarele de parcă ai vedea moartea cu ochii. Mintea îți joacă feste, te face să te îndoiești de tine, de mine, de tot ce știai până acum.

— Mă testai, îl întrebă Afaris surprins.

— Într-un fel. Ultima dată când am fost pe munte, am început să mă tem pentru mine. Inexplicabil, îmi era frică de puțul energetic. Nu puteam să găsesc nicio altă explicație decât că acea energie mă ataca, psihic, iar acest lucru m-a făcut să mă întreb: ce efecte mai are asupra noastră, de vreme ce noi nu mai conștientizăm?

Afaris continua să îl asculte, mai calm decât era înainte. Chiar dacă tatăl său nu mai avea un comportament agresiv față de el, era în continuare puțin neliniștit.

— Ai spus că te temeai de mine. Ce sentimente îți stârnea această teamă? Ce dorințe?

— Să fug sau...

Saraf îi completă propoziția lui Afaris:

— Sau să ataci. Corect?

— Da.

— Înțelegi unde vreau să ajung, îl întrebă Saraf, fixându-l cu privirea și așteptând răspunsul fiului său cu maximum interes.

Afaris clătină din cap, cu gura ușor căscată, fiind de-a dreptul uimit. Abia acum a realizat cu adevărat de ce se temea

tatăl său de energia mistică. Fără să își dea seama, ar fi fost capabil să îl atace, chiar dacă nu i-ar fi făcut nimic. Atât de perversă era acea energie. Îi înecase mintea, fără ca el să realizeze acest lucru. O mulțime de întrebări înspăimântătoare îi inundau gândurile lui Afaris, însă una îl cutremură mai mult ca oricare alta:

— Dacă asta este ceea ce se va întâmpla? Dacă așa vom ajunge să ne omorâm între noi?

Saraf îi zâmbi scurt, însă ochii lui întristați demascau falsitatea zâmbetului său.

— Cred că știi deja răspunsul. Și eu sunt de aceeași părere. Însă asta simplifică lucrurile.

— Cum adică?

— Păi, în primul rând, știm exact ce ne rezervă viitorul. Să ne măcelărim între noi, fără tabere, fără război, ci pur și simplu din dorința de a omorî, dorință ce poate proveni din diverse motive, vezi frica ta. Astfel, știm cum să combatem energia, cum să ne protejăm de ea, pentru că știm spre ce țintește.

Deși vorbele tatălui său erau cutremurătoare, acest adevăr crunt era cu adevărat primul pas de făcut spre rezolvarea problemei. Știau sursa și știau efectul bolii.

— Așadar, sunt două posibilități, zise Afaris. Fie eliminăm sursa acestei molime, fie găsim un leac! Să devenim imuni.

— Corect, îi afirmă Saraf. Însă timpul ne este inamic. Ce te faci dacă se repetă incidentul cu Nimfa? Dacă mâine găsim pe stradă un Aorian decedat, omorât de unul de-ai noștri? Îți spun eu, nu mai poți să faci nimic. Teama pe care tu ai avut-o acum o s-o capete toți, ireversibil, iar dacă îți folosești puțin imaginația, ai să vezi cât de repede se va instala panica și nebunia. Într-un final, nu va mai rămâne nimic.

— Și atunci ce trebuie să facem, îl întrebă Afaris.

— Acum? Acum o să coborâm în bibliotecă, iar tu o să inserezi într-un cristal toate sentimentele tale necenzurate pe

care le-ai avut față de mine. Dacă mai este vreun frate sau soră de-ai tăi care nu cred în profeția mea, o să-i rog frumos să arunce o privire în acel cristal. Iar ăsta este doar începutul, răspunse Saraf, citindu-i-se entuziasmul în glas.

Saraf era plin de speranță, brusc neliniștile și temerile sale au fost înlăturate, iar Afaris vedea și simțea asta. Tatăl său în sfârșit avea un plan.

— Așadar, ce vrei să faci în continuare, îl întrebă Afaris.

— Am să încerc să îi conving pe toți copiii mei să mă ajute. În primul rând, trebuie să ne ferim de acea energie, apoi să căutăm imunitatea împotriva ei și într-un final, și singur dacă trebuie, o să găsesc o metodă să închid acele puțuri nenorocite.

Saraf l-a apucat pe Afaris cu mâna de umăr și au început să pășească spre buza puțului.

— Hai să mergem în bibliotecă. După asta, te sfătuiesc să te liniștești și să îți aduni gândurile. Mâine dimineață vom avea consiliu și vreau să fii și tu prezent.

— De ce vrei să vin și eu?

— Pentru că două persoane care afirmă cu tărie un lucru sunt mai puternice decât o singură persoană. Și, oricum, vreau să fii atent și să înveți și tu câte ceva nou.

— Prea bine, am să vin și eu.

— Nu trebuie neapărat să spui ceva. Dar dacă ai ceva pe suflet și vrei să împărtășești, chiar te rog să o faci.

Cei doi au ajuns la buza puțului, unde s-au lăsat purtați ușor în jos de fluxul energetic până la ultimul nivel al turnului, în bibliotecă.

Asemenea parterului turnului, și biblioteca era plină de Aorieni ce căutau în zadar răspunsul acestei situații de criză în cristale.

Observându-i pe Saraf și pe Afaris, Urfius, care stătea așezat pe un arbust împletit, s-a ridicat și a venit în întâmpinarea lor:

— Afaris, îmi pare bine să te revăd, a trecut atâta timp.

— Bună, frate, și eu mă bucur să te revăd!

— Am și uitat când ai trecut ultima dată pe la mine prin Menom. Poate îmi faci o vizită într-una din zilele următoare!

— Așa va face, îl asigură Saraf. Între timp, haide, fiule, să îți arătăm ceva.

Saraf ridică un cristal gol ce stătea așezat într-unul dintre copacii din apropiere și îl făcu să zboare spre mâna lui cu ajutorul minții. L-a prins din aer și i l-a înmânat lui Afaris. Acesta luă cristalul cu grijă, închise ochii și retrăi momentul în care tatăl său l-a prins cum îl spiona. Fiecare gând, fiecare neliniște. Chiar dacă toată acțiunea avea loc în mintea lui, se vedea cum îi tremura buza de jos, cum picioarele sunt neliniștite și cum se înroșește la față. După ce a terminat de relatat în interiorul cristalului întreaga scenă, i l-a înmânat tatălui său și își șterse lacrimile ce îi inundau ochii. Retrăit acum, cu mintea limpede, momentul era mult mai puternic și mai perturbant.

Între timp, Urfius îl privea pe Afaris răbdător, dar curios.

Saraf îi înmână cristalul lui Urfius:

— Cu inima deschisă și mintea limpede, îl îndemnă Saraf.

Urfius încuviință din cap și închise ochii, concentrându-se pe energia ce era depozitată în cristal.

După câteva momente, a deschis ochii, șocat.

— Înțeleg, spuse el.

— Ce înțelegi, îl întrebă Saraf.

— Ce a fost, ce este și ce va fi. Impactul pe care îl are această energie asupra noastră. Tată, te temi de un război, însă eu cred că războiul deja a început.

— Și eu cred același lucru.

Saraf întinse mâna spre Urfius și îl îndemnă să îl apuce cu degetele sub încheietura mâinii. După ce Urfius se execută, Saraf i-a transmis toate gândurile sale, planurile pe care le avea și ce era de făcut.

După transferul de informații, Urfius se apucă cu palma de frunte și gemu:

— Ahhh, niciodată nu mi-a plăcut această experiență!

Saraf îi zâmbi:

— Poate dacă te-ai fi antrenat mai cu spor ai fi de altă părere!

— Afaris, așa te cicălește și pe tine mereu, îl întrebă Urfius, zâmbind.

— Hmmm, uneori!

Urfius și-a îndreptat din nou privirea spre Saraf:

— Am înțeles tot. Sunt alături de tine, tată, și în curând toți vom fi! Stai fără grijă, consiliul îți va da dreptate și toți Aorienii vor afla de gravitatea acestei situații! Problema este ca și rezolvată!

— Deși admir încrederea pe care o ai, eu nu ți-o împărtășesc întru totul. Așa cum ai văzut, energia este perversă, cine știe ce surprize ne mai ascunde.

— Când mă voi întoarce în Menomul meu, o să-i convoc pe toți cei care doresc să ajute în rezolvarea acestei probleme și vom găsi o metodă să închidem puțurile definitiv, ai încredere în mine!

Saraf încuviință din cap zâmbind. El era mult mai reticent decât Urfius, dar poate că entuziasmul fiului său era ceea ce i-a lipsit lui până acum. Oricum, indiferent în ce mod, cu cât lucrau mai multe persoane la găsirea unei soluții, cu atât mai bine.

* * *

În urma discuției cu tatăl său și cu Urfius, Afaris a părăsit singur biblioteca, retrăgându-se în camera sa din vârful turnului. Afară s-a întunecat, iar Ulmaf și Debiana așteptau un semn de la el. Deși abia fusese prins făcând o năzbâtie și era o idee foarte proastă să mai facă una, Afaris a decis să plece în mica lor escapadă în mijlocul nopții, ghidat de un sin-

gur argument solid: toți trebuiau să vadă, să simtă și să înțeleagă pericolul în care se aflau, indiferent de riscurile asumate.

„Sunteți gata", îi întrebă Afaris.

„Da. Suntem amândoi la mine acasă", îi răspunse Debiana.

„Bine, vin și eu acum la voi".

Saraf era în continuare în bibliotecă și, la cum păreau lucrurile, nici nu avea să plece de acolo în acea seară. Oarecum, din punctul de vedere al lui Afaris, consiliul deja a început, Saraf discutând cu toți fiii lui, rând pe rând, pe măsură ce ajungeau în oraș. Mâine urma doar să se stabilească exact ce e de făcut și apoi i-ar fi pus la curent și pe ceilalți.

Calis s-a culcat de ceva vreme, prin urmare drumul era liber. Părinții lui nici nu vor observa că a lipsit. Însă mai trebuia să se furișeze prin întregul oraș fără să fie văzut.

Afaris a ieșit din casă și a fugit spre marginea turnului. Aruncă o privire spre oraș, să vadă dacă este cineva, însă, spre norocul său, străzile erau libere. Se aruncă fără ezitare peste marginea turnului, mantia fâlfâindu-i în aer, în timp ce se îndrepta vertiginos spre sol. Prin puterea gândurilor sale, își încetini brusc căderea printr-un puternic curent de aer vertical format sub el și ateriză fără zgomot, apoi a rupt-o la fugă spre casa Debianei.

Orașul puternic luminat de drumurile pavate cu pietre energetice îl făceau să pară plin de viață, însă locuitorii erau toți retrași în casele lor.

Ca să își asigure drumul, Afaris a creat un mic prieten înaripat energetic, asemenea păsării cu care s-a întrecut cu tatăl său, pe care l-a înălțat în cer, oferindu-i o privire de sus, totodată urmărind cu mintea, ca nu cumva să mai fie vreun Aorian treaz care să îl dea de gol.

În scurt timp, a ajuns la casa Debianei fără incidente. Pe ferestrele casei se vedeau lumini slabe multicolore, provenind de la câteva pietre energetice folosite pe post de lampadare.

Afaris i-a comandat micii sale păsări energetice să intre pe fereastra de la odaia Debianei. Aceasta s-a executat şi a aterizat pe marginea ferestrei, prin ochii ei Afaris văzându-i pe prietenii lui nerăbdători să pornească la drum.

Observând mica făptură energetică, Ulmaf şi Debiana au venit la fereastră pentru a o întâmpina. Nu ştiau sigur de unde provine, însă în afară de Afaris nu avea cine altcineva să fie.

Pasărea îşi luă zborul şi ateriză pe acoperişul unei case apropiate, supraveghind zona, ca nu cumva să apară cineva. Aruncând o privire pe stradă, cei doi l-au observat pe Afaris, care le-a făcut semn să coboare.

Pe rând, Ulmaf sări pe geam şi ateriză tăcut lângă Afaris, urmat de Debiana.

„Drăguţ partener de drum ţi-ai găsit! Se pare că înveţi şi lucruri frumoase alături de tatăl tău", îi spuse Debiana în şirul gândurilor.

Afaris îi zâmbi şi încuviinţă din cap.

„Care-i planul", întrebă Ulmaf.

Afaris s-a aşezat pe vine şi i-a îndemnat şi pe cei doi să facă la fel. Apoi rupse legătura energetică cu pasărea lui, transformând-o în praf şi îşi concentră toată energia spre sol. Stând cu ochii închişi şi încruntat, a aşteptat. După câteva momente, a deschis ochii.

„Ce faci", îl întrebă Debiana.

Afaris îi făcu semn cu mâna să stea liniştită.

„Dacă merge, o să vedeţi imediat".

În timp ce aşteptau, Afaris a reconstruit pasărea sa energetică, care şi-a luat zborul, survolând oraşul. De acolo, prin ochii păsării, Afaris a văzut că pietrele energetice şi-au schimbat jocul. De la baza turnului, îndreptându-se spre ei, pietrele îşi pierdeau lumina pentru câteva secunde, apoi se reaprindeau.

„Merge", îi anunţă Afaris.

De după colţ, dinspre turn, pietrele au început să se stingă, asemenea unui val de întuneric ce se îndrepta spre ei.

Când întunericul a ajuns la ei, Afaris i-a îndemnat să meargă odată cu el. Astfel aveau cele mai mari şanse de a ieşi din oraş fără să fie văzuţi.

„Asta e chiar tare, cum ai reuşit, Afaris", îl întrebă Ulmaf, în timp ce alergau spre ieşirea din oraş, cufundaţi în întuneric.

„Nu ştiu să vă spun exact, pur şi simplu am dat o comandă planetei şi mi-a fost respectată. M-am gândit că dacă tot pot să cer mai multă energie de la ea, de ce nu ar merge şi asta".

Pasărea lui Afaris continua să survoleze cerul, dar la mică atitudine, deoarece un punct energetic luminos care zboară pe cer ar putea stârni curiozităţi din partea celor ce l-ar fi văzut.

Ajunşi aproape de ieşirea oraşului, ce dădea înspre munte, Afaris le-a făcut semn să se ascundă cu toţii pe o alee.

„Sunt doi Aorieni la ieşire", spuse Afaris. „Cred că i-a trimis tata să vegheze asupra muntelui".

„Am pierdut şi valul de întuneric. Ce facem acum? Am putea să îi ocolim printre case, dar o să ne vadă fugind pe câmp", spuse Debiana.

„Am putea ocoli tot oraşul, dar ar dura prea mult", zise şi Ulmaf.

„Am o idee", îi anunţă Afaris. „Haideţi după mine".

Afaris i-a condus pe prietenii lui printre case, la marginea oraşului. Stând după colţul ultimei case, în dreapta lor, la o aruncătură de băţ, se aflau cei doi Aorieni, obosiţi şi somnoroşi, dar care priveau neîncetat spre munte şi din când în când îşi mai aruncau o vorbă unul altuia.

Pe cer, în dreapta lor, a apărut pasărea lui Afaris, care lumina tot mai puternic. Unul dintre ei a observat-o şi l-a anunţat şi pe celălalt să se uite la ciudăţenia de pe cer.

— Ce e aia, întrebă unul dintre ei.

— Nu ştiu, de-abia pot să mă uit la el. Pare a fi o bilă energetică.

— Mai știi, o fi ieșit din puțul de sub turn. Am văzut tot felul de ciudățenii ieșind de acolo. O dată am văzut chiar o chestie tot așa, doar că mai mare, cu mâini și cu picioare.

„Acum!", i-a îndemnat Afaris, iar cei trei au luat-o la goană spre pădure, alergând cât de repede puteau, dar păstrând totodată liniștea.

În urma lor, Afaris i-a auzit pe cei doi continuându-și conversația:

— Fie ți s-a părut, fie a fost o entitate energetică, dacă era ceva important, aflam.

— Da, oricum, la urma urmei, noi toți venim de jos, de acolo...

Au reușit să ajungă la pădure nevăzuți sau cel puțin asta sperau. Au intrat mai adânc printre copaci și Afaris a recreat o nouă pasăre, disipând-o pe cea din urma lui, spre mirarea celor doi Aorieni. Pasărea lumina puternic printre copaci, permițându-le să vadă, fără a-și mai folosi percepția extrasenzorială.

Au continuat să alerge prin pădure, spre munte, ghidați de pasărea lui Afaris. Pentru el, era foarte tentant să îi lase în urmă. Vedea atât prin ochii lui, cât și prin cei ai păsării, iar plăcerea de a zbura rapid noaptea printre copaci era atât de mare, încât era tentat să uite de prietenii lui și chiar de corpul său fizic, să danseze după bunul plac printre copaci.

La un moment dat, în pădure, destul de departe de ei, s-a auzit un fâlfâit puternic de aripi. Cei trei s-au oprit în loc. Cel mai probabil, era o Nimfă. Oricum, nu trebuiau să fie zăriți de nimeni.

Afaris a rupt legătura energetică cu pasărea sa și brusc au fost cufundați în întuneric.

„Nu poți să îi reduci lumina și să vedem cu ea în față", îl întrebă Debiana.

„Nu, oricât aș reduce, tot este un punct luminos într-o mare neagră. O să ne folosim simțurile și o să ocolim".

Pe măsură ce se furișau prin dreapta locului de unde a

venit zgomotul, pe cer au auzit alt fâlfâit de aripi și un țipăt ascuțit.

„Ce fac", întrebă Ulmaf.

„Nu știu, dar sunt foarte multe, cred că e mai bine să ne întoarcem", răspunse Debiana.

„Nu, am ajuns până aici mergem mai departe! Tata nu cred că știe de comportamentul lor și cred că e o idee bună să aflăm".

Măcar de data asta era convins că nu va face din nou greșeala de a fi prins. Nu mai era tatăl lui și, prin urmare, nimeni capabil să îl detecteze, poate doar dacă făcea o greșeală colosală.

Pe măsură ce înaintau prin pădurea întunecată, auzeau tot mai multe Nimfe cum băteau din aripi și strigau.

„Caută pe cineva", îi anunță Afaris.

Debianei îi îngheță inima în piept.

„Doar nu crezi că s-a întâmplat din nou, nu?".

„Cred că... e mai bine să ne întoarcem", i-a îndemnat Ulmaf.

Cei trei s-au oprit în loc, pitiți printre copaci. Și Afaris a ajuns la concluzia că ar fi fost o idee foarte proastă dacă continuau. Era convins că puteau să treacă de ele fără să fie văzuți, dar dacă erau prinși?

În timp ce stăteau nemișcați, Afaris încerca să prindă mai multe unde psihice ale Nimfelor, ca să afle ce se întâmplă.

„Trei Nimfe au dispărut", îi informă Afaris.

„Bine, hai să ne întoarcem, chiar nu e treaba noastră", zise Ulmaf, vădit îngrijorat.

„Da, haide", îi luă și Debiana partea.

Afaris stătea și asculta în continuare. Era conștient că prietenii lui aveau dreptate, însă ceva îl împingea să meargă mai departe. Curiozitatea? Dorința de a ajuta? Orice era, a decis să nu îi dea ascultare, riscul fiind prea mare. Dacă se repeta incidentul și erau iarăși la locul unei crime, nimic nu va

mai putea împiedica izbucnirea unui conflict între Nimfe și Aorieni.

În spatele lor, prin pădure, au auzit câteva crengi trosnind. Toți s-au oprit din respirat, ascultând cu inima bubuindu-le în piept, însă nu au mai auzit nimic. Au stat tăcuți, câteva secunde, însă, nimic.

„Bun, cu grijă înapoi spre oraș, vă arăt puțul cu altă ocazie", îi îndemnă Afaris.

Au pornit împreună, unul în spatele celuilalt, mergând pe vine și cu simțurile orientate în toate direcțiile, în timp ce pe deasupra capetelor lor auzeau din când în când câte o Nimfă zburând.

În stânga lor, printre copaci, s-a auzit un zgomot puternic. O Nimfă, destul de mare, a aterizat printre arbori, doborând mai multe crengi, poate chiar pomi. Ulmaf s-a împiedicat de o creangă căzută și s-a prăbușit la pământ.

Nimfa, auzind zgomotul, a scos un țipăt ascuțit și a pornit printre copaci spre locul din care a venit sunetul.

„Fugi. Fugi. FUGI!", strigă Afaris în mințile lor și Ulmaf s-a ridicat instant de la pământ, rupând-o la fugă alături de Debiana și de Afaris, nemaipăsându-le de zgomotul pe care-l făceau.

Imediat, în urma lor, acea Nimfă își luă zborul și porni după ei, alte câteva Nimfe antrenându-se în urmărire. Era evident că se apropie tot mai mult de ei și că vor fi prinși. Alergau în zigzag printre copaci cât de tare îi țineau picioarele. Dacă se despărțeau, cineva tot ar fi fost prins. Dacă se opreau și se ascundeau, într-un final tot ar fi fost găsiți. Deocamdată, erau prea departe pentru ca vederea Nimfelor să îi poată repera printre copacii denși și întunecați, însă zgomotul lor le trăda poziția.

Panicat, Afaris se gândea ce să facă. Apoi i-a venit o idee. Și-a canalizat toată energia cu scopul de a crea o nouă pasăre energetică. Intenționa să încerce să le distragă atenția. Însă, în loc de pasăre, luă forma a ceva mult mai mare. Avea

mâini și picioare, dar nu avea chip. După câteva momente, o siluetă Aoriană pur energetică alerga în dreapta lui. Era complet controlată de mintea lui Afaris, însă nu îi venea să creadă că a fost și este capabil să creeze și să mențină o ființă energetică atât de complexă.

Lăsând surprinderea la o parte, își ghidă noul partener energetic să fugă perpendicular pe direcția lui, luminând printre copaci tot mai departe de ei.

Nimfele au mușcat momeala și au pornit în urmărirea siluetei ce lumina puternic printre copaci, în timp ce Afaris și prietenii lui fugeau cât puteau de repede spre ieșirea din pădure.

„O să ne vadă ăia doi când venim!", îi atenționă Debiana.

Afaris a rupt legătura cu entitatea energetică și în urma lor s-a auzit o bufnitură. Aruncând o privirea în spate, a văzut o explozie energetică în locul în care era ultima oară eul său energetic.

„Nu contează, ne descurcăm noi cu ei", răspunse Afaris.

Ieșind din pădure, cei trei continuară să alerge cât de repede puteau spre oraș, deși simțeau cum le cedează mușchii picioarelor. Alergând pe câmpie, aruncau din când în când un ochi în urma lor, asigurându-se că nicio Nimfă nu se ținea după ei. Spre fericirea lor, erau în siguranță.

Ajungând la cei doi Aorieni care stăteau de pază, s-au oprit și au căzut la pământ toți trei, secați de puteri, în timp ce paznicii îi priveau nedumeriți și încercau să îi ajute. Le-au întins câte o mână de ajutor, dăruindu-le puțină energie de la ei.

— Ce s-a întâmplat, întrebă unul dintre ei.

Niciunul nu putea răspunde, fiind prea marcați de incident. Cei doi continuau să îi întrebe ce s-a întâmplat:

— Sunteți bine?

— Nicio vorbă tatălui meu, vă rog, îi imploră Afaris, printre gâfâieli.

— Dar nu e cu voi, întrebă din nou unul dintre Aorieni.

Cei trei îl priviră nedumeriți.

— Cum adică, întrebă Afaris.

— Păi, mai devreme a plecat spre pădure, cu puțin timp în urmă să ajungeți voi.

Afaris se îndreptă de spate și oftă cuprins de neliniște.

— A zis ceva de noi, întrebă el.

— Nu, ne-a salutat și a pornit spre pădure. Cred că s-a dus la puțul energetic sau... nu știu. Oricum, noaptea asta e ciudată rău, mai întâi am văzut o bilă energetică ciudată plutind pe lângă noi, apoi am auzit o grămadă de Nimfe prin pădure. Voi ce ați mai pățit?

Afaris a conștientizat că nu avea altă alternativă decât adevărul:

— Ne-am furișat din oraș. Voiam să le arăt și lor puțul energetic, să îi conving de temerile lui Saraf. Însă ne-am întâlnit cu multe Nimfe. Căutau câțiva semeni de-ai lor dispăruți, așa că am renunțat și am fugit înainte să fim văzuți. Era cât pe ce să fim prinși.

Cei doi Aorieni îi priveau nedumeriți. Unul dintre ei l-a întrebat:

— Și voi nu știți că Saraf a plecat în urma voastră?

Afaris clătină din cap negativ.

— Ce facem, îl întrebă Debiana pe Afaris.

— Nu prea avem altceva de făcut decât să îl așteptăm să se întoarcă. Sigur o să afle el mai mult despre situație.

— Dar dacă pățește ceva, întrebă din nou Debiana, iar Ulmaf scoase un scurt hohot de râs, ușor amuzat.

— E cel mai puternic Aorian. Cu ce am putea noi să îl ajutăm? Eventual, să îl încurajăm din spate dacă are probleme. Se descurcă el, sunt sigur.

— Este adevărat ce spui, zise unul dintre paznici. Duceți-vă înapoi la casele voastre. Noi nu am văzut nimic și, spunând asta, îi făcu cu ochiul lui Afaris. Decideți voi ce îi spuneți lui Saraf, dar pe noi să nu ne implicați în treaba asta!

Afaris le-a mulțumit cu un gest scurt din cap și cei trei au pornit cu pași repezi spre casele lor.

Capitolul VII

O nouă alianță

Cei trei s-au strâns în locuințele lor, fără să le mai pese dacă îi vedea sau îi auzea cineva.

Ajuns înapoi la turn, Afaris a intrat cu grijă în casa lui, ca nu cumva să o trezească pe Calis. Neputând să doarmă, și-a petrecut timpul fâțâindu-se prin odaia lui, meditând, sau ieșea afară pe balconul turnului și privea spre pădure și spre munte, încercând să observe ceva, însă nu vedea nimic. Parcă întregul peisaj amuțise.

A stat răbdător și a așteptat reîntoarcerea tatălui său, în timp ce își punea tot felul de întrebări. Ce s-a întâmplat pe munte cu Nimfele? Unde a dispărut tatăl său? Și, mai presus de orice, era totul în regulă?

Soarele a început să răsară în spatele lui, luminând treptat orașul, apoi, câmpia și într-un final, pădurea și muntele.

În zare, dinspre munte, se vedea pe cer o siluetă mare zburând spre oraș. Apropiindu-se, Afaris a observat că era acompaniat de mai multe siluete mai mici. Era Akdarosif, însoțit de mai multe Nimfe.

Când acesta a ajuns lângă turn, Afaris l-a zărit pe Saraf cocoțat pe spatele lui Akdarosif. Acesta din urmă a aterizat cu grijă pe marginea turnului, în timp ce celelalte Nimfe fie au aterizat și ele, fie au continuat să zboare în jurul turnului.

Saraf a sărit de pe spinarea lui Akdarosif și i-a mulțumit pentru drum. Apoi l-a zărit pe Afaris care îl privea de la distanță, cu reticență.

— Treaz atât de devreme, strigă Saraf către el, iar Afaris i-a răspunse afirmativ din cap.

Apoi, tatăl lui Afaris s-a întors spre Akdarosif:

— Știi ce ai de făcut, îi spuse acestuia.

„Cred că toți știm ce avem de făcut, cel puțin noi, Nimfele. Restul stă în mâinile tale".

— Ti-am dat coordonatele, nu?

„Da".

— Bine, atunci fugi, ne vedem mai încolo!

Akdarosif l-a privit scurt pe Afaris, însă nu i-a transmis niciun gând, apoi și-a luat zborul, alături de celelalte Nimfe, fiecare zburând în direcții diferite.

— Ce se întâmplă, îl întrebă Afaris.

Saraf se apropie de el:

— Se întâmplă multe. Akdarosif a fost suficient de amabil să plece după frații și surorile tale care încă nu au ajuns și să-i aducă înapoi cât se poate de repede.

— Așadar, așteptăm să ajungă toți, apoi începem.

— Da.

Saraf își așeză mâinile în șold și privi spre răsărit, apoi își lăsă capul în jos suspinând:

— Am greșit și îmi pare rău!

— Cu ce?

— Ți-am pus viața în pericol, ție și prietenilor tăi!

Afaris nu spuse nimic. Era clar că știa unde au fost noaptea trecută, însă de ce își cerea el scuze?

— Am crezut că o să îți pot reprima curiozitatea dacă îți interzic pur și simplu să mă ajuți sau să mergi acolo. Dar am pierdut din vedere că ești fiul meu și la fel ca mine, nu îți stă în caracter să aștepți, ba, mai mult, să stai deoparte când știi că ai putea să ajuți.

— De unde știi, îl întrebă Afaris.

— De unde știu că ați vrut să mergeți pe munte, îl întrebă Saraf râzând. Păi, în primul rând, am trecut pe lângă voi în pădure. Când am văzut că vă întoarceți, v-am lăsat să plecați, fără să îmi fac simțită prezența.

Afaris analiză rapid în mintea lui toate evenimentele petrecute în pădure și încercă să își dea seama când ar fi putut

tatăl său să treacă pe lângă ei. Poate atunci când fugeau înapoi spre oraș?

— Când, îl întrebă Afaris, realizând că nu putea să își dea seama singur.

— Stăteați toți trei pitiți lângă un copac, speriați din cale-afară. Atunci v-am ajuns din urmă, dar am decis să nu vă sperii și mai tare cu prezența mea.

— Știai unde suntem? Ne-ai urmărit încă din oraș?

— Oarecum.

Saraf a întins mâna spre umărul drept al lui Afaris și l-a atins cu degetul arătător. Dintre țesăturile mantiei lui a ieșit o insectă mică, ușor luminoasă. Era un gândac energetic!

— Asta este ceea ce numesc eu un micro energo-form. Un mic spion, ca să știu că ești în siguranță.

Micul gândăcel energetic se transformă în praf la comanda lui Saraf.

Afaris se simțea stânjenit. Făcuse atâtea prostii în ultimul timp, încât îi era și rușine să îl privească pe tatăl său.

— Îmi cer scuze...

— Nu ai de ce să îți ceri scuze, eu sunt de vină. Din dorința mea stupidă de a te proteja cu orice preț, v-am pus pe toți în pericol. Dar de acum te voi lua cu mine peste tot. O să fii asistentul meu.

Afaris îi zâmbi sfios, neștiind ce să mai spună.

— Hai să luăm loc în iarbă, îl îndemnă Saraf, am multe să îți povestesc.

Cei doi s-au așezat, unul în fața celuilalt.

— De fapt, hai să o chem și pe mama ta. Nu vreau să fiu nevoit să povestesc de prea multe ori.

Prin gând, Saraf a trezit-o pe draga lui Calis și a îndemnat-o să li se alăture. Aceasta a ieșit din casă după câteva secunde, cu părul încâlcit și cu ochii întredeschiși. Era ușor nervoasă că a fost trezită așa violent, dar era și curioasă, așa că a pornit spre ei cu pași repezi.

Pe măsură ce înainta spre ei, trecând pe lângă puțul energetic, un val de energie se aruncă spre ea, învârtindu-se

în jurul ei, descâlcindu-i părul, reîmprospătându-i straiele și readucând-o la frumusețea normală.

— Ce se întâmplă, întrebă ea, ajungând lângă cei doi.

Saraf îl privi pe Afaris și îi făcu cu ochiul drept, astfel încât ea să nu poată vedea.

— Păi, ia și tu un loc.

Calis se așează lângă ei pe iarbă, rezemată într-o mână și cu picioarele înspre Afaris. Saraf s-a tras mai aproape de ea și a cuprins-o în brațe, sărutând-o tandru pe frunte.

— Azi-noapte, își începu Saraf povestea dregându-și vocea, am decis pur și simplu să fac din nou o vizită puțului energetic de pe munte. Voiam doar să îl observ, era ca și cum interesul mi-a crescut semnificativ în privința lui. Însă nu am fost singurul.

Saraf îl privi scurt pe Afaris, apoi își reluă povestea:

— Pe drum spre munte am observat o mare agitație printre Nimfe. Mi-am dat imediat seama că erau în căutarea unor semeni care dispăruseră. Până să aflu mai multe, am decis să mă ascund de ele. Dată fiind conjunctura, prezența mea ar fi putut stârni noi suspiciuni, lucru pe care clar nu ni-l dorim. Însă mi-am continuat drumul spre munte, apoi spre vârful său. Pe măsură ce urcam, toate Nimfele și-au schimbat traiectoria, zburând în aceeași direcție cu mine. Era clar că se întâmplase ceva. În vârf, în apropierea puțului, au fost găsite Nimfele care au dispărut, respectiv trei. Una era moartă când am ajuns, iar celelalte două se luptau, în timp ce câteva Nimfe încercau să le despartă. Într-un târziu, au reușit, dar amândouă erau prea rănite pentru a mai continua lupta. Am stat și am privit toată scena din spatele unei roci, camuflat de zăpadă. Nu îmi dădeam seama de la ce a pornit scandalul, dar un lucru era evident. Puțul își jucase rolul în toată povestea asta și continuă să o facă. Alte câteva Nimfe s-au luat la încăierare, motivele pe care le-am prins fiind în mare măsură aberante. Atunci și-a făcut apariția Akdarosif, care a pus capăt încăierărilor. Au discutat și am aflat că cele trei Nimfe au fugit

de lângă ai lor ca să vadă cu propriii ochi puțul despre care se vorbește atât, însă puterea acestuia le-a furat mințile și au început să se omoare între ele, pur și simplu. Probabil, decesele nu s-ar fi oprit dacă nu intervenea Regele lor. Oricum, atunci am decis să ies din ascunzătoare. Toate au rămas înmărmurite când m-au văzut, chiar și Akdarosif a fost surprins, însă, în ciuda a ceea ce mă așteptam să se întâmple, niciuna nu a dat vina pe mine. M-au privit gânditoare. Atunci, au înțeles ce încercam eu să spun de ani de zile. Au înțeles cum arată viitorul. Au înțeles că nepăsarea pune în primejdie existența noastră, a tuturor. Într-un final, una dintre ele a rupt tăcerea și m-a întrebat, din senin, ce pot să fac pentru a înlătura acest rău. Atunci, sufletul mi s-a umplut de fericire. În sfârșit, am văzut speranță pentru civilizațiile noastre.

— Așadar, de acum o să lucrăm împreună? Aorienii și Nimfele, îl întrebă Afaris.

— Da. Pacea care a domnit între noi și care nu cu mult timp în urmă a fost pusă în primejdie s-a transformat într-o alianță. De îndată ce reușesc Nimfele să îi găsească pe frații tăi și îi aduc aici, o să putem începe consiliul. Intuiesc că nu va fi nevoie de prea multă forță de convingere pentru a-i urni pe toți să începem să luptăm împotriva acestei forțe.

— Dar de ce se duc Nimfele să îi găsească, îl întrerupse Calis.

— Dormeai când eu m-am întors, draga mea, și nu ai văzut scena. Am fost adus pe spatele lui Akdarosif, iar acum el și cu alți semeni au plecat după copiii noștri pentru a le grăbi pasul.

— Aorieni călare pe Nimfe? Ha, hai că asta e chiar incredibil! Felicitări, îi spuse Calis cu multă fericire în glas, apoi s-a întins spre el și l-a sărutat pe buze, moment în care Afaris a întors privirea în altă direcție.

— Afaris, spuse Saraf, îți vei continua antrenamentul. Sper ca, începând chiar de mâine, alți Aorieni să ni se alăture. Iar la rândul tău, îi vei învăța pe alții ceea ce te-am învățat eu pe tine.

— Dar de ce continuăm să ne antrenăm? Situația nu s-a îndreptat? Tot îți mai e frică de un război?

— În primul rând, pentru că trebuie. Cu toții să ne dezvoltăm abilitățile psihice pentru a putea combate acest virus. Iar dacă ai fi văzut ce am văzut și eu seara trecută, Nimfe înfrățite, însetate de dorința de a-și vărsa una alteia sângele, ai înțelege primejdia în care ne aflăm în continuare. Ce te faci dacă mâine, un prieten de-al tău, din senin, încearcă să te omoare? Trebuie toți să fim pregătiți. Unii se vor împotrivi, iar aceia sunt cei mai susceptibili să cadă pradă acestor impulsuri sângeroase.

— Deci, într-un final, schimbarea este obligatorie.

Saraf încuviință din cap:

— Într-un fel sau altul, modul nostru de viață se va schimba, fie că vrem sau nu. Însă noi putem acum să decidem în ce direcție o vom lua. Și, poate, după ce vom învinge, ne vom putea relua modul pașnic de conviețuire.

Calis continua să îl privească pe Saraf plină de fericire. Speranța pe care acesta o avea se răsfira și asupra ei. Saraf se ridică în picioare și trase aer adânc în piept, apoi zâmbi, pur și simplu. În sfârșit, lucrurile mergeau în direcția care trebuie.

— O să merg în bibliotecă să inserez în câteva cristale povestea serii trecute. Împreună cu cristalul tău, Afaris, cred că toți liderii vor fi unanim convinși.

Saraf i-a întins mâna Calisei pentru a o ajuta să se ridice. Aceasta i-a mulțumit și îl întrebă:

— Cristalul lui Afaris?

— Însoțește-mă în bibliotecă și îți povestesc acolo. Între timp, Afaris o să te rog să îți limpezești gândurile pentru consiliu, probabil ai multe pe cap. Meditează puțin dacă simți că este nevoie.

Afaris se ridică și el în picioare și încuviință din cap.

— Am să te anunț când vom începe, îi spuse Saraf și plecă alături de Calis spre puțul turnului, în timp ce Afaris a rămas în urmă.

După ce părinții lui au coborât pe unda energetică, Afaris și-a reluat locul în iarbă, orientat cu fața spre soare. Nu putea să nu își pună întrebarea: ce se întâmpla dacă ajungeau el cu Debiana și Ulmaf la puț primii? Oare i-ar fi intoxicat acea energie malefică și pe ei și ar fi ajuns să se omoare între ei? Ce noroc au avut seara trecută...

* * *

Afaris nu a mai părăsit balconul turnului de la întrevederea cu tatăl și cu mama sa. A stat și a cugetat, a meditat, apoi iar a cugetat, în primul rând asupra sa, apoi asupra evenimentelor recente. Mintea îi era invadată de întrebări. Ce îi rezerva lui viitorul? Care era soarta Aorei? Oare va începe războiul, așa cum a văzut Saraf în viziunile sale.

Pe măsură ce stătea și aștepta, rând pe rând au ajuns înapoi Nimfele, în spatele cărora stăteau cocoțați frații și surorile lui mai mari, liderii Menomurilor. Fiecare cobora de pe spinarea Nimfei cu o expresie diferită. Unora li se citea pe față spaima, zborul în cârca unei Nimfe fiind ceva complet nou și neobișnuit pentru ei, însă alții coborau cu fețele vesele, încântați de această nouă experiență. Alții aveau fețele serioase, îngrijorați din aceleași motive precum Afaris, probabil.

În final, a revenit și Akdarosif, însoțit de ultimii doi frați întârziați. Anunțându-se întoarcerea lui, mai mult prin zguduiala turnului pe care a produs-o aterizând decât prin orice alt mijloc de comunicare, Saraf i-a anunțat telepatic pe toți că în curând va începe consiliul.

Pentru a putea participa și Akdarosif, s-a decis ca ședința, în ciuda cutumei de a avea loc în interiorul turnului, în privat, la masă, să se desfășoare pe balcon. De asemenea, Saraf a decis să lase orice doritor să participe, în tăcere, la consiliu. Astfel, vestea răspândindu-se rapid în oraș, nenumărați Aorieni au sosit în vârful turnului.

În partea dinspre apus, pe la jumătatea balconului, din iarbă au început să crească rapid arbuști și copăcei. Aceștia

au luat forma unei mese mari, rotunde, în jurul căreia arbuștii au format scaune, ca în biblioteca turnului. Saraf s-a așezat alături de Afaris și de Calif, împreună cu toți frații și toate surorile lui Afaris. Consilierii lui Saraf stăteau în spatele său. Akdarosif s-a așezat lângă masă, cu aripile lipite de corp, astfel încât să lase cât mai mult loc. Celelalte Nimfe și Aorieni stăteau pe unde apucau. Unele Nimfe i-au lăsat chiar pe Aorieni să se cațăre în spinarea lor pentru a vedea mai bine, o imagine ce îi umpleau pe toți de speranță și de fericire.

Saraf s-a ridicat în picioare, a întins mâna dreaptă spre centrul mesei, cu palma ridicată spre cer. Ceilalți lideri s-au ridicat și ei, reproducând gestul lui Saraf. Afaris și Calis, nefiind membri ai consiliului, au rămas la locurile lor.

În palmele întinse, energia a început să se cumuleze, formând câte o sferă albă ce lumina puternic.

— Fie ca energiile noastre să se unească, spuse Saraf.

Sferele de energie au plutit din palmele creatorului lor spre centrul mesei, unde s-au contopit toate într-o sferă mult mai mare. Aceasta, ghidată de gestul fiecărui membru al consiliului de a ridica mâna spre cer, a început să urce încet, deasupra capetelor lor. Apoi s-a oprit și Saraf a luat cuvântul:

— Asemenea energiei noastre, fie ca mințile noastre să se contopească într-una singură. Deciziile noastre să fie unanime și drepte, ghidate de lumina sufletului nostru și de înțelepciunea minții noastre!

Sfera de lumină ce plutea deasupra lor a explodat într-un nor de praf energetic ce s-a așternut peste masă și peste ei, asemenea zăpezii. Toți membrii consiliului au coborât mâinile în același timp și au luat loc.

Saraf a luat din nou cuvântul:

— În primul rând, vreau să le urez bun-venit tuturor fiilor și fiicelor mele, veniți de departe. Îmi pare bine să vă revăd! Însă, din păcate, ne-am readunat la masa de consiliu pentru a rezolva cea mai grea problemă de la începutul existenței noastre! Mulți ați auzit povești, cărora nu le-ați dat

crezare, alții au văzut cu ochii lor! Refuzați să credeți că acea energie despre care vă tot vorbesc de ani buni va duce la un război pe Aora.

Saraf a băgat mâna sub mantie și a scos două cristale:

— Aceste două cristale vă vor arăta adevărul, și le-a pasat spre frații lui: unul spre stânga și celălalt spre dreapta, lăsându-le să circule din mână în mână, pentru ca fiecare frate să poată vedea informațiile și memoriile reținute în ele.

Pe măsură ce cristalele treceau din mână în mână – unul cu povestea lui Afaris din vârful turnului, celălalt cu evenimentele petrecute noaptea trecută pe Muntele Primei Lumini – fețele lor se schimbau instant. Aruncau priviri întrebătoare lui Afaris și lui Saraf. Unii se uitau spre Nimfe și spre Akdarosif, nevenindu-le să creadă ce le-au arătat cristalele.

Aorienii și Nimfele care urmăreau întreaga scenă șușoteau curioși dacă știe cineva despre ce era vorba.

Cristalele s-au întors la Saraf, care le-a pasat consilierilor din spatele lui.

— Îi rog pe consilierii mei să formeze o pânză psihică, pentru ca toți să poată vedea ce am văzut noi în cristale.

Un consilier a luat un cristal în mână și a început să îi citească energia. Aorienii din spatele lui au pus câte o mână pe umărul său, iar cei din spatele lor puneau mâna pe umărul celui din față. Astfel, energia a circulat rapid spre mințile tuturor. Apoi a luat celălalt cristal în mână și i-a citit energia, transmițând-o mai departe spre restul Aorienilor.

Șușoteli și suspine au inundat turnul, în urma informațiilor primite.

— Voi face mai multe copii pentru fiecare cristal și o să vă rog să îl purtați cu voi în Menomurile voastre când plecați, zise Saraf, iar copiii lui au încuviințat din cap cu fermitate.

Lint, unul dintre fiii lui Saraf prezenți la masă, a ridicat o mână pentru a lua cuvântul.

— Spune, te rog, îl îndemnă Saraf.

— Îmi este clar acum că viziunea ta, oricât de întunecată și improbabilă mi s-a părut când am auzit de ea prima dată, este viitorul nostru cert. Ce putem face să îl schimbăm?

Saraf își încrucișă mâinile peste masă și răspunse cu o voce foarte serioasă:

— În primul rând, trebuie toți să ne antrenăm din greu, astfel încât să devenim imuni influențelor acestei energii. Eu am început deja să îl antrenez pe Afaris, iar rezultatele sunt promițătoare.

— Așadar, practic, trebuie să construim o barieră psihică, un scut, îl completă Urfius.

— Da, dar nu este atât de simplu. Scutul trebuie să fie mereu activ, lucru ce consumă multă energie și putere de concentrare. Și mai este o problemă: energia crește în intensitate pe zi ce trece și este extrem de parșivă. Îmi este teamă că ne poate lua prin surprindere. Vedeți noaptea trecută: acele Nimfe au fost atrase de puțul energetic. Fiind mai aproape de el, energia le-a corupt mintea și le-a făcut să se ucidă între ele.

— Nu ar fi o idee mai bună să trimitem Aorieni să formeze o barieră în jurul puțurilor, întrebă Lint. Adică e mai sigur dacă o blocăm de la sursă decât atunci când ajunge la noi.

— Are logică ce spui tu, însă nu știu ce răspuns să îți dau. Îmi este teamă că, așa cum am mai spus, fiind atât de aproape de puț, energia să nu corupă mult mai ușor pe oricine se apropie.

— Păi, hai să trimitem mulți Aorieni și să se schimbe prin rotație, astfel încât să nu aibă contact prea mult cu energia și să fie suficient de puternici împreună, cât să o stopeze.

Unul dintre cei prezenți la masă îi adresă o întrebare lui Saraf, întrerupându-l pe Lint.

— Dar oare așa nu am putea să astupăm definitiv puțul? Să îl oprim?

—Dacă ai fi fost puțin mai interesat și ai fi ciulit urechile, se răți Lint la el, ai fi știut că tatăl nostru ne-a ținut la

curent, pe cei care au vrut să asculte, că această energie nu poate fi oprită pur și simplu. Este ca un râu. Pui un obstacol în calea lui și îl va ocoli.

— Dragilor, haideți să nu ne certăm acum, încercă Saraf să îi liniștească. Însă Lint avea dreptate. Singura șansă pe care o văd acum este să oprim puțul de la sursă, însă aceasta nu știu unde este. Vine de undeva din univers, de departe, precum un nor purtat de aer și se revarsă aici, pe Aora.

— Așadar, ești de acord să încercăm să blocăm această energie direct de la gura de vărsare, îl întrebă Lint pe Saraf.

— Nu știm câte puțuri sunt pe Aora, până acum am descoperit două, însă intuiesc că sunt mult mai multe. Dacă insiști, ești liber să îți încerci teoria. Te sfătuiesc să cauți un puț cât mai aproape de orașul tău, din motive de comoditate.

— Dacă nu, o să încerc eu, zise Urfius. Când am plecat din oraș, pe drum încoace, am simțit la un moment dat o prezență perturbantă, similară cu ceea ce ai descris și tu, Saraf. Mă gândesc că ar putea fi un alt puț. Când mă voi întoarce în Menomul meu, o să verific cu atenție, iar dacă am dreptate, o să mă ocup de închiderea lui.

Saraf încuviință din cap, dându-i permisiunea lui Urfius. Lint se arătă ușor iritat:

— Am să caut și eu unul. La urma urmei, fiecare are metode diferite. Poate unul din noi reușește.

Urfius ridică mâna spre Lint, în semn de „ești invitatul meu".

— Bun, însă planul de a-i învățat pe toți să se protejeze de energie rămâne valabil. Dacă voi dați greș, trebuie să avem un plan de rezervă.

Saraf făcu o scurtă pauză și continuă, cu un ton mult mai serios și impunător. Știa că ceea ce avea să le spună îi va zdruncina:

— Mai este ceva ce trebuie făcut. Fiecare Aorian trebuie să învețe să se apere. Să lupte. Unii nu o să fie la fel de puternici ca alții și o să cadă pradă acestei energii!

— Este revoltător, strigă Lint, am trăit în liniște și în pace toată existența noastră, iar acum vrei să învățăm cum să ne omorâm între noi? Ce o să facem după ce rezolvăm această problemă? Vom fi un popor de războinici fără scop.

— Saraf are dreptate, Lint, îi luă apărarea tatălui său un alt fiu. Ce te faci dacă lângă copiii tăi brusc cineva își pierde mințile și încearcă să îi omoare? Nu o să știe să se apere. Până va avea cineva curajul să îl oprească ar putea curma multe vieți.

Lint pufni din nas.

— Să învăț să îmi omor propriii semeni...

Akdarosif interveni în discuție, glasul minții sale coborându-se asupra tuturor, tare, clar și impunător:

„Dar dacă o iau eu razna? Este clar că dacă dau o dată cu gheara curm viețile a 20 dintre voi. Nu vreau să mă dau rotund, dar dintre voi singurul în stare să mă înfrângă ar fi Saraf. Voi, restul, ce faceți? Îmbibați pământul de sânge până vine el?".

Câțiva au început să râdă, deși imaginea creată în mințile lor era destul de înfiorătoare.

— Cum o să facem asta atunci, întrebă unul dintre liderii de la masă. Toți știm câteva tehnici de bază, unii chiar și să controleze un energo-form de grad mai înalt, însă asta nu este suficient pentru a ne putea proteja în orice situație.

— Am să vă învăț eu, iar voi o să transmiteți mai departe.

— Eu refuz să particip la așa ceva, zise Lint. Vă ajut cu orice aveți nevoie, însă nu o să învăț pe nimeni să ia viața altcuiva.

Peste masă s-a lăsat o tăcere care a durat câteva secunde, apoi Saraf continuă:

— Întoarceți-vă în Menomurile voastre deocamdată. Am să vă dau fiecăruia o copie după cristalele pe care vi le-am expus pentru a le arăta, la rândul vostru, Aorienilor voștri. Apoi, peste 25 de zile ne reîntâlnim toți aici și o să vă învăț cât

de mult o să pot. Între timp, o să reiau instructajul cu Afaris și voi începe să instruiesc și alți Aorieni din Menomul meu.

— 25 de zile? Saraf, eu stau în partea cealaltă a planetei, spuse unul dintre ei.

— Poți fie să ceri ajutorul unei Nimfe să te ducă, fie să grăbești pasul. Timpul este prețios și nu ne permite să zăbovim.

„O să te ajutăm noi cu plăcere, dacă dorești. În altă ordine de idei, și eu am să duc vorba către toate Nimfele. Cu permisiunea ta, Saraf, cred că ar fi o idee bună să participăm și noi la antrenamente. Putem astfel să învățăm cum să ne protejăm unii de ceilalți".

— De acord! Acestea fiind spuse, mai dorește cineva să spună ceva, întrebă Saraf.

În urma unor momente de liniște, Saraf se ridică în picioare și bătu o dată din palme.

Toți fiii și fiicele sale s-au ridicat în picioare.

— Sunteți toți de acord cu privire la îndatoririle voastre?

În afară de Lint, toți au exclamat afirmativ.

— Această ședință de consiliu a luat sfârșit.

Oamenii au început să plece spre puțul energetic al turnului, vorbind între ei și dându-și cu părerea despre situație, iar Nimfele și-au luat zborul ca să facă loc pe balcon. Câțiva Aorieni, prea nerăbdători să stea la coadă pentru a coborî pe unda energetică, au sărit direct de la balcon, fiind încrezători în forțele lor.

Akdarosif, alături de alte câteva Nimfe, s-a oferit să îi ducă în zbor spre Menomurile lor pe fiii și pe fiicele lui Saraf. Câțiva au fost de acord și i-au mulțumit pentru ajutor, alții însă au decis să meargă pe jos. Ideea înălțimii cerului le dădea fiori.

În câteva minute, turnul s-a eliberat. Nimfele și-au luat zborul fiecare în direcția ei, iar Aorienii au plecat spre casele lor să își continue activitatea de dinaimte să vină la consiliu.

Afaris a rămas alături de mama lui la masa de consiliu, așteptând ca mulțimea să se disipeze, iar Saraf, să termine de salutat pe toată lumea.

— Am reușit, a spus Afaris când tatăl său s-a așezat într-un târziu lângă ei la masă.

— Da, am reușit, însă acesta este doar începutul!

Capitolul VIII

Antrenamente pentru supraviețuire

Ziua următoare, la scurt timp după ce soarele a răsărit, Afaris și tatăl său au ieșit pe balconul turnului pentru a începe antrenamentul. Saraf și-a propus să își dedice mare parte din timpul său antrenându-l pe Afaris, forțându-i mereu limitele. Avea mari așteptări de la el.

Afară, temperatura era scăzută, iar vântul sufla puternic, fluturându-le mantiile albe. Iarba ce creștea pe imensul balcon circular din vârful turnului era încă acoperită de brumă, razele slabe ale soarelui reflectându-se în ea. Sub turn, orașul Saraf-Menom se trezea încet la viață, pe măsură ce pietrele energetice își stingeau lumina.

Afaris a mers până la marginea balconului și a privit în zare. Turnul era atât de înalt, încât aproape că puteai vedea dincolo de orizont. Înspre apus, unde soarele încă nu ajunsese, Afaris a observat pilonii energetici din câteva orașe, a căror energie urca încet spre cer. Cel mai apropiat oraș era Urfius-Menom, care încă lumina înspre apus, creând impresia că, pe măsură ce un soare urca în spatele lor, un altul cobora înaintea lor.

Cu acel peisaj înaintea ochilor, Saraf și Afaris și-au golit mintea de orice gând și de orice neliniște, pentru a se putea concentra numai asupra antrenamentului. După câteva momente, au deschis ochii și au pornit spre centrul turnului, așezându-se unul în fața celuilalt:

— În primul rând, spuse Saraf, scurtează-ți părul. Nu cred că îți dorești să îți intre bretonul în ochi în mijlocul unei încăierări.

Afaris își concentră atenția asupra părului său. Vârfurile i-au luat foc, reducându-i firele de păr la un sfert din lungimea lor obișnuită. Apoi, părul i s-a ondulat ușor pe spate.

— Te-am învățat până acum cum să aduni energie, cum să creezi mici entități energetice și să arcuiești energia din jurul tău în propriul folos. Acum vreau să te învăț cum să te aperi. Mai ții minte confruntarea de pe munte cu Nimfele, nu?

Afaris a clătinat din cap afirmativ.

— Ai văzut că am folosit scuturi energetice împotriva atacurilor lor. Vreau să faci același lucru.

În teorie, controlul energiei era simplu. Dacă îți imaginai ceva, iar energia ta era suficient de puternică, acel lucru devenea realitate. Afaris și-a întins mâinile, cu palmele orientate spre tatăl său, și și-a imaginat un scut energetic cât el de mare. De îndată, energia din el a prins formă în fața lui și scutul a fost activat.

Saraf a ridicat o mână, iar în palma lui a luat formă o piatră. Piatra a început să plutească în fața ochilor lui, apoi a propulsat-o cu o viteză nimicitoare spre scutul lui Afaris. Aceasta se izbi de scut, ricoșând.

Afaris și-a pierdut concentrarea, fiind luat prin surprindere de forța impactului, iar scutul s-a făcut praf.

— Din nou! Dar de data asta încearcă să nu îl mai pierzi!

Saraf a format o nouă piatră la fel de mare ca prima și a propulsat-o din nou spre scutul lui Afaris. Acesta a cedat în momentul impactului, piatra lovindu-l pe Afaris în umăr, provocându-i o rană urâtă și zdrobindu-i oasele.

— Ahhh, strigă acesta de durere.

Își apucă umărul lovit cu mâna sănătoasă și își canaliză energia spre rană, vindecând-o.

— Nu trebuie să te temi sau să te îndoiești de tine ori de puterile tale! Trebuie să crezi cu toată convingerea că scutul tău va bloca atacul! Altfel, dacă tu nu ai încredere în el, te va dezamăgi!

— Nu vrei totuși să lovești mai încet, măcar acum când sunt la început?

— Aș putea face asta, însă eu am convingerea că nu este nevoie. Hai! Din nou!

Afaris reactivă scutul, ridicând din nou ambele mâini în fața lui. Era nervos, însă încerca să canalizeze acea furie în scut. Lumina scutului se intensifica, pe măsură ce tot mai multă energie îl alimenta.

Saraf proiectă o nouă piatră spre scut, însă de data aceasta piatra s-a sfărâmat la impactul cu scutul, iar acesta rămăsese intact. Saraf zâmbi, mulțumit de rezultatul fiului său, însă nu avea de gând să îl cocoloșească. O nouă piatră zbură spre scut, cu mult mai multă viteză, având același rezultat. Apoi, încă una, și încă una...

Afaris reușea să pareze loviturile tatălui său, una după alta. Sudoarea îi curgea pe frunte, iar mușchii mâinilor îl dureau de la atâta încordare. Cu fiecare lovitură, din cauza impactului, se retrăgea cu câte un pas mai în spate.

Când credea că tatăl său s-a potolit, acesta a construit în fața lui o piatră mult mai mare, care a luat foc sub ochii lor. Saraf propulsă piatra cu toată viteza spre Afaris.

Realizând că nu are cum să se ferească de un asemenea atac, Afaris a renunțat la scut și s-a aruncat într-o parte, bila imensă de foc trecând razant pe lângă el. Aceasta își continuă zborul până s-a prăbușit departe, în pădure, scoțând un nor de fum și o bubuitură surdă.

— Cum te aștepți tu să pot să parez așa ceva, se răți Afaris la tatăl său.

— Nici nu aveam de gând să o parezi. Trebuie să îți folosești mintea. Energia pe care o controlezi este limitată. Indiferent câtă ai, la un moment dat tot o să rămâi fără. Trebuie să o consumi cu cap. Ce greșești tu acum este că folosești prea multă energie. Îți ții mereu scutul activat, iar asta te consumă!

— Dar dacă nu îl țin risc să nu fiu suficient de rapid și să fiu lovit!

— Corect. Acesta este un alt aspect asupra căruia trebuie să lucrăm. Îți spun cum facem. Eu o să lovesc mai încet,

iar tu îți folosești energia doar atunci când impactul este iminent și imediat.

Afaris clătină din cap afirmativ, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Saraf formă mai multe pietre, pe care le ghidă în așa fel, încât să formeze un cerc în jurul lui Afaris, cu o distanță de aproximativ 20 de pași până la el.

— De ce mă așteptam eu să fie mai simplu, întrebă Afaris, mai mult pentru sine.

Rând pe rând, pietrele au început să zboare spre el, într-adevăr cu o viteză mai mică. Folosindu-se de simțurile sale, Afaris a reușit cu succes să le evite pe unele fie parându-le cu un scut energetic mai mic decât cel inițial, fie sărind din calea lor. Din când în când, o piatră îl mai nimerea, luându-l prin surprindere, ba în spate, ba în picior, ba în piept, tăindu-i respirația și provocându-i dureri arzătoare.

— N-are nimic, continuă, te descurci bine!

Pe măsură ce atacurile se întețeau, el devenea tot mai nervos, iar asta făcea ca puterea lui să fie tot mai mare și atenția, tot mai bună. În scurt timp, a reușit să pareze toate loviturile cu succes.

După câteva minute bune, Saraf a încetat să îl mai atace. Sleit de puteri, Afaris s-a trântit pe spate gâfâind.

Saraf a venit lângă el și îi vorbi de sus:

— Te plângi că trag de tine prea tare? O fac pentru că știu că poți!

— Știu, răspunse Afaris, gâfâind din greu.

— Nu, nu știi! Crede-mă că nu sunt mulți pe planeta asta care să poată să avanseze atât de repede pe cât o faci tu!

— E bine, în câteva zeci de zile o să ai o armă de război complet funcțională.

— Ha, mai bine! O să ne putem antrena de la egal la egal, spuse Saraf, plin de mândrie.

Afaris se ridică în șezut, iar tatăl său se lăsă pe vine în fața lui.

— Fii atent, oricâtă forță brută ai, mereu vei fi învins de un adversar mai inteligent! Trebuie să gândești!

— Ce aş putea face împotriva ta, de exemplu? Tu poţi să mă nimiceşti dintr-un gând.

— Să parezi atacul meu. Dacă atacul meu eşuează, eu mi-am consumat o mare parte din energie formându-l. Astfel, poţi să mă seci de puteri, iar avantajul să se întoarcă în favoarea ta.

— Până îţi consumi tu energia... Nu e ca şi cum tu nu poţi să te regenerezi în timp ce ataci.

Saraf suspină, gândindu-se cum să-i inoculeze încrederea fiului său.

— Ai o minte puternică Afaris, nici nu îţi imaginezi câte poţi face cu ea!

— Degeaba, dacă nu sunt suficient de puternic!

— Tu ai un concept greşit asupra puterii. În lumea asta sunt patru lucruri în strânsă legătură, iar cine conştientizează şi lucrează asupra legăturii, este cel care biruieşte în orice situaţie. În primul rând, există spiritul tău. Acesta eşti tu, acea entitate care ştii că există, dar pe care nu ai cum să o vezi... acum. Mintea ta este controlată de spiritul tău, iar mintea ta, la rândul ei, controlează corpul tău şi energia înconjurătoare. Acestea sunt cele patru elemente pe care trebuie să le reţii în antrenamentele tale. Spirit, minte, corp, energie.

Afaris a continuat să îl privească, încercând să pătrundă înţelesul vorbelor sale.

— Mintea ta este cea care face legătura dintre spirit şi lumea materială. Cu cât mintea ta este mai puternică, cu atât controlul tău este mai mare.

— Dar energia pe care o controlez nu este înăuntrul meu?

— Da şi nu. Spiritul tău este ca un recipient. El se umple şi se goleşte. Cu cât este mai mare, cu atât poţi reţine mai multă energie. Însă dacă mintea ta este îngustă, atunci nu are cum să degajeze prea multă energie deodată. Dar mai este o şmecherie. Întotdeauna, mintea ta va fi mai slabă decât spiritul tău. Şmecheria este ca, folosind energia ta, să manipulezi

energia deja existentă. Astfel, când creezi un energo-form, să spunem, într-adevăr folosești din energia ta pentru a-l construi și a-l controla, însă dacă folosești cât mai multă energie din jurul tău, nu numai că legătura este mai puternică, dar vei rămâne și cu mai multă energie în urma procesului.

Afaris a căzut pe gânduri. Și-a amintit de evenimentul din pădure atunci când fugeau din calea Nimfelor, în care a reușit să creeze o entitate energetică mult mai mare decât se aștepta.

— Ții minte acum două nopți în pădure, ai văzut acea entitate energetică?

— Da. Tu ai creat-o, nu?

— Da, dar nu știu cum am reușit. Aia a fost un energo-form?

— Nu chiar. Acela a fost un energo-spirit de gradul doi.

— Gradul doi?

Saraf a clătinat din cap:

— Da. Gradul unu reprezintă orice este mai mic decât tine, iar gradul trei, orice este mai mare decât tine, evident până la un anume punct. Să creezi o Nimfă de dimensiunea lui Akdarosif putem spune că este un energo-spirit de gradul patru.

— Și atunci ce este un energo-form? Nu am văzut niciodată unul.

— Toate la timpul lor. În curând, am să te învăț.

— Nu îți cer să mă înveți acum, doar că sunt curios.

Saraf zâmbi și continuă să îl privească tăcut pentru câteva momente, apoi îi răspunse:

— Am metodele mele, Afaris. Și crede-mă că știu de ce nu vreau să îți arăt acum.

— Bine, răspunse Afaris ușor iritat. Oricum, ai dreptate, sunt mai puternic decât cred. Nu aș fi crezut că sunt în stare să controlez o entitate spirituală de mărimea mea.

— Ești mai puternic chiar și de atât...

Saraf ar fi vrut să continue fraza, însă a căzut pe gân-

duri, lăsând privirea în jos, la iarba ce creştea pe balconul turnului. Afaris a observat că tatăl său se gândea la un lucru care îl neliniştește:

— Ce s-a întâmplat?

Saraf ridică privirea, întâlni ochii lui Afaris şi îi spuse cu un ton foarte serios.

— Nu am să fac din nou aceeaşi greşeală. Dar promiți că nu vei încerca ceva nebunește fără să te consulți cu mine înainte?

Afaris îl privi surprins:

— Da, desigur.

— Energia pe care ai folosit-o pentru a crea acel energospirit nu a fost a ta. Poate ai fi reuşit să îl compui, dar nici vorbă să îl întreții atât de mult timp, neajutat.

— M-ai ajutat?

— Din păcate, nu am fost eu cel care te-a ajutat. În cercetările mele asupra puțului de energie de pe munte am observat că în perioade de furie, nervi, stres intens şi frică se creează o legătură între tine şi acea energie. Poate să pătrundă în tine cu mult mai multă uşurință. Curios este însă că poți să o controlezi în acea primă fază. Astfel, tu, în acel moment, ai controlat energia ce izvora din puț.

Surprins de ceea ce îi spunea Saraf, Afaris a zâmbit şi a vrut să îi spună ceva, însă Saraf l-a întrerupt, înaimte de a scoate vreun cuvânt:

— O controlezi până ce ajunge să te controleze ea pe tine. În acel moment de furie, îi deschizi o uşă. Văzând că te ajută, mintea ta în subconştient se împacă cu prezența ei, apoi, fără să îți dai seama, pune stăpânire pe tine.

— Dar nu ai putea astfel să o păcăleşti? Să o controlezi în folosul tău?

— Este prea riscant. Ai văzut de ce e capabilă. Tocmai ți-am spus cât de perversă poate fi, iar ăsta intuiesc că este doar începutul.

Saraf a făcut o scurtă pauză, apoi a continuat:

— Ce ți-am spus acum rămâne între noi! Dacă alții ar afla, ar fi tentați să se joace cu această energie și implicit cu viața lor. Vor fi atrași de ea să îi guste puterea, apoi le va mânca mințile. Înțelegi ce îți spun?

— Da, tată! Stai liniștit, nu mai fac nimic fără știrea ta! Apropo, când mai mergi pe munte?

— Când o să fii tu pregătit. Ți-am spus că acum ești asistentul meu și nu pot să merg fără tine.

Afaris zâmbi de fericire la auzul vorbelor lui Saraf.

— Bine atunci, păi, hai să reluăm antrenamentul, zise Afaris și se ridică în picioare, urmat de tatăl său.

Saraf a reușit să îl mobilizeze. Ghidat de dorința de a-și ajuta tatăl și de dorința cunoașterii, Afaris a început să dea tot mai mult din el, depășindu-și constant limitele. Ori de câte ori cădea la pământ, sleit de puteri, se ridica după câteva secunde, mai puternic ca înainte.

Când soarele a ajuns în vârful cerului, din puțul energetic al turnului și-au făcut apariția doi Aorieni, un bărbat și o femeie.

Afaris și Saraf și-au întrerupt antrenamentul zărindu-i pe cei doi. Aceștia au făcut câțiva pași spre ei, cu fețele surprinse:

— Sper că nu am întârziat, zise bărbatul.

— Nu ați întârziat, stați liniștiți, spuse Saraf, iar Afaris îl privi surprins pe tatăl său.

Saraf, văzând expresia întrebătoare de pe fața lui Afaris, a spus:

— Am uitat să îți zic: ieri, înainte de înserat, le-am transmis un mesaj telepatic tuturor Aorienilor din oraș care au dorit să îl audă că îi aștept azi, când soarele este sus pe cer, să-i învăț cum să se apere.

— Aha, răspunse Afaris.

— Știți dacă mai vine cineva, i-a întrebat Saraf pe cei doi.

— Da mai vin, am vorbit eu cu câțiva prieteni și au spus că o să fie prezenți, trebuie să apară și ei.

* * *

Saraf și Afaris și-au continuat antrenamentul, sub privirile celor doi, așteptând să se strângă mai mulți Aorieni. Pe măsură ce timpul trecea, tot mai mulți doritori ieșeau pe gura puțului energetic, luând loc în iarbă și urmărindu-l cu mult interes pe Afaris cum se antrena cu tatăl său.

Mai întâi s-au strâns 10, apoi 20 și numărul a continuat să crească.

Într-un final, Saraf a încheiat antrenamentul cu Afaris și i-a dat liber, cu argumentul că urma să înceapă alt antrenament, de la zero, cu noii doritori și că nu avea rost să asiste. L-a îndemnat să își refacă forțele și să continue să mediteze, atunci când nu avea altceva de făcut.

Zilele au trecut, Saraf și-a continuat antrenamentele în prima parte a zilei cu Afaris, iar în cea de-a doua jumătate, cu toți cei care doreau să învețe. Spre surprinderea sa, tot mai mulți Aorieni veneau să se antreneze în vârful turnului. Unii, de bunăvoie, alții veneau aduși de prieteni de-ai lor. În general, se antrenau între ei, iar când simțeau că au deprins tehnicile învățate, veneau înapoi la Saraf pentru a le arăta ce mai aveau de făcut în continuare.

Afaris însă deținea cele mai mari performanțe. Era tot mai puternic pe zi ce trecea. Nu numai că și-a perfecționat apărarea, dar a învățat cum să și atace. Rolurile se inversau mereu, ataca Afaris, iar Saraf se apăra și viceversa. Uneori, când Afaris se simțea în formă maximă, se luptau între ei, cu singura mențiune că Saraf mereu era puțin mai puternic decât el, astfel încât să îl forțeze să avanseze.

Asistând la mai multe antrenamente în grup, Afaris a înțeles ce i-a spus tatăl său, lucru care i-a dat și mai multă încredere în el. Într-adevăr, avansa mult mai rapid decât majoritatea Aorienilor. Dacă el a reușit să controleze un scut energetic într-o singură zi, alții nu reușeau să îl controleze corect nici după zece zile.

Apropiindu-se termenul de 25 de zile, impus de Saraf copiilor săi, frații și surorile lui Afaris au început să se reîntoarcă în Saraf-Menom. Toți, mai puțin Lint, care era prea fixat pe ideea lui ca să fie prezent măcar, darămite să participe.

Așteptând să ajungă toți la masa de consiliu, frații și surorile prezente dezbăteau problema energiei, căutând noi soluții. Urfius a confirmat că într-adevăr energia nu poate fi stopată de la gura de vărsare. Au avut chiar câteva accidente, unul soldându-se cu moartea unei tinere Aoriene. Unul dintre cei prezenți și-a pierdut controlul și i-a zdrobit capul cu pumnul bietei fete. Nimeni nu înțelegea de unde a avut atâta forță, însă Afaris și Saraf știau prea bine. Acesta a fost ținut sub tratament energetic și sub observație mai multe zile până s-au convins că nu mai reprezintă un pericol.

Astfel, Saraf a început să îi învețe cum să creeze un scut mental împotriva energiei. Chiar dacă acesta necesita puțină energie, era deosebit de greu ca tot timpul să îl ții activat. Și mai era un dezavantaj: nu puteai comunica telepatic cu o persoană care avea scutul mental activat.

Așa cum era de așteptat, Afaris a deprins repede tehnica scutului mental și reușea cu succes să îl mențină activat mereu, cu puțin efort. Saraf, la rândul său, îl avea mereu activat. Uneori, chiar uita de el.

Văzând cât de bine se descurcă, Saraf i-a promis lui Afaris că după ce va termina instructajul cu frații lui vor face o primă excursie împreună la puțul energetic, pentru a testa cât de bine se descurcă scutul lor, atunci când sunt atât de aproape de energia mistică.

Între timp, faimosul turnir al Nimfelor a început. Akdarosif i-a făcut o vizită lui Saraf, invitându-l pe el și pe orice Aorian, doritor să asiste la sfârșitul turnirului, așa cum a promis. Toate Nimfele de pe planetă trebuiau să lupte între ele și era greu de intuit cât ar fi durat până s-ar fi ajuns la bătăliile finale.

Profitând de moment, Saraf, la rândul său, l-a invitat pe Akdarosif să participe alături de semenii lui la instructajul pe care urma să îl țină copiilor săi, iar acesta a acceptat cu entuziasm.

Ziua următoare, Saraf și-a început antrenamentul cu copiii lui, pe câmpul de lângă Saraf-Menom. Un număr impresionant de Nimfe și de Aorieni s-au adunat pentru a asista, chiar dacă mulți știau deja despre ce e vorba.

Saraf și-a propus ca în cinci zile să le facă instructajul cu ce aveau de exersat și ce trebuia să îi învețe pe Aorienii din Menomurile lor.

În prima zi, Saraf i-a învățat răbdător cum să acumuleze energie și cum să își mărească capacitatea energetică, în ciuda siguranței copiilor lui, care spuneau că știu deja cum să facă asta.

A doua zi, i-a învățat cum să controleze energia din jurul lor și cum să creeze energo-spirite de gradul unu.

În cea de-a treia, i-a învățat cum să se apere împotriva diferitelor forme de atac posibile.

În ziua a patra, i-a învățat cum să atace, cel puțin formele de bază.

Iar în ultima zi...

Capitolul IX

O minte în două corpuri

Ca și în zilele anterioare, orașul Saraf-Menom se goli, locuitorii săi regăsindu-se pe câmpia de lângă el pentru a asista la ultimul antrenament organizat de Saraf. Soarele era sus pe cer, luminând puternic.

Aorienii și Nimfele ședeau în susul câmpiei, spre pădure, în timp ce Afaris și Saraf erau la baza lui, pregătindu-se de antrenament, meditând. Fiii și fiicele lui Saraf se aflau cel mai aproape de ei, așteptând ca aceștia să înceapă. În spatele tuturor, privind calm și răbdător ședea Akdarosif.

După ce și-a relaxat mintea, Saraf i-a făcut semn lui Afaris să stea puțin pentru a spune câteva cuvinte mulțimii, înainte de antrenament:

— După cum probabil deja știți, în momentul în care sunteți într-o confruntare cu un adversar, există posibilitatea să îl înfrângeți sau să vă învingă. Diferența o face puterea fiecăruia. Astăzi vreau să vă învăț cea mai bună metodă de a vă apăra împotriva unui atacator. Am să vă arăt cum să vă folosiți de energo-formi.

Saraf trase adânc aer în piept și își continuă discursul:

— Pentru a putea controla un energo-form, trebuie mai întâi să treceți prin toate gradele unui energo-spirit. Primul grad, o entitate pur energetică, mică.

Saraf a întins mâna și a deschis pumnul. În mâna lui a luat ființă o pasăre mică, pur energetică. Aceasta și-a luat zborul pe deasupra mulțimii ce o privea entuziasmată.

— Un energo-spirit este o proiecție a minții voastre într-o făptură energetică pe care o controlați după bunul plac. Ce vede ea, vedeți și voi. Energo-spiritul de gradul întâi este, cel mai corect spus, ochii voștri de la depărtare.

Pasărea energetică a lui Saraf s-a transformat în praf. Lângă el a luat formă un alt energo-spirit, de data aceasta având corpul unui Aorian, de dimensiunea lui Saraf.

— Energo-spiritul de gradul doi este o ființă energetică, de dimensiunea voastră. Nu este necesar să fie Aorian. Poate să ia orice formă doriți. Poate chiar o Nimfă pitică. Diferența dintre un energo-spirit de gradul întâi și unul de gradul doi este că cel din urmă folosește voi la fel de multă energie pentru a fi întreținut, pe cât folosiți pentru a vă controla propriul corp. Astfel, cu cât este mai mare, cu atât necesită mai multă energie și mai multă concentrare pentru a fi creat și folosit. Avantajul unui energo-spirit de gradul doi este că prin intermediul lui puteți folosi aceleași atacuri energetice pe care le puteți face prin propriul corp.

Pentru a le arăta o demonstrație, prin intermediul energo-spiritului, Saraf a creat un scut energetic în fața entității sale spirituale. Apoi a lichidat scutul și a creat o bilă de foc în mâna deschisă a energo-spiritului său. Fără niciun avertisment, energo-spiritul a proiectat bila de foc cu viteză spre Afaris. Acesta, fiind pe fază, a parat lovitura tatălui său printr-un scut energetic mic format în jurul brațului său. Bila de foc se lovi de scut și explodă.

Afaris și-a oprit scutul energetic și și-a reluat poziția anterioară, zâmbindu-i cu mândrie tatălui său. Acesta, la rândul său, a zâmbit scurt, privindu-l pe Afaris, apoi și-a întors privirea spre energo-spiritul său.

Făptura energetică a început să acumuleze tot mai multă energie, modificându-și forma. Lumina lui devenea tot mai puternică, pe măsură ce creștea în dimensiuni. După câteva secunde, energo-spiritul a luat forma unei Nimfe de dimensiuni medii, dar totuși de patru-cinci ori mai mare decât Saraf.

Mulțimea adunată a început să exclame, la vederea maiestuoasei ființe energetice.

— Acesta este un energo-spirit de gradul trei. Întreținut cu suficient de multă energie, un astfel de energo-spirit poate

să lovească direct în câmpul vostru energetic. Astfel, dintr-o lovitură de gheară, în loc să vă sfâșie pielea și oasele, lovește direct în energia voastră. Nu pare periculos când auziți prima dată, însă o astfel de lovitură poate rupe legătura dintre corpul vostru și spiritul vostru. Cu alte cuvinte, vă poate omorî.

Energo-spiritul în formă de Nimfă și-a luat zborul, bătând puternic din aripi pe deasupra capetelor celor prezenți, astfel ca toți să își poată forma o imagine mai bună asupra lui.

După câteva ture peste mulțime, Nimfa energetică s-a transformat în praf, acoperindu-i pe cei care o priveau curioși sub un strat subțire de particule energetice, asemenea unei ninsori. Copiii care au fost prinși sub neaua energetică au început să chiuie și să încerce să apuce cu mâinile praful energetic, râzând veseli.

— De ce este atât de importantă stăpânirea energo-spiritelor? Pentru că îi distrage adversarului atenția. Astfel, aveți cum să fugiți și să cereți ajutor. Așa cum v-am mai spus, puterile voastre sunt limitate de imaginație și de capacitatea energetică. Orice vă închipuiți, dacă sunteți suficient de puternici, puteți transforma în realitate. Dar pentru un efect cât mai bun, aici intervin energo-formii. Să vă fac o demonstrație.

Saraf s-a întors spre Afaris:

— Atacă-mă, îl îndemnă pe acesta.

Afaris luă poziția de atac și își focusa energia în întregul său corp. Astfel, picioarele îi erau mult mai puternice, mai abile și mai rapide, pumnii îi erau ca pietrele, iar privirea atât de ageră, încât putea urmări în parte fiecare fir de iarbă de pe câmpie cum dansa în bătaia vântului.

Apoi a înfipt tare în pământ piciorul său ca sprijin și a pornit cu viteză spre Saraf, lăsând în urma fiecărui pas o groapă. Nu știa la ce să se aștepte, însă era hotărât să afle.

Ajuns în fața lui Saraf, a încercat să îl lovească cu pumnul drept, însă acesta a parat lovitura cu un scut energetic proiectat pe mâna lui stângă. Apoi a încercat o lovitură cu piciorul stâng, însă iarăși a eșuat, lovindu-se de un alt scut energetic.

În timp ce mulțimea privea atentă atât la mișcările lui Afaris, cât și la cele ale lui Saraf, Afaris a continuat să atace. A făcut o piruetă rapidă pentru a-și recăpăta echilibrul și în mâna lui dreaptă a compus o bilă energetică, ce lumina puternic. Apoi a făcut un salt în spate și azvârli cu toată puterea bila spre tatăl său. În momentul în care aceasta s-a lovit de scutul tatălui său, bila s-a transformat într-o furtună de fulgere, ce se loveau de scutul lui Saraf și încercau să îl ocolească. Câteva fulgere chiar au reușit să îi străpungă apărarea, făcându-l să tresară.

În ciuda rezultatului, Afaris se gândea de ce tatăl său folosește tehnici atât de slabe pentru a se apăra. Ce îi pregătea? Când avea de gând să folosească vestitul său energoform?

Vrând să profite de momentul de slăbiciune al tatălui său, Afaris a pregătit un nou atac. A format în jurul său mai multe bile de foc, ce levitau pe lângă el. Plănuia să îl înconjoare. A înfipt picioarele în pământ și s-a pregătit să se năpustească din nou asupra lui Saraf. Când să plece, a auzit în spatele lui un șuierat. Cu coada ochiului drept a zărit un pumn ce țintea spre capul lui. Totul a început să se miște în reluare. A apucat să ridice brațul drept și să creeze un scut energetic pentru a para lovitura, însă acesta nu a fost suficient de puternic și s-a sfărâmat în urma impactului. Pumnul l-a lovit direct în falcă, zdrobindu-i oasele și proiectându-l prin aer. Până să ajungă la pământ, Afaris s-a răsucit, în timp ce își vindeca cu rapiditate rana. Apoi a aterizat în picioare și a ridicat iute privirea.

Spre marea lui surpriză, pumnul aparținea lui Saraf, însă era imposibil, acesta era în fața lui, cum a putut să fie și în spatele lui totodată?

Nu a avut prea mult timp să analizeze situația, căci tatăl său a pornit cu viteză spre el. Afaris a format rapid câteva bile de foc și le-a propulsat spre el, însă acesta le evita alergând cu mare viteză. Una dintre bile era să lovească mulțimea ce

stătea adunată și privea cu sufletul la gură bătălia, însă unul dintre frații lui a fost pe față și a parat lovitura, protejându-i pe cei din spatele lui.

Saraf a ajuns în dreptul lui Afaris și a început să arunce o ploaie de lovituri de pumni și de picioare. Neavând timpul și viteza necesare pentru altă manevră, Afaris a proiectat un scut mare energetic în fața lui cu care bloca loviturile tatălui său.

Din spatele scutului, Afaris a observat ceva ce l-a lăsat mască. Deși Saraf era în fața lui și îl asedia cu lovituri, în spate, camuflat în mulțime, privindu-l cu un zâmbet strengar, stătea tot tatăl lui. Erau doi Saraf!

Acum a înțeles ce era un energo-form. Era tot un energo-spirit, doar că în carne și oase. O copie fidelă a creatorului, care, din câte își dădea seama, putea face absolut tot ce putea face și creatorul însăși.

Observând că fiul lui s-a prins de truc, Saraf i-a comandat energo-formului său să înceteze atacul.

După ce acesta s-a oprit, Afaris a lăsat garda jos și a oprit scutul energetic. Atunci, energo-formul din fața lui i-a spus, cu exact aceeași voce și același ton pe care îl are Saraf:

— Surprins?

Afaris continua să îl privească înmărmurit, fără să poată să scoată vreun cuvânt.

Energo-formul l-a cuprins cu brațul de după gât și au început să meargă împreună spre tatăl său. Acesta, după ce a ieșit din rândul Aorienilor, s-a întors spre mulțime și a început să vorbească:

— Acesta este un energo-form. Un energo-spirit material. Capabil să facă tot ce îi stă în puteri celui care l-a creat. Așa cum ați văzut, atacatorul a fost prea distras pentru a mai fi conștient de ceea ce este în jurul lui, timp în care aș fi putut să fug departe, în siguranță.

Din rândurile fiilor săi, Urfius l-a întrebat:

— Ăsta e un energo-form de gradul doi, nu?

— Corect, răspunse Saraf. Gradele sunt aceleași ca la energo-spirite. Însă, pe lângă aspectul material, sunt câteva avantaje în plus, dar și dezavantaje. Avantajul este că-i puteți da atacatorului vostru o altă bătaie de cap, care pe voi nu vă pune în pericol. Ca și dezavantaje, în primul rând necesită mult mai multă energie și concentrare crearea și menținerea unui energo-form. În al doilea rând, orice simte el simțiți și voi. Mințile voastre, deși în două corpuri diferite, gândesc ca una singură. Dacă el este omorât, o să simțiți cum moare, ca și cum este vorba despre propria persoană. În al treilea rând, energia energo-spiritelor, după ce nu mai aveți nevoie de ea, puteți ușor să o absorbiți, însă pentru a face asta cu un energo-form trebuie mai întâi să descompuneți materia în energie, apoi să o ingerați, lucru care, dacă nu sunteți suficient de puternici, nu o să puteți să-l o realizați. Ba, mai mult, o să îi creați lui dureri imense, încercând să îl descompuneți și, prin urmare, o să vă răniți singuri, asta dacă nu este deja mort.

Afaris s-a oprit la câțiva pași de Saraf, în timp ce energo-formul lui continua să meargă până a ajuns lângă el.

— Un alt avantaj foarte important al energo-formului este...

Energo-formul său, spre marea surpriză a tuturor, proiectă o lovitură fulgerătoare cu mâna, ținând degetele drepte, direct în stomacul lui Saraf, lovitură ce i-a străpuns corpul și a ieșit prin spatele lui Saraf, sângele prelingându-i-se pe degete. Apoi și-a retras mâna din stomacul creatorului său, care a căzut la pământ, fără viață.

Lumea a intrat în panică și a început să se alarmeze. Unii Aorieni s-au ridicat în picioare și nu știau ce să facă. Nimfele strigau și țipau către energo-form amenințător. Akdarosif, în schimb, stătea tăcut în spatele mulțimii privind amuzat scena.

Atunci, energo-formul a deschis gura și a spus:

— Cum spuneam, un avantaj foarte important este că nu contează cine moare: corpul care l-a creat sau energo-formul? Dacă unul supraviețuiește, supraviețuiți și voi.

Mare parte din mulțime a început să exclame entuziasmată și să îl felicite, în timp ce mulți răsuflau ușurați. Trăseseră o sperietură pe cinste.

Saraf făcu o plecăciune în fața lor, în timp ce Afaris privea întreaga scenă cu gura căscată din spatele lui. Era uluit, speriat și traumatizat în același timp. Dar nu putea să nu admire forța și curajul tatălui său. A privit spre corpul neînsuflețit al... nici nu știa cum să îl numească, al tatălui său sau al energo-formului tatălui său. Din ansamblu, era o imagine atât tristă și dureroasă, cât și una frumoasă.

Saraf s-a îndreptat spre vechiul său corp, s-a lăsat pe vine și a pus mâna pe el. Corpul neînsuflețit a început să se descompună în energie care urca ușor pe brațul întins al lui Saraf. După câteva momente, acesta s-a evaporat în întregime, nemairămânând nimic din el, fiind complet absorbit de Saraf.

— Aceasta, dragii mei, a fost ultima lecție. Acum știți toți ce aveți de făcut. Eu o să continuu antrenamentele cu orice doritor. Dacă aveți nevoie de mine, mă veți găsi zilnic, atunci când soarele este sus pe cer în vârful turnului.

Mulțimea a început să aclame și să îl felicite entuziasmată. Afaris stătea în spatele lui Saraf și zâmbea, pur și simplu. Acesta s-a întors spre fiul său și, parcă citindu-i gândurile, i-a spus:

— Te-ai speriat, nu-i așa?

Afaris dădu din cap afirmativ, dar continuând să zâmbească, mult mai relaxat decât era în urmă cu câteva minute. Oricum, se bucura că tatăl său este întreg și nevătămat.

* * *

Spre finalul zilei, când soarele apunea, Afaris stătea pe marginea balconului turnului cu picioarele balansându-i-se în gol, așteptând reîntoarcerea lui Saraf. Acesta a stat tot restul zilei cu ceilalți fii și fiice.

Afaris se gândea la antrenamentele sale. Abia acum a înțeles pe deplin câte poate face cu mintea lui, cu energia lui.

Cu cât se antrena mai mult, cu atât putea ajunge mai departe. Era mai motivat ca oricând să își dezvolte abilitățile la maximum.

După ceva timp, Saraf și-a făcut într-un târziu apariția în spatele său. Afaris i-a simțit prezența, însă nu a întors capul, continuând să privească fermecat apusul soarelui.

Saraf a luat loc în dreapta lui pe marginea turnului:

— Câte cristale, din zecile de mii ce zac în bibliotecă ai citit, îl întrebă acesta.

Afaris a întors surprins privirea spre el:

— Nu știu, nu atât de multe pe cât speri. Cred că în jur de 100, maximum.

— Am înțeles. De acum vom introduce în antrenamentele tale încă două tactici. Prima este să consumi informația dintr-un cristal și să o asimilezi în fiecare zi.

— Dar ce legătură are asta cu antrenamentele mele?

— Simplu. Inspirație. Să îți dau un exemplu: ai văzut vreodată în viața ta vreo sabie?

Afaris îl privi mirat. Nu auzise niciodată de acel termen:

— Nu. Ce e aia?

Saraf a întins mâna și în palma sa energia s-a adunat și s-a transformat în materie. Apoi a luat forma unei lame lungi, drepte și ascuțite, cu tăișuri pe cele două laturi ale sale și cu un mâner ferm și frumos brodat. Saraf a prins mânerul sabiei cu fermitate și i-a înmânat-o lui Afaris.

Acesta o luă curios și o analiză, întorcând-o pe toate părțile. Fără să știe, a apucat-o de lamă și s-a tăiat în palmă.

— Ouch, gemu el, iar Saraf râse de neîndemânarea fiului său.

— La asta îți trebuie cristalele. Îți oferă inspirație din alte lumi, lucru ce poate face o enormă diferență atunci când viața îți este în primejdie.

— Este o armă?

— Da.

Afaris continua să privească curios spada din mâna lui, încercând să își dea seama la ce folosește. Privindu-l, Saraf și-a dat seama că fiul său nu este conștient de ceea ce ține în mână, așa că a făcut o a doua spadă în mâna lui dreaptă, identică cu prima, apoi o flutură prin aer, făcând-o să șuiere.

— Cu asta poți să tai în două un inamic doar cu o simplă smucitură de braț, fără să îți folosești energia.

— Păi, asta nu este tot o formă de energo-form? Nu necesită energie întreținerea ei?

— Ba da, este un obiect energo-form, dar fără viață. Necesită energie doar atunci când îl compui. După aceea, este un obiect ca toate celelalte. Dar poți să creezi si arme energo-spirituale, care pot fi mult mai devastatoare dacă le supraalimentezi cu energie.

— Oau, exclamă Afaris. Este incredibil! Când ai învățat să faci toate astea?

— Păi, în călătoriile mele de pe alte lumi, evident.

— Este pentru prima dată când văd ceva de pe o altă lume, în afară de memoriile tale din cristale. Nu mă refer la arme în sine, dar de ce nu ai adus nimic cu tine niciodată?

Saraf s-a încruntat și i-a răspuns:

— Pentru că nu era nimic de adus.

— Cum adică? Nimic bun? Nimic ce ar putea să ne fie de folos?

— Nu ai cum să înțelegi până nu vezi cu ochii tăi alte lumi, dar Aora este planeta perfectă. Civilizația Aoriană este întruchiparea purității. Nu avem ce să schimbăm aici, încât să fie mai bine.

Afaris a întors privirea de la tatăl său înapoi spre apus, unde soarele coborâse în spatele orizontului, lăsând în urmă razele sale care încă mai luminau slab. Era evident că în el o nouă curiozitate a luat naștere.

— O să pot să vin cu tine data viitoare când mai pleci?

— Nu am să mai părăsesc Aora niciodată, din păcate.

— De ce nu, îl întrebă Afaris mirat.

— Pentru că am văzut tot ce puteam să văd. Și, de fiecare dată când am plecat, mi-a fost frică să mă întorc, ca nu cumva să aduc cu mine ceva dăunător.

— Cum ar fi?

— Ai auzit vreodată de foame?

Afaris clătină din cap afirmativ.

— Da. Foamea este acea nevoie fiziologică a ființelor vii de a se alimenta cu materie pentru a rămâne în viață. Dar noi suntem nemuritori, hrana noastră este energia Aorei, de ce te temeai că ai putea să o aduci?

— Există mai multe tipuri de foame. Există foamea de care vorbești tu, dar mai există și foamea de cunoaștere, de putere. Dorința unei ființe de a avea mai mult și mai mult. De a lua de la alții pentru a avea ea.

— Dar cunoașterea nu e un lucru bun, îl întrebă Afaris.

— Nu și atunci când faci rău altor ființe pentru a o obține. Foamea duce la conflicte, la războaie și la moarte. Iar ea este doar una din nenumăratele molime ce înecă celelalte civilizații.

Afaris îl privi pe tatăl său tăcut. Într-adevăr, nu putea înțelege ceea ce descria el.

— O să pot să plec pe cont propriu de pe Aora?

— Poate într-o bună zi, însă știi bine că am impus niște reguli cu mult timp în urmă. Nu avem multe interdicții aici, dar cele pe care le avem au un motiv întemeiat.

— Da, să nu omori, să nu cobori pe puțurile energetice ale planetei și să nu părăsești planeta.

— Mai este o regulă pe care până acum nu prea a fost nevoie să o menționez. Dacă pleci, nu mai ai voie să te întorci. Niciodată.

Moralul lui Afaris a luat-o vertiginos la vale. Niciodată? De ce era Saraf atât de încăpățânat în anumite idei? Oricum, știa că era mult mai înțelept decât el, așa că nici nu a încercat să afle mai multe despre modul lui de gândire.

— Spuneai de un al doilea tip de antrenament, zise Afaris.

— Da. Transferul de informații. De acum, o dată la câteva zile, o să facem câte un transfer de informații. O să îți arăt pe viu trăirile mele din alte lumi dacă ești atât de curios.

Aceste vorbe îl încântară puțin pe Afaris:

— Mersi, chiar apreciez! Dar la ce o să mă ajute? Tot așa, ca sursă de inspirație?

— Da, și chiar mai mult. Transferul de informații este o vărsare rapidă de energie în mintea ta. Acest lucru o va forța, tot mai mult. Astfel, se va antrena, iar cu timpul vei putea canaliza tot mai multă energie prin intermediul ei de la spiritul tău.

— Am înțeles.

— Bine, spuse Saraf, și se ridică în picioare sprijinindu-se cu mâna stângă de umărul lui Afaris. Eu mă duc să mă odihnesc, ziua de azi m-a cam secat de puteri. Te sfătuiesc și pe tine să faci același lucru. Mâine mergem pe munte.

Capitolul X

Primul zbor

Afaris simți o mână care îl zgâlțâi, trezindu-l din somn.

— Hai, scoală, îi spuse Saraf.

Deschise ochii. Era încă întuneric, părea a fi mijlocul nopții.

— Ce s-a întâmplat, îl întrebă acesta.

— Mergem pe munte cum am spus, îi răspunse Saraf.

— Atât de devreme? Credeam că mergem și noi în timpul zilei, se văicări Afaris, somnoros.

— Da, atât de devreme! Hai, nu mai pune atâtea întrebări!

Afaris se ridică în șezut pe marginea patului său făcut dintr-un soi de iarbă, ale cărei proprietăți au fost modificate energetic, astfel încât salteaua să devină mult mai groasă, mai pufoasă și foarte confortabilă. Se ridică în capul oaselor și își adună straiele de pe crengile din camera lui. În câteva minute termină de îmbrăcat și ieși afară din casă.

Saraf stătea la marginea puțului energetic și își revitaliza trupul. Afaris veni lângă el și începu, la rândul său, să absoarbă energie, pentru a scăpa de amorțeala de dimineață.

— Chiar nu înțeleg de ce mă mai chinui să nu dorm, spuse Afaris. Nu mă ajută cu nimic, ba, mai mult, îmi provoacă silă dimineața.

— Poți să dormi sau poți să stai treaz toată viața, nu te împiedică nimeni, însă această abilitate a fost creată cu un scop: este singura metodă naturală de a ne reface fizicul și psihicul.

— Și vrei să spui că alimentarea energetică și meditația nu sunt naturale?

— Nu chiar, am descoperit în timp cum să facem aceste lucruri. În schimb, cu somnul ne naştem. Poate că trupul mai putem să îl păcălim, dar cu mintea, oricât ai medita, nu o să obţii niciodată efectul somnului, respectiv eliberarea de orice gând.

— Da, probabil, spuse Afaris, gânditor.

Stătuseră câteva minute bune în fata puţului energetic, tăcuţi, până când Saraf rupse liniştea:

— Am o surpriză pentru tine!

Afaris îşi îndreptă privirea spre el curios.

— Vino după mine, îl îndemnă Saraf.

Cei doi porniră la pas spre marginea turnului dinspre răsărit. În depărtare se ridica falnic Muntele Primei Lumini. Lumina stelelor cobora încet asupra lui şi a întregului peisaj. Pe cer, Afaris zări două Nimfe zburând spre oraş.

— Ţi-ai dorit vreodată să zbori pe o Nimfă, îl întrebă Saraf, privindu-l cu un zâmbet sugestiv.

Afaris începu să râdă uşor. Da, chiar şi-a dorit în nenumărate rânduri să zboare pe spatele unei Nimfe, dar această dorinţă părea mereu imposibilă.

— Cred că da, îi răspunse Afaris, uşor emoţionat.

— Bun, pentru că până să te trezeşti tu am găsit doi voluntari care sunt dornici să ne ducă până la poalele muntelui.

— Oau, chiar sunt surprins de legătura puternică pe care am ajuns să o avem cu Nimfele. Nu credeam vreodată că se va ajunge aici, mai ales prin prisma evenimentelor recente.

— Nimeni nu îşi doreşte un război, iar faptul că ne-am apropiat atât de mult îndepărtează această posibilitate.

Cele două Nimfe despre care vorbea Saraf au apărut pe cer deasupra oraşului. Saraf şi Afaris s-au dat câţiva paşi mai în spate, iar acestea au aterizat în faţa lor. Erau două Nimfe abia trecute de pragul maturităţii şi chiar dacă erau relativ mici de dimensiune - de trei ori mai înalte decât Afaris - erau vânjoase şi puternice.

„Mă bucur să vă întâlnesc", le spuse Saraf.

„Plăcerea este de partea noastră. Salutare Afaris!", răspunse una dintre ele.

Afaris le răspunse cu un zâmbet sincer şi plin de entuziasm, urmat de o uşoară plecăciune a capului.

„Mergem?", întrebă Saraf.

„Desigur", răspunse Nimfa. „Dar să nu uiţi înţelegerea noastră. Ne spui şi nouă ce descoperiţi azi pe munte?".

„Nu am să uit. Dacă rămâneţi în zonă, o să vă spun deîndată ce terminăm treaba".

Nimfa cu care vorbea Saraf se aplecă în faţa lui, pentru ca acesta să se poată urca mai lejer în spatele ei.

Cealaltă Nimfă veni în faţa lui Afaris şi făcu acelaşi gest. Afaris se agăţă cu mâinile de penele ei şi sări pe spatele acesteia.

„Oau, asta este o senzaţie complet nouă!", spuse Afaris.

„Stai să vezi ce urmează...", îi răspunse Nimfa, vorbe care i-au făcut inima să bată la de două ori viteza normală.

Nimfele s-au întors spre marginea balconului turnului, pregătindu-se să îşi ia zborul. Înainte de a decola, Afaris le-a întrebat:

„Nu am reţinut, cum vă numiţi?".

„Eu sunt Falus", spuse Nimfa de sub el, "iar acesta este fratele meu, Fasus".

„Îmi pare bine să vă cunosc", zise Afaris.

Falus scoase un scurt ţipăt ascuţit, apoi, cu un ton psihic uşor amuzant şi arogant, răspunse:

„Hai să vedem dacă vei fi de aceeaşi părere după câteva minute".

Nimfa îşi întinse aripile şi se aruncă de pe marginea turnului, intră uşor în picaj, apoi cu o lovitură puternică din aripi luă altitudine.

Afaris se ţinea cât de bine putea de penele ei, fiind traumatizat de noua experienţă. În urma lor venea şi Saraf pe spatele lui Fasus, râzând de fiul său îngrozit.

Falus continua să bată din aripi tot mai repede, mărind viteza şi altitudinea. În urma lor, oraşul devenea tot mai mic şi mai îndepărtat, iar pământul parcă cobora sub ei.

„O să te obișnuiești", îi strigă Saraf, continuând să se amuze.

„Da...", răspunse Afaris, prea concentrat să își mențină echilibrul pentru a purta o conversație.

Într-adevăr, pe măsură ce stătea tot mai mult pe spatele Nimfei, Afaris devenea mai obișnuit cu situația. Slăbi din mână penele Nimfei și se îndreptă de spate, admirând peisajul și simțind vântul cum se lovește puternic de el, șuierându-i în urechi.

„Mă urăști", îl întrebă Falus.

„Nu, nu am de ce, e superb. Am început să vă invidiez".

Falus, la auzul vorbelor lui Afaris, se răsuci în aer și intră în picaj drept, continuând să se învârtă, în timp ce Afaris a scos un țipăt lung și se apucă de penele lui cu toată forța. Nimfa își reluă poziția normală de zbor și urcă ușor la altitudinea anterioară.

„Dar acum", îl întrebă aceasta.

„S-ar putea să mă uit urât la tine data viitoare când te văd", îi răspunse Afaris, gâfâind de la spaima pe care a tras-o.

Între timp, Fasus zbura la mică depărtare de ei, cu Saraf în spinare, având o poziție dreaptă și elegantă. Se ținea doar cu o mână de aripile lui, părea că s-a născut făcând asta.

„Se descurcă mult mai bine decât alți frați de-ai lui. Mai bine decât mă așteptam", îi spuse Fasus lui Saraf.

„E un puști inteligent și puternic", răspunse Saraf.

În scurtă vreme ajunseră la baza muntelui. În spatele lui, soarele a început să își arate primele raze.

„Dacă vrei, putem să vă ducem mai aproape de vârful lui, însă nu vrem să ne apropiem prea mult", spuse Fasus.

„Ar fi perfect. Să nu coborâți pe munte, vom sări noi de aici".

„O să ce!?", îl întrerupse Afaris.

„Nu te mai plânge atât, ai încredere în tine".

„Am încredere, dar de la o asemenea înălțime nu am sărit niciodată".

„Ce fricos eşti", râse Falus de el, lucru care l-a mâniat şi mai tare pe Afaris, însă totodată i-a dat şi curaj. Trebuia să îi închidă gura lui Falus.

Ajungând deasupra muntelui, cele două Nimfe se opriră din zbor. Saraf lăsă libere penele lui Fasus de care se ţinea şi se aruncă de pe spatele lui, făcând o tumbă în aer.

Afaris îl urmări pe tatăl său cum se îndreaptă cu viteză spre pământ. Secundele treceau una după alta şi într-un târziu acesta ateriză pe munte, aruncând zăpada în aer în locul în care a aterizat, provocând o mică avalanşă. După alte câteva secunde, sunetul impactului a ajuns sus la ei.

„Rândul tău", îi spuse Falus cu aroganţă lui Afaris.

Afaris strâmbă din nas:

„Să te văd pe tine făcând asta fără să te scufunzi apoi în Lacul Oglinzilor".

„Hmmmm", făcu Falus, urmând cu o piruetă în aer care îl luă pe Afaris pe nepregătite.

Îşi pierdu echilibrul şi căzu de pe spatele lui Falus. Adrenalina îi intră în sânge, simţurile i se ascuţiră. Proptindu-se în curenţii de aer, îşi recăpătă echilibrul în picaj, orientându-se cu faţa spre pământ. Îşi concentră toată puterea de care dispunea în tot corpul, pregătindu-se pentru impactul cu muntele, care se apropia ameninţător de el.

Se izbi cu toată forţa de el, provocând un dezastru în jurul său, însă oasele şi muşchii nu i-au cedat. Se îndreptă de spate şi privi în jur. Tatăl său stătea la mică distanţă de el, aplaudând încet din palme.

— Bravo, ai văzut că poţi?

— Într-una din zilele astea, o să mă omori, îi răspunse Afaris.

— Sau într-una din zilele astea o să descoperi că nu mai poţi să fii ucis. Oricum, dacă erai băiat deştept, ai fi creat un scut sub tine înainte de impact pentru a-ţi amortiza căderea, dar, din moment ce încă eşti în viaţă, e bine şi aşa!

Afaris se uită la el încruntat. Tot timpul Saraf era cu un

pas înaintea lui sau cu un gând mai departe. Măcar o dată voia să i-o ia cumva înainte, doar ca să vadă privirea de pe fața lui.

— Hai să nu mai pierdem timpul! Puțul e foarte aproape de noi.

Într-adevăr, dacă stătea bine să se gândească, putea deja să îi simtă influența. Își canaliză mai multă energie în scutul său psihic, ca să fie sigur.

Cei doi o luară la pas prin zăpada de pe munte. Vântul rece sufla în fața lor, iar pe măsură ce se apropiau, intensitatea energiei era tot mai puternică. Era clar că de ultima dată când Afaris a fost pe munte, puțul și-a mărit considerabil debitul de energie emanată.

În fața lor, în depărtare, a început să se contureze o siluetă stranie ce își tot schimba forma. Folosindu-se de percepția sa extrasenzorială, Afaris a realizat că acea siluetă este însăși energia puțului. Apropiindu-se de acesta, a putut vedea cu ochiul liber cum energia sa, de o culoare roșiatică spre negru, dansa ca și cum ar fi fost captivă înăuntrul unei sfere, particule mici de energie refulând din el în fiecare secundă.

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva, spuse Afaris.

— Da, nici eu, îi răspunse Saraf. Ai grijă!

Din tonul vocii lui Saraf reieșea că și el este încordat. Energia își juca jocul murdar. Deși nu putea avea vreun efect asupra lor, cei doi simțeau cum aceasta lovește constant în scutul lor. Nici nu voiau să știe ce s-ar fi întâmplat dacă pentru câteva momente și-ar fi dezactivat scutul.

Ajungând la doar câțiva pași de puț, un fascicul de energie se desprinse din interiorul sferei și se propulsă direct spre Afaris, lovindu-se de scutul său.

Afaris se dădu câțiva pași în spate, speriat, însă tatăl său rămăsese pe loc, privind cu atenție.

— Ești bine, îl întrebă Saraf.

— Da, dar ce a fost asta?

— A încercat să te atace. Ține scutul ferm și puternic.

Saraf mai făcu doi pași spre puț, însă nimic nu se întâmplă. Îi făcu semn lui Afaris să înainteze și el.

După doar doi pași, puțul îl atacă din nou pe Afaris, însă fără rezultat, acesta retrăgându-se înapoi în spate.

— Exact cum credeam, îl atacă pe cel mai slab.

— De ce, îl întrebă Afaris.

— Își croiește drum în lumea noastră pe acolo, pe unde este mai ușor. Știi ce înseamnă asta, nu?

Afaris dădu din cap aprobator:

— Trebuie să fim cu mare băgare de seamă la cei mai slabi dintre noi.

— Nu doar dintre noi, Nimfele sunt cea mai mare verigă slabă a acestei lumi. Ele vor fi primele corupte, îi spuse Saraf.

Saraf ridică o mână spre puț și își canaliză energia în direcția lui, încercând să îi manipuleze energia. Energia din puț a început să joace tot mai violent și mai rapid, încercând chiar să îl atace.

— Ajută-mă cu asta, îl îndemnă Saraf. Hai să încercăm împreună să îl închidem, să vedem ce se întâmplă.

Afaris își concentră și el toată energia înspre puț, însă se simțea vulnerabil și slab. Își încetă activitatea și îi spuse lui Saraf:

— Nu pot să te ajut așa, mai bine îți dau ție energia!

— Bine, dar stai mai în spate!

Afaris își canaliză din nou energia, de data aceasta îndreptată spre Saraf, care o colectă cu mintea și o reîndreptă împreună cu a lui spre puț. Dimensiunea sa a început să se micșoreze, însă nu dispărea. Particulele de energie se adunau toate într-o sferă compactă și ușor strălucitoare, opunând rezistență.

După câteva secunde de încercări, Saraf renunță:

— Mda, hai să mergem.

— Ce s-a întâmplat, îl întrebă Afaris.

— Nimic, doar că acum mi se pare chiar imposibil să îl închid. Hai să plecăm până nu ne face vreo surpriză.

Cei doi au început să se îndepărteze de puț, orientați cu fața spre el, ca să-i urmărească mișcările energiei. Acesta revenise la jocul anterior, iar energia sa nu mai lovea atât de puternic în scutul lor ca înainte.

Ajungând la o distanță suficient de mare, cât să nu îl mai poată vedea, Saraf și cu Afaris au luat-o la fugă în jos pe munte, spre baza lui. Norii au început să îi înconjoare, reducându-le treptat vizibilitatea, însă Saraf alerga primul, ghidându-i traseul lui Afaris.

Au coborât tăcuți pe munte, ieșind din nori. Afară a început să se lumineze, iar razele soarelui străluceau puternic în spatele muntelui care se înălța în urma lor. Pe cer zburau în cerc două puncte negre, Falus și Fasus.

Saraf îi strigă cu ajutorul gândurilor, iar aceștia intrară în picaj spre ei. Când au ajuns la o distanță mică față de ei, Saraf a sărit de pe sol cu toată forța, aterizând pe spatele lui Fasus, recăpătându-și echilibrul, prinzându-se de penele sale. Falus, observând că Afaris nu mai are atâta forță, coborî mai aproape de Afaris și întinse o gheară din față, de care acesta să se agațe.

Afaris plonjă spre gheara lui și o apucă ferm cu ambele mâini, moment în care Falus luă altitudine. Afaris se cățără ușor pe el, prinzându-se cu mâinile de penele sale solide, până ce ajunse pe spatele lui.

Cele două Nimfe plecară în zbor, înapoi spre oraș.

„Deci, ce noutăți?", întrebă Fasus.

„Crește în intensitate și putere, însă asta nu e o noutate. Un lucru e sigur: trebuie ca și voi să depuneți eforturi serioase în a vă proteja".

„Noi nu suntem construiți să putem face ce faceți voi cu mintea", spuse Falus.

„Poate că nu, dar asta nu înseamnă că nu puteți să vă protejați cu un mic scut psihic. Akdarosif poate, spre exemplu".

„Ne compari pe noi cu Alteța sa", râse Fasus. „Noi suntem niște copii pe lângă el, avem nevoie de sute de ani ca să ajungem la nivelul lui".

„Sau poate câteva zile, cu mentorul potrivit", zise și Afaris. „Tată, nu poți să îi ajuți?".

Saraf rămăsese câteva secunde tăcut, apoi răspunse:

„Ba cred că da, și am să o fac, dacă și tu crezi că poți să îmi iei locul în antrenamente".

„Desigur!".

„Noi vom accepta ajutorul tău cu toată bucuria, Saraf, însă cel mai bine este să începem după ce intrăm în noua eră", spuse Fasus.

„Știți în ce stadiu al turnirului sunteți", întrebă Afaris.

„Mai sunt câteva dueluri de purtat peste tot pe Aora, însă cred că în câteva zile se va ajunge la bătăliile finale".

„Voi cum v-ați descurcat?", îi întrebă Afaris.

„Am învins amândoi, așadar am ieșit din turneu", răspunse Falus de sub el, plin de mândrie.

„Câte dueluri vor fi în ultima luptă?", îi întrebă Afaris.

„Asta chiar nu știu să îți răspund, cel mai probabil vor fi opt sau zece perechi. Oricum, să fiți siguri că veți fi invitați".

Ajungând deasupra orașului, locuitorii au început să se uite curioși la cele două Nimfe care treceau pe deasupra capetelor lor, cu Saraf și cu Afaris în spate.

Falus și Fasus aterizară cu grijă pe marginea balconului turnului, iar Afaris și tatăl său coborâră de pe spatele lor.

Privindu-le cum se îndepărtează, Afaris întrebă:

— Mulțumim pentru drum, le spuse Afaris. A fost chiar o experiență frumoasă!

„Sper să ne revedem cât de curând", spuse Falus.

Saraf și Fasus își luară și ei la revedere, după care cele două Nimfe își luară zborul înapoi spre pădure.

Privindu-le cum se îndepărtează, Afaris întrebă:

— Așadar, ce facem acum?

— Ești liber să faci ce vrei restul zilei, eu acum o să

cobor în bibliotecă și o să îți caut câteva cristale, pe care o să ți le las în cameră. Apoi o să mă întorc aici pentru antrenament, dacă vrei, poți să vii și tu.

— Voi veni, încuviință Afaris.

Capitolul XI

Secretul puțului energetic

Ulmaf și Debiana se antrenau împreună pe pajiștea de lângă Saraf-Menom. Era mijlocul zilei, însă soarele era acoperit de nori, din care stropi mici de ploaie cădeau peste pământ și peste ei. Nefiind încă suficient de puternici pentru a crea energo-spirite sau energo-formi, își foloseau propriile corpuri fie în confruntări corp la corp, fie prin manipularea energiei și atacurile de la distanță.

Însă nu erau singuri. În cursul zilei, mulți Aorieni părăseau orașul pentru a se antrena pe câmp. Din această cauză, Saraf s-a simțit nevoit ca în fiecare seară, după ce Aorienii se retrăgeau, să facă o tură pe câmp, reparând stricăciunile făcute. Altfel, după doar câteva zile, pajiștea din jurul orașului ar fi fost plină de cratere și de vegetație incendiată.

Cei doi erau într-o competiție continuă: care era mai puternic, care evolua mai repede, lucru care îi stimula. Tot ceea ce știau au învățat fie la antrenamentele lui Saraf din vârful turnului, fie de la alți Aorieni care au participat la cursurile de la care ei au lipsit. Chiar și Afaris i-a ajutat în dezvoltarea lor, însă mult mai puțin decât cei doi și-ar fi dorit, acesta fiind prea ocupat în ultimul timp să îl ajute pe tatăl său sau să se antreneze.

Într-o scurtă pauză pe care au luat-o, l-au zărit pe Afaris cum a ieșit din oraș și se îndrepta agale spre ei. Avea o privire abătută și posomorâtă.

Când Afaris a ajuns în dreptul lor, Ulmaf l-a întrebat:

— Ce-i cu tine? Nu pari în regulă.

— Sunt bine, e de la antrenamente.

— Te stoarce de puteri tot mai mult, intuiesc, spuse Debiana.

Afaris s-a așezat în fața lor pe iarba udă:

— Nu chiar, doar că azi am făcut un transfer de informații cu el, lucru extrem de dureros când nu ești antrenat.

— Ce transfer, întrebă Ulmaf.

— Prin priza mâinilor, prin care poți să transferi energie de la unul la celălalt, poți să transferi și informații. Ei bine, este un lucru mult mai complicat.

— Și face asta ca să nu mai piardă timpul explicându-ți sau cum?

— Nu, nu. În primul rând, este un antrenament pentru minte. Făcând asta, îmi sporesc capacitatea minții de a manipula energia. Atât pe a mea, cât și pe cea din jur. Iar în al doilea rând, este un alt mod de a vedea lumile pe care le-a vizitat el.

— Aaa, super, exclamă Debiana. Și ce lume ți-a arătat acum?

— Nu prea am voie să vorbesc despre asta, dar mi-a arătat o civilizație foarte asemănătoare cu a noastră, fizic vorbind. Mult mai avansată tehnologic, dar, din punctul de vedere al manipulării energiei, ne sunt cu mult inferiori.

— Evident, asta știu și eu. Nicio lume nu e la fel de puternică așa cum este a noastră, spuse Ulmaf plin de mândrie.

— Poate că nu, din punct de vedere energetic, însă mașinăriile pe care le-am văzut, armele...

Afaris s-a oprit din povestit. Tatăl său i-a arătat de ce sunt capabile alte specii, ce arme au și ce putere de distrugere controlează, ca sursă de inspirație. Însă Afaris a înțeles, de aici și posibilitatea unui război cu o altă civilizație îl îngrijorează pe Saraf. Sunt mult mai puternici decât i-a lăsat Saraf pe Aorieni să creadă. Motivul era clar, nu voia să își sperie prietenii și nici nu dorea acest lucru.

— Ce arme, întrebă Debiana. Poți să ne arăți și nouă?

Afaris i-a privit pe amândoi în ochi și a observat curiozitatea lor. Încuviință din cap și se ridică în picioare. Întinse brațele spre ei și își focusă energia spre mâinile sale. Sub

formă energo-spirituală, două săbii cu tăişul în exterior se formară în mâinile sale. Mânerul pe care Afaris îl ţinea în palmă era aşezat perpendicular pe lama sabiei care se lungea de la cotul său, unde era prinsă de braţ printr-o cingătoare şi până la jumătate de metru înaintea mâinii lui.

Flutură rapid lamele săbiilor prin aer, sub privirile uimite ale prietenilor săi.

— Impresionant, afirmă Ulmaf privind săbiile energetice ale lui Afaris. Ce poţi face cu ele?

— Depinde câtă energie canalizezi în ele şi sub ce formă. Dacă sunt încărcate suficient, poţi chiar mai mult decât să loveşti în energia cuiva, poţi să îl spinteci.

Afaris s-a retras doi paşi în spate şi lovi cu putere cu lama din mâna lui dreaptă în sol, împroşcând cu pământ şi plante în faţa lui.

— Poţi chiar să le alimentezi cu şi mai multă energie, pentru efecte şi mai puternice.

Afaris a rupt legătura energetică cu lamele sale, iar acestea s-au evaporat, energia lor retrăgându-se în palmele lui.

— Însă am să vă arăt mai mult cu altă ocazie, sunt prea secat de puteri acum.

— Şi noi care speram că o să profităm de prezenţa ta pentru a învăţa mai multe, spuse Ulmaf, râzând din colţul gurii.

— Păi, uite, până data viitoare puteţi exersa controlul energo-spiritual. Sunt sigur că nu o să vă plictisiţi multe zile de acum încolo.

— În ritmul nostru, o să treacă multe zile până să deprindem controlul energo-spiritual. Oricum, tu cum te descurci cu energo-formii?

Afaris s-a aşezat din nou pe iarbă în faţa prietenilor lui:

— Binişor, pot să spun. Nu pot să fac ce a făcut Saraf atunci pe câmp, însă voi ajunge curând şi acolo.

— Sunt sigură că este mândru de tine! Din punctul meu de vedere, avansezi incredibil de repede. Orice s-ar întâmpla în viitor, tatăl tău o să aibă un aliat foarte puternic.

Afaris s-a înroşit în obraji:

— Mulţumesc, sper să ai dreptate!

— Oricum, spuse Ulmaf, am auzit că aţi fost acum câteva zile pe munte. Ce s-a întâmplat?

— Nimic special, doar că puţul devine tot mai puternic.

— Bun, şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că cei mai slabi dintre noi reprezintă un pericol pentru restul. Sunt cei mai susceptibili să îşi piardă minţile.

Debiana înghiţi în sec, apoi spuse:

— Bun, dar de ce e un aşa mare pericol pentru noi, restul? Adică, sunt cei mai slabi, nu o să aibă suficientă forţă cât să facă rău altora, decât dacă îi iau prin surprindere.

— E mai complex de-atât, răspunse Afaris. În momentul în care mintea lor cedează în faţa acelei energii, sunt alimentaţi de ea, cu mult mai multă forţă decât credeţi. Astfel, devin o ameninţare reală. De asta tata insistă ca toţi Aorienii să se antreneze până la ultimul. Trebuie să fim mereu cu un pas înainte.

— Şi până când, întrebă Ulmaf, iritat de această problemă.

Afaris nu ştia ce să îi răspundă.

— Cât timp va fi nevoie. Vom găsi la un moment dat o soluţie.

Cei trei rămăseseră tăcuţi, asimilând informaţia care îi deprimă.

— Hai să nu ne mai gândim la asta acum, spuse Afaris şi se ridică în picioare. Sunt curios cât de mult aţi evoluat.

Ulmaf şi Debiana s-au ridicat şi ei în picioare.

— Păi, nu spuneai că eşti prea obosit ca să te mai antrenezi, îl întrebă Debiana zâmbind entuziasmată.

— Sunt prea obosit să lupt, într-adevăr, dar nu sunt prea obosit să mă apăr.

Afaris s-a retras câţiva paşi în spate şi a format în stânga şi în dreapta lui două energo-spirite de gradul doi, copii fidele

ale corpului său. Ulmaf şi Debiana au luat poziţie de atac. Îşi încleştară pumnii şi îi alimentară cu energie.

Ulmaf atacă primul, repezindu-se la energo-spiritul din dreapta lui Afaris şi încercă să îl lovească, însă acesta pară lovitura cu un scut energetic plasat pe braţul său drept. Până să apuce Ulmaf să atace din nou, îl lovi cu pumnul stâng, acesta fiind încărcat cu energie electrică, lovitură ce l-a făcut pe Ulmaf să geamă şi să se prăbuşească la pământ.

În acelaşi timp, cel de-al doilea energo-spirit proiectă spre Debiana câteva bile de foc, încercând să o lovească, aceasta reuşind să le evite pe toate, apoi ripostă cu un fulger de lumină proiectat din mâna ei spre energo-spirit. Fulgerul lovi direct în scutul energo-spiritului, însă încărcătura a fost prea mare. Contactul lui Afaris cu energo-spiritul său s-a rupt.

Afaris oftă de la epuizarea energetică, însă îşi păstră concentrarea asupra energo-spiritului rămas.

Ulmaf s-a ridicat de la pământ şi s-a retras doi paşi înapoi. Alegând să folosească o nouă tehnică, Ulmaf s-a aplecat şi şi-a lipi palmele de iarbă, canalizând energia în solul de sub energo-spirit. Pământul a început să se crape. Două bucăţi desprinse din jurul energo-spiritului s-au ridicat în aer şi au încercat să îl strivească, însă Afaris a fost pe fază şi şi-a retras energo-spiritul din faţa impactului.

Prea concentrat însă pentru a observa mişcările Debianei, a pierdut din vedere că şi ea este un inamic în acest joc. Aceasta a profitat de moment şi, imediat după impactul bucăţilor de pământ, a sărit peste Ulmaf, proiectând spre energo-spiritul lui Afaris nenumărate bile de foc.

Energo-spiritul şi-a ridicat scutul, încercând să pareze loviturile, însă erau prea multe şi prea numeroase. Câteva au trecut de scut, lovind din plin energo-spiritul. Afaris a început să piardă legătură cu acesta. Concentrându-se, a încercat să refacă puterea legăturii cu el, realimentându-l cu energie, însă până să redobândească legătura perfectă cu el, ceva de pe cer din

stânga lui i-a atras atenția. Era o Nimfă ce venea cu viteză spre el.

Adrenalina făcându-și efectul, toate simțurile sale i s-au ascuțit, iar puterile parcă i s-au refăcut dintr-odată. I-a comandat energo-spiritului său să îi sară în ajutor. Acesta a sărit imediat de pe pământ, din fața foștilor săi adversari, Ulmaf și Debiana, care nu observaseră încă prezența Nimfei, și plonjă între Afaris și Nimfă, cu o secundă înainte de impact. Pumnul energo-spiritului era plin de energie, iar cu o lovitură precisă, în partea din dreapta a pieptului Nimfei, își descărcă toată acea energie.

Nimfa își devie traiectoria și se prăbuși în stânga lui Afaris. Ulmaf și Debiana au rămas muți de uimire, neînțelegând ce s-a întâmplat și cum de a putut Afaris să aibă o reacție atât de rapidă și de puternică.

„Ahh, la naiba, dacă așa e o confruntare cu tine, atunci chiar nu vreau să îl supăr pe Saraf!".

Afaris recunoscu imediat glasul psihic al Nimfei. Era Falus.

— Așa se întâmplă când încerci să mă iei prin surprindere!

Falus se ridică de la pământ, teafăr și nevătămat, iar din înaltul cerului s-a auzit o a doua voce psihică, râzând:

„Mare pămpălău mai ești", spuse Fasus, continuând să planeze deasupra lor, la mare înălțime.

„Am zis să le dau prietenilor lui o mână de ajutor... Știi cum se spune, orice dușman de-al lui Afaris e motiv de distracție pentru mine", se scuză Falus.

— Astăzi nu este ziua ta bună, spuse Afaris, zâmbindu-i.

Falus scutură din cap și veni lângă Afaris.

Ulmaf și Debiana, amuzați de vorbele lui, îi zâmbiră și se prezentară.

„Îmi pare bine să vă cunosc, eu sunt Falus, iar neghiobul ăla de sus este Fasus, fratele meu mai încet".

„Da, da, cum spui tu! Eu mă duc să îi dau de veste lui Saraf, ne vedem mai încolo".

Fasus își luă zborul spre oraș, iar Afaris îl urmări cu privirea cum aterizează pe turn.

— Ce se întâmplă, îl întrebă acesta.

„S-au stabilit adversarii pentru duelurile finale din turneu. Va avea loc în 22 de zile. Vii, nu?".

— Desigur, spuse Afaris. Va fi o onoare.

Falus îndreptă privirea spre cei doi prieteni ai lui Afaris.

„Voi veniți?".

— Da, clar, răspunse Ulmaf entuziasmat, însă Debiana se încruntă ușor.

— Eu nu știu ce să spun, nu îmi prea surâde ideea de a vedea Nimfe măcelărindu-se între ele.

„Nu e măcel, doar o singură Nimfă își va da viața. Și e chiar un eveniment frumos și plin de energii pozitive, ai să vezi! Doar nu crezi că trecerea într-o nouă eră este o experiență urâtă?".

— Nu știu ce să zic acum, dar promit că o să mă gândesc, spuse Debiana, însă expresia de pe fața ei sugera că răspunsul va fi același.

— Am să o conving eu, stai liniștit, îi spuse Ulmaf și o luă pe Debiana în brațe zâmbind larg, în timp ce ea îi aruncă o privirea tăioasă.

— Câte dueluri vor fi, întrebă Afaris.

„Păi, sunt opt finaliști, deci vor fi patru, apoi două, apoi, bătălia finală. Trei zile va dura evenimentul".

— Oau, cam mult, exclamă Ulmaf. Unde o să dormim?

„Akdarosif a spus că nu se așteaptă ca somnul să fie un impediment pentru voi, însă, dacă nu puteți rezista fără, o să vă găsim un culcuș în Cuibul nostru".

— În Cuib?! Chiar acolo are loc turneul?

Falus clătină din cap afirmativ, balansându-și ciocul său mare, iar Afaris a rămas surprins. Cuibul, orașul sacru al Nimfelor, un loc unic pe Aora, strict interzis Aorienilor. Nimeni nu a fost vreodată înăuntrul său. De fapt, foarte puțini

au fost cei care s-au apropiat atât, cât să îl poată vedea, din relatările lor reieșea că este o imagine uluitoare.

— Va fi destul de greu să ajungem acolo, îi spuse Debiana lui Falus. La urma urmei, este situat fix în centrul oceanului, nu avem cum să mergem pe apă până acolo. Poate doar Saraf și încă câțiva vor putea.

„Stați fără grijă, o să vă ajutăm noi".

Falus își îndreptă privirea spre Afaris:

„Fratele meu mi-a transmis că te cheamă Saraf. De ce nu îți transmite direct ție?".

— Din cauza scutului mental. Ne blochează și comunicările, în cazul în care nu suntem înștiințați să creăm un canal.

„Adică? Pe mine mă auzi".

— Da, dar știu că de la tine urmează să primesc gânduri, astfel pot să controlez scutul în așa fel, încât să te pot recepta. Nu știam că tata vrea să vorbească cu mine, așa că undele sale psihice se lovesc de scutul meu fără să le observ.

„Păi, asta nu îți creează un disconfort?".

— Sunt prea slabe pentru a le putea simți. Dacă ar trimite spre mine gândurile cu o intensitate mult mai puternică, le-aș simți, dar având în vedere că asta ar produce un efect similar cu forța puțului energetic de pe munte, probabil nu aș coborî scutul pentru a vedea cine mă strigă.

„Mhmmm", spuse Falus gânditor. „Nu prea înțeleg exact cum funcționează aceste puteri psihice ale Aorienilor, dar am înțeles în mare ce mi-ai spus, Afaris".

— Ești bun să mă duci și pe mine la turn, îl întrebă Afaris, zâmbitor.

„Desigur".

Afaris se întoarse spre Ulmaf și Debiana:

— Ne vedem mai încolo. Să știți că sunt impresionat de puterea de care ați dat dovadă.

Cei doi îi zâmbiră și îi mulțumiră, apoi îl salutară cu mâinile.

Afaris a sărit în spatele lui Falus, agățându-se cu mâinile de penele viu colorate ale acestuia.

Falus a început să bată din aripi și a luat altitudine, apoi s-a îndreptat spre turn. În numai câteva secunde, a zburat peste oraș și a aterizat pe buza balconului turnului, unde Saraf și cu Fasus stăteau de vorbă.

Afaris a coborât de pe spinarea lui Falus și îi mulțumi pentru drum.

— Ce rapid ai fost, spuse Saraf.

— Păi, m-a ajutat Falus, după cum vezi, și oricum îmi terminasem antrenamentul cu Ulmaf și cu Debiana.

— Perfect. Ți-a spus Falus despre turneu, nu?

— Da.

— O să trebuiască să le dăm de veste tuturor Aorienilor, iar din moment ce psihic nu mai putem comunica, o să trebuiască să înștiințăm fiecare Menom.

— Bine, ce vrei să fac?

— O să te rog pe tine să te duci la Urfius și să îl anunți. Și-așa își dorea să îl vizitezi. De restul mă ocup eu.

— Ai de gând să mergi singur în toate orașele?!

Saraf încuviință din cap.

„Cu tot respectul, Saraf, nu cred că ai timp pentru așa o excursie. Putem să ne ocupăm noi de invitații", îi spuse Fasus.

— Vă mulțumesc, însă nu este nevoie, într-o singură zi o să termin. Am metodele mele...

Afaris și cele două Nimfe se uitau nedumeriți la el, însă niciunul nu l-a întrebat ce plănuia.

— Păi, dacă asta este tot, eu o să mă retrag pentru a-mi termina treburile, înainte de a pleca, zise Saraf.

„Desigur, și noi o să plecăm", îl anunță Fasus.

„Afaris, nu vrei să te ducem noi? Și așa eu cel puțin nu am ceva mai bun de făcut".

Fasus se încruntă puțin, însă nu a comentat nimic.

— Dacă nu îți este prea greu, desigur, spuse Afaris, încântat de idee.

„Ehh, să îmi fie greu! Oricum, dacă obosesc te pasez fratelui meu".

„Normal...", spuse Fasus pe un ton morocănos.

„Păi, bine, atunci noi o să fim prin zonă, când ești gata, ne strigi".

Cele două Nimfe și-au luat zborul de pe balcon și s-au îndreptat spre câmpie. Între timp, Afaris și tatăl său au pornit împreună spre căsuța lor de pe balconul turnului.

— Mai vrei să te ajut cu ceva, îl întrebă Afaris.

— Nu este nevoie, mersi.

Deși nu voia să îl preseze pe tatăl său, Afaris îl întrebă:

— Totuși, cum o să reușești să vizitezi toate orașele într-o singură zi?

Saraf îl privi pe Afaris în ochi și îi zâmbi:

— Într-o zi o să îți arăt, însă până atunci o să trebuiască să mă crezi pe cuvânt. Toate puțurile energetice ale Aorei se conectează în centrul planetei. În acest fel o să cobor aici și voi ieși în orice oraș vreau.

— Serios? Și cum de aflu asta abia acum?

— Pentru că nu este cazul să știi. Foarte puțină lume știe asta.

— Dar de ce nu avem voie să coborâm pe ele? Adică asta ar face călătoritul mult mai rapid.

— Există lucruri pe care nu ți le pot spune acum, însă îți promit că, treptat, o să îți arăt mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată.

Capitolul XII

O fată fermecătoare

Afaris era cu tatăl său şi îl privea cum îşi împachetează într-un rucsac de umăr din nuiele împletite câteva cristale.

— La ce îţi trebuie, îl întrebă Afaris.

— Vreau să înmagazinez în ele toate memoriile următoarelor zile. Acest eveniment va avea un impact imens asupra evoluţiei relaţiei dintre Aorieni şi Nimfe.

— Păi, şi de ce nu le iei când plecăm spre Cuib?

— Pentru că este important să reţin totul încă de pe acum. Reacţiile Aorienilor la această invitaţie, părerile lor, ce trădează feţele lor. Nu o să pot să observ totul în timp real, trebuie să revizuiesc memoriile în detaliu.

Saraf glisă cu mâna peste buza rucsacului, iar nuielele s-au împletit între ele la impulsul său energetic, sigilându-l.

— Tu nu îţi iei nimic?

— Nu îmi trebuie, nu cred că stau mai mult de două zile.

— Bine, probabil o să ne întâlnim în Urfius-Menom şi o să purcedem împreună înapoi acasă.

Afară s-au auzit două bufnituri. Falus şi Fasus au aterizat pe balconul turnului, pe partea cealaltă, faţă de unde era situată casa lor:

„De ce te deranjează atât de tare", a reuşit Afaris să capteze undele psihice ale lui Falus.

„Nu este momentul acum", îi răspunse Fasus.

Saraf stătea şi el concentrat şi asculta conversaţia. Era clar că cele două Nimfe nu ştiau că sunt ascultate.

„Nu vreau să stai morocănos tot drumul. Şi, oricum,

Afaris e o companie plăcută, ne putem distra împreună pe seama lui".

„Ești singurul care se distrează".

„Ascultă la mine, cap sec, asta este probabil singura șansă pe care o avem pentru a împiedica un război. Nu o da în bară cu orgoliul tău!", spuse Falus, indignat.

„Da, să ne înjosim ca să împiedicăm un război...".

Saraf se ridică în picioare și îl îndemnă pe Afaris să îl urmeze și să nu spună nimic. Au ieșit împreună din casa lor și au pornit spre cele două Nimfe, care s-au oprit brusc din ceartă, văzându-i că se apropie.

Afaris era curios dacă tatăl său voia să spună ceva, însă când a ajuns în dreptul buzei puțului, acesta s-a întors spre el:

— Călătorie plăcută!

„Și ai grijă...".

Saraf s-a întors spre cele două Nimfe și le-a salutat cu o scurtă plecăciune din cap, apoi plonjă în interiorul puțului, dispărând.

Afaris, ușor stresat, își reluă pasul spre Nimfe.

„Ești gata de plecare", îl întrebă Falus.

— Desigur.

„Știți ceva", spuse Fasus, „eu mă simt prea obosit, o să mergeți fără mine".

Falus a întors privirea spre fratele său, uitându-se la el indignat. Afaris și-a ascuțit gândurile, însă cei doi nu își transmiteau nimic. Doar se priveau încruntați.

Fără să spună nimic, Fasus își luă zborul, Afaris și Falus privindu-l cum se îndepărtează pe cer.

— Este totul în regulă?

„Da, da, o să își revină. E o fire mai morocănoasă".

Falus se aplecă în fața lui Afaris, iar acesta se urcă pe spatele lui. Imediat după ce Afaris și-a fixat poziția, Falus și-a luat zborul, înălțându-se spre cer.

Câteva secunde au stat în tăcere. Afaris nu știa dacă este cazul să spună ceva. Sub ei, pământul se îndepărta, iar în spa-

tele lor soarele cobora spre văzduh. Falus zbura orientându-se după lumina puțului energetic al orașului Urfius-Menom, care lumina slab în depărtare.

Pe măsură ce se înălțau, aerul devenea tot mai rece, însă Afaris era prea îngândurat ca să bage de seamă. Privind în jur, a observat o frumusețe pe care Aorienii, până de curând, erau condamnați să nu o vadă niciodată. Priveliștea era incredibilă, pădurile, lacurile, oceanul, munții, toate păreau a fi niște desene care se prelingeau pe sol. Putea vedea mai departe decât a văzut vreodată, iar pământul parcă se curba la orizont.

„Îți place?", îl întrebă Falus.

„Este superb...", i-a răspunse Afaris tot în gând, realizând că aerul bătea prea puternic pentru a putea fi auzit.

„O să te iau să zburăm și noaptea. Este mult mai frumos când vezi orașele luminând de sus, crede-mă".

Prea curios ca să se abțină, Afaris îl întrebă:

„Ce se întâmplă cu fratele tău?".

Falus a tăcut pentru câteva momente, apoi i-a răspuns:

„Este prea orgolios. Crede că dacă vă luăm pe voi în spinare tot timpul ne înjosim".

„Dar nu vă obligă nimeni să ne ajutați".

„Știu, crezi că eu o fac pentru că spune Akdarosif? Nu o fac nici ca să ne apropiem noi și să împiedicăm acel război despre care vorbește toată lumea. O fac pur și simplu pentru că îmi place să îmi bat joc de tine, pentru că eu pot să zbor oricând vreau, și tu nu".

Afaris începu să râdă. Sinceritatea răutăcioasă și chiar macabră a lui Falus era chiar amuzantă.

— Lasă că mă revanșez eu!

Afaris a influențat cu ajutorul minții curenții de aer, făcându-l pe Falus să nu mai poată zbura drept, apoi a îndepărtat tot aerul din jurul lor. Falus intră în picaj, dând din aripi disperat, însă fără vreun rezultat, în timp ce Afaris se ținea de penele sale și zâmbea satisfăcut. Apoi își încetă

influența energetică asupra aerului, permițându-i prietenului său să își reia zborul.

„Poți tu să zbori când vrei, dar dacă eu nu vreau, tu stai la pământ".

Bătându-i inima de era să-i sară din piept, Falus i-a răspuns:

„Nemernic mic ce ești...".

„Oricum, nu vreau să te certi cu fratele tău din cauza mea. Dacă vrei, poți să mă lași jos chiar acum și îmi văd singur de drum".

„Relația cu fratele meu nu trebuie să te îngrijoreze pe tine. Tot timpul ne certăm și ne împăcăm. Presupun că la fel ești și tu cu frații tăi".

„Nu prea stau cu frații mei. Toți sunt prea ocupați de administrarea orașelor lor".

„Am înțeles. Păcat, relația pe care o ai cu un frate nu o poți avea cu nimeni altcineva".

„Nu mă deranjează atât de tare. Îi mai vizitez sau vin ei pe la mine, însă niciodată nu am fost prea apropiați".

„Poate ai noroc și începe războiul și atunci o să ai ocazia să te apropii de ei".

„Da, ai dreptate, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să te spintec pe tine în bucăți împreună cu familia mea".

„Hehe, ce visuri mari ai și tu!".

* * *

Urfius-Menom se contura treptat înaintea lor. Orașul rotund, înconjurat de un cerc de arbori înalți, începuse să lumineze, o dată cu lăsarea serii. Asemenea orașului natal al lui Afaris, străzile erau pavate cu pietre energetice care se uneau toate în centrul său, la gura de vărsare a puțului energetic ce dădea viață orașului. Spre deosebire de Saraf-Menom, în jurul puțului energetic nu a fost ridicat un turn, ba, dimpotrivă, în jurul puțului au fost construite trepte de piatră, pe care adesea

locuitorii oraşului şedeau pentru a se reîncărca cu energie sau pentru a medita.

Deşi era cel mai tânăr oraş de pe Aora, acesta a prins repede formă şi viaţă. Mulţi Aorieni au dorit să înceapă un nou trai aici, datorită frumuseţii zonei. Oraşul era aşezat în mijlocul multor lacuri, conectate între ele prin râuri. Vegetaţia era diversificată: de la sute de soiuri de flori şi plante la arbori înalţi şi solizi. Copiii stăteau toată ziua în afara oraşului, căţărându-se prin copaci, înotând în lacurile transparente ca aerul, cu peşti multicolori, sau jucându-se tot felul de jocuri, care mai de care mai inventive.

Însă atracţia principală a oraşului era Sunetul Vieţii, o cascadă sau, mai bine spus, zeci de cascade ce cădeau de pe stâncile dealului, situat la nord de oraş. Acest deal, deşi mic de înălţime, era un izvor unic pe Aora. În vârful lui se revărsa un izvor de apă cristalină, caldă precum pământul în timpul zilelor fierbinţi. Apa din izvor se împrăştia în mai multe direcţii, pe mai multe traiectorii, şerpuind pe deal, toate vărsându-se spre sud, spre Urfius-Menom. Dar ceea ce era şi mai interesant era faptul că la diferite înălţimi, dintre stâncile situate la sud de deal ieşeau alte izvoare, mai mici sau mai mari, care fie se uneau cu apa care curgea de deasupra lor, fie se loveau direct de stâncile de dedesubt ori direct de bazinul de apă, format la baza dealului. Fluxul de apă îşi schimba mereu intensitatea, sunând astfel ca o melodie ce cântă la infinit, compusă din milioane şi milioane de note diferite, pe care numai natura poate să le creeze. Astfel, cascada şi-a căpătat numele de Sunetul Vieţii.

„Unde vrei să te las", îl întrebă Falus pe Afaris.

„La puţ, este perfect! Casa fratelui meu este chiar lângă".

Falus a început să îşi încetinească viteza şi să coboare uşor spre oraş. Ochii îi fugeau în stânga şi în dreapta, furaţi de peisaj. Razele soarelui ce cobora uşor în urma lor reflectau în micile valuri din lacurile din jurul oraşului, în care se scăldau Aorieni.

„Poți să deții toată puterea din univers, toată imaginația din lume și să fii plin de noroc, că tot nu ai să poți să creezi frumusețile pe care le face natura", spuse Falus, captivat de peisaj.

„Uneori mă întreb dacă natura nu cumva este o ființă, o entitate. Cum ai spus și tu, creațiile ei sunt mult prea magnifice pentru a putea crede că sunt aleatorii".

„Răspunsul la întrebare fie se ascunde printre nenumăratele secrete ale lui Saraf, fie nu ne este menit să îl știm niciodată".

Falus a aterizat încet la marginea scărilor ce coborau spre buza puțului energetic al orașului. Afaris a făcut un salt de pe spinarea prietenului său înaripat și a aterizat lângă el.

— Ouch, mi-au încremenit picioarele.

„Știi ce nu înțeleg eu? Cum se face că Urfius a ales acest loc incredibil pentru a-și ridica orașul? De ce nu l-a ales nimeni înaintea lui?".

— Fiecare oraș este înconjurat de un peisaj unic, de o aură unică. Frații mei și-au ales orașul după cum a simțit inima lor. Se pare că inima lui Urfius a ales acest loc.

„Dacă nu mă înșel, a mai rămas un singur puț energetic neocupat, viitorul tău oraș. Se pare că tu nu prea ai de ales".

— Corect, nu am. Sincer, nici nu am văzut locul. Nici nu cunosc pe cineva care să-l fi văzut. Doar tata știe de el. Urfius, când a venit prima dată aici, a spus din prima secundă că aici își va ridica orașul.

„Exact ce spuneam mai devreme, Saraf și secretele lui. Oricum, se pare că va fi o surpriză pentru tine. Sper să îți placă și să nu fii forțat să trăiești toată viața într-un loc pe care să îl urăști".

Afaris îi zâmbi, surprins:

— Mi se pare mie sau tu chiar mi-ai urat o vorbă bună?

Falus a coborât capul până aproape de fața lui Afaris și, privindu-l în ochi, i-a spus:

„Poate că îmi face o deosebită plăcere să fac mișto de tine, dar asta nu înseamnă că nu am inimă și că nu îmi pasă de prietenii mei".

Vorbele sale l-au mișcat pe Afaris. Un astfel de compliment simplu, venit din partea lui Falus, era, în adevăratul sens al cuvântului, un cadou dat din inimă.

— Aaaa, Afaris!

Afaris s-a întors pentru a vedea cine îl striga. Cu zâmbetul până la urechi, venea agale spre el Urfius, alături de partenera lui de viață, Vilinda.

— Nu știam că urmează să ne vizitezi! Și mai ales nu împreună cu o Nimfă!

— Îmi pare bine să te revăd, frate!

— De asemenea. Cine este prietenul tău?

— Numele său este Falus.

Falus făcu o ușoară plecăciune din cap.

— Ai venit zburând cu el, îl întrebă Vilinda, surprinsă, iar Afaris i-a răspuns cu un zâmbet sugestiv.

Vilinda era șocată. Și-a pus o mână pe piept și l-a întrebat:

— Și nu ți-a fost frică? Eu, una, nu aș putea vreodată să zbor.

— Te obișnuiești după primele două, trei zboruri.

— Cum arată mica noastră așezare de sus, îl întrebă Urfius. Arată bine, nu-i așa?

— Chiar despre asta vorbeam, despre frumusețea acestui loc și despre talentele naturii de a crea astfel de minuni.

— Apropo de minuni, noi tocmai ne pregăteam să mergem până la cascade, haideți cu noi!

— Desigur, răspunde Afaris.

„Mi-ar face mare plăcere să vă însoțesc, însă trebuie să mă întorc, am niște treburi de rezolvat cu fratele meu...".

— Nu poți sta chiar deloc? E atât de urgent, încât nu poți să mai întârzii un pic, îl întrebă Urfius, ușor indignat că îi refuza invitația.

Falus îl privi pe Afaris, cerându-i ajutor din priviri. Afaris ridică mâna și îl mângâie ușor cu palma pe penele de pe piept:

— Stai liniștit, o să mai venim odată aici și o să petrecem timpul împreună, toți.

Urfius strâmbă din nas, însă nu mai spuse nimic.

„Când te întorci în Saraf-Menom?".

— Mâine sau poimâine. Nu este nevoie să vii să mă iei, dacă la asta te gândești.

„Ești sigur? Pentru mine nu e niciun deranj. Am putea să plecăm după lăsarea soarelui, ca să fie zborul mai interesant".

— O s-o facem cu altă ocazie. Du-te și petrece mai mult timp cu fratele tău.

Falus încuviință din cap:

„Prea bine, atunci sper să ne revedem cât mai curând. Urfius, o să mă revanșez".

— Oooo, nu-i problemă, nu e ca și cum se mută cascada din loc. Zbor plăcut îți doresc!

Cei patru se salutară, apoi Falus își întinse aripile și își luă zborul, îndepărtându-se încet pe cer.

Urfius a venit lângă Afaris și l-a cuprins cu brațul pe după gât:

— Îmi pare bine că ai trecut pe la noi! După tot stresul pe care ți-l insuflă tata, sunt convins că ai nevoie de o baie fierbinte și relaxantă la Sunetul Vieții!

— Offf, nici nu ai idee...

Vilinda își drese ușor glasul, atrăgându-le atenția celor doi:

— Eu cred că mai bine mă duc să mă văd cu prietenele mele, să mai stăm de povești.

— Cum!? Nici tu nu vii?

— Păi, nu aveți ocazia de a vă vedea în fiecare zi. Mă gândesc să vă las și pe voi doi să vorbiți în pace.

Urfius o privea mirat și gânditor:

— Da, cred că ai dreptate, ce m-aș face fără tine!

Vilinda schiță un zâmbet cald și plăcut, arătându-și dinții ei albi și perfecți. Veni lângă Urfius și îl sărută tandru,

moment în care Afaris s-a dat doi pași mai în spate și a privit în altă direcție, stânjenit.

— Distracție plăcută, băieți!

— Mersi, mersi, spuse Urfius, iar Afaris îi zâmbi.

Vilinda s-a întors cu spatele și a pornit în cealaltă direcție, spre străduțele orașului, fluturându-și cu mâna mantia sa albă, pe măsură ce înainta, fredonând o melodie, în ritmul muzicii produse de Sunetul Vieții, ce se auzea în surdină din depărtare.

Urfius își așeză din nou mâna sa puternică pe după umărul lui Afaris și îl îndemnă să pornească la pas.

— Așadar, ce te aduce pe la noi?

— Am venit să vă dau de veste că turneul Nimfelor se apropie de final și că suntem toți invitați.

— I-auzi, ce frumos! Unde și când va avea loc?

— În Cuib, peste 22 de zile.

— În Cuib!? Nu te cred!

Afaris zâmbi amuzat:

— Chiar așa. Nimfele ne vor ajuta să ajungem acolo dacă nu ne descurcăm singuri.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd Cuibul. Trebuie să recunosc, sunt de-a dreptul uimit de această legătură puternică ce s-a făcut între noi și Nimfe. Cinste lui Saraf!

— Da, într-adevăr, în ciuda dificultăților, a reușit să ne unească.

— Știi ceva? Eu spun să nu ne mai îngrijorăm cu nu știu ce război sau alte baliverne. Odată cu Nimfele, intrăm și noi într-o nouă eră care mi se pare foarte promițătoare.

— Ai dreptate, însă nu trebuie să neglijezi existența acelor puțuri energetice.

— Da, da, antrenamentele aici merg excelent, toți folosim scuturi mentale cu succes și cu ușurință, deci nu ne facem probleme. Cât despre tehnicile de luptă, ajungem și acolo. Oricum, sper ca tatăl nostru să găsească rapid o soluție. Este extrem de frustrant să trebuiască să strigi pe cineva, în loc să îi transmiți un gând.

— O să găsească, sunt sigur.

Pe măsură ce înaintau pe străzile orașului, se întâlneau cu nenumărați locuitori care îl salutau din priviri pe Urfius, apoi îi aruncau priviri curioase lui Afaris, care fusese rar prin acest oraș. De fapt, de puține ori a părăsit zona Saraf-Menomului.

Dintre nenumăratele priviri cu care se intersecta, multe aparțineau unor fete de vârsta lui. Priviri calde, superbe, însoțite de un zâmbet fermecător și atrăgător.

I se părea că fetele din Urfius-Menom îl atrag mult mai mult decât cele din Saraf-Menom. S-a simțit puțin stânjenit, dar nu putea să își ia ochii de la ele. Le studia din priviri, erau mult mai dezvoltate decât cele pe care le cunoscuse până acum. Un gând l-a făcut să zâmbească: dacă era să își caute perechea, de aici trebuia să înceapă.

Urfius a observat zâmbetul său și i-a spus:

— Locul ăsta are mai multe comori decât credeai, nu?

— Într-adevăr...

O fată care venea din direcția opusă lor, cu mantia fluturându-i în urmă, cu părul lung și cârlionțat, ridică privirea de la pământ și se uită la cei doi. Ochii ei parcă străluceau. Îl observă pe Afaris, îl cântări din priviri, apoi zâmbi, cu buzele ei roșii și ispititoare. Când a ajuns în dreptul lor, îl salută, cu o voce melodioasă și caldă:

— Bună!

Apoi a lăsat privirea în jos și și-a continuat drumul.

Afaris, parcă cuprins de o vrajă, nu a putut să spună nimic, vorbele rămânându-i în gât. A întors privirea după ea și a urmărit-o cum se îndepărtează. Apoi, fata a întors capul, întâlnind privirea lui Afaris, moment în care inima acestuia i s-a oprit în loc. Fata i-a zâmbit și și-a dat părul peste ureche, mergând mai departe.

— Dacă tu crezi că turnirul Nimfelor este sângeros, ar trebui să vezi ce lupte se dau pentru inima ei. Intuiesc că o să intri și tu în joc, spuse Urfius, cu un zâmbet strengar.

Afaris lăsă privirea în jos, stânjenit, moment în care Urfius îi dădu o palmă prietenească, dar zdravănă, peste spate, trosnindu-i oasele.

— Fata aia e curtată de toți băiețandrii din oraș, însă îți spun că pe niciunul nu l-a privit cum tocmai te-a privit pe tine. Dacă nu te bagi în vorbă cu ea, te iau eu frumos de mână și vă închid într-o cameră împreună.

— Ți-a spus cineva vreodată că ești mult prea direct? Unde mai e romantismul? Jocul curtoaziei?

Urfius scoase un scurt hohot de râs:

— Ha, o să mori singur atunci, după o lungă viață plictisitoare.

— Suntem nemuritori...

— Cu atât mai rău pentru tine.

Capitolul XIII

Sunetul vieţii

Afaris şi Urfius au trecut printre copacii ce se înălţau drepţi în jurul oraşului. Păşind printre ei, Afaris a înţeles de ce aceştia au fost plantaţi în aşa manieră. Sunetul Vieţii, deşi o melodie frumoasă, îmbietoare şi relaxantă, acum se auzea mult mai clar şi mai intens. Probabil fără aceşti copaci care să îi diminueze sunetul, viaţa în oraş ar fi devenit insuportabilă, scoţându-te din minţi. La urma urmei, orice e frumos rămâne aşa, câtă vreme este în doze mici.

Mergând pe câmpia plină de flori multicolore spre cascade, Afaris a privit în jur şi a admirat peisajul. Totul aici părea foarte diferit faţă de Saraf-Menom. Parcă legătura dintre Aorieni şi natură era mult mai puternică. Chiar şi aerul se simţea ciudat, mai fin, pe lângă mirosul îmbietor al florilor.

Ajunşi la marginea iazului de sub stânci, Afaris a privit în sus la apa cristalină ce se revărsa de pe stânci şi dintre acestea. Îşi schimba fluxul mai des decât credea. Jocul apei era într-o continuă mişcare.

— Este adevărat că niciodată nu este aceeaşi melodie, îl întrebă Afaris, fascinat de ceea ce vedea, auzea şi simţea.

— Cu timpul, am învăţat că nu este o melodie. Este o poveste.

Afaris l-a privit surprins:

— Cum aşa?

— Locuind aici de atâta timp, am început să înţeleg vocea acestui izvor. Sunetele nu sunt aleatorii, ele spun o poveste. Închide ochii şi ascultă.

Afaris îşi închise ochii, însă secundele treceau şi nu auzea nimic altceva decât sunetul apei. A deschis ochii şi l-a privi dezamăgit pe fratele său.

— Hai să îți dau o mână de ajutor, ascultă-mă pe mine și urmărește pe fundal sunetul apei:

„Drumuri lungi și misterioase,
Străbate agale a sa lumină
Pe care doar a sa privire
Este menită a vedea
Ăsta este drumul ultimului său fiu".

Afaris încerca să facă o conexiune între melodia fredonată de Urfius și cea cântată de apă, însă îi era greu să facă legătura. Concentrându-se, a continuat să asculte, iar simțurile i s-au ascuțit. Atunci, asemenea unui gând, melodia i-a pătruns în minte. Ea nu putea fi auzită cu urechea și nici măcar cu mintea, ci cu sufletul, vocea cascadei revărsându-se în gândurile sale, iar pe fundal se auzeau loviturile apei, asemenea unor instrumente muzicale:

„Un ultim gând îl mai macină
De a se întoarce acasă
Un ultim drum a mai rămas
Și va ajunge din nou acasă
Ăsta este destinul ultimului său fiu".

— Ehh, lasă, nu te stresa prea tare, nouă ne-a luat ani de zile să descoperim...

— Îl aud, l-a întrerupt Afaris.

— Serios?

— Da, i-a răspuns și îi spuse ultimele versuri ale melodiei.

Urfius ridică din sprâncene uimit:

— Măi să fie, se pare că tata nu te obosește cu antrenamentele degeaba. Bravo! Chiar sunt impresionat.

— Nu aș fi descoperit nici eu asta dacă nu îmi atrăgeai tu atenția. Poate doar dacă meditam lângă cascade.

— Noi meditãm mereu aici şi tot ne-a luat o grãmadă de timp să descoperim ceea ce tu ai reuşit în câteva secunde.

Afaris ridică din umeri, uşor emoţionat. Totuşi, melodia cascadelor îl puse pe gânduri:

— Cred că era un cântec despre mine sau despre tata.

— Da, şi eu am observat asemănarea. Nu ştiu ce să îţi spun, uneori cântă despre cei care stau şi privesc cascadele, alteori, lucruri aleatorii. Uneori cântă pentru fiecare, individual. Alteori nu cântă nimic, doar melodia apelor se aude.

— Crezi că ar putea avea vreo semnificaţie?

— Păi, noi credem că dacă Aora ar fi o fiinţă, aceasta este gura ei. Cine ştie, noi suntem doar nişte insecte în această ipostază. Ce putem noi să înţelegem? Sfatul meu: reţine ce auzi dacă tu crezi că te interesează şi o să descoperi dacă are vreo semnificaţie pe parcurs.

Afaris încuviinţă din cap, apoi aruncă o privire în jur. Din iaz ieşeau aburi, dovadă temperatura ridicată a apei.

— Cât de caldă este, îl întrebă el pe fratele său.

— Păi, astăzi este suficient de caldă încât, după cum bine vezi, suntem singurii care se aventurează să facă o baie.

Într-adevăr, erau singuri, lucru neobişnuit pentru principala atracţie a oraşului.

— Dacă te ridici la jumătate din nivelul laudelor lui Saraf, sunt sigur că nu o să ai probleme. Ba, dimpotrivă.

Afaris îl privi curios:

— Tata mă laudă, îl întrebă acesta, iar Urfius dădu din cap afirmativ, zâmbindu-i.

Urfius a început să se dezbrace de straiele sale, în timp ce continua să vorbească:

— Este mândru de tine, îţi spun sigur asta. Nu îmi spune că nu te-a felicitat niciodată.

— Ba da, de mai multe ori chiar. Însă cu el nu ştii niciodată unde se termină încurajările şi unde începe sinceritatea.

— Păi, continuă Urfius, aşezându-şi mantia împăturită pe iarbă, un lucru e sigur: te-am văzut luptând pe câmp

atunci. Nu cred că este nevoie să fac o comparație între puterile tale actuale și cele anterioare. Să fugi cu viteză și să fii rezistent la câteva lovituri, sincer, e o mare realizare!

Urfius plonjă cu capul în iaz, scufundându-se la fund, apoi ieși la suprafață:

— Ahhhh, ce caldă e!

Afaris zâmbi.

— Haide, ce mai stai? Dă-ți alea jos și hai și tu!

Afaris își dădu straiele jos și le aruncă cu nepăsare pe lângă el, apoi luă exemplul fratelui său și plonjă în iaz. Apa fierbinte i-a ars instant pielea. Nu se aștepta să fie atât de caldă, însă asta nu reprezenta un impediment pentru el. Cu puțină energie și concentrare, pielea sa a devenit mai rezistentă la temperatura ridicată, înlăturând sentimentul de arsdere, cu unul plăcut și relaxant. Apoi a ieșit de sub apă și și-a dat părul pe spate cu o mână.

— Ei, cum e?

— Înțeleg de ce nu se mai încumetă nimeni, însă pentru mine e perfectă.

Urfius se rezemă de o piatră de la malul iazului, stând cu capul afară și restul corpului scufundat în apă, bucurându-se de confortul apei termale, însoțită de simfonia cascadelor.

— Așadar, îl întrebă acesta, când o să îți ridici propriul Menom?

— Nu m-am gândit și nici nu am discutat despre asta, încă.

— Păi, când eram cam de vârsta ta am plecat din Saraf-Menom pentru a începe o nouă viață.

— Și nu ți se pare un pic cam devreme? La urma urmei, chiar și tu ești un copil pe lângă Saraf.

Urfius începu să râdă cu poftă.

— Copil? Mereu vom fi niște copii pe lângă el, indiferent câte secole vor trece. Poate că din punctul tău de vedere ești născut cu doar 20 de cicluri solare în urmă, dar adevărul

este că niciodată nu vei fi pregătit pentru a înfrunta o provocare nouă. Dar ești gata să îți asumi orice risc atunci când mintea ta este puternică și ai început să gândești. Să pui singur întrebări și să cauți singur răspunsurile. Crezi că eu eram pregătit când am plecat? Ha! Habar n-aveam ce mă așteaptă, însă, cu încredere și cu sprijinul urmașilor și al consilierilor, am ridicat acest loc minunat. Și, sincer, nu e atât de greu. Nu sunt probleme ce pot apărea și cărora să nu le poți face față. Iar tu, dragul meu frate, cu orgoliul rănit îți spun că ești mult mai inteligent decât mine.

Afaris a roșit la auzul laudelor sincere ale fratelui său și nu știa ce să spună. l-a mulțumit cu o voce timidă.

— Nu ai de ce să îmi mulțumești, ăsta este adevărul. Oricum, hai să lăsăm treburile astea serioase la o parte și să vorbim despre ceva mai interesant. Te-am văzut uitându-te la fătucă aia, îți place, nu?

Urfius avea un mare talent de a-l pune pe Afaris într-o postură jenantă. La cum îl știa, dacă i-ar fi răspuns că da, era în stare să zboare din iaz, să fugă în oraș și să se întoarcă cu ea în brațe.

— Văd că insiști pe subiect, deși știi deja răspunsul.

— Și ea te place, crede-mă! Ar trebui să faceți cunoștință.

— Cum o cheamă?

— Eee, doar nu vrei să îți spun eu tot. Ești curios? Întreab-o!

Afaris îi aruncă o privire încruntată, apoi îi zâmbi ironic.

— Cu tine, niciodată nimic nu e simplu!

— Vrei un sfat? Invit-o într-una din escapadele tale. Dacă tot ești așa bun prieten cu Nimfele, cheam-o să zburați împreună.

Din punctul lui Afaris de vedere, Urfius chiar nu înțelegea cât de firavă era această nouă legătură cu Nimfele, însă nu avea energia necesară să stea să îi explice.

— Crede-mă, dacă îi faci inima să bată cu putere, va asimila acel sentiment cu prezența ta, apoi îl va confunda cu iubire, până când, într-un final, va deveni dragoste.

— Nu te știam pe tine atât de filosof!

— Eu doar îți spun cum i-am cucerit inima Vilindei.

— Am o idee, ce-ar fi să mă lași să abordez problema în felul meu?

Urfius îl privi ironic, făcând o mutră amuzantă:

— Tu chiar o să mori singur...

Liniștea se așternu între cei doi. În acea liniște, Afaris a putut să își abată atenția de la conversație și să observe schimbările produse de mișcarea soarelui în spatele copacilor. În întunericul ce se lăsa, peisajul se trezea la viață. Apa în care se scăldau părea că strălucește tot mai intens, pe măsură ce afară se întuneca.

— Mi se pare mie sau apa emană lumină?

— Energie, mai precis. Cred că din puțul energetic al orașului izvorăște doar o parte mică din totalul de energie, restul găsindu-și drum spre suprafață prin alte mijloace, vezi apa.

Urfius se ridică din poziția sa confortabilă și înotă până pe malul celălalt, în dreptul unui stufăriș dens.

— Fii atent aici, spuse acesta, și aruncă cu mâna un val de apă peste plante.

În secunda următoare, dintre plante au început să zboare numeroase insecte strălucitoare, asemenea unor picături din iaz. Insectele zburau bezmetice, neînțelegând ce anume le-a deranjat.

— Cum de strălucesc, îl întrebă Afaris.

— Consumând mereu apa asta, i-au luat proprietățile, iar acum au ajuns să strălucească în întuneric.

— Păi, voi nu beți aceeași apă? Cum de nu sunteți strălucitori, îl întrebă Afaris râzând.

— Noi avem alt mijloc de stocare a energiei decât au vietățile mici. Astfel, sursa luminii dispare din corp și se mută

în spirit. Dar dacă bei până nu mai poți, o să îți lumineze burta. E o imagine foarte ciudată și amuzantă.

Curios, Afaris se aplecă și începu să bea din apa fierbinte. Simți cum îi arde gâtul, apoi cum se răspândește din stomac în întregul organism. Simțea cum energia îi revitaliza corpul într-un mod complet nou. Ridicând capul, observă cum venele sale au început ușor să sclipească, după scurt timp devenind din nou invizibile prin piele.

— Oau, asta chiar este incredibil!

Urfius zâmbi, încântat de faptul că fratele lui era impresionat de moștenirea sa.

— Cred că ar fi timpul să ne întoarcem, îi spuse acesta. Dacă mai stăm mult, o să ni se ardă pielea.

— Ai început să rămâi fără energie, în timp ce faci baie într-un iaz energetic, îl întrebă Afaris zâmbindu-i ironic.

— Aaa nu, dar ce-i mult strică!

Urfius ieși din iaz și se scutură de apă, apoi își ridică singur tempera pielii, făcând apa să se evapore de pe el. Afaris îl urmă în afara iazului și procedă la fel.

— Ce bine a fost, suspină Urfius.

— Într-adevăr.

Urfius își ridică hainele de pe jos și începu să se îmbrace. Afaris, în schimb, a încercat o nouă modalitate. Concentrându-se asupra manipulării energiei ce compunea hainele sale, le-a comandat să se ridice singure de la sol și să își reia poziția pe corpul său. Hainele se conformară, zburând spre el și împletindu-se pe corpul său, până au reajuns la forma de dinainte de a fi date jos. Cu un alt mic gând, acestea și-au recăpătat curățenia și prospețimea.

Uimit de controlul extraordinar al energiei de care dădea dovadă Afaris, Urfius îl felicită:

— Sunt surprins, eu dacă aș încerca asta, probabil aș ajunge să fiu sugrumat și ucis de propriile haine.

— Sunt sigur că dacă dorești să realizezi un lucru ești

capabil să îl faci cu uşurinţă. Trebuie doar să îl vizualizezi, să-l vrei şi apoi să dai comandă energiei.

— Sau, poate, pur şi simplu, tu te-ai născut cu abilităţi mult mai promiţătoare decât ale mele.

* * *

Întorşi în oraş, cei doi fraţi s-au îndreptat spre casă păşind pe străzile iluminate şi povestind despre aventurile fiecăruia, despre jocurile pe care le jucau, tradiţii şi escapade. Afaris era evident depăşit de poveştile fratelui său. El neajungând prea departe de Saraf-Menom, aventurile sale erau cu mult limitate faţă de ale lui Urfius.

Mergând pe stradă, de după colţ le-a ieşit din nou în cale acea fată cu părul cârlionţat care i-a atras lui Afaris privirea mai devreme. În jurul ei zbura o mică pasăre energetică, care, după cum părea, era controlată de ea.

Afaris i-a aruncat o privire rapidă fratelui său, care se uita în altă parte şi încă nu o observase. Îi era teamă ca nu cumva să facă ceva nebunesc, încât să-l pună într-o situaţie stânjenitoare.

Fata continua să păşească spre ei, cu atenţia îndreptată spre pasărea energetică, însă, la un moment dat, pasărea s-a oprit din dansul pe care îl făcea, cu privirea aţintită spre Afaris, moment în care şi ea a întors privirea spre cei doi fraţi.

Asemenea primei lor întâlniri, fata a zâmbit şi şi-a dat părul pe după ureche cu mâna stângă, blocând uşor privirea lui Afaris spre chipul ei. Când cei doi au ajuns unul lângă celălalt, ea trecând prin dreapta lui Afaris, acesta a simţit o lovitură în umărul său stâng, ce l-a luat prin surprindere. Şi-a pierdut echilibrul, s-a lovit de fată şi au căzut amândoi la pământ. Pasărea energetică a fetei s-a disipat, iar aceasta a scos un scurt ţipăt.

Urfius s-a întors spre cei doi şi l-a cicălit pe Afaris:

— Eşti atât de pământălău că nici să te ţii pe picioare nu eşti în stare, strigă la el. Mă faci de râs, nici nu mai vreau să

vorbesc cu tine, spuse acesta și o luă din loc nepăsător, zâmbind în colțul gurii.

Din nou, incredibilul talent al lui Urfius de a-i crea lui Afaris situații stânjenitoare și-a spus cuvântul. Se ridică de la pământ, stânjenit, și îi întinse o mână fetei pentru a o ajuta să se ridice.

— Îmi pare rău...

Fata a început să râdă și i-a dat mâna. S-a ridicat de la pământ și a început să se scuture.

— E ok, nu a fost vina ta! Cred că știm amândoi că tata este un bădăran.

Afaris ridică din sprâncene surprins:

— Urfius e tatăl tău?

Fata zâmbi:

— Da. Să înțeleg că nu și-a găsit timp până acum să mă pomenească.

Lui Afaris nu îi venea să creadă cât de parșiv era fratele său. Fără să știe, el încerca să îl convingă să o abordeze pe propria fiică.

— Eu sunt Finaria, se prezentă fata, însă văzând că Afaris era prea șocat pentru a scoate un cuvânt, ea continuă. Tu ești Afaris, nu?

Afaris încuviință din cap și îi zâmbi timid.

— Tata mi-a povestit multe despre tine. Este adevărat că Saraf te transformă într-o armă?

— Într-un fel...

— Mi se pare foarte interesant. Am învățat și eu multe de la tatăl meu, însă sunt sigură că nu mă pot compara cu tine.

Afaris se simțea atât de timorat, încât mintea nu îi funcționa așa cum el și-ar fi dorit. Nu știa ce să spună și i se părea că se comportă ca un pămpălău, în condițiile în care ea era atât de energică și de prietenoasă. Vocea ei melodioasă oarecum îl calma, însă totodată îi dădea și emoții. Chiar nu își găsea cuvintele.

— Oricum, ar trebui să o iau din loc, mă duc să mă văd cu prietenele mele.

Inima a început să îi bată cu putere. Ea plecă, iar el de-abia a fost în stare să articuleze câteva cuvinte.

— Dar mi-ar face plăcere dacă ai putea să îmi împărtășești câteva din cunoștințele tale, continuă ea. Mâine la miezul zilei vreau să plec într-o plimbare printre lacuri. Vrei să mă însoțești?

Din nou, gura îi era încleștată. Se pare că Urfius nu își cunoaște propria fiică. De ce se chinuia să îi explice lui Afaris cum să stabilească o întâlnire, când din primele minute chiar ea l-a invitat pe el?

Finaria zâmbi, amuzată de timorarea lui Afaris.

— Bine, atunci, dacă vrei să vii, ne vedem mâine dimineață lângă puț.

Fata o luă din loc. Pe măsură ce se îndepărta, mintea a reînceput să îi funcționeze. Se întoarse după ea și o întrebă:

— Păi, nu ne vedem oricum acasă la tatăl tău?

Finaria a întors privirea peste umăr și i-a răspuns:

— Nu o să ajung acasă în seara asta.

Apoi își continuă mersul elegant și senzual, mantia fluturând în urma ei. O nouă pasăre energetică se contură lângă ea, iar cele două își văzură de drum, lăsându-l pe Afaris să se holbeze în gol.

Revenindu-și, Afaris a început să conștientizeze situația în care se afla: inima îi bătea cu putere, era fascinat și atras de frumusețea și finețea Finariei și era captivat de alura misterioasă a fetei. Era clar, fata i-a furat inima.

Capitolul XIV

O viziune îmbibată în sânge

Până când a ajuns în dreptul casei fratelui său, bătăile inimii au revenit la normal, însă mintea sa era în continuare la Finaria și la faptul că mâine urmau să se plimbe împreună pe lângă oraș.

Intrând în casă, i-a văzut pe Urfius și pe Vilinda stând așezați la masa din lemn, din camera principală. Auzindu-l că intră, au întors amândoi privirea și au început să râdă. Se părea că Urfius a avut suficient timp să îi povestească Vilindei ce s-a întâmplat cât au fost plecați.

— Ei, cum a fost, îl întrebă Urfius, zâmbind cu satisfacție.

— Nu era mai simplu să mi-o prezinți direct ca fiind fiica ta?

— Ba da, dar atunci unde mai era distracția?

— Afaris, spuse Vilinda, nu trebuie să te simți stânjenit. Cunosc foarte bine cu ce animal stau în casă și de ce e capabil, însă nu a făcut asta numai pentru tine. Fetița mea a tot întrebat de tine încă de când te-a văzut prima dată pe câmp, luptând cu Saraf.

Vorbele ei l-au făcut să zâmbească. Era fericit că și Finaria simțea aceeași atracție pe care o simțea și el pentru ea.

Urfius a trimis un impuls energetic într-unul din arbuștii din jurul mesei, astfel încât să capete forma unui scaun și l-a îndemnat pe Afaris să ia loc la masă, printr-un gest cu mâna. Afaris aprobă și se așeză pe locul menit lui.

— Și ce ați vorbit, îl întrebă Urfius.

— O să ne vedem mâine, să ne plimbăm pe lângă lacuri.

— Frumos, dar ți-am spus, mai bine o invitai la o plimbare cu Nimfele.

— Ea m-a invitat...

— Aaa, spuse Urfius surprins. Văd că fata știe ce vrea.

— Chiar, de ce nu doarme cu voi?

Urfius s-a decis să îl lămurească:

— Ea și prietenele ei și-au construit o casă în pădurea din apropiere. Sau, mai bine spus, un ansamblu de căsuțe suspendate în copaci. Foarte frumos și inventiv. Poate o să ți le arate și ție într-o zi.

— Sună interesant. Le-au făcut singure?

— Da. Doar cu imaginație și un control foarte bun al energiei.

— Doarme des acolo?

Urfius afirmă din cap:

— Mai mult decât aici chiar. Îi place să fie cât mai aproape de natură.

Vilinda i-a întrerupt, schimbând subiectul:

— Hai să lăsăm romantismul un pic la o parte. Afaris, suntem foarte curioși cum decurg antrenamentele cu Saraf... Poți să ne povestești mai multe?

Deși era puțin indignat de schimbarea subiectului, Urfius a ridicat din sprâncene la auzul întrebării Vilindei. Și el era interesat:

— Chiar așa. Noi aici am lucrat până acum regulile de bază, ce ne-a arătat Saraf. Ce altceva te mai învață pe tine și care sunt tehnicile sale de învățare?

Pentru restul serii, Afaris le-a povestit cât a putut de mult despre antrenamentele sale în controlul energiei: de la formele de bază ale manipulării până la energo-spirite și energo-formi, atât cât a apucat să îl învețe Saraf. Le-a arătat și chinurile groaznice ale transferului rapid de informații prin priza mâinilor. Urfius și Vilinda s-au arătat foarte interesați și curioși față de acest subiect.

După discuție, fratele său și cu iubita lui au decis să se retragă pentru a trage un pui de somn, însă Afaris se simțea prea plin de energie pentru a se culca. A ieșit afară și s-a așezat pe treptele puțului energetic, unde a început să mediteze. La început s-a concentrat asupra reglării energiei proprii, apoi, asupra sentimentelor sale, în speranța ca următoarea zi să fie mult mai stăpân pe sine la întâlnirea cu Finaria. Apoi, devenind foarte relaxat, a alunecat într-o transă, nerealizând trecerea timpului. Parcă mintea sa a luat o pauză de la tot și de la toate.

S-a trezit abia când a simțit o mână pe umărul său drept. A deschis ochii și în secunda următoare a fost orbit de lumină.

— Iartă-mă că te întrerup, dar stai aici nemișcat de azi dimineață!

A recunoscut imediat acea voce plăcută. Era Finaria.

Reușind să se dezmeticească, a realizat că soarele era sus pe cer. Era mijlocul zilei, fapt ce i-a cauzat un mic șoc, deoarece pentru el parcă în urmă cu câteva minute era noapte. S-a ridicat în picioare, moment în care toate oasele i-au trosnit din cauza poziției fixe pe care a avut-o atât timp.

— Stai liniștită, mersi că m-ai trezit! Nici nu am realizat cum a trecut timpul.

Revenindu-și, a putut să îi vadă din nou chipul frumos și zâmbăreț. I-a zâmbit, după care ea a spus:

— Am ajuns mai devreme acasă decât mă așteptam. Te-am văzut pe treptele puțului meditând și mi-am spus să nu te deranjez, însă apoi am realizat că dacă nu te scol ai putea sta acolo zile în șir.

— Era foarte posibil să se întâmple așa. Cum a fost noaptea ta în pădure?

— Frumoasă ca întotdeauna. Să înțeleg că până la urmă tata a vorbit puțin de mine.

Afaris clătină din cap:

— Puțin mai mult chiar.

Finaria a lăsat capul în jos pentru a-şi ascunde îmbujorarea.

— Păi, vrei să ieşim din oraş şi să ne plimbăm, îl întrebă aceasta. Sunt curioasă ce pot să învăţ nou de la tine.

— Desigur, îi răspunse Afaris şi porniră împreună pe aleea pavată cu pietre spre ieşirea din oraş.

După doar câţiva paşi, o voce fermă din spate l-a strigat pe Afaris. Acesta s-a întors surprins. Din dreptul puţului, cu paşi fermi, venea spre el Saraf.

— Ai terminat atât de repede, îl întrebă Afaris, puţin îngrijorat de atitudinea tatălui său.

Saraf încuviinţă din cap, având o privire încruntată şi serioasă. Finaria, văzându-l pe Saraf, a făcut o plecăciune elegantă, pe care Saraf nici nu o băgă în seamă.

— Nu vreau să vă întrerup, dar am treabă cu tine, spuse Saraf, privindu-l în ochi pe Afaris.

„Super, nici nu putea pica într-un moment mai nepotrivit", se gândea Afaris.

— Desigur, am să vă las să discutaţi, i-a răspuns Finaria.

Afaris a simţit cum o undă de energie se loveşte de scutul său, aşa că i-a permis să pătrundă, intuind că este un mesaj:

„Nu-ţi fă griji, vă înţeleg. Ne vedem noi cu altă ocazie", îi spuse Finaria.

Finaria plecă spre casa părinţilor ei, Afaris uitându-se trist în urma acesteia.

— L-ai anunţat pe fratele tău?

— Da, răspunse Afaris, sec.

— Bun, dacă nu mai ai altă treabă, o luăm din loc.

Afaris îl privi în ochi. Nici nu era surprins că Saraf voia să plece fără să îşi salute fiul, pe Urfius. La cât de efervescent era în acea zi, orice era posibil.

* * *

Cei doi au părăsit orașul în mare grabă, îndreptându-se spre Saraf-Menom. La impulsul tatălui său de a nu-i pune nici o întrebare până nu îi spune el, Afaris a păstrat tăcerea.

Cu pași rapizi, dar fără să alerge, Saraf și Afaris au trecut de lacurile ce împrejmuiau orașul Urfius-Menom, apoi au ajuns la o pădure. Înainte de a intra în pădure, Afaris a aruncat o privire în urmă, promițându-și că se va întoarce cu prima ocazie.

După ce copacii i-au înconjurat, Saraf a băgat mâna în rucsacul său din nuiele împletite și a scos un cristal, pe care i l-a înmânat lui Afaris:

— Pe lângă un sentiment prost, am și o viziune nouă. O să găsești totul acolo, i-a spus acesta, îndemnându-l să arunce o privire în cristal.

Afaris s-a oprit în loc, ținând cristalul în dreptul feței. Și-a închis ochii și a pătruns în cristal:

„Îl vedea pe Saraf cum urcă pe unda energetică a unui puț. Simțea cum, pe măsură ce urca, devenea tot mai încordat. Simțea un disconfort, cauzat de o energie ciudată.

Ieșind la suprafață și pășind peste buza puțului, Saraf se afla în orașul lui Lint. Prezența acelei energii devenea tot mai puternică, până ce Saraf și-a dat seama că este exact aceeași energie pe care au simțit-o pe munte, când se aflau lângă puțul energetic.

Saraf devenea tot mai tensionat. Faptul că energia se remarca atât de puternic în centrul orașului l-a speriat și l-a făcut să se gândească la ce este mai rău.

Din stânga lui s-a auzit o voce:

— Ce te aduce pe la noi, tată?

Saraf a întors privirea, era Lint. Gândurile sale se mișcau cu o viteză incredibilă. Imediat a decis că nu era o idee bună să îl invite și pe Lint la turneu. În acea secundă, imaginea pe care o vedea s-a schimbat. Era un contur negru, în care se afla doar Lint, ținând în mână un cuțit. Pe cuțit, pe mâinile lui Lint și pe fața lui curgea sânge, însă ceea ce l-a îngrozit cel mai tare era expresia de pe fața fiului său. Un zâmbet diabolic, macabru și satisfăcut.

Vederea i-a revenit la normal. Era din nou în Lint-Menom, iar în fața lui stătea fiul său, care îl privea nedumerit:

— Ești în regulă, îl întrebă acesta.

Saraf își scuturâ capul, încercând să se dezmeticească și să pună totul cap la cap în cel mai scurt timp. Un lueru era sigur. Lint nu avea ce să caute la turneu.

— Ai venit să mă inviți la turneu, nu, îl întrebă acesta.

Saraf ridică privirea șocat. Nu înțelegea de unde știa Lint despre turneu.

— Da, îi răspunse. De unde ai aflat?

Lint schiță un zâmbet tâmp pe față:

— Seara trecută m-a vizitat o Nimfă și mi-a dat de veste.

— Ce Nimfă?

— Crifius.

— Crifius? Nu am auzit niciodată de el.

— O să îl întâlnești la turneu, sunt sigur. Oricum, nu vrei să intri la noi în casă? Stăm și noi jos și mai povestim.

Saraf clătină din cap:

— Îmi pare rău, însă trebuie să ajung cât de curând în toate orașele ca să dau de veste.

— Desigur. O să stăm de vorbă cu altă ocazie atunci.

Saraf observă că fiul său era ușor încântat că el nu poate să stea.

— Da. Aveți cu ce să mergeți?

— Desigur, ne descurcăm noi, nu-ți face griji.

Saraf îi zâmbi. Nu faptul că vor putea să meargă îl îngrijora pe el.

Cei doi s-au îmbrățișat, gest pe care niciunul nu dorea să îl facă. Apoi, Saraf i-a spus:

Ai grijă de tine, fiul meu!

Apoi s-a întors spre puț și s-a aruncat în el, coborând spre centrul Aorei".

Afaris ridică privirea din cristal. Capul îl durea ușor, în timp ce informația își făcea loc printre gândurile sale. Saraf stătea în fața lui și îl privea răbdător:

— Ce părere ai despre asta?

— Dacă nu mă înșel, Lint a menționat în consiliu că este un puț energetic foarte aproape de orașul său. Însă ceea ce am simțit în cristal este că energia este mult mai puternică decât am crede. Ce ai simțit tu acolo, este ceea ce simțeam noi când stăteam la câțiva pași de puțul de pe munte.

— Întocmai, îl aprobă Saraf.

— Iar ce ai văzut tu, viziunea, ce simbolizează?

— Nu știu să îți spun exact, însă Lint este elementul-cheie.

Afaris a înghițit în sec, apoi l-a întrebat:

— Dacă... e pierdut? Și el, și restul urmașilor săi? Tot Lint-Menomul.

— De asta mă și tem...

— Și ce este de făcut în cazul ăsta?

— Nu putem să facem nimic, deocamdată. Este suficient de dureros și de revoltător pentru mine că îmi suspectez propriul fiu, însă chiar nu putem face nimic până când nu avem o dovadă concretă.

— Ai putea să le citești gândurile...

— Mințile lor sunt închise și foarte rezistente. Nu pot să o fac fără ca ei să nu observe.

— Păi, explică-le cum stă situația, în mare parte, și roagă-i să te lase să intri.

— Mda, cam asta ar fi singura soluție, nu?

Afaris ridică din umeri:

— Nu știu, la asta m-am gândit acum repede.

— În orice caz, nu pot să fac asta acum, trebuie să aștept să treacă câteva zile. Trebuie să mă afișez în fața lor cu o stare de spirit veselă și prietenoasă, altfel tensiunea dintre noi nu o să permită niciun fel de colaborare. Și încă ceva, nu vorbi cu nimeni despre asta. Nu este nevoie să trezim suspiciuni degeaba.

Afaris încuviință din cap.

— Haide, atunci, să ne continuăm drumul! Dacă îți vine vreo idee nouă, să nu eziți să mi-o spui!

Saraf a luat-o la fugă, urmat îndeaproape de Afaris. Alergau cât puteau de repede, însă Afaris se simțea extrem de solicitat. Din când în când, se mai opreau să își tragă răsuflarea, însă Saraf părea că nu este deloc obosit. Afaris îl admira pe tatăl său pentru condiția sa de zile mari.

Până la lăsarea soarelui, cei doi au ajuns în Saraf-Menom, fără să schimbe prea multe vorbe pe drum. Amândoi erau tensionați și se temeau de ce e mai rău.

Ajungând la turn, Saraf i-a convocat pe consilierii săi la etajul consiliului, dar și pe Calis. Toți au venit foarte repede, la chemarea de urgență a lui Saraf.

La etajul consiliului, asemenea ultimului etaj al turnului, era o altă bibliotecă, mai mică, de cristale depozitate în copacii care creșteau întreținuți de energia puțului. Saraf și-a folosit puterile pentru a manipula încăperea, formând astfel o masă din lemn viu, niște scaune, ridicând un perete de arbuști în jurul lor pentru a nu putea fi auziți.

Au luat toți loc la masă și Saraf le-a prezentat, pe rând, arătându-le cristalul în care era înmagazinată toată informația.

Afaris stătea tăcut între Saraf și Calis, așezat pe scaun și urmărea reacțiile celor care citeau informațiile din cristal.

După ce toți au fost puși la curent cu actuala problemă, Tiftorius, cel mai respectat consilier al lui Saraf și care din motive necunoscute a lipsit la întâlnirea cu fiii și cu fiicele lui, a întrebat:

— Ai mai întâlnit așa ceva și în alt oraș?

Saraf neagă ferm.

— Am înțeles, continuă consilierul. Am receptat o mare tensiune între tine și fiul tău, Lint. Indiferent când o să te reîntorci în orașul său, nu vei putea să realizezi ce ți-ai propus. Atitudinea lor va fi la fel de rece, poate chiar mai rece.

— Și, atunci, ce este de făcut, întrebă Calis.

— Păi, eu mă gândesc că ar fi o idee bună să mergem

noi. Sau măcar doi, trei consilieri și să locuim o perioadă în Lint-Menom.

— Crezi că o să puteți voi să le citiți gândurile, îi întrebă Saraf, surprins.

— Nu, în nici un caz. Dar nu asta este ideea. Ideea este ca noi să observăm ce influențe vor juca asupra noastră cât timp stăm acolo. Apoi, când ne vom întoarce, o să ne citești nouă gândurile. Probabil, dacă fluxul de energie este atât de puternic pe cât ai descris tu, în maximum zece zile o să fim la fel de afectați ca orice alt locuitor din oraș.

— Aha, afirmă Saraf. Da, este o idee foarte bună. Și dacă nu vă întoarceți în termenul stabilit sau nu sunteți de acord să vă citesc gândurile, atunci este clar.

Consilierul aprobă din cap:

— Fixăm să plecăm în termen de două zile, începând de acum, călătoria până în oraș va dura încă cinci sau șase zile, dacă ne mișcăm repede, și zece zile o să petrecem în Lint-Menom. Probabil o să mă întorc înainte ca voi să plecați.

Un alt consilier luă cuvântul, cu o voce mai timidă. Era puțin speriat de situație:

— Dar dacă prezența noastră nu este bine-venită? Dacă ei într-adevăr sunt corupți și o să ne omoare?

Cu o voce fermă, Tiftorius i-a răspuns:

— Nu te obligă nimeni să mergi! Nimeni nu obligă pe nimeni! Eu o să merg și îmi asum toate riscurile necesare pentru îndeplinirea acestei misiuni. La urma urmei, este posibil ca de noi să depindă soarta Aorei. Așadar, cine dorește să mi se alăture?

Toți au privit în jur. S-au uitat unii la alții, însă nimeni nu a schițat niciun gest. Într-un final, dezamăgit de lașitatea colegilor săi, Tiftorius spuse:

— Prea bine, atunci o să merg singur!

Saraf se încruntă. Nu se aștepta ca toți consilierii lui să fie atât de marcați, încât să le fie teamă să viziteze un oraș. S-a uitat la Afaris, iar privirea sa transmitea un mesaj evident:

„De asta nu este bine să produci panică, lumea este uşor de speriat". Afaris a înţeles imediat ce îi transmitea tatăl său.

— Păi, atunci eu o să mă retrag dacă nu mai este nimic de spus, zise consilierul cel curajos. Mă duc să mă odihnesc şi să mă încarc cu energie până plec la drum. Mă aşteaptă provocări grele...

Tiftorius şi ceilalţi consilieri s-au ridicat de la masă, iar Saraf a coborât pereţii din arbuşti, permiţând să plece fiecare spre treaba lui.

Afaris, Calis şi cu Saraf au rămas la masă. După ce toţi consilierii au plecat, Calis l-a întrebat pe Saraf:

— Ce se întâmplă dacă temerile noastre se adeveresc şi ei sunt corupţi? Ce facem atunci?

— Atunci, situaţia este destul de complicată şi subiectivă, răspunse Saraf. Trebuie mai întâi să aflăm cât de gravă este. Am putea încerca să îi protejăm noi, să le creăm noi scuturi mentale şi să încercăm să îi eliberăm de influenţa acelei energii, evident după ce evacuăm oraşul.

— Însă aşa ne supunem toţi unui mare risc, afirmă Afaris.

— Corect. Dar dacă nu reuşim aşa, atunci nu ne mai rămâne decât o singură opţiune...

Capitolul XV

Cuibul

Începând cu ziua următoare, Saraf și-a reluat antrenamentul cu Afaris și cu restul doritorilor, mărind nivelul de dificultate a exercițiilor. Și-a propus să se asigure că locuitorii din orașul său nu vor risca să ajungă prada acelei energii sau victima unui corupt.

În ceea ce îl privea pe Afaris, Saraf își dedica tot timpul liber de care dispunea antrenării lui. Afaris a simțit acum că într-adevăr tatăl său îl transforma într-o armă, însă nu se plângea și nu comenta nimic. Era determinat să urmeze toate instrucțiunile, pentru că realiza importanța antrenamentelor sale.

Pe măsură ce zilele treceau, Afaris devenea tot mai puternic. În scurt timp, a reușit să creeze primul său energo-form de gradul întâi, apoi, unul de gradul doi. Nici transferul de informații prin strângere de mână nu mai era atât de dureros ca la început, iar Saraf îi transmitea astfel stiluri de luptă atât personale, cât și cele pe care le-a învățat în călătoriile sale. De asemenea, l-a învățat cum să mânuiască săbiile și lamele de luptă.

Afaris s-a dovedit iscusit în toate tipurile de antrenament, învățând repede și devenind un oponent, pe măsura așteptărilor lui Saraf.

Timpul trecea și se apropia ziua de plecare spre Cuib, iar Saraf devenea tot mai neliniștit, așteptând cu interes întoarcerea consilierului său, Tiftorius. Însă acesta întârzia să apară.

Cu o zi înainte de a pleca, Afaris stătea cu prietenii săi, Ulmaf și Debiana, pe balconul turnului, tolăniți pe iarbă, re-

cuperându-se după o serie lungă și obositoare de antrenament.

Afaris le-a povestit despre excursia sa în Urfius-Menom și mai ales despre Finaria.

— Mă bucur că ți-ai găsit în final pe cineva, îi spuse Debiana, zâmbindu-i.

— Eee, stai că de la câteva vorbe schimbate e greu să îți dai seama. Poate pur și simplu i-a plăcut acum, dar după un timp o să descopere că nu se potrivesc, zise Ulmaf.

— Orice este posibil, răspunse Afaris.

— Când ai de gând să o mai vizitezi, îl întrebă Debiana.

— Nu știu, chiar nu știu. Probabil, după turneu. Chiar, tu te-ai hotărât? Vii și tu?

Debiana lăsă privirea în jos, devenind ușor nervoasă:

— Nu. Nu îmi doresc să văd Nimfe luptând sau omorându-se între ele. Înțeleg că asta este tradiția lor, însă pe mine una mă deranjează!

— Am înțeles...

— Lasă că vin eu, spuse Ulmaf. O să ne distrăm, ne bucurăm de spectacol, apoi plecăm spre casele noastre! O să fie super, abia aștept să văd Cuibul!

Din spatele lor a apărut Saraf, care se apropia de ei cu pași repezi.

— Afaris, poți să mă însoțești un pic, te rog?

— Desigur, îi răspunse, și se ridică în picioare.

Cei doi o luară la pas spre cealaltă parte a balconului, astfel încât să nu poată fi auziți:

— Tiftorius tot nu a apărut. Îmi este teamă de ce e mai rău!

— Am înțeles. Ce e de făcut în cazul ăsta?

— Nimic. Mâine, în zori, plecăm spre Cuib, iar acolo o să ne adunăm cu toții. Sper să îl găsesc și pe Tiftorius acolo. În orice caz, vreau să te rog ceva. Meditează în seara asta, adună-ți puterile! Începând de mâine, vreau să fii în formă maximă și pregătit de orice! Dacă ceva merge prost, în tine am cea mai mare încredere!

— La ce te referi?

— La orice...

Saraf îl privi pe Afaris în ochi. Deși acesta înțelegea la ce se referă, simțea că pronunțarea anumitor cuvinte sângeroase l-ar fi afectat atât pe el, cât și pe Afaris.

Afaris încuviință din cap.

— Bun. Du-te acum și vezi-ți de treaba ta, îl îndemnă Saraf.

La scurt timp după, Afaris, Ulmaf și Debiana au decis să se retragă fiecare la casele lor, cu scopul de a se pregăti și odihni pentru drumul de mâine. Afaris și-a petrecut mai toată seara meditând la buza puțului, încărcându-se cu energie. Când în final a terminat, s-a retras în camera lui și s-a culcat.

* * *

Ziua următoare s-a trezit devreme, cu puțin timp după răsăritul soarelui. Și-a pus mantia pe el și a ieșit din casă. Afară, pe balconul turnului, stăteau Calis și Saraf, care priveau răsăritul soarelui și-i așteptau pe cei care plecau spre Cuib să apară.

— Vreo veste de la Tiftorius, îi întrebă Afaris, ajungând în dreptul lor.

— Din păcate nu, îi răspunse Saraf.

Afaris a stat tăcut pentru câteva secunde, apoi l-a întrebat pe tatăl său:

— Și ce facem în cazul ăsta?

— Plecăm spre Cuib și vedem acolo. Fii pregătit pentru orice!

— Crezi că ar putea să vină Lint cu urmașii din orașul lui și să încerce să ne omoare pe toți în Cuib? Așa, pur și simplu?

— Nu știu să îți răspund la această întrebare, dar orice este posibil. Nu știm ce efecte a avut asupra lor. Tu, Calis și consilierii mei sunteți pregătiți și informați. O să zburăm noi

toți cu Akdarosif, Afaris tu poți să mergi cu Falus și cu Fasus. Când ajungem la Cuib, primul lucru pe care trebuie să-l știu este dacă se află și Tiftorius acolo. Dacă ni se confirmă absența lui, atunci o să îi citesc și forțat, dacă trebuie, gândurile lui Lint. Acela va fi momentul decisiv în care o să vedem ce avem de făcut.

— Și dacă ți se confirmă temerile?

— Nu aș putea face vreodată rău sângelui meu, dar pot să îi blochez mintea, astfel încât să pice într-o comă. Atât a lui, cât și a mai multora deodată, însă dacă sunt foarte mulți, atunci...

— Va trebui să ne protejăm, îi continuă propoziția Afaris.

— Nu numai pe noi, zise Calis, dar trebuie să le ocrotim și pe Nimfe. Un eveniment nefericit în care noi nu facem nimic pentru a înlătura răul îndreptat spre ele, mai ales fiind în Cuib, va pecetlui pe veci relația dintre noi.

— Desigur. Nici nu se pune problema, adăugă Saraf.

În spatele lor, din puț au ieșit câțiva Aorieni, pregătiți pentru plecare. Afaris, Saraf și Calis au încheiat discuția pe care o aveau. În timp, rând pe rând, se adunau tot mai mulți Aorieni. Toți vorbeau despre turneu, cum credeau că arată Cuibul, cine sunt finaliștii turneului, cum se va arăta noua eră a Nimfelor și multe altele. Toți erau foarte binedispuși.

În scurt timp, balconul turnului era aproape plin de Aorieni. Apoi și-a făcut apariția Akdarosif, urmat de un stol întreg de Nimfe. Printre ele se numărau Falus și Fasus care, atunci când l-au zărit pe Afaris, au aterizat pe marginea turnului, Falus strigându-l în gând.

Afaris a simțit cum gândurile lui Falus se lovesc de scutul său. A aruncat rapid o privire în jur, printre Aorienii și Nimfele care se pregăteau de plecare, căutându-i, până când, în final, i-a văzut. Și-a croit drum prin mulțime până ce a ajuns la ei.

— Salutare.

„Gata de plecare, tinere războinic", îl întrebă Falus.

„Bună, Afaris", îl salută și Fasus. „Vreau să îmi cer scuze pentru data trecută când ne-am văzut. Am avut o zi mai proastă".

Vorbele sale l-au surprins pe Afaris. Nu se aștepta la așa ceva.

— Cu toții avem zile bune și zile mai puțin bune. Stai liniștit, nu am pus la suflet!

În spatele lui Afaris, Aorienii se cuplau cu Nimfele pentru zbor. Nimfele care au luat deja Aorieni în spinare își luau zborul, făcând loc altor Nimfe să aterizeze.

Afaris a simțit o mână pe umăr, apoi a auzit că este salutat. Întorcându-se, l-a văzut pe Ulmaf:

— Bună!

— Bună, îi răspunse Afaris. Ți-ai găsit cu cine să zbori?

— Încă nu, aștept să se mai elibereze turnul, apoi îmi caut. Tu?

„Zboară cu mine", îi răspunse Falus.

— Văd că voi doi ați ajuns să fiți buni prieteni.

„Da, până unul din noi îi ia gâtul celuilalt când doarme, he-he".

„Dacă dorești, poți să zbori cu mine", îi spuse Fasus lui Ulmaf.

— Desigur, mi-ar face plăcere, mersi!

Afaris se uită surprins la Fasus. De unde o așa mare schimbare de opinie de la ultima lor întrevedere? Îi aruncă o privire și lui Falus, însă acesta era la fel de surprins ca și el.

Ulmaf se urcă în spatele lui Fasus, iar acesta își luă zborul, ridicându-se alături de celelalte Nimfe ce așteptau răbdătoare în aer.

„Mergem și noi?", îl întrebă Falus.

— Da, haide.

Afaris a sărit direct în spinarea lui Falus, iar acesta s-a lăsat pe spate, intrând în picaj din vârful turnului. Făcu o pi-

ruetă în aer și se redresă, înainte de a se lovi de sol, timp în care Afaris simțea adrenalina cum îi curge prin vene, nefiind însă deloc speriat. Deja se obișnuise cu zborul și putea spune că a făcut o legătură puternică cu Nimfele, deci nu mai avea de ce să se teamă. Falus se ridică în aer și se îndreptă și el spre stolul de Nimfe.

Dedesubt, Afaris i-a văzut pe părinții lui și pe consilieri urcând pe spatele imens al lui Akdarosif. De la distanță erau niște pete de culoare albă printre penele roșii ale Nimfei imense.

Deîndată ce toți s-au îmbarcat, Akdarosif a dat startul călătoriei, zburând înaintea lor și indicând drumul.

Saraf-Menomul, care acum părea un oraș pustiu, devenea tot mai mic în urma lor, fiind parcă înghițit încet, încet de ocean, pe măsură ce dispărea în spatele orizontului.

„Un pic înfricoșător, nu", îl întrebă Falus pe Afaris.

„Ce anume?".

„Oceanul. Să nu vezi pământul în nicio direcție. Să nu știi încotro zbori".

„În momentul de față, nu. Adică am aflat că Akdarosif știe încotro ne îndreptăm. Dar dacă ar fi să fiu singur în mijlocul oceanului și să nu văd malul nicăieri ar fi un pic înfricoșător".

„Ce ai face în situația aia?".

„Nu știu, probabil aș înota până la epuizare".

„Nu cred că ar fi prea nasol pentru voi! Adică poți oricând să faci o bulă de aer sub tine sau ceva de genul care să îți permită să te odihnești".

„Da, presupun. Oricum, în caz de nevoie, putem să ne ținem și respirația o lungă perioadă de timp. Dar tu? Dacă ai rămâne acum fără aripi?".

„Aaa, păi sunt mort. Nici nu are rost să îmi mai bat capul, mă duc la fund ca o piatră".

„Nu știi să înoți?".

„Nu mi-am petrecut niciodată timpul cu asta".

„Tu nu poți să plutești? Adică doar să stai în apă și să dai din membre?".

„Nu știu și nu vreau să încerc".

„Aham, deci îți e frică de apă!".

Afaris începu să râdă, descoperind slăbiciunea prietenului său.

„Frică e cam mult spus. Mai degrabă, am un disconfort când mă gândesc la apă. Sau când văd apă...".

„Și atunci cum de ai acceptat să mergi în călătoria asta?".

„De nebun! Dar nu e așa rău. Dacă privesc înainte și nu mă uit în jos, totul e bine".

După câteva ore de zbor, în care cei doi au continuat să vorbească și să povestească, Falus l-a întrebat pe Afaris:

„Vezi punctul ăla la orizont?".

Afaris se uită în direcția în care indica Falus cu ciocul. Într-adevăr, la orizont se vedea ceva, însă era prea departe pentru a putea distinge ce anume.

„Da. Ce e?"

„Ăla e Cuibul. Asta dacă nu mă înșel".

Falus îl strigă pe Akdarosif:

„Ăla acolo e Cuibul?".

„Da", îi răspunse Akdarosif.

„Bun, deci mai avem puțin și ajungem", îi spuse Falus, Afaris simțind cum prietenul său devine mai relaxat.

Aruncă o privire spre Akdarosif, mai precis spre Saraf, care stătea în spinarea lui, rezemându-se între penele uriașe ale Nimfei. Acesta, simțindu-i privirea, a întors capul. Se uită scurt la el și făcu un mic gest aprobator din cap.

Afaris îi răspunse cu același gest, sugerându-i că este pregătit.

În stânga lor pe cer a mai apărut un stol de Nimfe, care de asemenea cărau Aorieni. Cele două grupuri de călători s-au salutat între ei și au continuat să zboare spre Cuib.

Apropiindu-se tot mai mult de el, Cuibul a început să capete formă, până când într-un final au ajuns suficient de

aproape pentru a-i vedea adevărata măreție. Era un copac imens, în mijlocul oceanului, având o cupolă de frunze mai mare decât câmpia, muntele și pădurea de lângă Saraf-Menom. Însă ceea ce era și mai interesant era faptul că din vârful lui, printre frunze, ieșea o coloană de energie, pesemne că prin interiorul copacului trecea un puț energetic.

Copacul era împânzit de nenumărate tuneluri ramificate, care aveau o mulțime de găuri și intrânduri în ele, permițând luminii să ajungă și în cele mai îndepărtate colțuri. Din afară se putea intra prin zeci de scorburi, amplasate la diferite niveluri ale copacului. Rădăcina sa era scufundată în ocean, iar imensa cupolă reprezenta principala atracție. Fauna alcătuită din ramurile și frunzele copacului, printre care străluceа soarele, era de o frumusețe rară. Iar peste tot creșteau fructele sale, mari cât Akdarosif, rotunde și roșii. Pe crengi alergau tot felul de animale, aduse de Nimfe ca rezervă de hrană, în cazul în care se plictiseau de fructele copacului.

Akdarosif le-a condus pe Nimfe spre jumătatea copacului, unde în interiorul trunchiului erau mici găuri, așa păreau de la distanță, însă, apropiindu-se, Afaris a realizat că de fapt acele găuri sunt mai mari și decât Akdarosif. Nimfele au intrat toate prin acele găuri și au aterizat în interiorul trunchiului imensului copac.

Afaris a coborât de pe Falus și și-a întins picioarele, fiind amorțit de la zbor.

— Nu îmi vine să cred cât de mare e!

„Poți să te plimbi zile în șir prin el și tot nu îl vezi pe tot", i-a spus Falus.

— Mi s-a părut cumva sau am văzut un puț energetic?

„Nu ți s-a părut. Prin tulpina copacului se varsă un puț. Cum altfel ar fi putut crește așa ceva?! Este atât de mare încât, dacă te urci pe ramurile din vârful lui, simți cum rămâi fără aer".

„Și locul în care a crescut este perfect. Suficient de departe de țărm, cât să nu poată fi văzut. Ce faceți voi aici, care este scopul Cuibului?".

„Este casa noastră, tărâmul nostru sacru. Aici venim pentru a petrece timp împreună când ne plictisim și pentru a mânca din genialele fructe ale sale".

„Sună interesant, trebuie să încerc și eu un fruct".

„Da, clar, nu poți să pleci și să nu guști din ele".

În stânga sa, Afaris îl observă pe Saraf care îi făcea semn să vină spre el.

„Ne vedem mai încolo. Mersi de drum".

„Desigur...", îi răspunse Falus, privindu-l nedumerit pe Afaris cum fuge spre tatăl său, însă a decis să își vadă și el de treabă. Astfel a pornit în căutarea lui Fasus care a aterizat printr-o altă scorbură.

Ajuns în dreptul lui Saraf, acesta i-a spus:

— Hai să vedem cum stă treaba.

Cei doi au pornit în căutarea lui Tiftorius și a lui Lint. Mergând prin trunchiul copacului, s-au întâlnit cu nenumărate Nimfe și Aorieni. S-au salutat între ei, au stat puțin de vorbă și Saraf i-a întrebat subtil dacă l-au văzut pe Lint, însă nimeni nu îl văzuse.

Ajunși în centrul trunchiului, unde energia puțului se ridica spre cer, Saraf și Afaris au pătruns în interiorul acesteia și s-au lăsat purtați de ea în sus, spre cupola copacului.

— Locul ăsta e incredibil! Ai mai fost vreodată aici, îl întrebă Afaris.

— Da, normal, eu l-am construit!

Afaris a rămas înmărmurit. A continuat să îl privească pe tatăl său, care întoarse privirea spre el și schiță un zâmbet.

— Cu mult înainte să te naști tu, am descoperit acest puț, începu el să îi povestească istoria copacului. Copacul deja începuse să crească în jurul lui. Era o perioadă foarte tensionată între Aorieni și Nimfe, fiecăruia îi era frică de celălalt, iar pacea nu părea să fie o opțiune. Așa că am decis să îmi folosesc puterile și, vreme de foarte multe zile, am stat aici și am ajutat copacul să crească și să se dezvolte. Când într-un final a ajuns la forma pe care o vezi acum, m-am întâlnit cu câteva

Nimfe care reprezentau voința speciei lor și le-am spus că vreau să le ofer acest loc în dar, ca simbol al prieteniei mele. Ele au acceptat și l-au transformat într-un sanctuar, interzicând oricui să se apropie, în afară de mine, desigur. Planul lor era acela că dacă avea să se întâmple ceva, aici să se ascundă, iar acest plan rămâne aplicabil până și în ziua de azi.

— Sunt mai șocat de volumul mare de secrete pe care le ai decât de povestea asta, însă, totuși, cum de nu am aflat asta până acum?

— Pentru că majoritatea Nimfelor cred că copacul a fost construit și scobit de strămoșii lor, iar cele care știu secretul, ei bine, se prefac că nu știu adevărata istorie. Iar mie îmi este indiferent. Le respect dorința și, prin urmare, nici eu nu le-am spus Aorienilor adevărul. Este un preț mic pentru pace.

— Cu excepția fraților mei și a lui Calis, presupun.

— Calis știe, într-adevăr, însă restul fiilor mei nu știu. Simte-te privilegiat, ești primul care află.

Ajunși în punctul în care trunchiul copacului se termina și începea cupola, Saraf și Afaris au pășit în afara puțului. Sus, printre crengi și frunze, își petreceau timpul Nimfele, alături de Aorieni, povestind și râzând. Saraf l-a zărit pe Lint stând lângă urmașii din orașul lui pe una dintre crengi, bucurându-se toți de bucăți mici din fructele copacului.

— Uite-l acolo, îi spuse Saraf în șoaptă lui Afaris.

— Ce facem, îl întrebă acesta tot în șoaptă.

— O să îi citesc gândurile. Sper să nu facă prea urât.

Saraf ridică mâna spre Lint pentru a canaliza mai bine energia, însă, până să apuce să intre în mintea lui, își auzi numele strigat de o persoană cu gura plină.

Întorcându-se amândoi surprinși, l-au văzut pe Tiftorius venind spre ei, având în mână o bucată zemoasă dintr-un fruct, din care mânca cu poftă.

— Îmi pare rău că nu am mai dat niciun semn, însă timpul nu mi-a permis să mă întorc în Saraf-Menom înainte de plecare, așa că am venit cu ei aici, spuse acesta cu gura plină

și extrem de energic. Mmm, trebuie să încercați fructele astea, sunt de-a dreptul geniale!

— Poate mai încolo, ce s-a întâmplat? Ce ai să ne spui, îl întrebă Saraf, nerăbdător.

— Nu ai de ce să îți faci griji! Am simțit primele zile energia de care vorbeai, însă după aia a dispărut. Nu am găsit nimic în neregulă cu ei, ba chiar sunt foarte bine. Puțin nervoși că urmează să moară o Nimfă, dar în rest sunt bine.

După ce Tiftorius a terminat propoziția, l-a privit lung pe Saraf pentru câteva secunde, apoi a început să râdă isteric.

— Ce e atât de amuzant, l-a întrebat Saraf, indignat.

— Fața ta. Ești prea serios. Ia și tu o mușcătură, îl îndemnă Tiftorius, întinzându-i mâna în care ținea bucata de fruct.

Saraf îl privea suspicios pe Tiftorius.

— Nu, mulțumesc!

Nu prea îi venea să creadă informațiile primite de la el. I se părea chiar că și Tiftorius era schimbat. Era mult mai vesel ca de obicei, dar asta probabil era de la fructe...

Saraf întinse mâna spre capul lui Tiftorius:

— Îmi permiți?

— Desigur, desigur, fă-ți de cap, îi răspunse acesta.

Saraf intră în gândurile consilierului său, căutând orice nu ar fi fost în neregulă în ultimele zile, însă nu găsea nimic. Nici cu Tiftorius, nici cu alți Aorieni din Lint-Menom. Și Lint era la fel cum îl știa, arogant până peste cap.

Își încheie activitatea în mintea consilierului său și lăsă mâna în jos.

— Da... Nu văd nimic rău.

— Ți-am spus. Nu avem de ce să ne facem griji! Hai acum să ne distrăm cu toții! Luați niște fructe, spuse acesta, și îl impulsionă pe Afaris să ia o bucată de la el.

Afaris luă bucata de fruct în mână și privi îndeaproape miezul ei galben și lipicios. O ridică în dreptul nasului și o mirosi, moment în care Saraf îl apucă de mână, oprindu-l:

— Conține o substanță care îți afectează simțurile și gândurile. Începi să îți pierzi echilibrul psihic, devii vesel fără motiv și începi să ai halucinații. De asta e atât de îndrăgit acest fruct.

— Sună interesant. De ce nu mă lași să încerc?

— Nu e bun momentul! Stai să vedem ce se mai întâmplă și apoi o să mâncăm amândoi din el.

— Păi, Tiftorius a spus că totul e în regulă.

— Am un sentiment nasol, pe care nu am cum să îl descriu.

— Prea bine...

Afaris aruncă deoparte bucata din fruct, posomorât.

Chiar sunt curios cum e fructul...

Capitolul XVI

Apariţia umbrei

Tot restul zilei, Aorienii şi Nimfele au petrecut şi s-au distrat împreună. Afaris a stat mai mult de vorbă cu Ulmaf şi cu Falus, devenind tot mai gelos pe ei, observând cât de bine se simţeau sub influenţa acelui fruct, însă i-a respectat dorinţa tatălui său de a rămâne cu mintea limpede.

Până la lăsarea serii, au discutat despre turneu, despre finalişti şi cum credeau că o să se desfăşoare confruntările. În ziua următoare, aveau să se poarte patru bătălii, rămânând astfel patru finalişti, a doua zi urmau să lupte două perechi de Nimfe, iar în ultima zi, confruntarea finală. Deja se presupunea care Nimfă îşi va da viaţa. Era vorba de o Nimfă matură, destul de mare, faţă de celelalte Nimfe, care, în urma unei aterizări nefericite, şi-a pierdut piciorul din faţă stânga şi o aripă. Însă deznodământul turneului nu era cert. Celelalte Nimfe erau toate ajunse la maturitate de scurt timp, mici de înălţime şi slabe, comparativ cu silueta normală a unei Nimfe.

Bătăliile aveau să ţină până la leşinul adversarului, dar trecea mai departe. Următoarea zi, indiferent că era apt sau nu de luptă, trebuia să poarte o nouă bătălie. Iar în a treia zi, la bătălia finală, lupta dura până la moartea adversarului.

Venind seara, rând pe rând, Aorienii şi Nimfele s-au băgat la somn, doborâţi de efectul fructului misterios. În copac s-a aşternut liniştea, locuitorii dormind pe frunze, sprijiniţi de crengi sau pe unde mai apucau. Într-un târziu, şi Afaris a decis să doarmă până mâine, rămânând astfel o singură persoană trează, care patrula în lungul şi în latul copacului: Saraf. Acesta era prea agitat ca să se culce, simţea că ceva nu este în regulă, dar nu putea să îşi explice nici măcar lui ce anume. Şi nu era vorba doar de moartea unei Nimfe.

Ziua următoare, când soarele a început să își arunce razele printre frunzele copacului, lumea a început să se trezească. Cei mai mulți se simțeau amorțiți, însă după o baie scurtă într-unul dintre nenumăratele bazine construite din frunze, în acea apă rece, toți se dezmeticeau.

— Uau, a fost foarte ciudată seara trecută, îi spuse Ulmaf lui Afaris.

— Te referi la fructe?

— Da, îți dă o senzație de liniște și de pace, totul ți se pare frumos și amuzant și începi să vezi lucruri care, sincer, nici nu știi ce e real și ce nu!

— Sună distractiv, cred că în seara asta o să încerc și eu.

— Trebuie, neapărat!

Când soarele a ajuns sus pe cer, Nimfele au început să strige și să țipe, anunțând începerea turneului. Bătăliile aveau să se dea în centrul cupolei copacului, la buza puțului energetic, unde copacul era mai plat și mai compact decât în orice alt loc, formând o arenă perfectă. Aorienii și Nimfele s-au strâns în jurul acelui loc, stând pe ramurile și crengile copacului, mai sus sau mai jos, mai aproape de arenă sau mai departe.

Bătăliile aveau să se dea pe rând. Primii participanți erau Nimfa infirmă cu o altă Nimfă, mai scundă decât ea, dar mai vânjoasă.

Cele două Nimfe au pătruns pe terenul de luptă și s-au poziționat una în fața celeilalte, lăsând un spațiu considerabil între ele. Ambele păreau calme și relaxate, de parcă nu ar fi urmat nimic rău să se întâmple.

Akdarosif a intrat pe terenul de luptă pentru a anunța regulile bătăliei. Vocea lui răsuna puternic în gândurile celor prezenți:

„Aceasta este prima bătălie din cele patru, care se vor purta astăzi. Regulile sunt simple, fără lovituri mortale sau care ar putea cauza o vătămare suficient de drastică, încât să îi pecetluiască adversarului posibila viitoare confruntare! Pă-

răsirea careului este de asemenea interzisă! Orice abatere de la aceste reguli vor fi penalizate cu descalificarea, urmând să luați locul adversarului în confruntarea de mâine! Este declarat învins cel care nu mai poate continua lupta! Vă doresc ca viața să vă fie tovarăș de drum și mâine!".

Akdarosif s-a retras din interiorul ringului. Nimfa mai slabă a luat poziția de luptă, cu ghearele membrelor din față sprijinite pe pământ și gata de atac, iar cele două perechi de aripi ale sale fluturau în aer, încercând să își intimideze adversarul. Nimfa căreia îi lipsea un membru și o aripă nu se lăsa impresionată și continua să o privească calmă și răbdătoare pe rivala sa.

„Începeți!", strigă Akdarosif.

Nimfa se repezi spre adversarul său infirm. Acesta din urmă evită atacul, dându-se într-o parte. Cealaltă Nimfă și-a desfăcut aripile și a început să zboare, dând târcoale Nimfei infirme care își păstra poziția la sol. Căutând să prindă un moment de neatenție din partea adversarului său, Nimfa se repezea în picaj, încercând să își lovească inamicul, însă, acesta, în ciuda dezavantajului fizic, era mai agil, evitând sau părând loviturile.

„Încearcă să îi exploateze slăbiciunile", auzi Afaris vocea lui Falus din spatele său.

„Da, văd. De asta și stă atât în aer, știe că adversarul său nu are nicio șansă dacă încearcă să o confrunte în zbor. Într-un fel, mi se pare trist și nedrept!".

„Nu are de ce. Pentru noi, o viață condamnată la sol nu merită trăită".

„Păi, el nu poate zbura deloc".

„Ba da, dar pentru el zborul este atât de obositor și chinuitor, încât mai bine stă la sol. Oricum, în curând va sta veșnic la sol...".

„Ești atât de sigur de deznodământul turneului?".

„Da. Dacă eram în locul lui și eu mă lăsam omorât".

Nimfa intră din nou în picaj, încercând să își lovească adversarul cu o lovitură de gheară din lateral, însă acesta o

înșfăcă de braț cu gheara dreaptă și până să apuce să înțeleagă ce se întâmplă, o lovitură cu membrul din spate dreapta o nimeri chiar în torace, prăbușind-o la pământ. Nimfa se rostogoli de câteva ori până când forța cu care a intrat în picaj se disipă. Toată lumea a rămas surprinsă și privea cu sufletul la gură.

Nimfa încerca să se ridice de la pământ, însă respirația îi era tăiată, iar durerile o copleșeau. Nu părea în schimb să fi suferit vreo lovitură gravă. În acest timp, adversarul său stătea și o privea răbdător.

„Vezi? Ți-am spus eu, putea să o atace acum și să încheie lupta, în schimb îi mai dă o șansă".

„Este stupid, putea să îl roage pe tata să o ajute. Sunt sigur că la puterile sale i-ar putea reface brațul și aripa".

„Mă îndoiesc. Va trebui să lucreze cu codul genetic al altei ființe. Dacă s-ar fi putut, Nimfa i-ar fi cerut de mult ajutorul. Sau cel puțin asta mi-a spus tata".

Nimfa se ridică de la pământ. Pe penele ei se scurgea sângele, însă era determinată să continue lupta. Se aruncă spre adversarul său, ridicând ambele gheare din față înainte, însă Nimfa infirmă încercă să pareze ambele lovituri cu singurul său membru frontal, însă deși a reușit să îi devieze atacul, rivala ei a atacat-o din nou, lovind-o cu gheara în burtă. Apoi, încă o dată și încă o dată.

Adversarul său se prăbuși la pământ, pe o parte, și încerca să se apere, însă atacurile erau mult prea rapide. O lovitură peste cap l-a umplut de sânge, blocându-i vederea, iar durerile îl încetineau.

Nimfa își încetă atacul și își luă din nou zborul. Infirmul se ridică încet de la sol, încercând să își recapete echilibrul, însă până să își dea seama ce se întâmplă, adversarul său a intrat în el cu toată puterea din picaj, târându-l de-a lungul arenei. Apoi îl înșfăcă în gheare și se ridică cu el în aer, sub privirile mulțimii. Unii stăteau cu sufletul la gură, speriați și îngroziți, alții o vedeau ca pe un spectacol.

Nimfa îi dădu drumul rivalei sale, care se prăbuși la pământ, cu un zgomot puternic. Se chinuia să se ridice, însă puterile îi slăbiseră. Membrele îi alunecau, aripile o dureau, iar sângele îi șiroia pe corp. Adversarul său ateriză și privea atent, așteptând să vadă dacă mai dorește să continue, însă Nimfa infirmă cedă, capul căzându-i zgomotos pe scoarța copacului.

Mulțimea a început să aplaude și să strige, felicitându-l pe câștigător. Afaris, în schimb, rămăsese tăcut. Stomacul îi era întors pe dos. Nu îi venea să creadă la ce asista. Nu putea decât să își închipuie că ceea ce a văzut acum se va repeta la fel și peste două zile, rezultatul fiind mult mai nefericit. O lacrimă a început să i se contureze în colțul ochiului.

Ulmaf, care stătea lângă el, aplauda și striga, apoi s-a întors spre Afaris și i-a spus:

— Mă bucur că noi nu trebuie să facem asta! Dar, oricum, super bătălie, nu Afaris?

Afaris nici nu se uita la el. S-a ridicat din locul în care stătea și a plecat, lăsând arena în spate. Falus veni în urma lui, în timp ce Ulmaf se uita nedumerit după ei, însă era prea captivat de spectacol pentru a vedea ce probleme mai are și prietenul său.

„Afaris!", îl strigă Falus, însă acesta continua să meargă, nebăgându-l în seamă.

Falus se aruncă înainte, planând pe aripile sale și îi tăie fața lui Afaris:

„Ești bine? Nu trebuie să mai asiști la lupte dacă nu vrei".

„Nici nu aveam de gând să o fac. Nu știu, mi se pare groaznic ce se întâmplă. Să urmărești cum o Nimfă se chinuie zile la rând să își salveze viața".

„Afaris, înțeleg ce vrei să spui, chiar înțeleg. Însă pentru acea Nimfă, viața a luat deja sfârșit în urmă cu mulți ani. Adevăratul chin pentru ea a fost viața până acum, nu moartea, nu bătăliile".

„Înțeleg ce îmi spui, dar tu mă înțelegi că nu pot să mai asist la așa ceva?".

Falus afirmă din cap, balansându-și ciocul ușor înainte și înapoi.

„Da, înțeleg".

Afaris porni din loc, îndepărtându-se și mai mult de arenă.

„Întoarce-te la turneu, nu vreau să ratezi distracția din cauza mea".

Falus a pornit la pas în spatele său.

„Nu o ratez din cauza ta! O ratez pentru tine".

* * *

Pentru restul zilei, Afaris și Falus și-au petrecut împreună timpul într-un colț al copacului, la marginea unei găuri din tulpină ce dădea înspre ocean. În depărtare, soarele se apropia de orizont. Sus, în cupola copacului, pentru a patra oară s-au auzit strigătele Aorienilor și ale Nimfelor, sugerând finalul ultimei confruntări. Cei doi nu știau cine avea să meargă mai departe, în afară de Nimfa infirmă.

„Vrei să ne întoarcem?", îl întrebă Falus.

„Da, ar cam fi cazul".

„În seara asta trebuie să mănânci din fructe. O să te ajute să te relaxezi".

„O să le încerc. La ce să mă aștept de la ele?".

„Nu vreau să îți stric surpriza, dar o să ai tot felul de halucinații, pe lângă starea euforică".

„Sună interesant...".

Afaris se ridică în picioare, urmat de Falus, care veni lângă el și se aplecă în față, astfel încât lui Afaris să îi fie mai ușor să urce în spatele său.

După ce acesta își luă poziția în spinarea sa, Falus se aruncă de la marginea scoarței copacului și zbură spre cupola acestuia.

Zburând în jurul arenei, cei doi observau mulțimea cum îi felicita pe învingători, în timp ce alții îi consolau pe cei care aveau să lupte și mâine.

Falus a aterizat pe creanga pe care stăteau Saraf și Calis, în dreapta lor. Când i-au văzut aterizând, aceștia s-au întors surprinși:

— Chiar ne întrebam unde ai dispărut că nu te mai vedeam, îi spuse Calis.

— Nu am mai putut să mă uit, așa că m-am retras.

— Da, a fost într-adevăr groaznic, bine că nu ai văzut ce s-a mai întâmplat după. În penultima bătălie...

Saraf o luă pe Calis în brațe și îi puse mâna la gură într-un mod tandru, văzând că Afaris începea să se schimbe la față.

— Da, da, nu este nevoie să îi mai povestești.

Afaris zâmbi, amuzat de reacția rapidă a tatălui său. Și Falus chicotea lângă ei.

Mulțimea a început să se împrăștie, care încotro. S-au format mai multe gășcuțe, în care se discutau bătăliile purtate și se făceau presupuneri, cu privire la viitoarele lupte. Toți erau de părere că Nimfa infirmă nu va putea face față, având în vedere rănile suferite.

Afaris stătea cocoțat pe o creangă îndepărtată, alături de Ulmaf, de Calis și de Falus. Urfius li se alătură și el, neînsoțit de Vilinda sau de Finaria, care au decis să rămână acasă. Evident, pe tot parcursul serii, Urfius nu s-a putut abține mai mult de cinci minute de a nu face o referire la fiica lui, vizavi de Afaris. Însă acesta era prea indiferent pentru a-l afecta.

Saraf plecase de lângă ei cu ceva vreme în urmă, nimeni neștiind unde s-a dus. După ceva timp, acesta a apărut urcând pe creangă spre ei, ținând în mână o bucată mare dintr-un fruct al pomului.

— Vă propun să ne distrăm un pic în seara asta, ce spuneți?

— E o idee excelentă, exclamă Urfius.

Saraf se așeză lângă ei, punând în mijlocul lor fructul, din care fiecare lua cu mâna sau cu gheara o bucată. Afaris stătea și o analiza curios. Arăta foarte apetisant. Deși coaja era tare și roșie, interiorul era moale și zemos, de o culoare galben aprins. Mirosul fructului era puternic și înțepător, însă totodată și ispititor.

— Unde ai fost, îl întrebă Calis pe Saraf.

— Eee, spuse Saraf după ce luă o înghițitură zdravănă din fruct. Am fost să egalez șansele pentru mâine.

Afaris ridică privirea surprins.

— Le-am refăcut puterile Nimfelor care vor lupta mâine. Nimfa aceea, fără un picior și o aripă, nu ar fi prins sfârșitul turneului. Sau dacă îl prindea, adversarul său nu avea altceva de făcut decât să se uite la ea cum își dă duhul.

— Te-au lăsat să faci asta, îl întrebă Afaris. Nu este împotriva regulamentului?

Saraf începu să râdă cu poftă. Se vedea că fructul deja își făcea efectul:

— He-he, cine face regulamentul poate să îl și schimbe. De asta e bine să fii bun prieten cu Akdarosif cel măreț!

Afaris începu să râdă, văzând starea de spirit a tatălui său. Lăsă privirea în jos la bucata de fruct pe care o ținea în mână, apoi mușcă din ea cu poftă. Zeama a început să îi umple gura, apoi să i se scurgă pe gât. Simțea cum îl arde, cum îi pătrunde direct în vene. Parcă timpul încetinea și simțea totul în corpul său. Inima îi pompa sângele din ce în ce mai rapid, distribuind substanța acelui fruct în tot corpul, până când aceasta a ajuns la cap. Atunci, totul s-a schimbat.

Saraf se uita amuzat la Afaris și îl întrebă, cu un zâmbet până la urechi:

— Cum e?

— Nu îmi dau seama, mă simt ciudat, răspunse Afaris.

Parcă vederea a început să se balanseze. Se uita la fața tatălui său. Acel zâmbet, dintr-un motiv total necunoscut,

părea a fi cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse vreodată. Se lăsă pe spate și începu să râdă până a rămas fără aer în plămâni, gest copiat îndeaproape de toți cei prezenți.

Se ridicau pe rând în fund, ștergându-și lacrimile de la atâta râs. Apoi se trânteau din nou pe spate, râzând, după ce mai luau o gură din fruct, desigur.

Afaris s-a ridicat în picioare, încercând să își țină echilibrul și continuând să râdă. Îi aruncă o privire lui Falus, care se uita la aripile lui și le studia de parcă îi crescuseră peste noapte. A început din nou să râdă, în timp ce se îndepărta de grup, coborând în jos pe creangă. Simțea că nu mai are aer și că trebuie să ia o pauză, însă nu putea face asta în preajma lor. Coborând, a început să se calmeze și atunci au apărut primele halucinații. Vedea Nimfe mici, cât pumnul său, cum zburau de colo colo în jurul său.

— Pui de Nimfe..., suspină el, privindu-le vrăjit.

Apoi, Nimfele și-au schimbat direcția zborului, toate trecând pe lângă el și fugind spre ocean. Acesta s-a întors și se uita după ele. Parcă fugeau de ceva.

— U-unde fugiți, măi a-arătărilor, spuse el, bâlbâindu-se.

Încercă să întindă mâna după ele, însă erau prea rapide și deja se îndepărtau de el. Se uită înapoi în spatele său și întrebă ridicând din mâini nedumerit:

— E ceva în s-s-spatele m-m-meu?

Și chiar era ceva în spatele său. Un nor negru, întunecat, venea spre el. Norul acoperea tot, crengile copacului, frunzele, mulțimea, tot. Paralizat, Afaris a fost înghițit de nor, totul în jurul său devenind negru. Inima îi bătea cu putere, neînțelegând ce se întâmplă, însă pe fundalul minții lui, un neuron rămas încă neafectat de zeama fructului, îi striga:

„Nu e real! Nu e real! Nu e real!".

Apoi, peisajul a început să se schimbe. Norul dispăruse și era din nou în copac. Dar nu era la fel ca înainte. Fructul care i-a mai rămas i-a scăpat din mână când a realizat ce se

întâmplă. Copacul ardea. Totul era în flăcări, crengile, frunzele. Nimfele zburau și urlau disperate, cuprinse de foc. În nări îi pătrundea un miros cumplit de pene și de carne arsă.

În fața lui, la mică depărtare, s-a prăbușit o Nimfă în flăcări. Se tăvălea pe dreapta și pe stânga, urlând din toți plămânii și încercând să își salveze viața, însă focul i-a fost un adversar prea puternic. Afaris stătea și privea scena cu gura deschisă, împietrit. Nu putea să se miște. Privind spre corpul Nimfei în flăcări, parcă vedea ceva în ele. O siluetă întunecată. La început a crezut că este un Aorian, așa că a început să meargă spre el, vrând să îl ajute.

— Stai că vin, strigă la el.

Când a ajuns aproape de flăcări, silueta a păsit în afara lor, îndreptându-se spre Afaris. Acesta s-a oprit pe loc, șocat. Era ceva ce nu mai văzuse niciodată în viața lui, un trup asemenea unui Aorian, însă acoperit cu ceea ce părea a fi o armură neagră întunecată, scoasă din cristalele lui Saraf. Uitându-se mai bine, a realizat că armura era parte din corpul său, ca o carapace, iar chipul nu exista. Fața îi era plată și tare precum restul corpului, iar din frunte îi ieșeau trei coarne ușor curbate în jos, ridicându-i-se peste cap ca niște țepușe.

— C-ce ești tu? îl întrebă Afaris, speriat.

Creatura continua să meargă spre el, iar Afaris a început să bată în retragere.

— Oprește-te, urlă la el, dar nimic.

Chipul a început să i se modifice. Ceea ce vedea el era de fapt tot o carapace, care îi proteja adevărata față. Carapacea a început să se desprindă și să se retragă în lateralul capului său, scoțând la iveală un chip înfiorător, negru, întunecat, cu o substanță ciudată, la fel de neagră, curgându-i pe bărbie. Gura sa era deschisă, arătând niște colți ascuțiți și înfiorători, iar fălcile și obrajii erau parcă roși, mucegăiți, cu găuri în ele. Nasul, deși era clar că măcar cândva a avut unul, era rupt, în locul lui fiind doar o gaură pe care aerul intra și ieșea scoțând

un șuierat înfiorător. Însă cel mai înspăimântător lucru erau ochii, de un roșu aprins, precum focul, în care, dacă priveai, simțeai cum cele mai mari frici din lume te pândesc.

Afaris continua să se retragă, speriat de moarte:

— Pleacă! LASĂ-MĂ ÎN PACE!!!

— Numele meu... este Hathim, suspină creatura.

— PLEACĂ, continuă să strige Afaris.

Acesta se împiedică și căzu pe spate, apoi se uită repede înainte. Creatura continua să vină spre el. Brațele ei parcă se alungeau, iar degetele se transformau în gheare lungi și ascuțite. Între el și acel monstru, o altă Nimfă cuprinsă de flăcări ateriză. Scoase un țipăt ascuțit și sări spre creatură, însă aceasta, în ciuda mărimii mult mai mari a Nimfei, o prinse de gât cu ghearele unui singur braț și strânse cu putere. Sângele a început să țâșnească din gâtul Nimfei, care s-a aprins de la flăcări și împroșca în toate direcțiile. Afaris s-a ridicat iute în picioare, retrăgându-se câțiva pași în spate, traumatizat. Lacrimile îi curgeau din ochi de frică.

Creatura a lăsat Nimfa să cadă la pământ și apoi cu o lovitură din picior o aruncă de pe creanga copacului, lăsând-o să cadă în gol spre oceanul de dedesubt.

— Vino... la... mine, suspină creatura, glas care i-ar fi dat fiori pe șira spinării și celui mai curajos Aorian.

— Nu, strigă Afaris, făcând încă un pas în spate și ridicând mâinile în dreptul ochilor pentru a nu mai vedea creatura. Nu ești real!

A simțit cum s-a lovit cu spatele de ceva. Aruncând o privire rapidă, a văzut un zid înalt și negru ce îi bloca retragerea. O mână întunecată ieși din zid și îl apucă de braț. Afaris urlă și se se zbătu, încercând să scape. Mâna i-a dat drumul, dar atunci alte mâini au apărut, care se îndreptau amenințător spre el.

Era încolțit, în spatele său erau acele mâini înfiorătoare, iar în față, acea creatură, care s-a oprit în loc și îl privea, cu capul ușor înclinat într-o parte, huruind pe gaura nasului. Nu era altă

soluție. Lui Afaris îi era clar ce avea de făcut. O luă la fugă spre marginea crengii pe care stăteau, vrând să se arunce în ocean. Însă un alt perete întunecat apăru de nicăieri în fața lui. Se uită în jur. Din nou se afla în interiorul acelui nor întunecat, în care nu puteai vedea nimic. În afară de două lucruri: ochii acelei creaturi, care au început din nou să se apropie de el.

— Vino cu mine... Este singura ta cale...

Adrenalina a început să îi umple corpul, iar frica i s-a transformat în furie. Aceasta îl alimenta și îi dădea putere. Afaris întinse mâinile în lateral și se lăsă ușor pe vine, în poziție de luptă. În mâinile sale își făcură apariția două săbii energo-forme, cu lamele lor luminând puternic. Parcă toată energia de care dispunea acum refula în întregul său corp și în săbiile din mâinile lui.

— Nu vin cu tine, dar te trimit pe tine înapoi, strigă acesta.

Afaris o luă la fugă spre adversarul său, urlând. Creatura însă nu schiță nici un gest, ci doar continua să îl privească, nemișcată. Pentru Afaris, totul se mișca în reluare. Ajuns la numai doi metri de el, ridică sabia dreaptă deasupra capului și, urlând cât de tare îl țineau plămânii, lovi cu ea înspre creatură. Aceasta se aruncă în spate, cu o forță și o viteză incredibile, evitând lovitura colosală a lui Afaris la câțiva centimetri.

Norul negru a dispărut. Erau din nou în copacul arzând. Sabia i s-a înfipt în creanga de sub el, scoțând o bubuitură puternică. Energia din ea s-a descărcat în copac, lăsând o crăpătură adâncă. Copacul a început să geamă și să trosnească. Afaris a scos sabia din creangă și a pornit din nou spre adversarul său, ramura cedând în urma lui și prăbușindu-se în ocean. Pas cu pas, Afaris se încărca cu tot mai multă energie.

— Vino..., suspină din nou creatura.

După încă doi pași, totul s-a întunecat, iar creatura a dispărut. Afaris și-a pierdut cunoștința.

Capitolul XVII

Război

Afaris a deschis ochii. Stătea întins pe spate, pe ceva moale. Privirea îi era încețoșată, însă putea distinge lumina, pesemne că era ziuă.

Se ridică în șezut și își puse mâna peste față. Ochii îi lăcrimau, iar capul îl durea. Brusc își aminti de acea creatură. Ridică privirea speriat și încercă să se uite după ea, însă nu putea distinge mare lucru. Apoi a realizat că acea creatură nu există, că a fost doar o iluzie, o halucinație. A respirat ușurat.

„Te sfătuiesc să stai întins", se auzi o voce psihică, pe care Afaris nu a reușit să o distingă.

— Cine ești?

„Falus. Stai potolit și nu te mai agita".

Afaris s-a răsucit și a căzut de pe obiectul pe care stătea, lovindu-se de pământ. Privirea îi era în continuare încețoșată. O gheară îl înșfăcă de șold și îl ridică în sus, așezându-l la loc pe acel obiect moale.

„Ți-am spus să stai potolit, dar văd că ești încăpățânat!".

Clipi rapid din ochi. Parcă vederea îi revenea treptat. Putea să îl distingă pe Falus. Apoi, după câteva momente, ceața s-a disipat de tot. S-a uitat în jur. Era într-o încăpere din interiorul copacului. Soarele strălucea prin găurile din scoarță, iar el stătea pe ceea ce părea a fi o bucată din scoarța copacului, acoperită cu mai multe frunze pufoase.

— Pfff, ce s-a întâmplat, întrebă Afaris, ținându-și fața în palme.

— Asta ne întrebăm și noi, se auzi vocea lui Saraf care venea spre ei dintr-un tunel.

— Am avut niște halucinații foarte ciudate, apoi mi-am pierdut cunoștința.

— Cred și eu că erau foarte ciudate, dacă nu te opream, ne omorai pe toți.

— Poftim, exclamă Afaris, surprins.

Saraf veni lângă el și se așeză pe patul de frunze:

— Hai să o luăm cu începutul, spune-mi ce ai văzut, ce s-a întâmplat.

Afaris a început să le povestească tot ce își amintea din seara trecută, de la Nimfele pitice până la acea creatură odioasă. În acest timp, Saraf și Falus l-au ascultat atenți, nevenindu-le să creadă ce auzeau. Când Afaris a terminat, Falus a spus:

„Nu am mai pomenit de așa ceva până acum".

— Da, nici eu. Ciudat, într-adevăr, spuse Saraf. Care spuneai că e numele acelei creaturi?

— Hathim...

— Hathim, repetă Saraf. Nu am auzit niciodată de el. Probabil e un rod al imaginației tale.

— Da, posibil. Sper...

— Uite, am făcut câteva legături între povestea ta și realitate. Zidul ăla de care te-ai lovit am fost eu, care voiam să văd ce e cu tine, de ce țipai. Apoi, prima mână a fost a mea. Restul mâinilor, probabil așa ai văzut tu când am încercat din nou să te prind. Când ai fugit spre marginea crengii vrând să sari, tot eu te-am oprit energetic. Apoi a devenit interesant.

— Ce s-a întâmplat, îl întrebă Afaris.

— Săbiile alea, așa cum le-ai descris tu, așa le-am văzut și noi. Îți spun sigur, nu halucinam. Lăsând la o parte fantasmele, puterea de care ai dat dovadă, nu îmi imaginam că o ai, nici pe departe. Ai rupt creanga aia de copac cu o singură lovitură. E ca și cum ai fi tăiat în jumătate un turn de zece ori mai solid decât cel de-acasă.

Afaris continua să îl asculte, nevenindu-i să creadă ce aude. Și el realiza acum că mai tot ce a văzut a fost o iluzie, dar se pare că undeva iluzia se termina și începea realitatea. Ceea ce îl neliniștea pe el era faptul că nu era sigur unde este acest punct.

— Acea creatură era în imaginația mea, nu?

— Oarecum da, dar când tu ți-ai închipuit că o ataci, chiar ai atacat pe cineva. Se pare că acea persoană care venea să vadă ce mai facem, tu o vedeai ca pe acea creatură.

— Cine e? A pățit ceva?

— Nu, nu, este bine, l-am salvat de primul tău atac devastator, aruncându-l din calea ta, iar apoi am pătruns în mintea ta și te-am băgat în comă. Nu aveam altă soluție.

— Pfiu, răsuflă Afaris ușurat. Mă bucur că toată lumea e întreagă!

— Da, am tras o sperietură pe cinste, mai ales Calis, Urfius și Ulmaf care au căzut în gol cu creanga. Stai liniștit, i-au prins Nimfele din aer și nu au pățit nimic.

— Este ultima dată când mai mănânc din fructele astea.

— Da, te cred, însă un lucru mi se pare mie foarte interesant... care ridică multe semne de întrebare.

Afaris ridică privirea spre Saraf și îl privi în ochi, neliniștit.

— Cel pe care l-ai atacat era Tiftorius.

Într-adevăr, acest lucru ridica multe semne de întrebare. O mulțime de astfel de întrebări alergau printre gândurile lui Afaris și ale lui Saraf.

„Ce e atât de interesant", întrebă Falus.

— Poveste lungă, bunul meu prieten, îi răspunse Saraf.

Falus, observând că Saraf a adoptat clasica lui stare secretoasă, renunță instant la a mai cere explicații. Știa că nu are nicio șansă. Dar poate va afla de la Afaris, mai încolo.

— Când începe ce-a de-a doua fază a turneului, întrebă Afaris, ridicându-se în capul oaselor.

— Păi, de acum peste o zi în urmă, răspunse Saraf, zâmbind ironic.

Afaris se uită la el nedumerit.

„Ai dormit două zile. Astăzi este ultima zi a turneului".

Deși informația era un șoc pentru el, oarecum era fericit că nu mai trebuia să asiste la încă o serie de lupte sângeroase.

— Cine a ajuns în finală?

— Nimfa infirmă și cu încă una, în fața căreia nu are nici o șansă.

— Mă așteptam la asta...

— Crede-mă că nu. În bătălia de ieri, adversarul Nimfei infirme i-a rupt încă o aripă, tot de pe partea stângă. Atunci Akdarosif a întrerupt meciul și a declarat-o pe ea câștigătoare, descalificându-l pe adversar pentru provocarea de răni grave. Momentul culminant a fost atunci când Nimfa infirmă a refuzat și s-a oferit să poarte ea bătălia de mâine.

— De ce, întrebă Afaris, surprins.

„Ți-am spus eu de ce", îi cânta Falus în gânduri, cu un ton ironic.

— Tată, dar tu nu poți să o vindeci? Să îi refaci membrele pierdute? Măcar să aibă șanse egale.

— Din păcate, nu pot, este mult prea complex să lucrez asupra unui țesut viu străin, când acesta a fost îndepărtat complet. Și, în plus, nu este bine să ne amestecăm atât de mult în tradițiile lor. Este suficient că am primit onoarea de a asista la bătălie.

— Ei bine, eu nu vreau să văd finalul!

Din cupolă au început să se audă strigăte și urlete. Cei trei au ridicat privirea, ascultând.

— Nu cred că mai poți, oricum.

Afaris lăsă privirea în jos. Știa deja ce se întâmplase.

— Hai să mergem și noi. E datoria noastră de onoare să îl felicităm pe câștigător și să transmitem o vorbă bună Nimfei învinse, oriunde s-o afla spiritul ei.

Cei trei au pornit la pas printre tuneluri, îndreptându-se spre cupola copacului. Afaris mergea sprijinit de tatăl său, fiind în continuare slăbit. Falus s-a oferit să îl care în spate, însă acesta a refuzat, vrând să se dezmorțească.

Zgomotul produs de mulțime devenea tot mai puternic. Când au ajuns afară, au văzut că lumea era foarte agitată. Un țipăt ascuțit s-a auzit de pe arenă, din spatele mulțimii, urmat de multe strigăte de groază din partea spectatorilor.

— Opriți-vă! NU! se auzea de peste mulțime.

— Ceva nu e în regulă, spuse Saraf cu o voce fermă. Falus, vezi ceva?

„Nu. Hai repede la mine în spate!".

Falus se aplecă în fața lor, iar Saraf a sărit în spatele său:

„Ne poți duce pe amândoi?".

„O să fac un efort... Hai!".

Afaris se urcă și el în spatele lui Falus, care apoi își luă zborul și se înalță peste mulțime. În mijlocul arenei au văzut două Nimfe mici. Una dintre ele era căzută la pământ și părea grav rănită. Privind mai atent, Afaris a văzut că este Nimfa infirmă. Însă în fața Nimfei stăteau mai mulți Aorieni ce păreau că încearcă să o protejeze. Cealaltă Nimfă se agita nervoasă, iar din spatele ei se apropia o altă Nimfă, mult mai mare, aproape de dimensiunea lui Akdarosif.

„Cum îndrăzniți!", se auzi glasul Nimfei în mințile lor.

— Nu trebuie să se termine așa, urlă unul dintre Aorieni.

— Ce naiba i-a apucat? întrebă Saraf, mai mult pentru el, evident plin de nervi.

Nimfa cea mică se năpusti spre adversarul său căzut la pământ, însă unul dintre Aorieni a ripostat cu un scut energetic propulsat direct în gâtul ei, tăindu-i din greșeală beregata. Nimfa începu să se zbată și să urle, sub privirile îngrozite ale mulțimii. Părea că nicio inimă nu mai bate în pieptul vreunei ființe prezente.

„Afurisiților!", strigă Nimfa imensă și îl lovi cu toată puterea pe Aorianul care a cauzat acea pagubă, azvârlindu-l într-o parte, în timp ce acea Nimfă își dădea viața. Era clar că nici Aorianul nu avea cum să fi scăpat cu viață dintr-o asemenea lovitură.

Akdarosif se aruncă în arenă din mulțime, încercând să îl oprească. Aorienii din arenă au intrat în poziție de luptă, unii făurind rapid arme energo-forme și scuturi energetice. Apoi, alte Nimfe s-au aruncat în arenă, atacându-i pe Aorieni.

Era o scenă de nedescris, zeci de Aorieni și Nimfe se luptau, în timp ce Akdarosif se luase la trântă cu acea Nimfă imensă. Din tribune, toți erau speriați și panicați, nu știau ce să facă.

— Este Lint..., spuse Saraf.

— Ce!?

— Acolo jos. Lint și oamenii lui au început asta.

Afaris s-a uitat la mulțimea din arenă, atent. Apoi l-a văzut pe fratele său Lint, luptându-se cu o altă Nimfă. Era el, fără urmă de îndoială.

Akdarosif îl trânti la pământ pe adversarul său, apoi urlă cu toată puterea gândurilor sale:

„ÎNCETAȚI!".

Mulțimea s-a oprit în loc.

„Această nebunie trebuie să se încheie acum!".

„Cum îndrăznești să iei apărarea lor înaintea neamului tău?", spuse cealaltă Nimfă imensă, ridicându-se de la pământ". Au întrerupt ritualul, au omorât pe unul de-al nostru".

„Și tu, pe unul de-al lor!".

Afaris a privit spre corpul Aorianului care zăcea la pământ. Alți Aorieni, probabil prieteni sau rude, îl țineau de mână și le blestemau pe Nimfe cu lacrimi în ochi.

— Ce facem, îl întrebă Afaris pe Saraf, speriat.

— Nu știu...

„Dacă Crifius o ia razna, doar jumătate se va întoarce acasă", spuse Falus.

— Cine e Crifius, îl întrebă Afaris.

Falus a zburat spre ramura unui copac și a aterizat pe ea. Saraf și Afaris au coborât de pe el, privind spre arenă cu foarte multă atenție.

„Scuze, nu mai puteam să zbor pe loc cu voi în cârcă. Crifius este cealaltă Nimfă de dimensiunea lui Akdarosif".

— El este cel care i-a chemat la turneu...

— Da, țin minte din amintirile tale, îi confirmă Afaris.

Cei trei continuau să se uite la scenă. Akdarosif și Crifius se certau în continuare și toată lumea era gata de atac.

Crifius lăsă privirea în jos, spre Nimfa infirmă, care de-abia mai era în viață. Ridică o gheară și o înfipse direct în ea, curmându-i suferința pe veci.

„Nu așa trebuia să înceapă noua eră", spuse Crifius, scuturându-se de sângele Nimfei de pe gheară.

„Nu, și nici așa nu trebuia să se termine turneul!", zise Akdarosif.

„Scapă de ei sau o să scap eu!".

Akdarosif a privit îngrijorat prin mulțime. Apoi l-a zărit pe Saraf:

„Fugi. Ia-ți oamenii și pleacă acum, cât încă mai puteți".

„Cum!? Suntem în mijlocul oceanului".

„Nu știu! Găsește o cale, rapid!".

Saraf încuviință din cap și înghiți în sec.

— Toată lumea spre puț, plecăm, strigă el cât de tare a putut.

A luat-o la fugă în jos pe creangă spre gura puțului energetic, Aorienii începând să-l urmeze, speriați. Afaris era chiar în urma lui, iar Falus zbura deasupra capetelor lor. Zeci de Nimfe roiau în jurul Aorienilor, țipând și urlând la ei. Dacă una singură ataca, era clar că în acea zi, în acel copac, va curge mult sânge.

„Falus, pleacă de aici!", îl îndemnă Saraf.

„Pot să vă ajut...".

„Nu. Dacă lucrurile scapă de sub control, te vor ucide pentru că ne-ai luat partea! Pleacă acum!".

Falus, enervat și speriat, și-a schimbat direcția de zbor și s-a îndepărtat de ei.

„Ai grijă de tine, Afaris", se auziră gândurile sale.

„Și tu, de tine, prieten drag!".

Aorienii au coborât rapid pe unda energetică, cât mai mulți deodată, speriați și panicați. Ajunși la ocean, printre rădăcinile giganticului copac, Saraf își îndreptă energia spre apă, care îngheță pe loc sub ei. Acesta era planul său.

Fugiți toți cât de repede puteți!

Saraf ținea mâna dreaptă întinsă înaintea lui, prin care își canaliza energia spre apă, transformând-o în gheață. Afaris alerga în urma lui și îi transmitea energie, ajutându-l. Toți Aorienii fugeau cât puteau de repede după Saraf. În scurt timp, au ieșit de sub copac și continuau să alerge pe gheață. Înaintea lor se vedea doar oceanul și era imposibil de presupus cât de departe era cel mai apropiat mal. Nu aveau altă posibilitate decât să fugă cât îi țineau picioarele. În spatele lor, Cuibul rămânea treptat în urmă, iar din el se auzeau sute de țipete ale Nimfelor nervoase. Afară era foarte cald, iar gheața formată de Saraf nu avea cum să reziste prea mult în urma lor. Dacă cineva rămânea în urmă, cădea pradă oceanului. Nimeni nu avea suficientă energie, cât să poată înota din locul în care erau spre țărm.

Ceilalți fii ai lui Saraf au ajuns și ei în față și au început să își ajute tatăl, dându-i energia lor. Toți, mai puțin Lint. Au continuat să alerge, chiar dacă simțeau că nu mai pot, chiar dacă le venea să se oprească și să se lase înghițiți de ocean.

Într-un târziu, țărmul a apărut la orizont. Sudoarea curgea ca un râu pe frunțile tuturor Aorienilor. Însă imaginea țărmului le-a dat acel impuls de a mai rezista un pic.

Când în final au pus piciorul pe pământ solid, toți s-au prăbușit, rând pe rând, oftând și gâfâind. Erau câteva mii de Aorieni pe acel mal al oceanului. Toți erau obosiți și speriați.

Saraf s-a ridicat în picioare, deși de-abia putea să mai meargă. Afaris și Calis erau și ei culcați pe jos, lângă el, respirând cu dificultate.

— E toată lumea aici?

O femeie de lângă ei legănă din cap și începu să plângă, ținându-și fața în palme. Aorienii plângeau și își strigau semenii. Urfius se ridică cu greu în capul oaselor și păși spre Saraf, cu picioarele tremurându-i:

— Mulți au cedat... Oceanul i-a înghițit.

Apoi, Urfius a căzut în genunchi și a continuat să gâfâie, ținându-se cu mâna de piept. Saraf se uita în jur. În acea

mulțime nu a reușit să îl vadă pe Lint și nici nu a recunoscut vreun chip, ca aparținând din orașul fiului său.

— L-ai văzut pe fratele tău Lint, îl întrebă Saraf pe Urfius.

— Nu, de când am fugit din Cuib.

Saraf se așeză lângă Urfius și începu să privească în gol, suspinând, fără să îl poată auzi cineva. Urfius a ridicat capul spre el și l-a întrebat:

— Ce se va întâmpla acum?

Saraf a început să clatine din cap. Totul era clar ca lumina zilei. Nu mai era loc de îndoieli, de posibilități sau de speranțe deșarte. A întors capul spre fiul său și i-a zis:

— Război.

Capitolul XVIII

Tensiuni la masa de consiliu

Spre seară, Aorienii au ajuns în Saraf-Menom și acolo au rămas pentru următoarele zile, locuind câte 10-12 într-o singură casă. S-au sprijinit unii pe alții, s-au compătimit pentru pierderile suferite. Nu puteai să te plimbi pe străduțe și să nu auzi o mamă plângând după copilul ei sau un bărbat, care-și jelea fratele, sora sau iubita.

Din acea zi, Aorienii au încetat să mai privească spre ocean sau cel puțin nu se mai uitau la el, așa cum o făceau înainte. Chiar dacă acesta începe la marginea orașului, locuitorii evitau să întoarcă privirea în direcția lui. Oceanul era acum un cimitir pentru zeci de Aorieni care au fost luați de ape.

Pe lângă tristețea și nefericirea care acum umpleau străzile Saraf-Menomului, predominau și alte sentimente: frică, groază, disperare. Războiul a început, asta era cert. Viitorul, indiferent ce le va aduce, urma să fie scris cu sânge.

În a treia zi, Saraf s-a simțit nevoit să țină un discurs în fața Aorienilor. Aveau nevoie de cineva care să le dea speranță, mai mult ca oricând. Aveau nevoie de cineva în care să creadă și să le spună că totul va fi bine.

Astfel, stând pe treptele turnului în fața mulțimii, Saraf și-a ținut discursul, în dreapta și în stânga lui avându-i cu capetele plecate, pe Calis și pe Afaris.

— Mă prezint acum în fața voastră cu inima frântă, vrând să vă spun că totul va fi bine! Însă nu pot să spun această minciună! Lucrurile nu vor mai fi niciodată cum au fost! Nimic nu va putea șterge suferința pe care o simțim

acum cu toții! Nimic nu va putea să ne aducă împăcare, nici măcar răzbunarea. Însă, indiferent de cât de greu este, nu mai avem timp să vorbim despre trecut! Trebuie să privim înainte! Războiul a început și asta înseamnă că trebuie să fim tari și puternici, să ne susținem reciproc, să ne ajutăm între noi! Ceea ce tocmai s-a întâmplat, a fost menit să se întâmple! A fost un test! Cei mai puternici l-au trecut și se află astăzi în fața mea! Cei mai slabi... trupul lor doarme în îmbrățișarea tandră a oceanului, iar spiritele lor sunt alături de noi! Am fost aleși, noi, cei care ne aflăm astăzi aici, să purtăm această luptă. Acest război! Să dovedim că vrem să trăim, că vrem să ne redobândim modul de viață! Diplomația cu care am încercat să împiedicăm acest război nu a eșuat din cauză că nu a fost suficient de bună, ci pentru că așa a fost să se întâmple! Pandora are un plan, iar noi suntem meniți să îl ducem la îndeplinire! Așa că ridicați-vă în picioare, vindecați-vă rănile și fiți pregătiți pentru orice! Nu vreau să mai jelesc pe nimeni!

Saraf și-a plecat capul și s-a retras doi pași în spate. Mulțimea l-a aplaudat și l-a felicitat, însă nu erau sinceri. Le era teamă. Știau că are dreptate. Știau că trebuie să fie tari, altfel vor fi victimele războiului, însă nu dispuneau de curajul necesar. Doar câțiva au încuviințat ferm din cap vorbele lui Saraf, cu lacrimi în ochi, fiind pregătiți pentru orice provocare.

Saraf a intrat în sala principală a turnului, lăsând capul în piept, după ce a fost sigur că nu îl mai vedea nimeni din mulțime. Calis și Afaris stăteau în spatele lui.

Calis a venit în dreptul lui și l-a cuprins în brațe. Atunci a văzut o lacrimă curgându-i pe obraz.

— Am încercat să opresc asta, spuse el. Am încercat să evit războiul, am făcut tot ce am putut, însă nu a fost îndeajuns...

— Nu trebuie să porți singur toată această povară! Oamenii ăia de afară, poate nu toți, dar cei mai mulți sunt alături de tine și te vor urma în luptă! Ei cred în tine!

— Da, ei cred în mine, se așteaptă ca eu să rezolv această problemă. Să deschid drumul spre o lume mai bună, cum am făcut mereu! Însă nu mai pot face asta! Nu, singur!

Își șterse lacrimile din ochi și continuă:

— Sângele abia a început să curgă. Nu sunt pregătiți pentru așa ceva. Vor muri pe capete. Chiar acum, toate orașele stau nepăzite, vulnerabile. Fericiții care nu au fost în Cuib sunt acum prada unui măcel.

— Nu poți să îi protejezi pe toți, încercă Calis să îl liniștească.

Afaris stătea în spate, tăcut. Nu îl văzuse niciodată pe tatăl său atât de deprimat. Nu l-a văzut niciodată cu lacrimi în ochi. Știa că, dacă și cel mai puternic Aorian jelea, viitorul era într-adevăr întunecat.

— Nimfele au intrat într-o nouă eră, și noi odată cu ele, spuse Saraf, ridicând privirea și îmbărbătându-se singur. Afaris, cheamă-i pe toți frații tăi și pe consilierii mei în bibliotecă! Nimeni nu are voie să intre în afară de ei! Ne vedem cu toții acolo!

Saraf a pornit spre puțul energetic, Afaris și Calis uitându-se în urma lui cum pășește în unda energetică și coboară pe ea cu viteză.

— Unde se duce, întrebă Afaris.

— Presupun că spre centrul Aorei. Lasă-l, o să își revină el, are nevoie doar de puțin timp singur.

Afaris oftă, lăsând privirea în jos. Se simțea debusolat. Ar fi vrut să îl ajute cumva, însă nu știa cum. Oricum, avea altă sarcină acum, trebuia să adune lumea. Probabil acest consiliu va avea cea mai mare importanță din istoria Aorienilor. Ceea ce se va discuta acum la masă, hotărârile care se vor lua vor decide soarta lor.

— Mă duc să îi caut pe frații și pe surorile mele și pe consilieri, spuse Afaris.

— O să te ajut și eu. Trebuie să dăm de veste că sunt chemați de urgență.

— Dacă anunțăm public, nu vom băga spaima în ei?
Calis scoase un scurt surâs ironic:
— Mai speriați decât sunt deja, nu cred că se poate...

* * *

Saraf ieși din puțul energetic și intră în sala mare a bibliotecii. La o masă din iederă vie, care a fost construită energetic înspre fundul rândurilor de copaci, stăteau toți fiii lui și toate fiicele sale, împreună cu consilierii lui. Calis păstrase un loc liber lângă ea pentru el. Toți stăteau așezați pe arbuștii crescuți în formă de scaune și discutau. Văzându-l pe Saraf, aceștia s-au ridicat în picioare, în semn de respect.

Afaris stătea cu spatele în direcția din care venea tatăl său. Când s-a întors și l-a văzut, a rămas surprins. Se pare că excursia sa în interiorul planetei i-a prins bine. Avea o postură dreaptă și impunătoare, cu o privire ce îți inspira putere și determinare. Pumnii săi erau încleștați, parcă pregătiți de luptă. Se așeză pe scaunul de lângă Calis, urmat de ceilalți Aorieni adunați la masă.

Saraf i-a studiat rapid cu privirea pe toți cei adunați la masă. Acea privire parcă pătrundea în mintea fiecăruia punând o întrebare: ești pregătit?

Ajungând cu privirea în dreptul lui Afaris, care stătea în capătul din dreapta al mesei față de el, Saraf a păstrat contactul vizual cu el mai mult decât cu alții. Volumul de informații transmis de la unul la altul doar prin acea privire nu putea fi exprimat prin cuvinte, însă două lucruri erau certe: Saraf avea nevoie de sprijinul lui Afaris mai mult decât al oricui. Avea nevoie de cineva în care să se poată baza. Cât despre a doua certitudine, Afaris i-a dat de înțeles că, indiferent de situație, el va fi pilonul său de rezistență.

— Vreau ca toată lumea să fie pregătită! Trebuie să plecați spre orașele voastre cât mai curând cu putință și să vă mobilizați urmașii! Nimfele sunt imprevizibile și, prin ur-

mare, pot ataca în orice moment! Nu vreau să aud că ați fost luați pe nepregătite!

— Vom trimite Aorieni să patruleze în jurul orașelor, spuse Urfius, și energo-spirite să zboare deasupra lor. Astfel nu se vor putea apropia fără să nu le vedem. Până vor ajunge la noi vom fi deja pe poziții.

— Înțeleaptă tactică! Alegeți din orașele voastre pe cei mai puternici dintre voi pentru a realiza aceste sarcini. Restul să își păstreze forțele pentru un eventual atac, l-a completat Saraf.

— Dar ce ar fi dacă am ataca noi primii, sugeră Tiftorius.

— Nu vom face așa ceva, răspunse Saraf ferm, moment în care Tiftorius se încruntă. Akdarosif își va da toată silința pentru a calma spiritele, însă îmi este teamă că de data aceasta cuvântul său nu mai este suficient de puternic. Vom aștepta ca Nimfele să facă prima mișcare. Dacă mai există o posibilitate, cât de mică, să evităm acest război, nu vreau să o pierdem!

— Știi foarte bine că pacea nu mai este o opțiune, Saraf, spuse Tiftorius, cu un aer degajat și ironic. Le-ai văzut reacția, l-au omorât pe unul de-al nostru fără ezitare. Îți spun, ăsta este momentul să atacăm!

— De ce ești atât de pornit pe atac, îl întrebă Afaris, ațintindu-l cu o privire fermă.

Toată masa îndreptă privirea spre Afaris, apoi spre Tiftorius.

— Pentru că am convingerea că astfel...

— Ai avut convingerea că nu este nimic în neregulă cu Lint și cu urmașii lui și te-ai înșelat.

Tiftorius strânse din dinți și își luă privirea de la Afaris. Apoi, cu multă nervozitate în glas, spuse, uitându-se la pumnul său încleștat pe care îl sprijinea de masă:

— Am convingerea că dacă stăm aici și așteptăm ca proștii o să murim! Iar ceea ce s-a întâmplat în Lint-Menom,

nu a fost vina mea. Acel eveniment nu a fost premeditat. Dacă nu mă înșel, tu nu ai suportat să vezi moartea acelei Nimfe, puteai să fii chiar tu cel care să sară în apărarea ei, dacă nu erai drogat.

Afaris s-a umplut de furie. Încerca să își astâmpere impulsul de a sări peste masă spre gâtul consilierului. Aruncă o privire spre Saraf, care nu scotea niciun cuvânt. Îl lăsă pe fiul său să își poarte singur bătălia. Apoi a întors privirea la Tiftorius, care acum avea pe față un mic zâmbet satisfăcut:

— Permite-mi să mă îndoiesc de convingerile tale, pentru că noi ți-am încredințat sarcina de a veghea asupra lui Lint, iar tu ai eșuat lamentabil. Acest război putea fi împiedicat dacă tu erai mai iscusit. Acestea fiind spuse, consider că nu mai ai ce să cauți la această masă.

Tiftorius strânse și mai tare din pumn și îl îndreptă amenințător spre Afaris, în timp ce se apleca peste masă:

— Cum îndrăznești? Stau la această masă dinainte ca tu să te fi născut. Cine ești tu să decizi că vorbele mele nu mai au importanță?

— Este fiul meu, iar dacă el te vrea plecat, ai face bine să pleci!

Tiftorius se ridică nervos în picioare și urlă:

— O să vedeți voi! O să vedeți cum o să vă legănați rând pe rând în ghearele Nimfelor, iar eu o să am grijă să fiu ultimul care moare, doar ca să vă văd fețele!

Spunând acestea, a plecat valvârtej de la masa de consiliu și s-a îndreptat spre puț, unde a urcat pe unda energetică, cu privirile tuturor ațintite în urma sa.

Saraf s-a aplecat peste masă și i-a spus lui Afaris:

— Ai observat și tu, nu?

Afaris aprobă din cap, în timp ce ceilalți Aorieni se uitau nedumeriți la ei.

— Ce să observe, întrebă Urfius.

— Mintea lui a luat-o razna. S-a întunecat. Acea energie a pus stăpânire pe el sau cel puțin asta cred!

— Păi, dacă asta crezi, de ce nu facem ceva în privința lui?

— Pentru că pe mantia sa, printre cusături, stă ascuns un mic energo-spirit creat de mine. Orice mișcare va face, voi ști. Intuiesc că va părăsi orașul și se va îndrepta spre Lint-Menom. Astfel avem un mic spion infiltrat acolo și vom putea vedea la ce putem să ne așteptăm din partea lor.

— Să ajungem să ne omorâm între noi, suspină Urfius, lăsând privirea în jos.

— Din păcate, vremurile s-au schimbat! Nu mai putem să ne continuăm modul de viață pașnic. Acum este momentul în care trebuie să decidem! Fie renunțăm la puritatea noastră, fie la viață! Trebuie să fiți pregătiți să vărsați sânge de Nimfă sau chiar de-al vostru!

Saraf se ridică în picioare și cu un ton mult mai impunător își continuă propoziția:

— Deocamdată, stăm în defensivă! Dar dacă eu dau comanda, plecăm la război!

* * *

În acea zi, spre seară, Afaris stătea pe marginea balconului și privea apusul de soare. Vorbele tatălui său încă îi răsunau în minte: „Fie renunțăm la puritatea noastră, fie la viață". Ce implicații avea acest mesaj? Oare viața pe care au dus-o până acum nu va mai putea fi redobândită niciodată? Oare va fi nevoit să verse din sângele neamului său? Poate încă mai era o șansă de pace. Știa sigur că el nu ar fi putut să îi facă rău lui Falus și nici el lui, dar conjunctura îi forța ca ei să fie inamici. Dacă prietenii ajungeau să își ia unul altuia viața, dacă frații aveau să se lupte între ei, oare cum ar putea spera cineva că după acest război, dacă îl vor câștiga, viața va redeveni ce a fost odată. Iar dacă aceste valori, dragoste, prietenie, fraternitate, se pierd, pentru ce să mai continui să trăiești?

— Pentru ca generația de după război să poată trăi într-o lume mai bună, îi răspunse Saraf, care stătea tăcut în spatele său, fără a fi observat.

— Nu îmi place când îmi citești gândurile, îi reproșă Afaris.

— Scutul tău era slab. Am profitat de ocazie pentru a vedea ce gândești, de fapt, fără să te întreb. Știu că îți este frică să îți exprimi în cuvinte adevăratele gânduri.

Saraf veni lângă el și luă loc pe marginea balconului.

— Frumos, nu-i așa?

— Da...

— Vezi tu, când totul este frumos în jurul tău, viața își pierde farmecul. Nu mai știi să o apreciezi. Nu ți se pare că acum apusul de soare este mai frumos ca înainte? Ca înainte de turneu?

— Presupun. Însă nu avem nevoie de un război pentru a aprecia mai mult viața.

— Nu este în măsura noastră să decidem. Dar vreau să îmi promiți un lucru: dacă Nimfele într-adevăr vor lupta împotriva noastră, după război, după ce o să îl câștigăm, să te uiți la primul răsărit de soare. Îți promit că o să vezi cel mai frumos lucru din viața ta.

Afaris își luă privirea de la tatăl său și o îndreptă din nou spre soarele ce dispărea încet, în spatele orizontului. Razele sale încă mai luminau pământul, iar vântul care sufla slab în fețele lor era ca o mângâiere care îi asigura că totul va fi bine.

— Dacă vom ajunge să ne luptăm între noi, ai putea să iei viața unui Aorian? Lui Tiftorius, de exemplu.

— Da. Dacă cineva va încerca să îți facă rău, o să-l omor.

— Ai mai omorât pe cineva vreodată?

— Da... Dar nu din această lume.

Vocea lui Saraf a tremurat. Afaris a realizat că în trecutul lui Saraf se ascund multe întâmplări care îl măcinau.

— Apropo, vreau să te felicit pentru ceea ce ai spus mai

devreme, schimbă Saraf subiectul. Am observat ce voia să facă Tiftorius, cum încerca să ne îndemne să pornim noi războiul. Nu înțeleg cum de nu am putut să observ asta mai devreme, însă acea energie a pus stăpânire pe el. Și i-am citit gândurile, cum am putut să nu observ asta?

— Poate a știut cum să le ascundă mai bine decât știi tu să cauți.

— Da, probabil. Incredibil de perversă este această energie...

Saraf s-a oprit și a privit în gol câteva secunde, cu gura deschisă, apoi reluă:

— Trebuie să închidem puțurile. Asta, înainte de toate.

— Sunt de acord cu tine, însă cum propui să facem asta?

— Nu știu încă, dar cu cât stau mai mult deschise, cu atât mai mulți prieteni se vor transforma în dușmani. Fii atent, într-una din zilele următoare, când timpul ne va permite, vreau să plecăm împreună într-o excursie.

— Unde?

— Nu pot să îți spun acum, e secret.

— Cât timp vom fi plecați?

— Câteva zile, probabil.

— Nu putem să lăsăm orașul nepăzit atâta timp! Dacă este atacat în lipsa noastră?

— Este un risc pe care va trebui să ni-l asumăm! În acea călătorie, vom căuta răspunsuri. Altfel luptăm orbește. Ar putea fi singura noastră șansă...

Capitolul XIX

Fuga

În dimineața următoare, Afaris a ieșit în oraș să se întâlnească cu Ulmaf și cu Debiana. Aceștia erau amândoi în casa lui Ulmaf, împreună cu familiile lor. Asemenea lor, nici lui Afaris nu îi plăcea să stea singur. Prefera compania altor persoane. Situația tensionată îi îndemna pe toți să fie mai apropiați unii de ceilalți, așa cum era și firesc. Dacă mâine Nimfele veneau peste ei, aveau să lupte împreună, nu individual.

Dar compania prietenilor săi nu era suficientă, simțea că are nevoie de mai mult. Avea nevoie de o voce caldă, venind din spatele unui zâmbet fermecător, care să îi spună că totul va fi bine. Așa a plecat de la casa prietenului său și a pornit în căutarea lui Saraf.

Ieșind afară, Afaris a privit spre cer, ținând mâna paravan ca să nu fie orbit de soare. Printre razele acestuia, mici puncte luminoase zburau pe cer, la diferite înălțimi. Erau energo-spirite. Saraf i-a instruit deja pe Aorieni, cu privire la strategia de apărare, la prima oră a dimineții.

Plimbându-se pe străduțele orașului, Afaris l-a zărit în sfârșit pe Saraf. Acesta stătea de vorbă cu mai mulți Aorieni, toți, bărbați solizi și puternici. Apropiindu-se de ei, Afaris l-a auzit pe tatăl său dându-le îndrumări cu privire la tura lor de noapte. Aceștia aveau să patruleze în jurul orașului, asigurând că nu vor fi atacați de la sol, în timp ce energo-spiritele lor vegheau cerul.

Când Afaris a ajuns în dreptul lor, Saraf tocmai terminase discuția, iar Aorienii o luară din loc, salutându-i pe amândoi cu respect.

— Ce faci, îl întrebă Saraf.

— Te căutam pe tine. Tu ce faci?

— Pregătesc oamenii pe cât posibil. Și, sincer, sunt oftcat! Aș putea să îi învăț atât de multe, chiar și pe tine, însă timpul nu ne mai permite. Off, dacă aș avea timpul necesar, aș putea să îl învăț pe fiecare Aorian cum să țină singur piept unei armate de Nimfe!

— Poți să mă înveți pe mine! Prind repede!

— Nu învățatul e problema, ci capacitatea de a manipula energiile. Necesită foarte multă concentrare, care se poate obține numai cu timpul. Și atenție distributivă, iarăși foarte importantă.

Văzând chipul dezamăgit și ușor îmbufnat al lui Afaris, reluă:

— Când o să găsim câte o fereastră liberă, o să te învăț cât de multe cu putință. Între timp, dacă tu nu ai treabă, știi ce ai de făcut. Meditează!

— De fapt, de asta te căutam. Urfius când pleacă spre orașul său?

— În noaptea aceasta. De ce?

— Aș putea să plec și eu cu el? Și să mă întorc în 2-3 zile?

Saraf s-a încruntat:

— Vrei să o vezi pe fata aia.

— Pai, da. M-am tot gândit la ea...

Saraf ridică privirea spre cer, apoi înapoi la Afaris:

— Hai să ne plimbăm, nu îmi place să stau pe loc.

Cei doi o luară la pas pe străduțele orașului. După câteva momente de tăcere, în care Afaris tot înghițea în sec, Saraf i-a spus:

— Să te îndrăgostești în timp de război este cel mai prost lucru pe care îl poți face. Mintea ta trebuie să fie concentrată pe datoriile tale, nu la o fată! Ce te faci dacă o pierzi? Sau ea te pierde pe tine?

— Știi că nu am cum să îmi neg sentimentele!

— Știu, dar poți să le ignori până vor veni zile mai bune, când or veni ele. Atunci poți să faci ce vrei tu!

Nu era nici o șansă ca Saraf să îi îngăduie să plece, așa că nu mai insistă asupra subiectului. Oricum, avea deja alt plan pregătit.

La venirea serii, după ce Calis s-a culcat, iar Saraf a părăsit turnul pentru a patrula, Afaris s-a sculat din pat. Și-a adunat toate forțele și toată concentrarea de care dispunea. A închis ochii și și-a ghidat energia în fața lui, astfel încât să prindă formă. Procesul era lent și dureros, apele curgându-i pe frunte și venele pulsându-i. Cu ochii minții vedea cum înaintea lui energia lua forma unui corp cu două mâini și două picioare. Treptat, capul a început să se contureze. Fața, degetele mâinilor, picioarele. Într-un final, creația lui era gata. A deschis ochii și s-a privit pe sine. Acum erau doi Afaris. Începu să râdă fericit, cu ambele sale corpuri. A reușit. Primul său energo-form de gradul doi. Era straniu, mai straniu decât cu păsările energetice. Vedea cu două perechi de ochi, simțea cu două corpuri. Încet, a apucat cu mâna energo-formul său. Simțea cum îl apucă, dar și cum este apucat. Era incredibil, însă nu avea timp de distracție.

S-a întins înapoi în pat cu energo-formul său, iar cu corpul său real se furișă în afara casei. Urma acum faza a doua a planului său: evadarea din oraș. Însă asta nu era prea greu. Păsările energetice nu prea se uitau în jos, mai mult păzeau cerul și văzduhul, iar gardienii orașului se uitau în toate direcțiile, mai puțin una: spre ocean.

Afaris a întins mâna spre coloana energetică a puțului ce se înălța din centrul turnului și îi ceru energie. Particulele de energie imediat au sărit în ajutorul său, deviindu-și traiectoria și îndreptându-se spre palma sa deschisă, revitalizându-i corpul și mintea. Aruncă o privire în urmă. Tot se simțea ciudat. Era în afara casei, în același timp în care era întins în pat. Totul părea ireal. Dar a presupus că e la fel ca și cu zborul, te obișnuiești cu timpul.

Își îndreptă energia spre straiele sale. Albul era o culoare prea evidentă, așa că le comandă acestora să se închidă la culoare. Astfel, acestea au devenit negre, formându-se și o glugă care îi acoperea capul, mascându-l aproape perfect.

O luă la fugă pe balconul turnului până la marginea acestuia. Se uită rapid în jur dacă nu era cineva, se aruncă peste margine, aterizând fără a face vreun zgomot, apoi începu să alerge spre ocean. Străduțele erau luminate de pietrele energetice, însă nu își făcea griji. Chiar dacă îl vedea cineva, se mișca prea repede pentru a putea fi recunoscut.

Ajuns la malul oceanului, se opri și aruncă o privire spre largul acestuia. Amintirile încă îl mai nelinișteau, însă nu avea de gând să le lase să îi stea în cale. Întinse mâna în față și, asemenea tacticii lui Saraf, îngheță apa înaintea lui, însă doar o bucată mică, suficient cât să poată pluti pe ea. A sărit pe bucata de gheață și a îndemnat aerul să îl poarte înainte. Gheața a început să se deplaseze împreună cu el, îndepărtându-se de oraș și virând ușor spre dreapta. Plănuia să coboare de pe ea acolo unde pădurea se intersecta cu oceanul, după câmpia din jurul orașului. Astfel, gărzile nu aveau cum să îl vadă.

Plutind încet pe ocean, Afaris se tot uita în direcția orașului. Din fericire, se părea că toată lumea doarme, în afară de gărzi. Trecând de marginea orașului, i-a zărit pe aceștia cum patrulau în afara lui, uitându-se mereu spre pădure și pe cer, dar, așa cum a intuit, evitau cu orice preț să se uite la ocean. Afaris a zâmbit, satisfăcut că planul său mergea atât de lin. Apoi observă ceva. Din oraș au început să iasă mai mulți oameni, înconjurați de lumini. Aceștia au pornit pe câmpie spre pădure. Erau destul de mulți. Apoi și-a dat seama că probabil era Urfius cu oamenii lui care se întorceau în orașul lor. Dar nu înțelegea un lucru, de ce plecau noaptea pe întuneric, și nu ziua?

O idee i-a trecut prin minte, și anume că ar putea să îi prindă din urmă în pădure și să meargă cu ei, dar avea șansa

ca fratele său să îi dea un șut în fund și să îl trimită înapoi acasă, așa că a renunțat repede la idee. Ajungând cu bucata de gheață pe care plutea aproape de pădure, Afaris făcu un salt lung de pe ea și a aterizat pe mal, printre copaci. Înaintea lui, totul era întunecat, înfiorător chiar. Lumina stelelor nu pătrundea deloc printre cupolele dense ale copacilor. A închis ochii și s-a concentrat asupra percepției sale extrasenzoriale. Treptat, totul a început să se contureze în mintea lui, până ce a atins nivelul maxim de concentrare. Putea distinge energia ce îl înconjura mai bine ca oricând. Nu mai vedea doar contururi, ci energia în întregime a fiecărui copac, a fiecărei frunze și a fiecărei pietre. Cu ochii închiși, a luat-o la fugă prin pădure, cât de repede putea.

Voia să ajungă înaintea fratelui său în oraș și, având în vedere viteza cu care se deplasa, nu încăpea îndoială că nu va reuși. Drumul era spectaculos, copacii treceau rapid pe lângă el, iar înaintea lui se conturau alții. Fiecare detaliu al drumului său era bine evidențiat. Nu avea cum să greșească. Era încântat de cât de mult a avansat. Putea face toate astea cu ochii închiși! Schiță un zâmbet de satisfacție și spuse, mai mult pentru el:

— Cinste ție, tată!

La scurt timp după, a simțit un junghi puternic în piept, în inimă. S-a oprit din alergat și și-a pus mâna pe piept. Însă junghiul nu a fost simțit de corpul său, ci de energo-form. Și-a mutat atenția spre el. A deschis ochii energo-formului său care dormea întins pe spate pe patul de frunze din camera sa, însă era prea întuneric pentru a vedea mare lucru. Apoi imaginea a devenit neclară și tot mai întunecată până ce a dispărut cu totul. Nu își mai simțea energo-formul. S-a gândit că e probabil de la distanță. Nu a intuit că distanța dintre ei o să îl afecteze atât de mult. S-a uitat în urmă. Ar fi fost o idee bună să se întoarcă, însă era deja prea departe. Oricum, dacă menținea ritmul, ar fi putut să ajungă în Urfius-Menom, să o salute pe Finaria și să se întoarcă până să intre cineva la el în cameră.

Astfel, a întors capul în direcția de mers, a închis ochii și a luat-o din nou la fugă.

* * *

Mai repede decât a intuit și fără pauze, lucru care chiar l-a surprins, a ajuns la periferia orașului fratelui său. Copacii din jurul său se ridicau falnici, mascându-l. Afaris stătea la marginea pădurii, în același loc prin care a plecat împreună cu tatăl său data trecută. Se uita în jur, la frumusețea naturii, în timp ce își trăgea sufletul. Cântecul cascadei se auzea până la el, în surdină. Avea un ritm încet și plăcut.

După două minute de pauză, își reluă drumul și intră în oraș printre copacii mari din jurul lui. Urfius-Menomul era la fel de tăcut ca și orașul său natal. Străzile erau pustii și liniștite. Toată lumea dormea. Un gând îl cutremură pe Afaris: dacă acea liniște ar fi fost brusc perturbată de un atac-surpriză al Nimfelor... sau al celor corupți din orașul lui Lint? Îndepărtă acel gând, știind că fratele său urma să ajungă în acea zi, urmând să pună în aplicare tacticile defensive impuse de Saraf. Iar dacă se întâmpla ceva până să ajungă Urfius, Afaris avea suficientă încredere în sine, cât să-și închipuie că va putea să le țină piept, măcar până se va deștepta lumea și îi va sări în ajutor.

Lăsând acele gânduri perturbante deoparte, Afaris își reluă drumul pe străduțele orașului până la casa lui Urfius din centrul său. Ajuns în spatele ei, și-a extins percepția extrasenzorială prin casă. Vilinda dormea fără probleme în patul mare din camera ei și a lui Urfius, însă în dormitorul mai mic ce părea să fie camera Finariei nu era nimeni. Probabil dormea din nou în pădure cu prietenele ei.

Afaris oftă, ușor dezamăgit. Nu știa unde se afla căsuța lor din copac. Putea fi oriunde în pădurile din zonă. I-ar fi luat prea mult ca să caute.

Dădu un ocol casei, continuând să analizeze în minte posibilitățile, ajungând în piața centrală, lângă puțul energetic

al orașului. Ridicând privirea de la sol, observă o siluetă stând în interiorul fluxului de energie ce se înalța spre cer. Apropiindu-se mai mult de el, a observat că acea persoană stătea cu spatele la el. Era o fată, cu părul cârlionțat și îmbrăcată în straie albe, subțiri, de seară. Oare era ea?

— Hei, o strigă Afaris în șoaptă.

Fata întoarse capul surprinsă, apoi îi zâmbi călduros. Într-adevăr, era Finaria. Fata coborî din unda energetică, alergă în sus pe scările de piatră până în fața lui Afaris, apoi îl luă strâns în brațe.

— Ce mă bucur să te văd!

Afaris a cuprins-o și el în brațe și îi mângâie părul alb și cârlionțat cu mâna. Fata ridică privirea și se uită în ochii albaștri ai lui Afaris, având un zâmbet sincer pe chip:

— Știam eu că o să vii!

— Cum așa?

— Mi-a cântat cascada ziua trecută. A spus că o să treci să mă vezi.

Afaris era surprins. Cu siguranță, acea cascadă ascundea mai multe taine decât ar fi crezut el. Ieri, habar nu avea că va ajunge în Urfius-Menom.

— Cascada voastră poate vedea viitorul, o întrebă Afaris, dându-i drumul din brațe.

— Nu știu, este posibil. Sau poate ea te-a chemat aici.

— Posibil...

— Hai să nu mai zăbovim în mijlocul orașului. Dacă te vede cineva, o să tabere pe tine cu întrebări și crede-mă că nu îți dorești asta. Toți de aici sunt foarte speriați.

— De acord.

Finaria îl luă pe Afaris de mână și îl trase după ea pe străduțele orașului. La început mergea încet, apoi o luă la fugă. Cei doi au alergat până ieșiră din oraș. În fața lor se afla cascada Sunetul Vieții. Melodia ei calmă și relaxantă le cânta în urechi.

Tinerii au luat-o ușor la pas spre aceasta, Afaris lăsându-se îndrumat de Finaria.

— Nu vreau să te presez, dar am și eu multe întrebări să îți pun, îi zise aceasta.

— Te ascult.

— Ce se va întâmpla în continuare? Suntem în război?

Afaris își luă privirea de la ea și se uită la cascadă:

— Cel mai probabil, da. Însă situația nu e certă. Saraf a decis să le așteptăm pe Nimfe să facă prima mișcare.

— S-a mai întâmplat ceva după... ziua aceea blestemată?

— Nu. Nicio veste de la ele sau de la Akdarosif.

Spunând acestea, i-au apărut și lui câteva întrebări în minte: oare Falus, Fasus și Akdarosif erau bine? Spera cumva să nu se fi întâmplat ceva cu ei.

— Dar voi, cel puțin, erați atât de apropiați de Nimfe, cum s-a putut întâmpla așa ceva?

— Lint și oamenii lui... mintea lor a fost înghițită de acea energie nenorocită. Au plănuit asta. Ce urmăresc în continuare, nu știu să îți spun.

— Dar de ce? Nu înțeleg, credeam că logic ar fi fost să... se omoare între ei.

— Se pare că nu. Mai degrabă, fiind toți corupți, și-au unit forțele cu scopul de a-i distruge pe alții.

Finaria și Afaris au trecut de cascade, îndreptându-se încet spre pădure, Finaria continuând să îl țină de mână și să îl conducă.

— Unde mergem, o întrebă el.

— O să vezi. Oricum, mi se pare foarte straniu ce îmi spui. Încep să cred că acea energie nu există așa, pur și simplu, ci are o formă de inteligență proprie.

— La ce te referi?

— Adică gândește. I-a corupt pe fratele tău și pe urmașii lui, o să îi corupă și pe alții. Dar pare că plănuiește. Ceea ce s-a întâmplat în Cuib a fost premeditat, nu cred că a fost spontan. Ție ți s-a părut spontan?

— Nu am fost de față când a început totul, însă tind să îți dau dreptate.

— Ai grijă, știu că îl ajuți pe tatăl tău să închidă puțurile! Nu vreau să pățești și tu ceva...

Cei doi au intrat din nou în pădure. Ochii deveneau tot mai inutili, pas cu pas. După scurt timp, Finaria i-a dat drumul la mână și a început să bâjbâie cu mâinile prin întuneric, căutând ceva. Apoi a găsit ce căuta, o sfoară care părea să ducă în sus spre copaci. Afaris nu a apucat să își îndrepte atenția extrasenzorială în direcția ei, căci Finaria a alimentat acea sfoară cu energie, apoi totul a început să se lumineze în jurul lor. Sfoara, care părea a fi făcută din plante, ducea către mai multe astfel de sfori, împletite printre copaci. Peste tot erau agățate pietre energetice, care se alimentau prin acele sfori. Iar în acel peisaj, suspendate pe copaci, erau mai multe căsuțe din lemn, conectate între ele prin poduri din nuiele sau bucăți de lemn. Multe dintre ele aveau verande, iar altele se înălțau până în vârful copacilor. Afaris observă că o astfel de casă avea o terasă ce dădea deasupra copacilor. Era uluit de splendoarea acelui loc. Tocmai când credea că Urfius-Menom i-a arătat tot, a mai descoperit o frumusețe ascunsă.

— Tu ai construit toate astea?

— Nu singură, ci împreună cu prietenele mele.

— Ele sunt aici?

— Nu, nu, de când cu evenimentul din Cuib, nu am mai dormit aici. Ne-a fost frică și am preferat să stăm cu familiile noastre. Abia aștept să se întoarcă și tata...

— E pe drum, l-am văzut plecând din Saraf-Menom atunci când am fugit și eu.

— Ai fugit? Saraf nu știe că ești aici?

— Nu. Și nici nu o să afle. Am lăsat un energo-form în patul meu și oricum o să mă întorc cât de repede pot în oraș.

— Frumos! Ești deștept, îl lăudă Finaria, iar Afaris roși.

Se uită în ochii ei ce reflectau lumina pietrelor și a frânghiilor. I se păreau atât de frumoși. Și ea se uita în ochii lui și părea că gândește același lucru. Se aplecă înspre ea, iar ea, spre el, închizând ochii. Apoi se sărutară. Inima sa a început

să îi bată cu putere. Era cel mai plăcut sentiment pe care l-a trăit vreodată. Atunci și-a dat seama. Ea era aleasa lui. Indiferent de ceea ce se va întâmpla, el o va proteja.

După sărut, Finaria a deschis ochii și l-a privit pe Afaris. I-a zâmbit și l-a luat în brațe, fără să spună nimic. Cuvintele nu mai erau necesare. Fiecare simțea același lucru pentru celălalt. Au urmat câteva secunde de tandrețe unul în brațele celuilalt, apoi Finaria s-a desprins de el și cu o voce entuziasmată l-a întrebat:

— Vrei să îți arăt cum arată pe dinăuntru? Afaris îi răspunse că da.

Finaria făcu un salt până la cel mai apropiat balcon al caselor din copac, iar Afaris veni în urma ei. Apoi, rând pe rând, i-a arătat fiecare cameră din toate casele suspendate în copaci, fiecare detaliu estetic, fiecare decorațiune, totul prezentat cu multă bucurie și mândrie în glas. Era evident cât de mult ținea la munca pe care a depus-o acolo. Într-un târziu, au ajuns și la terasa pe care a zărit-o Afaris de la sol, cea care se afla deasupra arborilor. Acolo părea că ești într-o mare de copaci, vântul făcând cupola fiecărui copac din jur să se legene, creând iluzia unor valuri de apă. Era frumos, puteai sta întins pe spate, privind cerul și uitând de toate.

— Îți place, îl întrebă ea.

— Este superb! Noi nu avem o astfel de conexiune puternică cu natura!

— Ehh, dacă toți am fi identici în plăceri, atunci nimic nu ar mai fi deosebit.

Finaria a lăsat capul în jos și cu o voce rușinată i-a spus:

— Cred că te-am ținut prea mult. Mai e un pic și o să răsară soarele.

— Nu mă deranjează să petrec timpul cu tine.

— Nici pe mine, dar dacă descoperă tatăl tău că ai plecat?

— O să urle un pic la mine, și asta e. Are griji mai mari acum. Mai stau până ajunge Urfius, apoi o iau din loc.

De fapt, gândul că Saraf ar putea descoperi mica sa escapadă îl îngrijora, dar nu voia să afle și ea asta.

Finaria îi zâmbi încântată. Pentru restul nopții, cei doi s-au retras într-o cameră și au stat de povești până când i-a luat pe amândoi somnul și au adormit: Afaris sprijinit de peretele camerei, iar Finaria, cu capul în brațele lui.

O voce de fată i-a trezit din somn. Au deschis amândoi ochii și au observat că afară era lumină. Afaris a tresărit, realizând că a întârziat deja prea mult și probabil până va ajunge înapoi acasă, Saraf ar putea să descopere că în patul său doarme de fapt un energo-form. A încercat să refacă legătura energetică cu sosia lui din Saraf-Menom, însă fără rezultat. Apoi vocea s-a auzit din nou:

— Finaria! Ești aici?

— Da, strigă ea, ridicându-se în picioare și merse, șchiopătând de la amorțeală, până la fereastra camerei.

— A venit Urfius! S-a întâmplat ceva groaznic în Saraf-Menom!

Inima lui Afaris a început să bată cu putere.

— Ce s-a întâmplat, o întrebă Finaria pe prietena ei.

— Afaris a fost omorât!

Capitolul XX

Moartea unui trădător

Afaris se ridică de pe podea și alergă până la geamul lângă care stătea Finaria. Aceasta a întors capul și l-a privi cu o față speriată și nedumerită:

— Cum adică, îl întrebă pe Afaris, însă acesta nu i-a răspuns.

Aruncă o privire în jos la cea care le adusese vestea. Era o fată scundă de înălțime, cu părul ei alb prins în coc. Văzându-l, fata a căscat ochii mari și a rămas cu gura deschisă.

— Ce s-a întâmplat, o întrebă el, însă fata nu putea să îi răspundă.

Afaris a sărit peste marginea geamului și a aterizat pe sol. Finaria sări și ea după el.

— Afaris, ce se întâmplă!?

— Trebuie să fie vorba despre energo-forinul meu, îi spuse el. Pe drum încoace, am simțit un junghi în piept, apoi nu am mai putut să restabilesc legătura cu el. Cred că atunci a fost omorât.

— De cine? Cine din Aora ar face așa ceva?

— Am o bănuială... Hai să ne întoarcem în oraș. Trebuie să îl găsesc pe Urfius.

Afaris o luă la fugă prin pădure, în direcția orașului, cele două fete venind în urma lui. În timp ce alerga, Afaris încerca să îl contacteze pe Saraf telepatic, însă scutul lui era atât de puternic, încât acesta nu putea să îl simtă. Își concentră și mai multă energie spre el, însă, degeaba. Nervii săi declanșaseră o descărcare masivă de energie care îi alimenta întregul corp, sporindu-i abilitățile într-un mod incredibil. Cu siguranță, Saraf nu putea fi contactat.

Ajungând în oraș, Afaris a văzut că toți locuitorii ieșiseră în stradă, vestea împrăștiindu-se rapid. Se vedea pe fețele lor că frica de moarte le rodea mințile. Apoi, o femeie s-a întors către el, auzindu-i pașii grăbiți. Cu un chip șocat, îl arătă cu degetul și strigă:

— E aici! Afaris e în viață!

Toți s-au întors înspre el, mirați. Însă mirarea a fost rapid înlocuită cu un chip vesel. Au început să îi strige numele și să îl felicite. Se bucurau că este încă în viață. La urma urmei, mezinul lui Saraf era un factor important pentru moralul lor.

Urfius a ieșit din mulțime, împingând-o cu mâinile la o parte. Nu îi venea să creadă. A făcut câțiva pași iuți spre el, spunându-i:

— Nenorocit mic ce ești!...

Apoi îl strânse în brațe, atât de tare, încât Afaris nu mai putea să respire. Dar în acea strânsoare de bestie, Afaris a simțit cum pe obrazul său a căzut o lacrimă din ochiul lui Urfius.

— Am crezut că ești mort. Ce s-a întâmplat?

— Păi, tu să îmi spui. Eu m-am furișat din Saraf-Menom și am venit aici, lăsând în locul meu un energo-form.

— Nici că puteai să îți alegi un moment mai potrivit. La scurt timp după ce noi am plecat din oraș, am simțit gândurile tatălui nostru cum îmi lovesc scutul cu o putere incredibilă. Stabilind canalul de comunicare cu el, atât mi-a spus: „Fratele tău este mort. Afaris a fost omorât".

— De către cine. Nu v-ați întors?

— Saraf a întrerupt legătura cu mine, așa că am contactat-o pe Calis. Pe toți copiii Pandorei, eram răvășit, iar când am simțit gândurile ei pline de durere, am căzut în genunchi și...

Urfius și-a pus mâna dreaptă peste ochi, ascunzându-și lacrimile. Apoi o lăsă în jos, trăgându-și zgomotos nasul.

— Nici nu știi cât mă bucur că ești în viață!

Afaris era atins. Niciodată nu a mai simțit atâta

afecțiune din partea cuiva. Își așeză mâna pe umărul fratelui său și spuse:

— Totul este bine, frate, calmează-te. Ce a spus Calis?

— Viermele ăla de Tiftorius a fost! Nenorocitul! Am vrut să plecăm toți după el, să îl căutăm sub toate pietrele.

— Tiftorius? Păi, Saraf avea spionul său energo-spiritual după el. Cum a putut să se miște fără să bage tata de seamă?

— Nu știu, nici el nu știa! Cert este că Saraf a plecat în căutarea lui. Imediat după, am văzut pe cer stoluri întregi de energo-spirite, toate ale lui. Îl căutau pe Tiftorius în toate direcțiile.

Afaris luă mâna de pe Urfius și privi prin mulțime. Toți Aorienii din Urfius-Menom erau adunați în jurul lor, mulți dintre ei cu lacrimi în ochi. Deja se întâmplaseră prea multe nenorociri într-un timp prea scurt pentru ca inima lor să mai poată să bată normal. Apoi se uită în direcția în care se afla Saraf-Menom.

— Trebuie să mă întorc acasă.

— Ai dat de veste că ești bine?

— Nu am reușit să îl contactez pe Saraf. Scutul său este prea puternic.

— Da, știu. Încearcă să dai de Calis sau de unul dintre prietenii tăi.

Secunda următoare Afaris a închis ochii și și-a concentrat gândurile către Calis. Aceasta îl recunoscu imediat și îi răspunse:

„Afaris!?".

„Sunt bine. Sunt în Urfius-Menom. Tiftorius mi-a omorât energo-formul".

Afaris a simțit cum mama lui a început să plângă de bucurie.

„Nu îmi vine să cred. Dar cum s-a întâmplat asta? Nu înțeleg nimic".

„Îți explic când ne vedem. Unde e tata?".

„A plecat după Tiftorius, după asasinul ăla nenorocit! Încă nu s-a întors".

„Bine, vin acum acasă".

— Am vorbit cu mama. Încă nu l-au prins, spuse Afaris. Trebuie să plec imediat spre Saraf-Menom!

— Desigur, desigur, nu te mai reținem.

— Crezi că putem să facem o excepție de la regulile lui Saraf și să folosesc puțul energetic pentru a ajunge acasă?

— Imposibil. Am încercat eu de nenumărate ori, nu poți să cobori. Nu te lasă energia. Saraf e singurul care poate.

— Mă așteptam la asta...

Afaris se uită în jur. În spatele lui stătea Finaria, ținând mâinile împreunate sub bărbie și privindu-l speriată, iar lângă ea era prietena ei care o ținea în brațe, încercând să o liniștească. Afaris a mers până la ea și a apucat-o de mâini, punându-i-le pe pieptul său:

— Totul este bine, o să rezolvăm noi tot, îți promit!

Finaria încuviință din cap, apoi îl luă în brațe. În spate, Urfius scoase un surâs ironic și apoi spuse în șoaptă, mai mult pentru el:

— Mai bine acum decât niciodată... Dar totuși ce moment prost...

Afaris îi dădu drumul la mâini Finariei și se întoarse spre fratele său:

— Trebuie să fug, aveți grijă de voi!

— Ce păcat că nu mai suntem în toane bune cu Nimfele, zise Urfius. Unde sunt prietenii tăi înaripați, când ai mai mare nevoie de ei?

Afaris a lăsat privirea în jos. I-a venit o idee. O idee nebunească și riscantă:

— Aș putea să creez unul.

— O Nimfă energo-formă, îl întrebă Urfius, mirat. Ești sigur că poți? Este posibil să te sece de energie și apoi chiar că nu mai poți pleca.

— Exact. De asta o să am nevoie de ajutorul tău și al oricui se oferă. Dați-mi din energia voastră și o să încerc.

Aorienii au început să se dea la o parte din fața lui Afaris, majoritatea privindu-l cu interes. Restul, împreună cu Urfius și cu Finaria, și-a așezat mâinile pe umărul lui, iar cei din spatele lor, pe umerii celor din față, formând astfel o pânză umană de energie, îndreptată spre Afaris. Acesta a întins mâinile înaintea lui și a început să canalizeze toată acea energie în fața sa. Mai întâi a creat un energo-spirit de gradul unu, o Nimfă pitică, la fel ca acelea pe care le-a văzut atunci când halucina în Cuib. Apoi a început să îi crească forma, până când a ajuns la gradul doi, apoi, la gradul trei.

Simțind că a atins nivelul maxim pe care ar putea să îl obțină de la energo-formul său astfel încât să poată să îl controleze, a schimbat modul de așezare a energiei în creația lui. Energia a început să se materializeze în interiorul Nimfei. Treptat, puteai vedea cum din interior spre exterior căpăta formă vie. Mai întâi, oasele au început să se contureze, apoi, venele dinspre pieptul Nimfei, spre extremități, apoi, carnea, pielea și, în final, penele.

Afaris a deschis ochii pentru a-și vedea creația. O Nimfă de dimensiunea lui Falus stătea în fața lui și prin ochii ei se uita de sus la el. Două corpuri total diferite, două minți, dar o singură entitate guverna mișcările amândurora, iar acea entitate era Afaris.

— Seamănă cu prietenul tău cu care ai venit data trecută aici, spuse Urfius, uitându-se halucinat la făptura energo-formă din fața lui.

— La el m-am gândit când l-am creat. Este suficient, poți să îmi oprești transferul de energie.

Urfius lăsă mâna de pe umărul lui Afaris, însă Finaria continua să o țină pe a ei pe umărul lui, dându-i în continuare energie.

Afaris s-a întors spre ea și a privit-o în ochi:

— Trebuie să plec.

Ea aprobă din cap și lăsă mâna să îi cadă pe lângă corp.

— Sper să te întorci cât de repede poți, îi spuse ea.

— Desigur, îi spuse, și o sărută pe obraz, apoi se întoarse spre Nimfa lui și dintr-un salt ateriză în spinarea ei.

Aruncându-i o ultimă privire fratelui său, îi spuse:

— Pregătește-ți urmașii, acest război nu va fi unul ușor...

Spunând acestea, Nimfa lui începu să bată din aripi și să se ridice de la pământ, apoi să înainteze, orientându-se spre Saraf-Menom.

Controlul său asupra ambelor corpuri era solid, nu își făcea probleme din cauza asta. Dădea din ce în ce mai tare din aripi, prinzând viteză. Zbura la mică altitudine, pe deasupra copacilor. Acum înțelegea pe deplin darul Nimfelor. Era frumos, o senzație incredibil de plăcută. Amândouă inimile sale băteau cu putere.

„Falus, de m-ai vedea acum, ți-ai înfige capul în pământ de invidie...".

* * *

Saraf-Menom se contura la orizont, în spatele rândurilor de copaci. A început să zboare tot mai sus, pentru a vedea mai bine. Coloana de energie ce răsărea din turn sclipea puternic. Părea că însăși planeta canaliza mai multă energie spre oraș, unde locuitorii aveau cel mai mult nevoie de ea.

Ajungând deasupra câmpiei, a zărit energo-spiritele ce zburau în jurul orașului uitându-se la el. Apoi a deschis ochii mari, realizând în ce belea s-a băgat.

„La naiba...", gândi el.

De sub el, proiectile energetice de foc și bolovani au început să zboare, trimise de gardienii orașului. Lumea a început să se agite și să urle. Nu știau că el era de fapt.

Făcând un mare efort, a construit un scut energetic în jurul lui pentru a se proteja. Era deja prea mult, două corpuri de întreținut și un scut...

A intrat în picaj spre piața din jurul turnului, unde vedea mulțimea adunată. Ateriză cu putere printre locuitori,

acolo unde avea mai mult loc, încercând să nu lovească pe nimeni. Aceştia au făcut ochii mari când au văzut cine era în spinarea Nimfei. Tristeţea lor s-a transformat brusc în fericire.

Afaris a sărit de pe Nimfa sa în mulţimea care a început să aclame ca în Urfius-Menom, iar prin ochii Nimfei a văzut că în dreptul treptelor ce dădeau în turn stătea Calis cu Saraf, iar în faţa lor, în genunchi, cu mâinile legate şi capul plecat era Tiftorius.

Saraf ţinea o sabie ascuţită în mână. Era evident că se pregăteau pentru o executare. Văzându-l pe fiul său, acesta scăpă sabia din mână şi fugi spre el, însă Calis rămăsese în acelaşi loc, asigurându-se că trădătorul nu pleca nicăieri.

Ajungând la fiul său, Saraf l-a luat în braţe şi l-a strâns cu putere. Continuă să îl strângă secunde în şir, fără să spună niciunul ceva. Apoi îl eliberă din strânsoare şi îl privi în ochi:

— Sunt mândru de tine, îi spuse el cu lacrimi în ochi! Şi mă bucur că seara trecută nu m-ai ascultat!

Afaris începu să râdă, amuzat de situaţie, iar Saraf râdea şi el, printre lacrimi. Apoi ridică privirea spre Nimfă, care se uita la el de sus.

— Falus? Cum de aţi ajuns să vă întâlniţi?

— Nu e Falus, e tot un energo-form.

— Nu pot să cred... Tu l-ai făcut!?

— Cu ajutorul lui Urfius şi al oamenilor lui.

— Asta chiar este incredibil! Ai reuşit să controlezi un energo-form de gradul trei atât de repede...

În glasul lui Saraf se citea clar mândria pe care o avea. Era cu adevărat impresionat.

Realizând că a uitat ceva, s-a întors spre turn, unde Tiftorius continua să stea în genunchi, în faţa lui Calis cu capul plecat.

Saraf a început să se îndrepte spre el, strângând din pumni, iar Afaris venea în urma lui. Ajungând în faţa lui, Tiftorius ridică privirea spre Saraf, apoi se uită uimit la Afaris care era în stânga lui, însă acesta nu i-a dat atenţie. Afaris a

luat-o pe mama lui în brațe, iar aceasta i-a dat un sărut pe obraz, zâmbind fericită.

— Nu mă aștept să mă poți ierta, Saraf, dar crede-mă, nu am putut să mă controlez...

Afaris întoarse privirea spre Tiftorius. Acesta privea din nou în pământ, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Ce ai de gând să faci, îl întrebă Afaris pe tatăl său, care întinse mâna spre sabia lui, iar aceasta zbură de pe sol direct în priza mâinii sale.

— Ce te aștepți să fac?

— Nu știu, nu este nicio altă cale?

— Vrei să riscăm din nou? Nenorocitul știa că îl urmăresc, știa că mă uit la el! Mi-a omorât energo-spiritul când era departe de Saraf-Menom, pe drum spre Lint! Am crezut că nu se va mai întoarce...

Calis a intervenit și ea în discuție:

— A fost consilierul tău vreme de sute de ani, nu putem să facem ceva?

— Ai dreptate. A fost...

Saraf ridică sabia în aer și cu o lovitură fulgerătoare o trecu prin capul lui Tiftorius. Corpul său se prăbuși neînsuflețit la pământ, o dâră fină de sânge ieșind din tăietura subțire ca acul pe care o lăsase sabia.

— Am intrat în mintea lui, e infectată, irecuperabilă! Reprezenta un pericol pentru noi! Dacă ar fi fost altă soluție, aș fi acceptat-o cu toată inima!

Afaris lăsă privirea în jos. Deși a vrut să îl omoare, știa că acel Tiftorius care l-a slujit pe tatăl său atâta vreme era mort de mult. În acel moment, și-a promis că nu va lăsa evenimentele recente să șteargă reputația de care s-a bucurat cel mai curajos consilier al lui Saraf.

În seara din acea zi, corpul lui Tiftorius a fost scufundat în ocean. Se părea că oceanul devenise pentru Aorieni ceea ce era Lacul Oglinzilor pentru Nimfe. După înmormântare, Afaris s-a retras pe balconul turnului. Acolo, așezat într-un mor-

man de flori, zăcea energo-formul său neînsufleţit. Era extrem de straniu să se privească pe sine cum stă întins la pământ, fără suflare. Îl apucă de mână şi începu să soarbă energia din el. Procesul era lung şi complicat, mai complicat decât să îl creeze, în mod ironic, însă, ce a fost făcut putea fi şi desfăcut. Când în final ultima celulă a fost transformată în energie şi captată de Afaris, s-a întors spre Nimfa lui. Se uită la ea, iar ea la el. Ştia că trebuie să scape de ea, nu putea controla la infinit două corpuri. Deja devenise obositor. Însă cum putea să o omoare? Era ca şi cum s-ar fi sinucis, ca şi cum şi-ar omorî propriul copil.

Ridică mâna spre ea. Nu trebuia decât să distrugă creierul dintr-o mişcare. Fără durere, fără chinuri, însă ceva îl oprea. Apoi Nimfa căzu la pământ în faţa lui, fără suflare. Nu a simţit nimic, însă legătura dintre ei s-a rupt instant. Se uită mirat la ea, neînţelegând ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să îţi pătezi şi tu mâinile de sânge, se auzi vocea lui Saraf din spatele său.

Afaris nu a întors capul, ci continua să privească făptura neînsufleţită.

— Mulţumesc, suspină el!

Capitolul XXI

Bătălia pentru Coroană

Începând cu ziua următoare, Saraf şi-a reînceput antrenamentele cu Aorienii, pregătindu-i tot mai intens de război. Spre mulţumirea lui, aceştia avansau rapid şi treptat deveneau războinici de temut. Chiar dacă speranţa lor pentru pace atârna de un fir de aţă, aveau convingerea că, indiferent ce greutăţi le vor mai apărea în cale, ei vor învinge.

De asemenea, Saraf a pus la cale un plan pentru închiderea puţurilor energetice. După ce cât mai mulţi Aorieni se dovedeau suficient de puternici, avea să îi cheme pe toţi de pe planetă la un singur puţ, cu intenţia de a se concentra împreună, în vederea îndeplinirii unui singur obiectiv: astuparea puţului clandestin.

Afaris a încercat să îi ceară socoteală tatălui său pentru gestul barbar pe care îl făcuse. Nu înţelegea de ce Saraf a văzut moartea consilierului său ca fiind singura soluţie, însă acesta i-a răspuns: „Într-o zi o să înţelegi".

Nimfele, în schimb, nu au mai fost zărite pentru o lungă perioadă de timp, lucru care îi neliniştea pe Aorieni, până într-o zi...

— Saraf!!! Nimfă pe cer, se auzi o voce din afara turnului.

Saraf stătea în camera de consiliu şi discuta cu mesagerii Menomurilor care îi aduseseră veşti despre evoluţia lor şi despre numărul de Aorieni pregătiţi pentru demararea operaţiunii de închidere a puţurilor. Auzindu-se strigat, a fugit spre puţul energetic al turnului, unde s-a aruncat în energia acestuia şi s-a lăsat purtat spre vârful turnului.

Ieşind în lumina soarelui, i-a observat pe gardienii de pe turn care aveau sarcina de a supraveghea cerul, arătând

cu degetul în direcția oceanului. Ajungând lângă ei, acesta a observat că într-adevăr un punct zbura deasupra oceanului, venind spre ei. Părea a fi o Nimfă.

Când aceasta s-a apropiat, Saraf i-a distins forma. Era Akdarosif. Afaris și Calis au ajuns și ei în spatele lui, renunțând fiecare la treburi pentru a vedea ce se întâmplă.

Mai mulți Aorieni s-au urcat pe case, fiind pregătiți pentru un atac, însă Saraf a strigat de sus la ei să își lase garda jos.

Când Akdarosif a ajuns aproape de oraș, Saraf i-a îndemnat pe toți cei de pe turn să se dea mai în spate pentru a-i face loc, iar acesta a aterizat pe marginea turnului, în fața lor.

— A trecut ceva timp de când nu am primit o veste de la tine, îi spuse Saraf. Chiar ne făceam griji!

„Nu ești singurul îngrijorat, bunul meu prieten", spuse Akdarosif, vocea lui telepatică fiind percepută de toți cei prezenți.

— Ce se întâmplă?

„Nimic bun. Am încercat în tot acest timp să calmez spiritele, însă majoritatea Nimfelor cereau vărsare de sânge. Așteptând și văzând că nu le iau părerea în serios, dintre ei s-a ridicat un pretendent. Crifius m-a provocat pentru conducerea Nimfelor".

— Crifius...

„Exact".

— Dacă te temi că nu îl poți înfrânge, te pot ajuta! Îți dau energie și forță...

Saraf nu a apucat să își termine fraza, căci Akdarosif l-a întrerupt:

„Nu voi trișa într-o tradiție veche de când lumea, Saraf! Nu de asta sunt aici. Dacă eu voi pierde, primul lucru pe care îl vor face va fi acela să vă atace".

Aorienii au început să vorbească între ei, neliniștiți. Saraf, în schimb, și-a păstrat calmul.

— Când va fi duelul dintre voi?

„Când mă voi reîntoarce la Cuib. Astăzi sau mâine, cel târziu".

— Bunul meu prieten, am încredere în tine și în forțele tale!

Akdarosif încuviință din cap, în semn de recunoștință.

Din oraș, de sub turn, o altă voce s-a auzit strigând:

— Sus pe cer! Coboară din nori!

Toți au ridicat imediat privirea, inclusiv Akdarosif. De deasupra lor, ca stropii de ploaie, Nimfele au început să coboare vertiginos spre oraș, iar în urma lor venea Crifius.

— La naiba, s-au folosit de nori pentru a se ascunde, zise Saraf.

„Saraf! Lasă-mă să vorbesc cu ele! Te rog, nu le face rău", îl imploră Akdarosif.

— Nu o să atac, însă dacă ele îmi forțează mâna sunt nevoit să îmi protejez oamenii.

Saraf a luat-o la fugă spre marginea turnului și a strigat spre cei de dedesubt:

— Toată lumea pe poziții! Toți cei care nu pot lupta să se ascundă imediat! Nu atacați până nu vă dau eu comanda!

Vocea sa răsună cu putere în întregul oraș.

Nimfele au coborât până la nivelul orașului, apoi au început să zboare în cerc în jurul lui, dar fără să zboare peste oraș. Se părea că păstrează o distanță sugestivă. Crifius a aterizat pe câmpia de lângă oraș, apoi a ridicat privirea spre turn:

„Akdarosif!", răsună glasul său psihic ca un tunet". Știam eu că fugi să le ceri ajutorul Aorienilor tăi dragi! Trădătorule!".

Akdarosif nu îi răspunse nimic. Nu avea ce să spună. Întoarse capul spre Saraf și îi spuse:

„Se pare că duelul va fi mult mai curând...".

— Lasă-mă să te ajut, îl îndemnă Saraf.

„Nu! Nu voi accepta niciun ajutor! Prefer să mor împăcat decât să înving trișând!".

— Poți să mori cum vrei tu, dar aici este în joc sângele poporului tău și al meu!

„Sângele va curge oricum, asta este doar o amânare!".

Akdarosif își luă zborul spre adversarul său și ateriză înaintea lui pe câmp. Nimfele au aterizat în spatele lui Crifius, urlând amenințător spre Akdarosif și spre Aorienii care ieșeau din oraș. Saraf, Calis și Afaris au venit și ei pe terenul de luptă cât de repede au putut.

Scena era extrem de tensionată. Cele două Nimfe imense își aruncau priviri ascuțite una alteia, fără să spună ceva. Miza era clară. Dacă triumfa Akdarosif, aveau să mai treacă câteva zile liniștite. Dacă pierdea, sângele începea să curgă.

„Tu și cu mine, pentru tron, până la moarte, acum!", spuse Crifius.

Saraf se uită în jur. Aorienii erau pregătiți pentru luptă. Toți aveau săbii ascuțite pregătite în mâini. În spatele lor, pe casele de la marginea orașului, stăteau alți Aorieni cu proiectile energetice pregătite, ce zburau în jurul lor, gata de atac. Saraf le făcu semn să stea cu ochii în toate direcțiile, ca nu cumva să fie atacați pe la spate.

„Dacă sânge dorești, bunul meu frate, sânge vei avea!".

Akdarosif se năpusti spre adversarul său, intrând în el cu toată forța. O bubuitură puternică se auzi de la ciocnirea celor două corpuri imense. Crifius se aruncă cu ciocul înspre aripa dreaptă a lui Akdarosif, însă acesta a fost pe față și a evitat atacul. Apoi a ripostat cu o lovitură din gheara dreaptă, care îl nimeri fix în piept. Penele lui Crifius s-au umplut de sânge. Însă acesta nu părea deloc afectat. Se aruncă asupra lui Akdarosif cu ambele gheare, încercând să îl lovească, atacând și din stânga, și din dreapta.

Membrele lor se ciocneau între ele, provocând un zgomot ce le dădea fiori spectatorilor. Lovitură după lovitură, membrele lor deveneau tot mai pline de sânge. Akdarosif, profitând de un moment de neatenție din partea adversarului său, îl înșfăcă cu ciocul de gât și îl trânti la pământ.

Aorienii au început să aclame. Știau prea bine importanța acestei bătălii.

Akdarosif se aruncă peste adversarul său, pironindu-l la pământ, cu picioarele în sus. Cele două Nimfe au început din nou să se lovească între ele, Crifius încercând cu disperare să scape de sub adversarul său. Cu o lovitură incredibil de puternică cu gheara, îl azvârli pe Akdarosif de pe el, care se prăbuşi la pământ.

Crifius se ridică rapid şi se aruncă spre Akdarosif. Îl muşcă de două ori de aripi, smulgându-i penele şi o parte din carne. Acesta strigă de durere, apoi se răsuci pe pământ, lovindu-l cu gheara dreaptă peste cioc, însă acesta din nou nu se lăsă bătut. Continuă să îl atace, lovitură după lovitură, cauzând răni pe tot corpul adversarului său, care nu putea să se ridice de la pământ. Apoi, Crifius făcu un salt în aer şi, desfăcându-şi aripile, ateriză cu membrele din spate peste rivalul său.

Ghearele lui Crifius intrară în carnea lui Akdarosif, care striga de spaimă şi de durere, apoi începu să bată din aripi, ridicându-şi adversarul de la sol. După ce urcă cu el câţiva metri, îl trânti de pământ, păstrând strânsoarea. Apoi începu din nou să ia altitudine, repetând atacul.

Saraf se întoarse spre Afaris, având faţa încordată:

— Ce fac eu faci şi tu, da?

Afaris încuviinţă din cap, privindu-l cu gura deschisă şi respirând violent:

— Ce vrei să faci?

— Dacă Akdarosif pierde, trebuie să le dăm o lecţie!

Crifius îi dădu drumul lui Akdarosif, iar când acesta a încercat să se ridice, îl lovi cu ghearele peste cap, cu toată forţa, ciocul lui Akdarosif rupându-se în mai multe bucăţi.

Aorienii au strigat de furie în spatele lor, în timp ce strângeau mai bine săbiile în mâini, pregătiţi pentru ceea ce părea a fi iminent.

Akdarosif se prăbuşi la pământ, iar Crifius îi mai administră o lovitură între aripi, provocându-i o rană adâncă, din care şiroia sângele.

„Domnia ta ia sfârșit, acum...", spuse Crifius, privindu-și adversarul neputincios.

Akdarosif ridică privirea spre el. Avea o privire tristă și îndurerată, dar nu pentru el.

„Cum eu astăzi îmi dau viața, așa o veți face și voi...".

„Mă îndoiesc".

Crifius continua să îl privească fără să facă nimic. Se putea vedea pe chipul său fericirea.

„Uită-te bine la Aorienii tăi, la prietenii tăi! Pentru insectele astea nesuferite ți-ai dat tu viața!".

„Mă uit, dar ce văd eu este moartea voastră, proștilor!".

Un câmp de forță energetic îl izbi pe Crifius în lateral, făcând-l să țipe și să-l prăbușească la pământ. Saraf rupse linia cu restul Aorienilor și se năpusti spre Crifius, având în mână o lamă energo-spirituală, a cărei energie lumina intens.

Crifius s-a ridicat de la pământ nedumerit, însă când și-a desfăcut aripile pentru a-și recăpăta echilibrul, mai multe săgeți energetice i le-au străpuns. Acestea nu proveneau de la Saraf, așa cum se aștepta, ci de la Afaris, care venea în urma tatălui său.

Ceilalți Aorieni stăteau pe poziții, încordați, așteptând ordinele lui Saraf.

Crifius țipă spre ei amenințător, deschizând ciocul său imens, apoi se auzi vocea sa psihică:

„Atacați! Omorâți-i pe toți!".

Akdarosif stătea prăbușit la pământ, în balta formată de propriul sânge și urmărea cu privirea încețoșată evenimentele. Secundele sale din viață se scurgeau rapid și și-ar fi dorit ca ultimul lucru pe care îl vede să nu fie semenii lui nimiciți de Aorieni.

Saraf ridică sabia peste cap și strigă:

— La atac!!!

Nimfele s-au năpustit spre rândurile Aorienilor, iar aceștia s-au aruncat spre ele cu săbiile ridicate, strigând din

toți plămânii. Pe deasupra capetelor lor, proiectilele energetice zburau cu o viteză imensă spre adversari. Multe dintre ele le-au lovit pe Nimfe din plin, trecând direct prin pieptul lor, prăbușindu-le la pământ, fără viață.

Când acestea au ajuns față în față cu Aorienii, au avut parte de o surpriză. Toți aveau scuturi energetice în jurul lor și nu puteau să le pătrundă. Iar în momentele de neatenție, un Aorian sărea peste ele, înfigându-le lama în gât sau în spate.

Nimfele au început să țipe înspăimântate. Era clar că aceasta nu era o luptă pe care o puteau câștiga. Au rupt rândurile, luându-și zborul. Câte una mai încerca să atace intrând în picaj spre ținta lor, însă erau doborâte înainte de a ajunge la ei de câmpuri și de proiectile energetice.

Între timp, Saraf se apropia cu pași apăsați de Crifius, care îl privea amenințător. Trecuse pe lângă Akdarosif, care încerca să spună ceva, însă nu mai avea suficientă putere pentru a-și transmite gândurile.

— Ai vrut să îmi omori prietenul! Și acum vrei să îmi omori și semenii, îi strigă Saraf pe un ton plin de ură.

Ridică sabia sa energo-spirituală deasupra capului și o aruncă spre el cu toată puterea. Sabia se răsuci în aer și îl lovi pe Crifius la încheietura aripii din stânga sus, apoi sabia se transformă în praf energetic, în spatele său. Aripa se desprinse de corpul lui Crifius, care urla de durere, apoi căzu la pământ. Crifius se dădu câțiva pași în spate, speriat.

Cât timp tatăl său era ocupat cu Crifius, Afaris a fugit spre Akdarosif. Și-a pus mâna peste chipul său mutilat și și-a canalizat energia spre el, ținându-l în viață și reparându-i rănile.

Crifius a început să bată din aripi cu toată forța, ridicându-se de la pământ. Saraf stătea și îl privea, fără a mai face vreun gest. Cuprins de chinuri groaznice, Crifius s-a întors cu spatele la ei și a zburat peste pădure, cu mare dificultate. Nimfele s-au luat după el. Bătălia luase sfârșit.

Saraf le-a dat ordin Aorienilor să înceteze atacul cu proiectile energetice, iar aceştia s-au conformat. Nimfele au trecut toate peste cupolele copacilor, dispărând din raza lor vizuală.

Aorienii au început să strige şi să aclame, însă Saraf nu era la fel de fericit. El nu vedea victoria pe care o vedeau oamenii lui. Privea cu groază spre câmpul din jurul oraşului, acoperit cu Nimfe moarte şi cu bucăţi din acestea.

— La ce s-a ajuns... suspină el.

În dreapta lui, Akdarosif s-a ridicat pe picioarele sale. Majoritatea rănilor dispăruseră, însă multe erau în continuare vizibile. Nici ciocul nu a putut fi reparat de Afaris. Aruncă o privire spre Saraf, din ochii săi curgând lacrimi:

„Îmi pare rău...", spuse acesta, şi îşi luă zborul.

— Akdarosif, strigă Saraf, însă acesta îl ignoră.

Trecu peste capetele lor, îndreptându-se spre apus, Saraf privind îndurerat în urma lui.

Afaris veni lângă tatăl său:

— Unde se duce?

Saraf clătină din cap, continuând să îl privească cum se îndepărtează:

— Nu ştiu...

— Nu am reuşit să îi vindec toate rănile. Dacă celelalte Nimfe îl prind, nu cred că are vreo şansă împotriva lor.

— Lasă-l, se va întoarce, sper...

Saraf s-a întors spre câmp. Aorienii continuau să aclame de bucurie, fluturând cu mâinile şi cu săbiile în aer. Saraf începu să meargă agale spre ei. Era fericit pentru ei, chiar era, însă această bătălie a fost doar începutul.

Văzându-l că se apropie de ei, Aorienii au început să îi strige numele şi să îl felicite. Totul i se datora lui, el i-a învăţat, el i-a antrenat, el i-a îndrumat. Dacă nu era Saraf, astăzi corpurile lor ar fi stat neînsufleţite pe câmpul din jurul Saraf-Menomului.

Saraf ridică o mână, rugându-i să îl asculte:

— Sunt mândru de voi! Aţi luptat viteje şte şi le-aţi trimis un mesaj solid! Aorienii nu sunt o forţă cu care îţi doreşti

să te pui! Data viitoare se vor gândi de două ori înainte de a ne ataca! Dar, cu toate acestea, nu lăsați garda jos! Războiul abia a început! Se vor regrupa și se vor întoarce! Iar când o vor face, noi vom fi pregătiți!

Mulțimea îl aclama și îl aplauda. Doi consilieri de-ai săi ieșiră din rândul mulțimii și i se alăturară.

— Care sunt victimele, îi întrebă Saraf.

— Niciuna, îi răspunse un consilier zâmbind.

— Niciuna?

— Nu au avut nicio șansă, i-am zdrobit! Nu cred că se vor mai întoarce!

— O vor face, vă spun sigur!

Saraf oftă, își drese glasul, apoi continuă:

— Adunați câțiva oameni și strângeți corpurile Nimfelor. Aruncați-le îl ocean. Dacă mă caută cineva, sunt în turn, trebuie să mă odihnesc!

* * *

Saraf stătea întins pe patul de frunze din camera lui. Deși avea ochii închiși, nu dormea, încerca să se calmeze după acea zi. Știa că evenimentele care au avut loc îl vor bântui pentru tot restul vieții.

Afaris a pătruns în încăpere valvârtej. Saraf a deschis ochii și i-a văzut privirea îngrijorată.

— Ce s-a mai întâmplat, îl întrebă el.

— O mamă cu cele două fiice ale ei au dispărut. Bărbatul ei a spus că de dimineață au plecat prin pădure să se plimbe, încercând să le liniștească pe fiicele ei de tensiune și nu s-au mai întors.

Saraf se ridică din pat, oftând nervos:

— Probabil au văzut ce s-a întâmplat și s-au ascuns adânc în pădure, așteptând să se termine bătălia.

Ieși din casă, iar Afaris veni în urma lui. Afară se apropia noaptea, soarele luminând slab la orizont. Saraf și-a deschis mâinile, iar din palmele lui mai multe păsări mici

energo-spirituale luară formă, luându-şi zborul de pe degetele sale spre pădure.

Afaris stătea răbdător în spatele lui şi aştepta. Se gândea dacă să îl ajute cu energie sau nu, dar, din moment ce tatăl său nu i-a cerut, a rămas tăcut. După câteva minute bune, Saraf a deschis ochii şi şi-a lăsat mâinile să îi cadă pe lângă corp.

— I-am găsit...

El, împreună cu Afaris, cu bărbatul îngrijorat, a cărui parteneră de viaţă şi copii dispăruseră, şi cu alţi câţiva Aorieni au plecat în pădure spre locul indicat de Saraf. Acesta a stat tăcut tot drumul, nerăspunzând niciunei întrebări. Nimeni nu înţelegea de ce nu vrea să vorbească. I se puneau întrebări simple, dacă sunt bine, dacă au păţit ceva, însă Saraf nu a scos niciun sunet.

Aorienii mergeau prin pădure ghidaţi de lumina unui energo-spirit sclipitor creat de Saraf. La un moment dat, Saraf s-a oprit şi a arătat cu degetul înaintea lui:

— Sunt câţiva paşi mai în faţă.

Bărbatul a luat-o la fugă înaintea lor, iar după câteva momente, pădurea a fost acoperită de strigătul de groază şi de durere al acestuia. Inimile tuturor s-au oprit din bătut. Speriaţi, Aorienii au făcut paşi mici spre locul din care se auzeau ţipetele bărbatului. Saraf a rămas în urma lor, venind încet, cu capul plecat şi cu mâinile împreunate.

— Nenorocitele! O să le omor pe toate, mă jur, striga bărbatul.

Afaris a ajuns primul la el. L-a văzut stând în genunchi la pământ, cu corpul neînsufleţit al femeii în braţele sale. Cele două fete erau întinse pe jos, lângă mamă. Mantiile lor albe erau îmbibate de sânge, ochii lor larg deschişi memorând groaza pe care au trăit-o în ultimele momente de viaţă.

Bărbatul continua să plângă şi să urle din toţi plămânii, blestemând Nimfele. Afaris stătea şi privea înmărmurit scena. Imaginea acelui bărbat în toată firea jelind la pământ ca un prunc era de neimaginat.

— Când au plecat, au plecat în direcția asta. Le-au văzut și s-au răzbunat pentru tot ce le-am făcut noi lor, a spus Saraf.

Afaris s-a dat în spate lângă tatăl său și l-a întrebat, în șoaptă:

— Doar nu le justifici această acțiune!?

— Cum aș putea să nu? Le-am omorât cu zecile din semenii lor, iar ele ne-au omorât trei dintre ai noștri. Poți să iei partea cui vrei, noi suntem criminalii în această poveste.

— Nu aveam ce face: eram fie noi, fie ele. Iar asta a fost o cruzime, nu aveau cum să se apere, este evident.

— Acesta nu este un război de putere. Este o exterminare între specii, orice Aorian este inamicul lor, iar orice Nimfă este inamicul nostru.

Afaris lăsă privirea în jos, enervat. Apoi îl întrebă pe Saraf, cu glasul tremurându-i:

— Și Falus? Și Fasus? Și Akdarosif?

Saraf se uită la Afaris, cu o privire relaxată. O mulțime de gânduri îi treceau prin minte, însă privirea lui era calmă și încrezătoare.

— Nu este prima dată când trec printr-un război. Am văzut lucruri mult mai oribile. Ceea ce vezi tu acum este cotidianul vieții în afara Aorei. Acesta este războiul. De asta v-am interzis tuturor să plecați. Cât despre Falus, Fasus și Akdarosif, este posibil să fie deja morți.

Afaris se îndepărtă de mulțime. Era nervos și voia să se certe cu tatăl său, dar să nu fie auzit de ceilalți Aorieni, chiar dacă strigătele acelui bărbat acopereau întreaga pădure.

Saraf veni în urma lui, cu o privire nepăsătoare.

— Cum poți să fii atât de calm după tot ce s-a întâmplat? Akdarosif ar putea fi mort și ție nici nu îți pasă!? Este prietenul tău!

— Îl vezi pe bărbatul acela? El nu va mai putea lupta vreodată în echipă cu noi. Imaginea unei Nimfe o să îl înnebunească, o să sară direct înainte, indiferent că este una sin-

gură sau o sută. Fie înveți din timp să îți stăpânești emoțiile și să te pregătești pentru ce este mai rău, fie o să te stăpânească ele pe tine!

Saraf o luă din loc, mergând prin pădure înapoi spre oraș. Afaris rămase pe loc, o lacrimă de furie curgându-i pe obraz. Apoi, Saraf s-a întors spre el și i-a spus:

— Mâine o luăm din loc, mergem în acea călătorie de care îți spuneam.

— Mâine? Dacă se întorc!? Fără noi, fără tine nu au nici o șansă. Dacă vor veni cu miile?

— Vor veni cu miile, dar nu mâine, nu în următoarele zile. Dacă nu mergem acum, în aceste zile de răgaz, nu o să mai reușim prea curând.

— De ce este atât de importantă călătoria asta pentru tine? Unde mergem?

— Mergem să cerem îndrumarea unei vechi prietene.

Capitolul XXII

Pandora

Saraf a îmbrățișat-o pe Calis, apoi a sărutat-o tandru pe buze:

— O să ne întoarcem cât de repede putem! Promit! Ai grijă de oraș cât timp suntem noi plecați!

— Nu văd ce mare lucru am de făcut. Toți își știu rolul și sunt pregătiți pentru orice. I-ai învățat bine.

— Poate că da, dar tot trebuie să fie cineva care să le țină moralul ridicat.

— Bine, îi spuse Calis și îi zâmbi, dându-i drumul din brațe. Salut-o din partea mea.

— Așa voi face.

Saraf a privit spre marginea balconului turnului, unde Afaris stătea și se uita în zare. A început să meargă spre el, iarba scârțâindu-i sub picioare de la ploaia ce tocmai căzuse.

— Ești gata de plecare, îl întrebă el.

— Eu nu merg!

Saraf ridică din sprâncene surprins. Fiul său nici nu a întors privirea spre el.

— Nu pot să las orașul nepăzit doar pentru că tu vrei să te întâlnești cu o veche prietenă.

— Ți-am spus că această întâlnire este foarte importantă și ar putea decide soarta noastră!

— Poți să te duci și fără mine!

— Prea bine, dar ai să regreți că nu m-ai însoțit!

Afaris nu i-a mai răspuns. Continua să se uite în zare, ușor enervat de situație. În spatele său, Saraf a construit o Nimfă energo-formă în câteva secunde, apoi s-a urcat în spatele ei. Afaris s-a ridicat în picioare și s-a uitat încruntat la tatăl său care avea o față zâmbitoare, stând în spinarea Nimfei.

— Cum poți să pleci acum? Orașul are nevoie de tine! Alte orașe au nevoie de îndrumarea ta! Akdarosif a dispărut, nici nu știm dacă mai este în viață! Sunt multe Nimfe care nu vor acest război, dar acum sunt obligate să îl poarte! Și, mai presus de orice, trebuie să închidem acele puțuri blestemate. Făcând asta, am putea readuce pacea pe Aora!

Saraf îi zâmbi, fără să îi răspundă.

— Râzi! Mersi! Cum poți să fii atât de vesel într-o astfel de perioadă? Înainte de toate acestea, erai mult mai stresat!

— Simplu. Pe vremea aia mă chinuiam să împiedic toate acestea să se întâmple. În momentul de față, suntem pe fundul oceanului, mai rău de-atât nu se poate întâmpla. Lucrurile nu pot decât să se îmbunătățească!

— Da, spune-i asta celui care și-a ținut iubita și fiicele în brațe plângând toată noaptea trecută.

Saraf plecă privirea. Fiul său a reușit să îi dea peste nas. Pe un ton mult mai serios i-a spus:

— Păi, bine dacă nu vrei să mă însoțești, o să-i spun Pandorei că ai avut altă treabă!

— C-cui, îl întrebă Afaris, uluit.

Saraf îi zâmbi:

— Văd că nu ai suficientă încredere în mine, cât să mă urmezi orbește. Ai dreptate în tot ce ai spus, este un moment extrem de prost pentru a pleca într-o excursie. Dar acum înțelegi de ce o fac.

Afaris aprobă încet din cap, fiind în continuare marcat de vorbele sale.

— Așadar, vii cu mine?

Afaris făcu câțiva pași spre Nimfa tatălui său:

— Da, nu am cum să ratez așa ceva!

Se apucă cu mâinile de penele Nimfei și se aruncă în spinarea ei, în spatele tatălui său.

— Știam eu că o să te răzgândești.

Saraf aruncă o privire spre căsuța lor, în fața căreia stătea Calis, amuzată de mica lor dispută. A salutat-o cu mâna,

iar ea i-a răspuns la fel. Afaris s-a uitat şi el spre ea şi i-a zâmbit, dând din cap ironic, vizavi de jocurile făcute de tatăl său.

Nimfa a început să bată din aripi cu putere şi şi-a luat zborul, îndreptându-se spre apus.

La începutul călătoriei, Afaris îl tot ataca pe tatăl său cu întrebări despre locul în care mergeau, când aveau să ajungă şi cum de se întâlneau cu Pandora? Însă Saraf nu voia să îi răspundă acum la niciuna din aceste întrebări. Îl consola spunându-i: „În curând vei afla tot".

* * *

Spre lăsarea serii, după un lung drum obositor, atât pentru Saraf, cât şi pentru Afaris, Nimfa a început să coboare spre pământ. În faţa lor se ridica un munte imens, de câteva ori mai mare decât Muntele Primei Lumini de lângă Saraf-Menom. Vârful său era ascuns în nori grei de zăpadă, care străluceau de la lumina soarelui ce cobora încet în spatele lor.

Saraf a văzut un mic luminiş printre copacii pădurii de sub ei şi s-a îndreptat către el. Îşi încetini coborârea, ajungând deasupra copacilor, apoi, cu o fineţe remarcabilă, aterizâ cu Nimfa pe pământul solid.

Afaris s-a dat primul jos de pe Nimfă, nemaiputând aştepta nicio secundă, deoarece voia să simtă pământul sub picioare. Se îndreptă de spate şi de picioare, încheieturile trosnindu-i zgomotos, apoi Saraf coborî şi el de pe energo-formul său şi oftă satisfăcut.

— Am ajuns repede, am prins curenţi favorabili, spuse el.

— Repede? Parcă timpul stătea pe loc. Măcar dacă aveai şi tu bunăvoinţa de a purta o conversaţie cu mine.

— Nu te mai smiorcăi, o să vorbim imediat! Mai întâi caută printre copacii din jur nişte crengi uscate şi adu-le încoace.

— La ce îţi trebuie, îl întrebă Afaris.

— O să vezi... Hai o dată!

Afaris se execută. Porni spre trunchiurile copacilor, căutând eventualele ramuri doborâte de vânt. Însă, după câteva minute bune de căutat, nu a găsit nicio creangă pe jos. Căutând mai adânc printre arbori, la un moment dat a zărit un alt luminiș unde soarele bătea slab pe câțiva copaci înclinați. Ajungând la el, a observat că acei pomi fuseseră doborâți de o ființă masivă. Privind mai cu atenție unul dintre copaci, observă o pată mare și roșie. Punând mâna pe ea, și-a dat seama că era sânge, suficient de proaspăt, încă nu apucase să se închege. L-a strigat pe Saraf în gând, însă acesta nu îl percepea din spatele scutului său. A mai încercat o dată, cu mai multă forță, însă tot nu i-a răspuns.

Renunțând la ideea de a-l mai striga, cât și la posibilitatea de a găsi crengi uscate, a pornit înapoi spre luminișul în care se afla tatăl său. Ajuns acolo, l-a observat stând lângă mai multe crengi de copac proptite în pământ cu capătul mai subțire orientat în sus, unde se sprijineau între ele. Saraf a întins palma spre crengile adunate în fața lui, iar din mijlocul lor, a apărut o flacără puternică, ce a aprins toate crengile de deasupra ei.

Ridicând privirea spre Afaris, Saraf spuse:

— Am renunțat să te mai aștept, am făcut eu rost de crengi uscate.

— De unde? Am căutat peste tot. Și de ce le dai foc?

— Păi, am rupt câteva și le-am stors complet de apă. Asta m-au învățat niște vechi prieteni dintr-o altă lume să fac.

— Și care e scopul?

— Ei îl foloseau pentru a se încălzi și pentru a se relaxa. Noi îl vom folosi pentru a avea parte de o atmosferă plăcută și liniștită.

Nimfa lui Saraf se așeză în spatele lui pe iarbă și își ascunse capul între aripi, intrând în adormire.

— Așa..., spuse Saraf. Era prea greu să mă țin și pe mine, și pe ea treji.

— Am găsit ceva, îi spuse Afaris.

— Ce anume?

— Copaci căzuți la pământ cu sânge pe ei. Sânge proaspăt. Cred că este al lui...

— Akdarosif, îl întrebă Saraf, iar Afaris a răspuns aprobator din cap, îngrijorat. Da, al lui este, a plecat de-aici cu puțin înainte de a ajunge noi.

— De unde știi? Și de ce nu mergem după el să îl ajutăm?

— Cât timp zburam, survolam zona, în caz de, știi tu, musafiri nedoriți. Astfel i-am depistat gândurile. Era slăbit, se prăbușise la pământ. Și-a tras sufletul pentru câteva minute, apoi și-a continuat zborul.

Afaris își aminti că în ziua anterioară, după bătălie, Akdarosif a plecat în zbor în aceeași direcție, spre apus.

— Și el merge în același loc cu noi?

— Corect! Și, crede-mă, este mai bine să îl lași în pace. Inima lui este frântă, și-a pierdut autoritatea în fața poporului său, a fost dezonorat în momentul în care noi i-am salvat viața și, mai presus de orice, ne-a urmărit cum i-am măcelărit semenii. Tu cum te-ai simți în locul lui?

Afaris plecă capul. Nici nu voia să își imagineze cum s-ar fi simțit.

— Păi, vezi, continuă Saraf. O să își revină el, mai devreme sau mai târziu!

Saraf îi arătă cu un gest din cap lui Afaris muntele din spatele său. Acesta se întoarse, urmărindu-i privirea.

— Știi muntele acela?

— Nu.

Saraf își umezi buzele:

— Ia loc lângă mine. Nu mai sta în picioare așa încordat că mă tensionezi și pe mine.

Afaris se așeză în fața focului, lângă tatăl său.

— Muntele acela, cu mult timp în urmă, a fost un vulcan. Știi ce e ăla un vulcan? Nu?

— Da.

— Ei bine, el s-a stins cu mult timp, înainte ca eu să apar în această lume. Aora nu a fost mereu verde și împânzită de lacuri, râuri și oceane. Cândva, era o planetă moartă, formată numai din pietre și foarte fierbinte. Apoi, Pandora a venit aici și a creat ceea ce vezi tu acum în jurul tău. Ei bine, nu singură...

— A ajutat-o cineva?

— Da. Dar nu îți spun acum cine, o să afli mai încolo.

Afaris se mușcă de buză, enervat de plăcerea tatălui său de a avea secrete față de el. Observându-i fața posomorâtă, Saraf începu să râdă, apoi își reluă povestea:

— Când ea a creat Aora, așa cum e acum, vulcanul s-a stins, iar în interiorul lui s-a format un lac de la apa de ploaie, care a tot căzut prin craterul vulcanului.

Afaris se uită spre munte, apoi îl întrebă pe tatăl său:

— Sună interesant, putem să mergem mâine pe acolo să văd cum arată? Sunt curios doar, nu stăm mult.

— Desigur! Ceea ce e și mai spectaculos este faptul că de la magma ce sălășluia cândva în interiorul lui s-au format nenumărate cristale imense peste tot în interiorul vulcanului, cristale care reflectă totul în jurul lor. De asta poartă numele de oglinzi.

Afaris întoarse privirea surprins înspre Saraf:

— Ăsta e!?

Saraf încuviință din cap.

— Da. Acolo se află Lacul Oglinzilor.

— Și ce căutăm noi aici, atât de aproape de un loc sacru pentru Nimfe?

Saraf începu să râdă ușor:

— Nu vreau să îți stric surpriza! Spune-mi, ce știi despre Pandora?

— Că ăsta este numele cu care noi ne adresăm ei. Ea are câte un emisar sau, mai bine zis, o sosie în majoritatea lumilor, sub nume și forme diferite. Este cea care a creat universul și cea care îl guvernează.

— Foarte bine spus! Şi, da, noi o numim Pandora, iar imaginea pe care ea ne-a lăsat-o despre ea este a unei Aoriene, astfel încât să ne simţim mai apropiaţi de ea, să simţim că avem ceva în comun cu ea. Sau chiar că ea este mama noastră.

— Păi, ea chiar este mama noastră! Tu eşti fiul ei direct, nu?

— Hmmm, într-o oarecare măsură, ai dreptate. Dar există şi un tată. Care este mult mai apropiat de noi decât Pandora.

— Un tată? Adică sunt mai mulţi zei?

— El nu este chiar un zeu.

Saraf începu din nou să râdă:

— Dar acesta este un alt subiect, în privinţa căruia o să te lămuresc cu o altă ocazie.

Afaris îşi dădu ochii peste cap:

— Oare când o să încetezi cu toată secretomania asta?

— Când o să înceteze să mai fie aşa amuzant, îi spuse el zâmbind.

Saraf se uită câteva secunde în gol la flăcările din faţa lor, apoi îl întrebă:

— Dar vrei să îţi spun ceva ce numai eu ştiu?

Afaris ridică privirea spre el răbdător.

— Pandora nu are formă. Cel puţin, nu în sensul în care înţelegi tu. Cu mult timp în urmă, la începutul timpului, universul era gol. Nu existau sori, planete, nu exista nimic, doar întuneric, asemenea unei încăperi fără ferestre şi uşi. Eu îl numesc Oceanul Vid. Apoi a venit Pandora. Era doar un suflet pe vremea aia, un suflet mic şi amărât, care a decis că această lume va fi tărâmul ei. În timp, şi când spun timp mă refer la viaţa mea trăită de un miliard de ori, a crescut şi s-a dezvoltat, tot mai mult şi mai mult. Iar forma pe care a luat-o, este aceea de planetă.

— Pandora e o planetă?

— Hmmm, da şi nu, dar încearcă să vizualizezi asta: o planetă formată din aceeaşi energie din care sunt formate

energo-spiritele, doar că mult mai puternică. Fauna de Pandora este alcătuită din plante și copaci energetici, milioane de tipuri de ființe, cuvântătoare și necuvântătoare, toate spirite.

— Presupun că este o planetă foarte mare.

— Da, este. Mult mai mare decât micuța noastră Aora. Revenind de unde eram, când ea a atins punctul pe care și-l dorea în evoluția ei, a început să facă ouă de planete și sori.

Afaris ridică din sprâncene surprins.

— Acele ouă, pur energetice, se formau în interiorul ei, iar când energia era suficient de puternică, încât să asigure continua dezvoltare a corpului în afara Pandorei, era expulzat prin niște orificii, asemenea unor vulcani de pe suprafața Pandorei. Erau împinși în universul nostru, iar în timp, aceste ouă au evoluat în planete, sori sau, în cazuri nefericite, au fost distruse, transformându-se în praf și în bucăți de rocă ce plutesc fără noimă prin univers.

— Oau, de unde știi toate astea?

— Ea mi-a spus.

— Pandora?

— Da. Ți-am spus că îmi este o veche prietenă.

— Așadar, tu chiar ai vorbit cu ea?

— Da, iar mâine o să vorbești și tu.

— Păi, nu ai spus că ea e o planetă? Plutind pe undeva prin univers?

— Ba da, este o planetă, dar nu plutește în univers. Este destul de complicat să îți explic, dar ea există atât în lumea noastră materială, cât și în lumea spirituală. Legătura este foarte fină. Nu ai cum să o găsești decât dacă vrea ea să fie găsită. Sau dacă ai murit și te cheamă înapoi acasă.

— Deci, când murim, ne întoarcem la ea. Adică noi, cândva, înainte de corpul nostru fizic, eram niște spirite care locuiam pe suprafața Pandorei?

— Întocmai. Doar că pentru noi, Aorienii, acum e puțin mai delicat. Vezi tu, nu vreau să subclasez pe nimeni, dar noi avem un loc special unde mergem, după ce murim. Doar dacă

ea nu dorește ca un suflet Aorian individual să se întoarcă la ea. Altfel, noi mergem în curtea tatălui nostru.

Afaris îi zâmbi:

— Despre care îmi vei spune mai multe cu altă ocazie.

— Înveți repede! Oricum, înțelegi că dacă încercam să îți explic așa ceva mai devreme nu ai fi avut capacitatea intelectuală pentru a mă înțelege.

— Da, îmi dau seama. De asta continui să îmi amâni anumite informații.

— Corect. Și încă ceva: sorii, planetele, nu plutesc anapoda prin univers, ci ele se balansează pe undele energetice ale Pandorei. Ca o pânză pe care sunt susținute toate corpurile cerești. Iar prin acea pânză, ea devine omniprezentă. Este peste tot. Nu ai cum să vezi acea pânză, chiar dacă acum tu ești înconjurat de ea poți să îi vezi efectele. Puțurile noastre energetice, care refulează din interiorul planetei, în mod indirect sunt alimentate de energia din pânza Pandorei.

— Așadar, Pandora alimentează Aora, iar Aora ne alimentează pe noi.

Saraf aprobă din cap.

— Și, atunci, ce sunt celelalte puțuri energetice? Cele clandestine?

— Asta, din păcate, nu știu să îți răspund. Dar cred că știu cine poate, și de asta suntem aici.

— Aici, unde? Dacă Pandora există pretutindeni, de ce a trebuit să venim până aici ca să vorbim cu ea?

— Pentru că în interiorul acelui munte se află emisarul ei, sosia ei de pe Aora.

Afaris ridică privirea spre munte, care de-abia se mai distingea în întunericul ce s-a lăsat.

— Păi, atunci abia aștept să o întâlnesc, spuse Afaris, entuziasmul și emoția simțindu-i-se în glas.

— Te cred. Însă trebuie să mai ai răbdare până mâine.

— De ce a venit Akdarosif aici? Să vorbească și el cu ea?

— Nu. Nu știe nimeni în afară de noi doi și de Calis că ea locuiește aici.

— Adică nici o Nimfă nu ştie asta, chiar dacă ele vin aici pentru a-şi îngropa şi vizita morţii?

Saraf clătină din cap şi cu tristeţe îi spuse:

— Cred că prietenul nostru înaripat a venit aici pentru a se înmormânta singur. Slăbit, îşi aşteaptă moartea, plănuind ca, atunci când îi va sosi ultima clipă, să se scufunde singur. Mi se rupe sufletul, îl văd, îl simt chiar acum, stă ascuns într-una dintre peşterile muntelui, cu inima frântă şi cu lacrimile curgându-i din ochi. Dar nu am ce să îi fac: fie îşi înfruntă singur soarta, fie...

— Ai putea să vorbeşti cu el.

— Poate că este prietenul meu cel mai bun, însă nu cred că ceea ce îşi doreşte acum este să îl vadă pe cel care a ordonat măcelărirea semenilor săi.

— Mda, cred că ai dreptate!

Saraf luă un băţ lung din iarbă, din stânga lui, şi începu să aşeze lemnele din foc, privindu-le gânditor:

— Mai este un lucru pe care vreau să ţi-l spun.

Afaris îşi îndreptă privirea de la foc spre tatăl său. Părea foarte neliniştit. Era evident că ceea ce voia să îi spună nu era uşor pentru el.

— În viaţă, trebuie să faci lucruri deosebite pentru a-i proteja pe cei dragi. Uneori, lucruri rele. Oricât de controversat ar suna, dintr-o faptă rea ar putea ieşi un bine mult mai mare. Ar putea...

— La ce te referi?

— Cu ceva timp în urmă, când numai eu simţeam prezenţa acelor puţuri nesuferite, duceam o luptă încercând să vă conving pe voi toţi de ceea ce simţeam şi ce am văzut în viziunea mea. Nimeni nu mă credea, toţi aveau impresia că imaginaţia îmi joacă feste. Dar erau două persoane care credeau în mine şi fără ele, probabil, mi-aş fi pierdut într-adevăr minţile. Calis şi Akdarosif. Dar eram trei împotriva a zeci de mii de voci care spuneau contrariul. Cuvintele noastre nu aveau greutate. Într-o seară m-am întâlnit cu Akdarosif şi i-am

propus un plan. Un plan nebunesc şi stupid, dar care era singura opţiune pentru a vă deschide ochii la timp. Deşi trebuia pus în aplicare mai devreme...

Saraf se opri din povestit, continuând să agite focul cu bățul. Afaris stătea tăcut, aşteptând ca tatăl sau să îşi continue povestea, întrebându-se ce a făcut atât de cumplit.

— Spre marea mea surpriză, a fost de acord să mă ajute. În acel moment, am realizat că Akdarosif a fost, este şi va fi cel mai bun prieten pe care l-aş putea avea vreodată.

Saraf înghiţi în sec, apoi continuă:

— Ne-am asumat un mare risc. Chiar riscul de a cauza adeverirea profeţiei mele, dar ştiam că este singura cale pentru a o împiedica, şi anume să provocăm un conflict artificial pentru a-l putea controla.

— Ce vrei să spui?

— Nimfa aceea pe care tu cu prietenii tăi aţi găsit-o pe Muntele Primei Lumini... Eu am omorât-o.

Capitolul XXIII

Pădurea secretă

Țipătul unei Nimfe îl trezi brusc pe Afaris din somn. Se uită în jur, apoi la tatăl său, care era și el treaz. Apoi, din nou s-a auzit acel țipăt. S-au ridicat amândoi iute în picioare, privind spre cer, pentru a-și da seama de unde provenea.

Lemnele din mijlocul luminișului încă mai fumegau încet, așa că Saraf propulsă o rafală puternică de vânt spre ele, aruncându-le printre copaci, apoi cei doi și cu Nimfa lui Saraf s-au ascuns rapid în pădure.

— Ai văzut de unde vine strigătul, îl întrebă Afaris.

— Da.

Îi arătă lui Afaris cu degetul spre cer.

— Acolo. Sunt doar câteva și se pare că duc în gheare câțiva semeni decedați.

Afaris văzu Nimfele spre care arăta tatăl său cu degetul. Erau mai puțin de zece și într-adevăr trei dintre ele purtau în gheare câte o Nimfă moartă.

— Probabil că după bătălie au mai murit câteva de la răni.

— Se duc spre Lac, nu?

— Da. Asta nu e bine, speram să nu avem companie!

— Putem să așteptăm să plece.

— Nu, nu avem timp, o să stea ore în șir rugându-se pentru sufletele lor.

Nimfele au dispărut din raza lor vizuală, intrând prin craterul imens al vulcanului. Norii din jurul lui s-au disipat peste noapte, iar soarele lumina slab dinspre Răsărit. Era prima oră a dimineții.

— Crezi că şi ele au timp de aşa ceva?

— Nu au de ce să se grăbească, ştiu că noi nu le vom ataca şi prin urmare nu au de ce să se întoarcă prea curând la restul stolului. Crifius este şi el foarte rănit, vor trece zile bune până ne vom putea aştepta la un nou conflict.

Saraf a mers lângă Nimfa sa energo-formă şi s-a urcat în spatele ei.

— Hai, mergem să vedem ce fac! Dacă va părea că nu stau mult, aşteptăm ascunşi până pleacă.

Afaris se urcă şi el în spatele Nimfei.

— Şi dacă nu pleacă?

— Vedem atunci...

Nimfa ieşi dintre copaci în luminiş şi începu să bată cu putere din aripi, luându-şi zborul spre vulcan. Pe întregul parcurs al zborului, Saraf a păstrat o altitudine mică, puţin deasupra copacilor, astfel încât dacă Nimfele ieşeau din vulcan să poată să se ascundă imediat.

Zburând în sus spre buza vulcanului, cu stâncile sale trecând pe sub ei, Saraf a făcut la un moment dat un viraj brusc spre dreapta şi s-a îndreptat spre pământ. Afaris a zărit că se îndreaptă spre intrarea unei peşteri. Saraf îi comandă Nimfei să aterizeze în faţa peşterii.

Nimfa îşi încetini viteza, continuând să bată cu putere din aripi. Cu maximă atenţie, ca nu cumva să producă prea mult zgomot, a aterizat pe pietrele muntelui. Saraf a coborât repede de pe ea, urmat îndeaproape de Afaris.

Văzând că tatăl său a întins mâna spre Nimfă cu intenţia de a-i curma viaţa şi de a-i consuma energia, Afaris îl întrebă:

— Nu ar fi o idee bună să o avem alături de noi în caz că se întâmplă ceva, îl întrebă Afaris în şoaptă.

— Nu avem nevoie, ne descurcăm noi. Ai văzut că nu sunt multe, spuse Saraf, iar Nimfa lui se prăbuşi la pământ, fără suflare.

În câteva secunde se transformă în energie pură şi intră

în corpul lui Saraf, prin palmele sale deschise, nemairămânând nimic din ea.

— Gata, hai să mergem! Vezi să nu faci prea mult zgomot!

Cei doi au pătruns în interiorul muntelui prin peșteră. Era beznă înăuntru, astfel fiind nevoiți să își folosească percepția extrasenzorială. Peștera era ca un tunel lung și șerpuit, cotind mereu spre stânga și spre dreapta. După formațiunile ciudate de piatră de pe pereți, Afaris și-a dat seama că, probabil, cu mult timp în urmă pe aici curgea magma muntelui.

După câteva minute bune de mers cu pași repezi, dar tăcuți, cei doi au ajuns la ieșirea din tunel. Saraf îi făcu semn lui Afaris să meargă pe vine și să îl urmeze în spatele unor pietre. Aruncând o privire peste ascunzătoarea lor, cei doi au zărit Nimfele stând în linie la buza lacului.

Afaris se concentră pentru a putea distinge prin intermediul percepției sale peisajul, ochii nefiindu-i de prea mare folos. Astfel observă că în centrul muntelui se afla un lac liniștit, de o dimensiune imensă. Părea că se întinde pe jumătate din suprafața muntelui. În jurul lui erau tot felul de formațiuni stâncoase. Probabil erau oglinzile despre care vorbea tatăl său, însă fără lumină acestea păreau a fi niște pietre obișnuite. Deasupra lacului era craterul vulcanului. Dacă inima nu i-ar fi bătut atât de repede de la tensiune, ar fi putut să privească cu alți ochi acel peisaj incredibil.

Afaris bătu cu palma pe umărul lui Saraf, iar acesta a întors privirea spre el. Afaris i-a făcut semn cu două degete spre tâmpla capului său, sugerându-i să vorbească telepatic. Saraf încuviință din cap.

„Ce fac", îl întrebă Afaris.

„Se roagă. Nu o să plece prea curând".

„Hai să mai așteptăm atunci, să vedem ce fac! Chiar nu vreau să producem aici o scenă".

„Nu o să ne luăm la harță cu ele, nu o să fie nevoie! Hai să încercăm să vorbim cu ele, iar dacă nu ne înțelegem de

vorbă bună, creează-ți rapid două săbii energo-spirituale și adoptă o față amenințătoare. Probabil au fost prezente la bătălie, știu de ce suntem în stare și că nu au nicio șansă".

Saraf ieși din ascunzătoare, iar Afaris veni în urma lui. Cu pași fermi, cei doi înaintau spre Nimfe. Una dintre ele, auzindu-le pașii, a întors capul spre ei. Văzându-i, a scos un țipăt ascuțit, alarmându-le și pe celelalte.

Toate s-au întors spre ei și au început să dea din aripi urlând amenințător. Saraf ridică mâinile deasupra capului, arătându-le că nu este înarmat, apoi le coborî pe lângă corp.

— Nu este nevoie de violență, am venit în scop pașnic.

„Pașnic!?", strigă una dintre Nimfe. „Pașnic!? Am văzut de ce pace sunteți în stare, ieri, în fața orașului tău. Ați făcut o greșeală să veniți aici".

— Știu, dar nu am avut încotro! Destinul ne-a chemat.

„Destinul v-a chemat la moarte", se răsti o altă Nimfă și au început să facă pași amenințători spre el.

„Ăsta este un loc sacru, nu aveți ce căuta aici sub nicio formă!", strigă o altă Nimfă.

— Păi, cam atât cu diplomația, îi spuse Saraf lui Afaris în șoaptă, care a ajuns în dreapta lui.

Amândoi desfăcură palmele în același timp, formând două săbii energo-spirituale ascuțite și strălucitoare. Văzând asta, Nimfele s-au oprit, surprinse. Una dintre ele își desfăcu aripile și își luă zborul, restul Nimfelor procedând la fel.

— Vezi, ți-am spus eu că se vor speria, îi spuse Saraf, satisfăcut.

— Eu nu aș fi atât de sigur...

Nimfele au zburat spre ei, apoi au început să planeze în cerc în jurul lor. Una dintre ele s-a desprins de grup și s-a aruncat în picaj direct spre ei.

— Ai grijă, strigă Saraf, sărind din fața atacului.

Afaris se rostogoli în cealaltă direcție și înjură în șoaptă:

— Fir-ar...

Roti de două ori săbiile în palmă, apoi le înșfăcă ferm de mâner.

— Le omorâm, întrebă el.

— Nu. Dă dovadă de putere, strigă Saraf! Dacă nici asta nu merge, taie-le gâtul!

Saraf îndreptă o sabie spre una dintre Nimfele ce zburau deasupra lor. Parcă o mână imensă invizibilă o înșfăcă și o trânti la pământ. Nimfa urlă de pe sol, apoi se ridică în picioare și porni spre ei amenințător, fluturându-și ciocul.

Un zgomot straniu i-a atras privirea lui Afaris spre lac. La suprafața lui ieșeau bule mari de aer, apoi au început să se formeze valuri.

Saraf, fiind prea ocupat cu Nimfa din fața lui, nu observă straniul eveniment. Formă un câmp de forță în fața lui pe care îl propulsă cu viteză spre Nimfă. Scutul o lovi din plin, aruncând-o pe spate. Aruncă apoi rapid o privire spre celelalte Nimfe, care, spre bucuria lui, se îndepărtau de ei, orientându-se spre lac. Apoi a zărit și el straniul eveniment.

Apa bolborosea tot mai puternic, apoi, din interiorul ei, două perechi de aripi imense își făcură apariția, urmate de un cap imens de Nimfă, cu un cioc, pe măsură. Nimfa s-a ridicat deasupra apei și cu o putere incredibilă în aripi a format un curent de aer de nedescris în jurul său.

Saraf și Afaris și-au dus mânecile straielor în dreptul ochilor, ferindu-se de praful ce zbura în jurul lor cu putere. Apoi, Nimfa gigantică a aterizat lângă lac, în partea dinspre ei.

Afaris se uita lung la ea. Era absolut imensă, cu mult mai mare decât Akdarosif. Inima îi bătea cu putere. A văzut celelalte Nimfe fugind prin craterul vulcanului. Probabil, pentru ele era mai sigur să nu continue confruntarea, din cauza curenților de aer extrem de puternici formați de acea Nimfă. Și, oricum, câteva Nimfe prăpădite nu aveau cum să ajute gigantul din fața lor.

Saraf a transformat săbiile sale în praf și înaintă cu pași relaxați spre Nimfă.

— Ce faci? Ai înnebunit, strigă Afaris la el.

Nimfa imensă continua să îi studieze cu privirea pe cei doi, apoi a început să înainteze spre Saraf, cu pași grei, zguduind muntele.

Afaris se agita în spatele lui, neștiind ce intenționa tatăl său. Doar nu voia să stea de vorbă cu ea! Se uită în spatele său spre tunelul mic prin care au ieșit. Era bine de știut că acea Nimfă nu ar fi avut cum să îi urmeze pe acolo, în caz de ceva.

„El trebuie să fie Afaris, dacă nu mă înșel", spuse Nimfa.

— Da, ultimul meu fiu. De unde știi?

„Mi-a spus Pandora despre el. De asemenea, mi-a spus că veniți. Sper că nu v-au provocat necazuri frații mei mai mici".

— Ai intervenit la timp, doar câteva secunde și am fi fost nevoiți să ne folosim săbiile.

Afaris se uita la cei doi nedumerit. Apoi lăsă săbiile în jos ușurat, realizând că acea Nimfă nu le era dușman.

Saraf îi făcu semn cu mâna să vină la el:

— Haide, e în regulă, Galus este un vechi prieten, nu o să-ți facă nimic!

Afaris s-a apropiat de tatăl său, care acum stătea în fata Nimfei imense. De-abia trecea cu capul de înălțimea ghearei lui.

„Trăim vremuri tulburi, Saraf. Ați făcut bine că ați venit".

Afaris studia cu privirea Nimfa, fiind șocat de dimensiunea incredibilă a acesteia. Pe cât de înspăimântătoare părea, avea un chip care îi trăda calmul și înțelepciunea. Deasupra ei, razele soarelui au început să pătrundă prin craterul vulcanului, luminând treptat golul din munte.

— Într-adevăr! Am încercat să împiedic aceste vremuri, însă a fost în zadar, suspină Saraf.

„Așa a fost menit să fie. O perioadă de trecere, în care ne este pusă la încercare prietenia, încrederea și forța proprie.

Un lucru este sigur: după acest război, supraviețuitorii vor fi mult mai puternici decât strămoșii lor".

— Corect! Să sperăm acum că un număr cât mai mare, din partea ambelor părți.

Când Afaris a ajuns în dreptul tatălui său, acesta îl apucă cu o mână de umăr.

— Te-ai speriat puțin, afirmă el.

— Normal...

„Nu ai de ce să te temi. Eu nu sunt părtaș la acest război. Scopul meu a fost și va fi mereu să o păzesc pe Pandora".

Afaris dădu din cap afirmativ:

— E o ușurare.

Apoi a întors capul spre Saraf:

— Numai noi știm de Pandora, mincinosule!

Saraf schiță un zâmbet ironic, apoi îi zise:

— Bun, hai să o luăm din loc, nu avem timp de pierdut!

Saraf îl îndemnă pe Afaris să îl urmeze, îndreptându-se spre Lacul Oglinzilor. De jur împrejurul lui, lumina a început să se reflecteze în formațiunile de piatră, dând impresia că strălucesc singure.

„Am să vă aștept aici, ca să mă asigur că nu vă va deranja nimeni", spuse Galus și se tolăni la pământ în spatele lor, cu o bufnitură atât de puternică, încât însăși muntele a gemut.

Saraf și Afaris au ajuns lângă apa lacului, iar Afaris se uită la tatăl său nedumerit.

Acesta i-a zâmbit și i-a spus:

— Ține-ți respirația și ia-te după mine!

Saraf plonjă în apa lacului, spre mirarea lui Afaris. Grăbindu-se ca nu cumva să îl piardă din vedere, s-a aruncat și el în apă, înotând spre fundul lacului.

Mantia sa îmbibată cu apă îi îngreuna mișcările, fiind nevoit să folosească mai multă forță decât anticipase pentru a se deplasa. Saraf înota înaintea lui, având în față, un energo-spirit strălucitor, cu scopul de a le lumina calea. Fără el, nu ar

fi putut vedea nimic, lumina neavând cum să pătrundă mai jos de câțiva metri.

Afaris își formă și el un energo-spirit, având forma unei Nimfe pitice, care înota pe sub el. Curând au ajuns aproape de fundul lacului, dar ceea ce se afla acolo i-a dat fiori lui Afaris. A fost cât pe ce să ia o înghițitură zdravănă de apă de spaimă.

Pe fundul lacului se aflau mormane întregi de schelete ale Nimfelor. Erau cu sutele, poate cu miile, ținând cont de dimensiunea lacului. Oare, fiecare Nimfă marca sfârșitul unei ere? Dacă da, abia acum a realizat cât de veche era de fapt specia lor.

Întorcând privirea spre tatăl său, a observat că înaintea lor se contura ceea ce părea a fi o semisferă mare, amplasată pe fundul lacului. Apropiindu-se tot mai mult de ea, a realizat că de jur împrejurul ei nu mai erau oase de Nimfe. În interiorul semisferei, Afaris a observat mai multe luminițe, însă nu putea distinge exact ce vedea.

Saraf s-a oprit din înotat și s-a proptit cu picioarele pe fundul lacului, la câțiva pași de sferă, apoi a început să meargă încet spre ea. Afaris s-a oprit în spatele său, continuând să înoate și privindu-l cu atenție cum pășește în interiorul construcției transparente.

Din interior, Saraf i-a făcut semn să îl urmeze, iar Afaris a început să înoate spre el. Când a trecut prin peretele semisferei, a realizat prea târziu că în interiorul ei nu mai era apă, ci aer și nemaiavând prin ce să înoate a căzut pe pământ, spre amuzamentul lui Saraf.

Afaris s-a ridicat, cu straiele îmbibate de apă, în timp ce tatăl său continua să râdă de el. Cu privirea în jos, își concentră energia spre hainele sale, eliberându-le de apă, apoi spre păr, pentru a-l usca.

— Aceasta a fost cea mai neplăcută experiență de până acum! Ai văzut câte schelete...

Vorbele i-au rămas în gât când a observat ce era în jurul lui. O mulțime de copaci semitransparenți, formați parcă din

energie pură, crengile din vârful lor atârnând spre pământ asemenea unor fire groase de aţă, de care erau prinse un fel de flori strălucitoare, ce se asemănau cu cristalele din biblioteca turnului.

Afaris se uita uluit în jur. Pământul era acoperit de iarbă, având aceleaşi proprietăţi precum copacii: transparentă şi formată din energie.

— Frumos, nu-i aşa, îl întrebă Saraf, văzând chipul uluit al fiului său.

— Da. Este incredibil!

Afaris realiză că în ultimul timp a văzut nenumărate peisaje ce i-au tăiat respiraţia, făcându-l să se întrebe câte astfel de locuri minunate mai existau pe Aora.

— Ce este locul acesta, îl întrebă pe tatăl său.

— Este un portal spre Pandora, spre planeta Pandora. Ce vezi aici, deşi suntem în continuare pe Aora, este un peisaj de pe Pandora. Un loc de conexiune între cele două lumi.

— Este incredibil... Mult mai frumos decât mi-am imaginat aseară din descrierile tale.

— Într-adevăr, cuvintele nu pot exprima adevărata frumuseţe a mamei noastre, afirmă Saraf.

Cei doi au pornit la pas spre centrul pădurii de copaci energetici, mergând încet şi bucurându-se de peisajul spectaculos. Afaris glisă cu palma pe sub crengile copacilor. Se aştepta să treacă cu mâna prin ele, însă, spre surprinderea lui, acestea se loveau de mâna lui, asemenea unor crengi solide. Îţi lăsau impresia că nu poţi să le atingi, că mâna ta ar putea trece prin ele, dar de fapt erau la fel de reale ca orice alt copac de pa Aora.

Printre pomi, Afaris a zărit o construcţie interesantă din piatră. Apropiindu-se tot mai mult de ea, a realizat că este o statuie. În jurul ei nu creştea niciun arbore, pe o rază de cel puţin zece metri. Trecând de linia acelor copaci, a observat că statuia reprezenta o femeie în straie tipic Aoriene. Era de câteva ori mai mare decât ei. O mână o ţinea la piept, cu degetele

lipite, iar pe cealaltă o ținea întinsă înainte, cu palma orientată în sus în care ținea un cristal. Părea a fi același tip de cristal precum cele care creșteau în copaci, doar că ceva mai mare.

— De aici faci tu rost de cristale, îl întrebă Afaris, făcând conexiunea.

— Da. Cel puțin unele dintre ele.

Saraf se opri în fața statuii și o privi cu admirație. Afaris s-a oprit și el în dreapta tatălui său, privind femeia de piatră.

— Ea este Pandora, zise Saraf. Sau cel puțin sosia ei pe Aora.

— Și cum planifici să vorbești cu ea? Adică e doar o statuie, o să te rogi la ea și o să îți răspundă în gând?

— Sau poți să îmi vorbești direct, dragul meu copil!

Afaris îngheță pe loc. Statuia tocmai a vorbit. Se uita lung la ea, iar statuia schiță un zâmbet, uitându-se fix la el. Apoi clipi, iar când pleoapele s-au desfăcut, globii oculari se transformară din piatră într-un material întunecat, cum nu mai văzuse nicăieri. Privind mai atent, a realizat că în interiorul lor erau mici puncte albe. Nu erau două sfere întunecate, ci o copie în miniatură a cerului, a universului.

Saraf se lăsă în genunchi în fața statuii, iar Afaris procedă grăbit la fel.

— Mamă, îmi pare bine să te revăd, zise Saraf, apoi se ridică în picioare.

— De asemenea, copilul meu! Ce gânduri tulburate te aduc aici?

— Am venit să îți cer îndrumarea. Ne aflăm într-o perioadă foarte dificilă. Frica ne macină, alimentată de nesiguranța viitorului, cauzată de acest război în care tocmai am intrat.

— Și vrei să încetezi războiul cu Nimfele, nu?

— Da. Cum putem face asta?

— Războiul vostru va înceta de la sine, în momentul în care veți găsi un motiv pentru a reîncepe să conviețuiți și să vă ajutați reciproc!

— Pacea se pare că nu este un motiv suficient de puternic pentru ele. Vor vărsare de sânge. Iar fiul meu, Lint, este motivul pentru această sete a lor.

— Îmi pare rău să îți spun, Saraf, dar Lint nu mai este fiul tău! Corpul lui este controlat de altceva acum.

Saraf își mușcă buza și plecă capul.

— De cine?

— De adevăratul tău dușman.

— De acea energie.

— Energia care vă îneacă vouă mintea acum și de care vă temeți atât de tare nu este nimic mai mult decât respirația lui. Adevăratul vostru dușman încă se ascunde în întuneric.

— Adevăratul nostru dușman? La cine te referi?

— Urmează o perioadă foarte dificilă pentru Aorieni și Nimfe. Numai atunci când veți lupta împreună împotriva lui veți cunoaște adevărata prietenie. Adevărata pace.

Afaris era nedumerit, nu reușea să înțeleagă la ce se referea Pandora.

— Dar cine este acel dușman?

— Mă întrebi de parcă nu te-ai confrunta cu el în fiecare zi. Simte-i energia, privește dincolo de masca sa și o să-i vezi chipul.

— Asta nu mă ajută cu nimic...

— Nu sunt aici pentru a te ajuta, ci pentru a te îndrepta într-o direcție. Provocările ce vor urma vă aparțin! Eu v-am dat viață, v-am dat înțelepciune, v-am dat putere! Viitorul Aorei este în mâinile voastre! În timp, o să înțelegi ce îți spun!

Saraf încuviință din cap, însă fața îi trăda profunda sa dezamăgire. Spera la un alt răspuns, la unul mai concret.

— Am înțeles, spuse el.

— Dar ține minte un lucru: orice s-ar întâmpla, prioritatea ta este Afaris.

Afaris căscă ochii mari, surprins.

— Fiul tău posedă o putere inimaginabilă, un dar special. Progresele rapide pe care le-a realizat în ultimele zile se

datorează talentului său. În curând, te va întrece şi pe tine, Saraf! Şi ştim amândoi ce înseamnă asta.

— Afaris e un Profet, o întrebă Saraf surprins. Dar am crezut că gena nu se poate moşteni.

— Fiul tău este un Profet în devenire, nu din naştere. El are abilitatea de a capta orice energie îl înconjoară, de a o copia sau chiar de a o consuma. Astfel, ce eşti tu va fi şi el, şi nu numai.

Saraf îi aruncă o privire lui Afaris, apoi se întoarse spre Pandora:

— Ce trebuie să fac?

— Protejează-l, învaţă-l şi îndrumă-l.

— Am înţeles!

— Dacă va fi gata, la momentul oportun, va decide soarta Aorei.

Saraf încuviinţă din cap, gânditor. Îl cuprinse pe Afaris cu mâna de după umăr, strângându-l cu afecţiune.

— Îţi mulţumim, Pandora!

Cei doi au făcut o plecăciune şi au pornit spre pădurea energetică, pe unde au venit.

— Încă un lucru mai vreau să îţi spun, Saraf!

Saraf s-a întors spre statuie.

— În curând, vei veni pe pajiştile lumii mele!

Capitolul XXIV

Noul rege al Nimfelor

Afaris și Saraf au ieșit din apa lacului. Pe mal, înaintea lor, Galus stătea întins pe pământ, dormind. Afaris și-a pus mâna la ochi, fiind orbit de lumină. Când ochii i s-au obișnuit, a realizat că soarele pătrundea direct prin craterul vulcanului de deasupra capetelor lor, reflectându-se în cristalele din jurul lacului. Lumina era foarte intensă, iar temperatura era cu mult mai mare decât era înainte să pătrundă ei în apă.

Cei doi și-au uscat rapid hainele și părul, apoi Galus ridică capul spre ei și îi întrebă:

„Ați găsit răspunsurile pe care le căutați?"

— Oarecum, zise Saraf.

„Cuvintele transmit mereu mai multe informații decât realizezi prima dată când le auzi. I-ați timp și analizează fiecare lucru pe care ți l-a spus".

Galus se ridică în picioare și trecu pe deasupra lor, intrând înapoi în lac.

„Și faceți bine și terminați o dată cu războiul ăsta lipsit de sens! M-am săturat să îmi văd mereu semenii scufundându-se pe fundul lacului!".

Corpul său a dispărut sub apă, apoi capul, mai multe bule de apă ieșind la suprafață și provocând bulbuci.

— Cum de nu se înecă, întrebă Afaris.

— Este amfibian. În timp, a ajuns să evolueze mult mai mult decât celelalte Nimfe. Altfel, pot să spun că a ajuns cel mai puternic și mai înțelept dintre toate.

Lui Afaris îi veni o idee:

— Ce ar fi să îl convingem să-l înfrunte pe Crifius? Să

preia conducerea Nimfelor. Am putea să încheiem astfel războiul!

— Nu o va face. Locul său este aici, printre rămășițele semenilor lui, alături de Pandora.

— Crezi că nu poți să îl convingi?

— Sunt sigur. Nici nu mai țin minte ultima dată când a părăsit muntele. Hai să ne întoarcem acasă.

Saraf a pornit la pas spre tunelul prin care veniseră, însă Afaris a rămas pe loc. Uitându-se înapoi spre fiul său, Saraf l-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Afaris înghiți în sec, apoi cu o voce timidă îl întrebă:

— Pandora a spus că în curând te vei reîntoarce la ea. Ce înseamnă asta?

Saraf plecă privirea și oftă, tristețea citindu-i-se pe chip:

— Înseamnă că timpul meu în această lume se apropie de sfârșit.

— Dar... Cum poți să mori? Ești nemuritor, ești cel mai puternic dintre noi toți! Nu poți să ne părăsești acum!

— Este voia Pandorei, ea ne-a dat viață și tot ea ne-o poate lua.

Saraf veni lângă Afaris și îl luă în brațe, însă acesta își păstră mâinile încrucișate la piept, nervos și cu lacrimi în ochi.

— Uite, o să mai vorbesc cu ea, să văd exact ce intenție are, însă moartea mea nu înseamnă ceea ce crezi tu. Așa cum ai spus, sunt prea puternic ca să mor. Probabil, mă va trimite într-o altă civilizație care are mai mare nevoie de mine decât aveți voi! Și, când o va face, îți promit că vei afla unde mă poți găsi!

* * *

Au trecut câteva zile de la întâlnirea lor cu Pandora. Ajunși înapoi în Saraf-Menom, și-au reînceput activitățile cotidiene: antrenamente și instruiri. Saraf i-a învățat chiar să folosească o nouă armă, una dintre multe altele pe care le ținea

ascunse printre amintirile sale: arcul cu săgeți. Spre deosebire de săbii, pumnale și celelalte arme de până acum, aceasta s-a dovedit cea mai eficientă în stare energo-spirituală. Pentru ca săgeata să aibă un impact cât mai devastator, trebuia încărcată cu multă energie, dar acea energie ar fi făcut bucăți un arc obișnuit din lemn. Necesita foarte multă energie pentru a controla un arc cu săgeți energo-spirituale, însă rezultatul era spectaculos. O săgeată putea rupe în două un copac, în funcție de încărcătura ei. Un atac al Nimfelor, acum, ar fi fost de prisos. În sfârșit, Aorienilor nu mai le era frică. Știau că dacă vor pot câștiga acest război peste noapte, dar așa cum a spus și Saraf, genocidul nu era o victorie.

Saraf i-a povestit lui Calis discuția pe care a avut-o cu Pandora, însă nu i-a spus și ultima parte. Nu voia să o îngrijoreze și pe ea.

Aorienii, progresând atât de mult în arta manipulării energiei, Saraf a decis să înceteze antrenamentele. Erau acum suficient de puternici, cât să se protejeze împotriva oricărui atac și, prin urmare, nu avea rost să mai continue.

Zilele treceau fără incidente și fără vești noi din partea Nimfelor. Mulți au început să creadă că războiul s-a terminat, că au câștigat. Nici mesagerii altor orașe nu au raportat nimic. Nici de Lint nu se știa nimic. Însă Saraf nu era atât de relaxat cum erau alții. Știa că nu s-a terminat. Nu a spus nimănui, dar în adâncul său știa că este doar începutul.

Într-o după-amiază, l-a chemat pe Afaris să petreacă puțin timp împreună pe balconul turnului. Au stat de povești, au râs, au făcut glume. S-au destins amândoi. Apoi, Saraf, cu o voce mai serioasă, dar continuând să zâmbească cu afecțiune, l-a întrebat:

— Știi de ce sunt eu mai atașat de tine decât de oricare dintre frații tăi?

Afaris clătină din cap.

— Pentru că ei nu mai au nevoie de mine. Sunt mari, puternici și înțelepți.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Chiar și Urfius...

Afaris zâmbi, ușor amuzat.

— Noi suntem făcuți de așa manieră, încât să fim mai atașați de cei care au mai multă nevoie de noi. Tu, pentru mine, ești cea mai importantă persoană din această lume. Evoluția ta este prioritară pentru mine.

— Sunt mișcat, dar vrei să spui că dacă vreun frate de-al meu este în necaz nu o să îți pese?

— Ba da, normal că o să îmi pese! Dar uite, Urfius este fratele tău, iar Debiana este doar o prietenă de-a ta. Dacă Urfius este atacat de o Nimfă în același timp în care o altă Nimfă o atacă pe Debiana pe cine o să ajuți?

— Păi, pe Debiana. Urfius se poate descurca fără probleme.

— Exact! Logic ar fi fost să îți ajuți fratele mai întâi. Dar, dat fiind faptul că Debiana ar avea mult mai multă nevoie de ajutorul tău, o alegi pe ea. Asta nu înseamnă că Urfius este mai puțin important pentru tine!

— Înțeleg ce vrei să îmi spui. Dar unde vrei să ajungi?

Saraf se uită peste umăr, să se asigure că nu este ascultat. Calis nu era prin preajmă, iar gardienii care se ocupau de supravegherea cerului vorbeau între ei sau aveau altă ocupație, aruncând din când în când câte un ochi pe cer.

— Eu nu voi pleca din această lume, înainte ca tu să fii pregătit! Îți garantez asta!

Afaris se întristă, amintindu-și de vorbele Pandorei:

— Oricum, plecarea ta mă deranjează, indiferent când și cum va fi!

— Nu trebuie să îți faci griji. Dacă vrei să vorbești cu mine pe lumea cealaltă, știi unde mă găsești!

— Unde?

— În pădurea energetică de pe fundul Lacului Oglinzilor, evident. Ți-am spus, este o punte între două lumi care poate fi trecută cu ușurință de oricine. Acolo, viii și morții pot să se regăsească.

— Și atunci cum de nu am mai văzut pe nimeni acolo? Niciun spirit.

— Pentru că cei care au murit până acum nu au fost luați de Pandora. Ei au rămas alături de tatăl nostru. O să te duc și la el într-o zi.

— Sunt puțin băgat în ceață, nu înțeleg exact cum stau lucrurile astea.

— Ai să înțelegi la momentul potrivit!

Saraf ridică capul în sus, închise ochii și lăsă soarele să îi încălzească fața. Păstrând acea poziție, îi spuse lui Afaris:

— A venit timpul să ai propriul Menom.

Afaris căscă ochii mari spre el.

— Acum? Nu crezi că situația este prea încordată pentru așa ceva?

— Nu trebuie chiar acum, dar nu ești curios să vezi unde vei domni în viitorul apropiat?

— Sincer, nu chiar. Nu m-am gândit niciodată serios la asta. Nu mă simt pregătit să clădesc un oraș, indiferent câți mă vor sprijini.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Și chiar nu mă văd părăsind Saraf-Menomul. Este casa mea, nu mă văd plecând de aici.

Saraf lăsă capul în jos, îi zâmbi și zise:

— Asta pentru că nu ești menit să pleci. Nu mai există un alt puț energetic, Urfius l-a luat pe ultimul.

— Ce vrei să spui, îl întrebă Afaris surprins, deși știa deja ce urma să îi spună tatăl său.

— Asta este casa ta, așa cum ai spus și tu. Iar în curând nu se va mai numi Saraf-Menom, ci Afaris-Menom.

— Nu sunt pregătit să îți iau locul de conducător...

— Ba da, ești la fel de pregătit cum au fost toți frații tăi când și-au ridicat orașele. Nu poți să le știi pe toate și nici nu trebuie! Ai înțelepciune, ești rapid în gândire și ești puternic! Oamenii te vor urma și știu că nu le vei greși!

— Dar tu ce o să faci?

— Eu o să continui să am grijă de voi toți până voi fi chemat înapoi.

Din spatele lui Saraf, un gardian îi strigă pe cei doi:

— Avem companie!

Saraf se întoarse rapid și se ridică de pe iarbă. În zare se vedea o Nimfă zburând spre ei. Era una mică, ce nu avea cum să prezinte vreun pericol real.

Gărzile își formară rapid arcuri energo-spirituale, însă Saraf îi îndemnă să nu fie violenți:

— Probabil e doar un mesager, nu este nevoie să intrăm în panică.

Nimfa se apropie de turn și aterizâ în fața lui Saraf și a lui Afaris, în timp ce gardienii o înconjurară, ținând arcurile îndreptate spre ea.

Avea penele acoperite de sânge închegat, însă Afaris a reușit să o recunoască:

— Falus, strigă el, și alergă spre Nimfă, luându-i pieptul în brațe. Ce mă bucur că ești bine!

Falus îl cuprinse cu gheara, strângându-l cu afecțiune:

„Și eu mă bucur să te văd".

— Ce s-a întâmplat? Ești plin de sânge!

Falus îndreptă privirea spre Saraf. Neliniștea se citea în ochii lui:

„Saraf, aduc vești proaste".

Saraf ridică din sprâncene, păstrând o poziție dreaptă și impunătoare.

„A fost o revoltă, majoritatea Nimfelor s-au întors împotriva lui Crifius. A fost o adevărată bătălie în Cuib, dar am învins. Crifius și adoratorii lui au plecat".

— Nu văd ce e rău în asta, spuse Saraf.

„În ce am spus până acum, nimic, Nimfele din Cuib vor să înceteze războiul, știu ce s-a întâmplat de fapt. Știu că au făcut o greșeală și îți cer iertare".

— Nu au de ce să își ceară scuze.

„Situația este mult mai complicată decât crezi. Crifius

nu este capul acestei mișcări. Nu el trage sforile. Îmi pare rău să îți spun, dar Lint este în spatele acestui război".

Saraf se încruntă. Afaris se întoarse spre el:

— Adevăratul dușman, care încă stă în umbră, cită el vorbele Pandorei.

— Da, la asta mă gândeam și eu. Oricine sau orice îi controlează acum mintea lui Lint, cu el purtăm de fapt acest război.

„Crifius nu ar fi avut cum să îl învingă pe Akdarosif neajutat. În ziua duelului, Lint a fost adus în secret de o altă Nimfă. L-a ajutat cu energie, cu forță. În timp ce se luptau, el stătea ascuns în pădure. O femeie cu doi copii l-au văzut, iar el...".

Saraf căscă ochii mari:

— I-a omorât...

Falus afirmă din cap.

„Trebuie oprit. Și el, și Lint. Nimfele vor să te ajute, însă suntem toți zdruncinați, bătălia din Cuib a fost crâncenă, multe Nimfe și-au dat viața. Cuibul zace în sânge și în ruină!".

— Nu este nevoie, ne descurcăm noi. Apreciez vizita ta. Dacă Nimfele s-au separat în două tabere, una este condusă de Crifius. Cine este liderul Nimfelor rămase în cuib?

„Din păcate, eu sunt".

— Din păcate, se miră Afaris. Felicitări!

„Da, din păcate! Am încercat că îl găsim pe Akdarosif, însă, fără succes. El este adevăratul lider al Nimfelor, eu sunt doar...".

— Dacă ele te-au ales ca lider, înseamnă că ești demn de asta, zise Saraf.

„Nu, nu sunt demn, nu mă pot compara cu Akdarosif. Eu am fost ales doar pentru că sunt fiul lui".

Afaris rămăsese înmărmurit. Se uită surprins în sus la chipul lui Falus și îl întrebă:

— Cum de aflu asta abia acum?

„Pentru că nu am vrut să se știe. Acasă, toți se așteaptă să mă ridic la nivelul tatălui meu. Să fiu puternic, înțelept,

impunător. Eu nu sunt așa, sunt doar un prostovan căruia îi place să zboare".

— Ești mult mai mult de-atât! Datorită curajului tău, vom readuce pacea pe Aora!

Saraf se uită spre una dintre gărzi, care, la rându-i, asculta uimit relatările lui Falus și îi spuse:

— Dă de veste, plecăm la război! Adună-i pe cei mai puternici Aorieni din oraș. Plecăm de îndată spre Lint.

— Ce ai de gând să faci, îl întrebă Afaris.

— O să îl omor...

„Îmi este teamă că nu ai timp. Lint și cu oamenii lui le-au refăcut forțele Nimfelor. Ba, mai mult, sunt mult mai puternice decât înainte. Și asta nu e tot, știu că nu pot să vă atace direct, așa că au plănuit să vă distrugă treptat. Vor ataca Urfius-Menom, îi vor ucide pe toți. Apoi, alte orașe, astfel încât să nu puteți primi sprijin când vă vor ataca. Este incredibil, au luat-o razna de tot. Iar acea energie le dă puteri cum nu poți să îți închipui, Saraf!".

— Când vor ataca Urfius-Menomul?

„În noaptea aceasta. Sunt deja pe drum. Nimfe și Aorieni împreună".

Saraf îi aruncă încă o privire Aorianului care aștepta ordinele sale. Saraf clătină din cap, iar Aorianul o luă la fugă spre marginea turnului de unde plonjă spre oraș.

— Îți mulțumim, Falus! Poate că tu nu crezi, dar te ridici la nivelul tatălui tău! Dacă ai nevoie de ajutor, putem să îți oferim energie și orice ai nevoie!

„Vă mulțumesc, însă nu este nevoie! Păstrați-o voi, la urma urmei vă așteaptă un război".

— Așadar, plecăm spre Urfius, îl întrebă Afaris pe tatăl său.

— Da. Îl vom apăra pe fratele tău și pe urmașii lui. Dacă ne grăbim, o să avem timp pentru a le întinde o capcană!

„Eu plec să îl caut pe tata. Trebuie să îl găsesc, avem nevoie de el. Dacă reușesc să dau de el în timp util, poate îl con-

ving să se întoarcă în Cuib şi de acolo să plecăm cât mai mulţi în ajutorul tău".

— O să îl găseşti pe Akdarosif ascuns într-o peşteră pe muntele ce împrejmuieşte Lacul Oglinzilor.

„Eşti sigur?".

Saraf afirmă din cap.

— Este rănit. Atât în interior, cât şi în exterior. Dar cred că tu eşti cel mai potrivit pentru a-i ridica moralul.

„Mulţumesc", suspină Falus.

— Noi îţi mulţumim!

Falus îşi luă zborul de pe balconul turnului, îndreptându-se în grabă spre apus, spre Lacul Oglinzilor.

— Afaris, vii şi tu cu noi!

— Eşti sigur că e o idee bună să plecăm noi toţi cei mai puternici?

— Da. Dacă se vor răzgândi şi vor ataca acest oraş, vor fi nevoiţi să treacă pe deasupra capetelor noastre. De asta trebuie să ne mişcăm rapid şi în tăcere. Nu mai avem mult timp până la lăsarea serii.

Saraf a alergat spre marginea balconului, de unde a plonjat în gol, alături de Afaris şi de ceilalţi Aorieni. I-a transmis rapid Calisei în gând tot ce s-a întâmplat şi a rugat-o din nou să aibă grijă de oraş în lipsa lui.

La baza turnului, Aorienii au început rapid să se strângă. Cei mai puternici dintre ei, bărbaţi şi femei, deopotrivă, pregătiţi de război. Dintre ei, cu o faţă încruntată şi plină de duşmănie, bărbatul a cărui familie a fost ucisă cu sânge rece ridică pumnul în sus şi strigă:

— Îi vreau capul acelui nenorocit!

Restul Aorienilor strigară în jurul lui, cu entuziasm şi forţă în glas. Ştiau un lucru: războiul era pe cale să se încheie. Dar nu înainte de o ultimă bătălie sângeroasă.

Capitolul XXV

Aorieni întunecați și corupți

Spre sfârșitul zilei, când soarele era în continuare pe cer, creând un ambient plăcut și relaxant, peste 500 de Aorieni, în frunte cu Saraf și cu Afaris, au ieșit dintre copacii de la marginea orașului Urfius-Menom. Erau pregătiți pentru război, dar hotărâți să îl încheie în acea seară.

Urfius primi de îndată vestea sosirii lor și le ieși în întâmpinare, în afara orașului, cu o privire confuză și speriată.

— Dacă este vorba despre gluma aia proastă pe care am spus-o cu un an în urmă, mi-am cerut atunci scuze și îmi cer și acum, nu este nevoie să vii cu o armată după mine, spuse el, cu un ton serios, dar ușor ironic.

— Foarte amuzant, hazliule, îi spuse Saraf și îl bătu cu mâna pe umăr. Nu am venit aici după tine, ci pentru tine! O armată de Nimfe și Aorieni din Lint-Menom vor ataca la noapte.

— Ești sigur, îl întrebă el, surprins.

Saraf îndreptă privirea spre numărul mare de Aorieni ce stăteau pe câmp în fața lor, așteptând noi ordine, apoi întoarse capul înapoi spre Urfius:

— Da, sunt sigur.

Într-un timp foarte scurt, Saraf i-a relatat informațiile primite de la Falus, despre trădarea lui Lint și despre faptul că în acea seară voiau să încheie cu tot. Urfius i-a cedat tatălui său controlul asupra Menomului pentru a se putea mișca mai repede în decizii. Astfel, Saraf a ordonat oamenilor săi să se ascundă în număr cât mai mare, împreună cu restul Aorieni-

lor din Urfius-Menom, în casele acestora, printre copacii pădurii de lângă oraș și prin iarba înaltă ce creștea printre lacurile care împânzeau câmpia.

Urmașii lui Urfius i-au respectat de îndată ordinele lui Saraf, fiind de acord să îl ajute cu orice avea nevoie. Majoritatea a decis să fie părtașă în această bătălie, restul, cei care nu puteau să poarte o astfel de luptă, avea să se ascundă în case.

În acea luptă, elementul-surpriză era cel mai important, Nimfele trebuiau să afle de capcana în care au picat abia după ce ar fi fost prea târziu. Astfel, un număr foarte mic de Aorieni au avut datoria de a supraveghea cerul și de a anunța venirea armatei inamice, patrulând prin oraș.

Afaris și Saraf s-au ascuns în casă cu Urfius, cu Vilinda și cu Finaria, unde au stat de vorbă, despre una și despre alta, în liniște, așteptând.

Deși Afaris nu a fost de acord, Finaria a decis să lupte și ea, încurajată mai apoi de glumele lui Urfius:

— Ce-ai pățit frate? Îți e teamă ca nu cumva fetița mea să omoare mai multe Nimfe ca tine?

Saraf stătea în dreptul geamului ce dădea spre puțul energetic din centrul orașului, cu urechile ciulite.

— Ai idee când or să apară, îl întrebă Urfius, care stătea rezemat de peretele opus al camerei.

— Nimfele văd mult mai bine cu ochiul liber în întuneric decât noi. Vor profita de acest avantaj pentru ca noi, prada lor, să fim nevoiți să ne folosim energia pentru a vedea.

— După cum arată cerul, nu mai e mult și va apune soarele.

— Deja a apus, se mai văd doar razele sale pe cer.

— Mie tot nu îmi vine să cred că am ajuns să ne omorâm între noi!

Saraf întoarse privirea spre fiul său:

— Nu ne vom omorî între noi. Aorienii care vin alături de Nimfe sunt morți de mult. Corpurile lor sunt controlate acum... de altceva.

— Oare așa vom ajunge și noi?

— Nu, răspunse Saraf ferm. Noi avem un alt destin.

După câteva minute bune de stat în liniște, de la marginea orașului, un proiectil energetic a pornit spre cer, urmat apoi de alte proiectile. Mai multe persoane au început să țipe. Aorienii de pe străzi au fugit spre casele cele mai apropiate de ei, agitându-se.

— Acesta este semnalul, îi anunță Saraf. Sunt aici.

Toți din încăpere s-au ridicat în picioare, așteptând ordinul lui Saraf. Acesta le-a făcut semn cu mâna să aștepte. Aruncând o privire pe fereastră, observă un stol imens de Nimfe apropiindu-se din stânga orașului. Erau cu sutele, poate chiar mii. Se părea că întreaga lor armată era aici, ceea ce era perfect.

Apoi au început să aterizeze în oraș. Locuitorii continuau să strige, creându-le iluzia că au fost luați pe nepregătite. Câteva Nimfe au aterizat în fața casei lui Urfius, iar în spatele lor ședeau unul, doi sau mai mulți urmași de-ai lui Lint. Straiele lor erau colorate în negru cu roșu. Unii dintre ei aveau glugi trase peste cap, însă la cei care nu aveau s-a putut vedea cel mai bine schimbarea prin care au trecut. Părul lor era întunecat, negru, dinții nu mai erau drepți, perfecți, erau ascuțiți și strâmbi, gata să sfâșie carnea de pe inamicul lor, iar ochii erau negri, irisul fiind colorat în mai multe nuanțe de roșu.

Inima lui Afaris îngheță când văzu cum arătau acum vechii Aorieni. Dar un lucru îl liniști: cu siguranță, nu își va păta mâinile cu sânge de Aorieni, căci ei nu mai erau asta.

Urfius se foia neliniștit, așteptând semnalul lui Saraf. Acesta le-a spus în șoaptă:

— Nu îl văd pe Lint. Și nici pe Crifius.

Nimfele au început să lovească în case, încercând să ajungă la Aorienii care se adăposteau și țipau. Urmașii lui Lint au coborât de pe Nimfe, vrând să intre în case. Când au aterizat în oraș suficient de multe Nimfe, Saraf a strigat:

— Acum!!!

Glasul său s-a auzit în ecou în tot orașul, luându-i pe dușmani prin surprindere. Își formă rapid un arc energo-spiritual, îl armă, ținti și trase o săgeată direct spre Nimfa ce stătea în mijlocul orașului. Săgeata o nimeri fix între ochi, apoi ieși prin ceafa acesteia. Nimfa se prăbuși la pământ fără suflare, iar Saraf plonjă de la geam, trăgând încă o săgeată spre o altă Nimfă.

Pe rând, Urfius a venit în urma lui Saraf, apoi Finaria, apoi Afaris.

Strigătele de luptă au umplut orașul. Casele pline de Aorieni s-au golit, toți ieșind pe străzi, cu săbii și arcuri. Atacul-surpriză a dat roade. Zeci de Nimfe și de Aorieni întunecați s-au prăbușit răpuși la pământ în câteva secunde. Apoi, bătălia a luat amploare. Săbii energo-forme și energo-spirituale se ciocneau în tot orașul. Săgeți și proiectile energetice zburau în toate direcțiile. Cerul a devenit un spectacol de lumini, datorită proiectilelor ce încercau să doboare Nimfele care dădeau târcoale orașului.

Apoi s-a întâmplat ceva neașteptat. Parcă însăși planeta le-a sărit în ajutor. Pietrele energetice ale orașului au început să strălucească mai puternic ca oricând, iar unda energetică a puțului era atât de intensă, încât lumina întreaga vale. Beneficiau de toate atuurile în acea confruntare.

Afaris ateriză pe pământ și își formă rapid două săbii energo-forme în ambele mâini. Le roti o dată, amenințător, spre adversarii din piață, apoi intră în luptă. Un Aorian întunecat urlă către el, arătându-și colții, apoi o luă la fugă spre el, mânuind o sabie. Încercă să îl lovească peste cap pe Afaris, însă acesta i-a parat atacul cu o sabie, iar cu cealaltă a lovit spre el din lateral. A rămas mut de uimire când a văzut că adversarul său i-a prins tăișul în mâini. A ridicat un picior și l-a lovit pe Afaris în piept, aruncându-l pe spate. Se prăbuși la pământ și după ce se rostogoli de două ori își recăpătă echilibrul și se ridică în picioare, cu săbiile ferm strânse în mâini.

— Asta va fi mai greu decât am crezut, suspină el.

Imediat a încercat să își atace adversarul prin alte mijloace. A întins mâna spre el, și-a concentrat energia spre Aorianul întunecat, încercând să îi pătrundă în minte și să îl omoare din interior, însă părea imposibil. Mintea sa era protejată de un scut psihic foarte puternic.

Un alt Aorian se năpusti asupra adversarului lui Afaris, strigând. Acesta l-a atacat cu sabia, Aorianul parându-i lovitura. Însă puterea Aorianului întunecat a fost mult mai mare decât se aștepta el. Sabia i s-a rupt în două, iar tăișul lamei inamicului s-a înfipt în carnea sa, oprindu-se în coloana vertebrală.

Aorianul întunecat propti un picior în corpul lui și cu o smucitură scoase sabia din victima sa, lăsând-o să se prăbușească la pământ, fără viață.

Afaris a privit întreaga scenă, înmărmurit. Poate că ei nu erau atât de pregătiți pentru această luptă, dar el era. Cu cât omora mai mulți într-un timp cât mai scurt, cu atât mai multe vieți ar fi salvat.

Săbiile sale s-au încărcat cu energie, strălucind puternic. Cu o smucitură din braț, o undă energetică s-a propagat din tăișul sabiei spre adversar, lovindu-l din plin. Corpul său a fost aruncat în spate, apoi s-a prăbușit la pământ, fără viață.

Afaris a privit în jur, în timp ce înainta pe terenul de bătălie. Toți erau prinși în luptă, săbii contra săbii, ciocuri contra arcuri, corp contra corp. Saraf dobora la pământ inamic după inamic, mânuind săbiile sale energo-spirituale cu atâta grație și eleganță, încât părea mai mult un dans macabru.

Cu colțul ochiului a zărit o Nimfă care se apropia de el vertiginos, dinspre cer. Aceasta intră în picaj spre el, pregătindu-se pentru un atac direct cu ghearele. Înainte să atingă solul, aceasta s-a redirecționat, încercând să îl lovească cu gheara dreaptă pe Afaris, însă acesta a sărit din fața atacului în ultima clipă, iar cu o lovitură de sabie, i-a tăiat ambele aripi stângi. Nimfa s-a prăbușit într-o casă, distrugându-i pereții.

Casa a căzut la pământ, făcând un zgomot distinctiv printre sutele de urlete de luptă. Un Aorian termină ceea ce începuse Afaris, înfigându-i o sabie în cap Nimfei, înainte ca aceasta să mai poată participa într-un fel la bătălie.

Din hainele și părul lui Afaris se scurgea sângele victimei sale, dar era evident că nu va fi singura pată roșiatică pe care o va căpăta până la finalul nopții.

O lovitură puternică îl luă prin surprindere. Plonjă prin aer câțiva metri, apoi se prăbuși la pământ, săbiile zburându-i care încotro. Un Aorian întunecat a reușit să se strecoare în spatele său și să îi dea un pumn în spate cât toate zilele. Erau mult mai puternici decât anticipase. Se ridică în picioare, dar până să apuce să facă vreo manevră în privința noului său adversar, o Nimfă din apropiere îi zări momentul vulnerabil. Scăpă ceva din cioc ce părea a fi un braț și se repezi spre el. Afaris încercă să îi pareze lovitura cu mâna stângă, formând un scut energetic în jurul ei, însă lovitura cu gheara Nimfei a fost neașteptat de puternică. Scutul său a cedat, iar pe mână i-au rămas trei răni adânci, osul fiind în continuare intact.

S-a dat doi pași mai în spate. Apoi a format în mâna dreaptă o sabie energo-spirituală, cu care a parat în ultima secundă un alt atac al Nimfei. Gheara ei a fost spintecată de tăișul lamei energetice, membrul desprins al Nimfei lovindu-l pe Afaris peste față, provocându-i o rană pe obraz. Nimfa urlă de durere, însă, până să apuce să facă o nouă mișcare, o săgeată energetică i-a pătruns în piept din partea stângă a lui Afaris. Apoi, încă una, și încă una.

Săgețile au fost trimise de Finaria, care alerga spre el, trimițând săgeți spre Nimfa din fața lui Afaris, apoi o săgeată ce a trecut pe deasupra capului său. Pe casa din spatele lui Afaris stătea o altă Nimfă, care se pregătea să îl înșface în cioc, însă săgeata Finariei s-a înfipt în toracele ei. Un val de sânge s-a revărsat peste Afaris, apoi întregul corp al Nimfei s-a prăbușit peste el. Afaris a dat imediat Nimfa la o parte de pe el, apoi s-a ridicat în picioare.

Finaria ajunsese în dreptul lui și încerca să îi țină piept Aorianului întunecat care îl atacase inițial pe Afaris, însă acesta para cu săbiile sale fiecare săgeată a ei. Afaris, văzând scena, a întins mâna spre el și din palma sa a proiectat o bilă de foc. Proiectilul l-a lovit pe adversar în piept, explodând și aruncându-l pe spate, focul înghițindu-l, asemenea unui val.

— Vezi, ți-am spus că învăț repede, se lăudă Finaria!

— Asigură-te doar că nu mori, o sfătui el.

Finaria proiectă trei săgeți rapide spre cer, spre o Nimfă care zbura deasupra orașului. Două săgeți o ratară, însă o a treia i-a pătruns printre penele gâtului. Corpul său masiv s-a prăbușit peste o casă înspre partea cealaltă a orașului. Din zgomotul produs a reieșit că încă o casă a fost distrusă.

— Încearcă să fugă, se auzi vocea lui Saraf, însă Afaris nu a putut să își dea seama unde e. Nu le lăsați!

Tot mai multe proiectile au împânzit cerul, țintind spre nenumăratele Nimfe ce zburau deasupra orașului. Finaria trăgea și ea spre cer, iar Afaris se asigura că nu vor fi atacați de la sol. În jurul lor, în piață, în continuare zeci de Nimfe și de Aorieni se luptau între ei.

O Nimfă a căzut la pământ, la câțiva pași în fața lor. Penele erau în flăcări, ea fiind însă moartă de dinaintea impactului. Un Aorian cu mantie întunecată care era în spatele ei se ridică de la pământ, ametit din cauza impactului. L-a zărit pe Afaris, care ținea în mână o sabie energo-formă nou-creată, și s-a năpustit spre el, urlând.

Afaris a rotit sabia peste cap și a aruncat-o spre adversar, înfigându-se în capul acestuia. Aorianul întunecat a căzut în genunchi, sabia rămânându-i înfiptă în creștet, apoi a căzut într-o parte.

Pe case stăteau nenumărați Aorieni cu arcurile pregătite, trăgând în toate direcțiile. O Nimfă de o dimensiune mult mai mare decât celelalte a trecut peste o casă pe care ședeau cinci Aorieni și îi reteză pe toți cu ghearele. Doi dintre ei au rămas prinși în gheara ei. Își scutură piciorul în zbor, iar

aceştia se desprinseseră din ghearele ei, corpurile lor prăbuşindu-se peste oraş.

— Ăla e Crifius, întrebă Finaria, încercând să tragă după el, însă fără succes.

— Nu, Crifius este mult mai mare.

Nimfa a făcut o tură pe cer apoi s-a întors spre oraş. Pe lângă ea treceau alte Nimfe ce fugeau de bătălie, însă ea era hotărâtă să verse cât mai mult sânge în acea noapte. Ridică ghearele în faţă şi se propti cu ele peste două case de la marginea centrului oraşului, pe care mai mulţi Aorieni luptau de la distanţă cu arcuri şi proiectile energetice. Atacul îi luă pe nepregătite, iar casele pe care stăteau s-au prăbuşit împreună cu ei, sub impactul devastator al Nimfei. Strigătele lor s-au auzit peste mulţimea de urlete şi săbii încrucişate.

Ghidat de furie, Afaris a formnat rapid o sabie energo-spirituală lungă, încărcată din plin cu energie şi s-a năpustit spre Nimfă. În timp ce traversa în viteză piaţa, spinteca câte un adversar în stânga şi în dreapta, pe măsură ce se apropia de Nimfă. Urla din toţi plămânii, lucru ce îi atrase atenţia Nimfei. Plonjă în aer, îndreptându-se direct spre capul Nimfei. Aceasta, cu o lovitură incredibil de rapidă cu gheara, l-a nimerit într-o parte din aer, proiectându-l cu viteză spre pământ. În urma impactului, mai toate oasele din corp i-au cedat şi lăsă un crater în locul în care se prăbuşi. Afaris îşi refăcu rapid toate rănile importante şi se ridică în picioare. Nimfa se îndreptă spre el rapid şi ameninţător.

Peste case au sărit din senin trei siluete strălucitoare spre adversarul său. Erau energo-spirite, cu săbiile pregătite. Au aterizat pe spatele Nimfei, începând să îi spintece carnea de pe ea. Un energo-spirit îi reteză o aripă, ce se prăbuşi cu putere pe pământ. Afaris îndreptă mâna spre capul Nimfei şi cu un gând bine plasat şi plin de energie ce a pătruns prin scutul ei mental, capul i-a explodat.

Corpul Nimfei s-a prăbuşit peste mai mulţi Aorieni care luptau cu spor şi nu au observat evenimentul de deasupra capului lor.

Din piață, Nimfele rămase în viață își luau zborul. Aorienii întunecați care erau pe fază și aveau posibilitatea se agățau de ele, fugind împreună. Cei care rămâneau, erau uciși rapid de Aorienii viteji. De pe cer, mai multe Nimfe cădeau la pământ, răpuse de săgeți și proiectile sau de gândurile unui Aorian mai puternic, distrugând un număr tot mai mare de case și vopsind orașul cu sângele lor.

Conflictul luase sfârșit. Dar cu ce costuri... Apucând să respire, Afaris a privit în jur. Peste tot, mormane de corpuri lipsite de viață, membre aruncate peste tot, case distruse. Strălucirea pietrelor energetice ce împânzeau orașul era estompată de o perdea de sânge, ce se scurgea spre puțul energetic al orașului. Era un peisaj de nedescris. Aorieni și Nimfe, cu mantii albe sau negre, stăteau încrucișați la pământ, plini de sânge și cu membre lipsă.

Saraf stătea pe acoperișul unei case privind în jur, asigurându-se că niciun inamic nu a mai rămas în viață.

Supraviețuitorii se ajutau între ei, dându-și energie unii altora, luată din puț și pasând acelora care nu se mai puteau mișca. Strigăte de durere se auzeau de peste tot. În acel peisaj macabru, Saraf ridică sabia plină de sânge deasupra capului și strigă:

— Am câștigat!

Cei care încă mai aveau putere au procedat la fel, strigând din toți plămânii. Însă strigătele de bucurie au fost rapid astupate de cele de durere. Atunci, vocea lui Saraf s-a auzit din nou:

— Cei care pot în continuare să lupte, ne vedem la marginea orașului, restul aveți grijă de rănile voastre și de răniții voștri!

Neștiind ce intenționa Saraf să facă, mai mulți Aorieni, în jur de 100 după cum părea, l-au urmat spre ieșirea din oraș.

Afaris a venit în urma lor, după care a reușit să o convingă pe Finaria să rămână în urmă și să aibă grijă de cei care erau în suferință.

Alergând pe străduțele orașului, Afaris observa peste tot în jurul lui același peisaj ca și cel din piață, din centrul orașului. Mormane de cadavre, sânge peste tot, case distruse. În timp ce alerga, a zărit o mână ce se ridica spre el de la pământ. Era a unui Aorian cu răni peste tot, iar picioarele sale nu erau nici măcar în jurul lui, darămite atașate de el.

Afaris s-a oprit lângă el și l-a înșfăcat de mână rapid, canalizându-și toată energia spre el. Acesta, la rândul său, a redirecționat fluxul de energie primit acolo unde avea mai mare nevoie de el. Treptat, picioarele au început să i se refacă, rănile, să i se acopere. După ce și-a îndoit picioarele ca să se asigure că e bine, i-a dat drumul la mână lui Afaris:

— Îți rămân dator vândut! Viața mea îți aparține, îi spuse acesta.

Afaris făcu o scurtă plecăciune din cap, apoi își reluă drumul. Ajuns în afara orașului, s-a oprit din alergat. Tatăl său împreună cu ceilalți Aorieni erau la câțiva metri de oraș, printre alte mormane de cadavre, majoritatea aparținând Nimfelor.

— Trebuie să pornim acum în urma lor, cât sunt încă slăbiți. Dacă îi prindem acum, încheiem războiul, strigă Saraf.

— O să ne ia zile să ajungem până în Lint-Menom, nu avem cum să facem asta.

Saraf s-a întors cu spatele la ei și a ridicat o mână. Mai multe corpuri de Nimfe energo-forme au prins viață sub ochii lor, suficient de mari cât să poată căra mai mulți Aorieni deodată în spatele lor.

O să zburăm până acolo, spuse el. Repet, dacă nu puteți, rămâneți aici! Nu vă oblig să mă însoțiți!

Afaris era uluit, pe de-o parte, de faptul că după acea luptă, tatăl său încă mai dispunea de atâta energie, probabil ura lui împotriva lui Lint îl alimenta, iar pe de altă parte, de faptul că nici un alt Aorian nu s-a retras. Erau toți hotărâți să încheie războiul. A mers spre tatăl său, care urmărea încăle-

carea Nimfelor de către Aorieni, alături de Urfius.

— Ești obosit, nu putem face asta. O să cedezi în timpul zborului. Lint-Menom e mult prea departe, încerca Urfius să îl convingă să renunțe la planul său nebunesc.

— Mă subestimezi, îi răspunse el.

Observându-l pe Afaris, Saraf le-a spus celor doi fii ai lui:

— Voi rămâneți aici!

— Dar pot să lupt, spuse Afaris.

— Știu, de asta și vreau ca voi doi să rămâneți aici! Nu este sigur că ele se îndreaptă spre Lint-Menom. De fapt, nu e sigur că Lint și Crifius sunt acolo. Ar putea să facă ce facem noi acum, să atace pe nepregătite!

— Și atunci tu de ce pleci?

— Pentru că trebuie să îi opresc, acum.

* * *

Afaris stătea întins în interiorul apei fierbinți a iazului de lângă Sunetul Vieții. În fața lui, cascadele se loveau de apă, cântând în onoarea sa și a celor care au luptat în acea zi, dar și pentru cei care au căzut în luptă. Soarele începuse să apară de după copaci, semn că începea o nouă zi. Forțele sale erau refăcute aproape pe deplin, în ciuda oboselii ce îl îngreuna. Rănile nu mai existau, corpul său fiind la fel de solid ca în oricare altă zi.

În spatele său auzi iarba scârțâind sub apăsare pașilor cuiva, însă era prea relaxat pentru a întoarce capul să vadă cine dorea să îl însoțească. Era surprins, totuși, că altcineva plecase din oraș, în afară de el. Mai toți erau preocupați cu curățarea orașului. Însă el a decis să ia o pauză și să fugă de acea sarcină înfiorătoare de a strânge cadavrele.

A auzit în spatele său o mantie căzând la pământ, apoi, în dreapta sa, cum cineva pătrunde în apa fierbinte a iazului. A deschis ochii și a ridicat capul de pe piatra încinsă pe care stătea sprijinit. Lângă el era Finaria, dezbrăcată complet. Ușor

rușinat, dar neputând să se abțină, îi studie rapid cu privirea corpul gol. Apoi a deschis gura, vrând să spună ceva, însă ea s-a aplecat rapid și i-a pus un deget pe buze.

Apoi, Finaria s-a așezat în brațele sale, orientată spre el, și l-a sărutat cu putere pe buze. El a cuprins-o în brațe, strângând-o la piept. Melodia cascadelor s-a schimbat, făcând parcă coloana sonoră a războiului pe care buzele lor îl duceau, odată cu mișcările elegante ale corpurilor lor. Finaria își lăsă capul pe spate, savurând din plin acel nou sentiment minunat de care avea parte, în timp ce Afaris îi masa ușor formele corpului.

Apoi ea îi luă chipul în palme și, cu gura întredeschisă, oftând ușor, îi spuse, privindu-l în ochi:

— Am câștigat, dragul meu!

Capitolul XXVI

Avertismentul

În timp ce Afaris se relaxa în urma bătăliei, Saraf cu oamenii lui se apropiau în zbor de Lint-Menom. Era mijlocul zilei, soarele ardea puternic, iar pe cer nu era niciun nor. Aorienii erau toți obosiți, însă erau determinați să încheie ce au început.

Saraf se afla și el la limita puterilor. Întreținerea atâtor Nimfe energo-forme era un lucru extrem de obositor, dar voința și furia sa îi dădeau energia necesară pentru a continua.

— Ăla e, îl întrebă un Aorian din spatele său, care stătea pe aceeași Nimfă cu el.

— Da...

În zare, înaintea lor se ridica orașul Lint-Menom. De la distanță părea un oraș liniștit ca toate celelalte, însă știau că acolo îi aștepta o ultimă bătălie crâncenă.

— Mi se pare mie sau puțul energetic al orașului nu mai funcționează?

Saraf s-a uitat cu atenție. Într-adevăr, acea undă de energie albastră lipsea. Chiar dacă soarele era atât de puternic, era imposibil să nu fie văzută.

— Ai dreptate! Se pare că Aora ne oferă sprijinul ei.

Nimfele își începură coborârea spre oraș, însă nicio mișcare din partea inamicilor. Nicio Nimfă, niciun Aorian întunecat nu mișca. Saraf începuse să se întrebe dacă nu cumva a greșit, iar ei nu se aflau acolo.

Apoi, apropiindu-se de oraș, Saraf a văzut ce se întâmplă de fapt. Orașul era în ruine, toți erau morți, Nimfe și Aorieni.

Nimfele sale planau încet deasupra orașului, survolând zona. Părea că nu mai este nimeni în viață. Peste tot, corpuri împrăștiate pe străzi și pe casele distruse. În piața centrală, aproape similară cu cea din Urfius-Menom, o Nimfă imensă stătea întinsă pe jos, deasupra gurii puțului energetic, fără suflare.

Saraf ateriză în piață, împreună cu restul Nimfelor care îi purtau pe Aorieni. Deîndată ce toți au coborât de pe Nimfele lor, acestea s-au prăbușit la pământ, fără suflare.

— Ce s-a întâmplat, întrebă un Aorian.

— Nu mai pot să le întrețin, îmi consumă prea multă energie.

— Dar poate o să avem nevoie de ele! Poate e o capcană!

— Nu este nicio capcană.

Saraf privea spre corpul Nimfei imense. Era Crifius. Rezemat de o aripă căzută a acestuia, privind în gol, fără viață, stătea Lint.

— Căutați prin oraș după supraviețuitori, le ordonă Saraf. Fie Nimfe, fie Aorieni.

— Ce facem cu ei?

— Decideți voi pe moment dacă pot fi ținuți în viață sau nu!

Aorienii au început să se răspândească pe străduțele orașului, căutând semne de viață. Saraf porni la pas, încet, spre fiul care zăcea mort la pământ. Alături de el veneau câțiva Aorieni, împreună cu cel a cărui iubită și ale cărui fiice fuseseră răpuse de Lint. Acesta privea încruntat și pufnea pe nas de nervi:

— Nenorocitul! A primit ce merita! Probabil s-au întors unul împotriva celuilalt și s-au omorât între ei!

— Da, așa se pare, îl aprobă Saraf, care privea în jur.

Recunoștea peisajul. Nu orașul, în care a fost de atâtea ori, ci ruinele acoperite de corpurile Aorienilor și ale Nimfelor. Era exact aceeași imagine din viziunea lui.

Ajungând în dreptul lui Lint, s-a oprit, uitându-se lung la el, cu ură. Însă Saraf nu avea cum să nege acel sentiment de tristețe. Cândva, Lint fusese fiul lui. Fusese ucenicul lui, așa cum Afaris era acum.

Cu ochii deschiși și uscați, plin de răni și găuri de gheare în el, Lint privea în zare. Era îmbrăcat în acea mantie neagră și roșie, precum ceilalți urmași ai lui. Dinții săi erau ascuțiți. Ochii, în schimb, nu erau întunecați. Erau ca ai oricărui Aorian.

Spre surprinderea tuturor, Lint a întors încet capul spre ei. Era încă în viață. Bărbatul de lângă Saraf pufni din nas de furie și se aruncă spre el, însă Saraf îl opri.

— Stai!

— Să stau? Să stau!? Animalul ăsta mi-a omorât fiicele cu sânge rece și pe iubit...

— Știu, dar...

— Nici un dar! Îl omor, acum!

Aorianul a vrut să îi dea un brânci lui Saraf, însă acesta s-a ținut ferm pe picioare. Cu o mișcare rapidă din mâini, l-a trântit la pământ și l-a ținut acolo, sub greutatea unui câmp de forță. Apoi l-a lăsat să se ridice, privindu-l încruntat. Aorianul a realizat unde îi era locul și s-a dat doi pași mai în spate, continuând să aibă o privire încruntată, însetată de sânge.

Saraf se aplecă în fața lui Lint, care respira greu și îl privea lung. Formă o sabie energo-formă în mâna sa dreaptă, de lungime mică, și o pironi cu vârful în pieptul fiului său:

— Dă-mi un motiv bun să nu scap acum lumea de tine!

Lint ridică mâna sa stângă și apucă încet tăișul lamei în palmă, sângele curgându-i printre degete.

— Trebuie să știi ceva, spuse el cu o voce care îi trăda apropierea morții.

Saraf ridică din sprâncene și așteptă să continue. O lacrimă începu să se prelingă pe obrazul lui Lint:

— Știu ce am făcut. Știu ce am făcut noi toți.

— Ce mai aștepți, urlă bărbatul nervos din spatele lui Saraf. Omoară-l!

Saraf nu îl băgă în seamă. Continua să îl privească pe Lint și să îl asculte cu atenție:

— Într-o fracțiune de secundă, acea energie ce îmi controla mintea a dat dovadă de slăbiciune. Atunci am preluat controlul, am blocat-o și m-am eliberat de ea. Și am văzut ce a făcut din oamenii mei. Din mine. Ne-a transformat în monștri.

Lint se înecă și începu să tușească, sângele scurgându-i-se pe buze. Saraf lăsă sabia în jos. Privind în ochii lui, a realizat că orice i-a stăpânit mintea, acum nu mai era. În fața lui, gata să își dea viața, era fiul lui. Era într-adevăr el. Îl apucă rapid de mâna dreaptă, intenționând să îi dea energie, însă Lint îl înșfăcă cu cealaltă mână pe tatăl său de încheietura mâinii.

— Nu. Nu voi putea trăi, știind ce am făcut. Ascultă-mă! Am reușit să blochez energia din mintea mai multor Aorieni corupți, apoi ei m-au ajutat. Chiar și pe Nimfe le-am ajutat. Am reușit să o blocăm toți definitiv. Iar atunci...

Lint se înecă din nou și începu să tușească:

— Trebuie să îi scoți de aici, pe toți, îl îndemnă el, cu ochii măriți, spaima citindu-i-se în ei. Locul ăsta este blestemat! Nu poți să oprești ceea ce vine! Trebuie să fugiți, toți!

— Unde să fugim? Ce vine, îl întrebă Saraf, răbdător.

— Plecați de pe Aora!

Saraf căscă ochii mirat. Fiul său era îngrozit, dar oare ce îl speriase atât de tare?

— Vă rog, plecați! Nu poți să lupți cu așa ceva! Nici măcar tu, Saraf...

Capul îi căzu într-o parte, iar ultima sa gură de aer se eliberă din plămânii lui. Lint murise, pentru totdeauna.

Saraf se ridică în picioare, ștergându-și lacrimile din ochi.

— Rămas-bun, fiul meu, suspină el.

Din spatele său, un Aorian îl strigă:

— Am găsit ceva, trebuie neapărat să vezi, Saraf!

Un alt Aorian de lângă Saraf ridică mâna, sugerându-i că nu era momentul bun, însă Saraf s-a întors și a pornit cu pași fermi pe lângă el.

— Ce ați găsit?

Aorianul i-a condus pe străduțele orașului, până când au ajuns pe o alee îngustă. În mijlocul acelei alei, casele erau distruse de jur împrejurul unei sfere plutitoare, de culoare neagră. Era clar formată din energie, însă energia ei se plimba în interiorul sferei, asemenea unui lichid. Saraf se apropie de sferă, făcându-le semn celorlalți să nu înainteze. Privea cu atenție bila ce refula un flux puternic de energie spre el, acea energie malefică. Era un puț, fără doar și poate, însă mult mai proeminent decât ultimul pe care îl văzuse el.

După câteva secunde de privit în interiorul sferei, Saraf s-a întors spre oamenii lui și cu un ton ferm le-a ordonat:

— Chemați-i pe toți, plecăm înapoi!

— Dar... poate mai sunt Aorieni în viață...

— Nu mai e nimeni în viață, plecăm acum!

— Și cu ei ce facem, întrebă un Aorian arătând cu mâna la nenumăratele corpuri neînsuflețite.

— Nu mai avem ce să facem și nici nu avem timp!

Cu pași grăbiți, Saraf i-a condus pe oamenii săi pe străduțe spre ieșirea din oraș. Toți au primit de veste că trebuie să plece din oraș și s-au executat. Toată armata lui Saraf părăsea, probabil pentru ultima oară, Lint-Menomul.

Mergând pe o stradă, Saraf a întors capul peste umărul său drept, spunându-le celor din spate:

— Sper că nu vă dor picioarele, fiindcă o să mergem pe jos până în Saraf-Menom. Nu mai sunt în stare să controlez nici măcar o singură Nimfă energo-formă.

Apoi s-a oprit în loc. Ceva îi atrase atenția, pe o străduță îngustă din dreapta sa. A intrat pe străduță, sub privirile întrebătoare ale oamenilor săi, iar în capătul ei, pe o casă dără-

pănată, ședea un corp de Nimfă, cu capul în jos, lipsită de viață. A mers până în dreptul ei și cu o mână i-a ridicat capul. Era Fasus, fratele lui Falus, fiul lui Akdarosif. L-a privit câteva secunde, îngândurat. Se părea că în acea zi nu era singurul care a pierdut un fiu, răpus de acea energie. Îi lăsă capul să îi alunece din palmă, apoi s-a întors spre oamenii lui.

Curând, au părăsit cu toții orașul. Nimeni nu privea în urmă, continuau să meargă înainte, ghidați de Saraf. Au trecut în mers peste un deal de lângă Lint-Menom și au ajuns într-o pășune unde, pe ici pe acolo, mai creștea câte un copac, iar în direcția în care se îndreptau, se ridica o altă pădure Aoriană. Aproape de intrarea în pădure, Saraf s-a oprit în loc și le-a făcut semn cu mâna urmașilor săi să se oprească.

Toți îl priveau întrebători, însă acesta nu le dădea nicio explicație pentru oprirea lor. Continua să stea cu mâna ridicată spre ei, ascultând cu atenție zgomotele pădurii. Apoi au simțit toți percepția sa extrasenzorială trecând prin ei precum un sonar.

— Ce s-a întâmplat, întrebă un Aorian.

— Șhht, făcu Saraf, îndemnându-i să nu vorbească.

Lăsă mâna în jos, iar în ambele sale mâini s-au conturat două săbii energo-forme într-o fracțiune de secundă. Le ridică în dreptul pieptului, luând poziție de luptă, orientat spre pădurea ce începea la 20 de metri în fața lor.

Aorienii au intrat în panică și fie și-au format rapid arme în mâini, fie s-au armat cu cele pe care le aveau deja asupra lor. Stăteau încordați, cu săbiile ferme în mâini și cu arcurile energo-spirituale întinse la maximum, orientate spre pădure.

— Saraf, ce s-a întâmplat, întrebă din nou un Aorian, însă nu îi răspunse.

Enervat de tăcerea lui, Aorianul exclamă ferm:

— Pe grădina Pandorei, omule, vorbește cu noi!

Saraf roti ușor capul într-o parte și spuse:

— Nu suntem singuri...

* * *

Falus plana ușor deasupra muntelui ce împrejmuia Lacul Oglinzilor, căutând cu mintea gândurile tatălui său. Acesta nu voia să îi răspundă, însă Falus a realizat rapid unde se afla. Era o singură peșteră suficient de mare în care se putea ascunde. Intră rapid în picaj și ateriză în fața intrării într-o peșteră imensă. Înăuntru, ascuns în umbra muntelui, stătea întins pe jos, cu capul trântit pe pietre, tatăl său, Akdarosif. Se repezi spre el, încercând să își dea seama dacă este rănit. Când s-a apropiat de el, Akdarosif i-a spus:

„Regret că mă vezi așa! Speram să fiu mort până mă va fi găsit cineva".

„De ce ai vrea să mori", îl întrebă Falus, panicat.

„De ce aș vrea să mai trăiesc? V-am dezamăgit pe toți, slăbiciunea mea a dus la pierderea multor vieți. Am simțit ce s-a întâmplat în Urfius-Menom. Fiecare viață pierdută am simțit-o în inimă. Este numai vina mea...".

Falus înghiți în sec. Nu știa ce s-a întâmplat, însă nu voia să afle acum. Unul dintre ei trebuia să rămână tare:

„Nu, nu este, nu aveai cum să câștigi! Crifius a fost ajutat de Lint. Șarlatanul ăla i-a dat energie. Astfel te-a învins".

Akdarosif a început să râdă ironic:

„Tot este vina mea. Saraf s-a oferit să facă același lucru, dar nu l-am lăsat. Am spus că este o datorie de onoare să îmi apăr singur tronul, chiar dacă erau atâtea în joc. Trebuia să accept ajutorul, aș fi putut să salvez viața tuturor. Ce prost am fost!".

„Nu este prea târziu să închei asta! Poți să îl învingi pe Crifius".

„Nu este nevoie. E deja mort".

Falus se simți ușurat:

„Așadar Saraf și Afaris au câștigat? L-au învins? Și pe el, și pe cei care ne-au trădat?".

„Nu, altceva l-a omorât, dar nu îmi dau seama ce. Probabil Lint, numai el ar fi avut acea putere".

Falus își rezemă capul cu tandrețe de cel al tatălui său, care stătea la pământ:

„Întoarce-te la noi! Avem nevoie de tine!".

„Dragul meu fiu, îmi pare rău, dar timpul meu în această lume s-a scurs. Mai am doar să îmi aștept moartea. Dar veți fi bine, dintre voi un nou lider se va naște, unul mai înțelept ca mine".

„Te înșeli! Eu am fost ales să conduc Nimfele din Cuib".

Akdarosif se amuză:

„Da, atunci e o problemă, cu un zevzec ca tine s-a dus de râpă specia noastră".

Falus începu să râdă, continuând să stea cu capul sprijinit de cel al lui Akdarosif.

„Sunt mândru de tine, fiule!".

Lacrimile au început să îi inunde ochii lui Falus:

„Nu vreau să pleci...".

„Toți trebuie să plecăm, mai devreme sau mai târziu!".

Falus ridică rapid capul, simțind ceva. Un mesaj psihic, slab, venind de departe. Încerca să își dea seama de unde și de la cine provine și ce vrea să transmită, însă nu a reușit.

„Simți asta," îl întrebă el pe Akdarosif.

„Da. E Saraf. E în pericol".

„Unde", îl întrebă agitat Falus.

„Undeva pe lângă Lint-Menom am impresia. Dar nu îți face griji, se descurcă el".

Lacrimile de durere ale lui Falus s-au transformat în lacrimi de furie:

„Prietenul tău cel mai bun strigă după ajutor și tu stai și zaci aici așteptându-ți moartea?"

„...Într-o zi ai să înțelegi...".

„Bine, lasă-ți prietenii să moară, lasă-ți urmașii să se prăbușească la pământ!".

Falus se îndreptă furios spre ieșirea din peșteră. Aruncă o privire în urmă, la tatăl său:

„Nu așa vreau să te țin minte...", însă acesta nu a mai spus nimic.

Îndreptă capul înainte şi îşi luă zborul. Urcând spre cer, observă un stol mare de Nimfe în jurul craterului muntelui. Erau semenii lui din Cuib. Probabil veniseră cu victimele bătăliei din Cuib pentru a le depune în Lacul Oglinzilor.

Una dintre Nimfe l-a zărit şi l-a întrebat:

„Falus, ce faci aici? Am crezut că te duci să îl ajuţi pe Saraf!".

Falus se hotărî să nu le spună despre ascunzătoarea tatălui său. Era mai bine aşa, să îl lase pe bătrân să îşi dea duhul aşa cum îşi doreşte, în singurătate.

„Saraf are nevoie de ajutor! Nu ştiu ce a păţit, dar ştiu unde e! Am nevoie de voi!".

„Desigur", îi răspunse Nimfa, zburând pe loc în faţa lui Falus.

A scos un strigăt ascuţit şi toate celelalte Nimfe s-au îndreptat spre ei.

„Tu eşti conducătorul nostru, ce decizi, aşa vom face!".

Falus se orientă imediat spre direcţia în care se afla Lint-Menom şi porni cu toată viteza înainte, fiind urmat îndeaproape de armata sa de Nimfe.

În timp ce zbura, un sentiment de singurătate îl cuprinse, gândindu-se la tatăl său. Mereu a vrut să îl vadă mai responsabil, să îi absoarbă calităţile de lider. Iar acum iată-l în fruntea armatei zburând, cu scopul de a readuce pacea între Nimfe şi Aorieni.

„De m-ai vedea acum...", gândi el, suficient de slab cât să nu îl simtă nicio altă Nimfă.

„Te văd, şi sunt mândru de tine!".

Falus întoarse capul înapoi, şocat. Din urma lor se apropia în zbor Akdarosif. Toate celelalte Nimfe s-au oprit în aer, nevenindu-le să creadă. Akdarosif s-a întors, era din nou alături de ei. Inimile lor au început să bată cu putere de fericire, iar a lui Falus, mai tare ca toate celelalte la un loc. Începură să ţipe de bucurie, cufundând văzduhul în ciripitul lor.

„Sunt sub comanda ta, Falus", spuse Akdarosif, privindu-şi fiul cu mândrie". Care sunt ordinele?".

Falus îl privea cu lacrimi în ochi de bucurie. Îşi reluă zborul spre Lint-Menom, în fruntea stolului de Nimfe şi îi răspunse:

„Mergem să ne ajutăm prietenii!".

Capitolul XXVII

Sfârşitul unei ere

Aşezaţi pe marginea balconului din Saraf-Menom, privind în zare, stăteau Afaris şi Finaria. S-au întors împreună în acea zi din Urfius-Menom, alături de toţi biruitorii bătăliei. Chiar dacă au fost multe victime, Afaris zâmbea. Era fericit şi relaxat. Războiul era terminat şi ştia sigur că acelea au fost ultimele victime. Finaria, în schimb, era îngrijorată, deoarece încă nu primiseră nicio veste de la Saraf.

— Relaxează-te, o să fie bine, îi spuse el.

— O să mă relaxez când se vor întoarce acasă, toţi!

— Adevărata bătălie s-a purtat în Urfius-Menom. Lint şi cu armata lui au fost decimaţi! Nu cred că au avut probleme.

— Chiar crezi asta? Ai văzut ce face acea energie din ei. Eşti tu atât de sigur că tatăl tău, în urma acelei secări imense de energii de pe urma bătăliei şi a zborului, a putut să îi facă faţă?

— Dacă e un lucru pe care l-am observat la tatăl meu, este acela că el e mereu atât de puternic, pe cât trebuie să fie. Să nu îl subestimezi, niciodată!

— Dar mai trebuie închise puţurile...

— O să le închidem, nu îţi face probleme! După ce se întorc, asta va fi principala noastră preocupare!

Din spatele lor s-a auzit vocea Calisei, care venea agale spre ei:

— Mesagerii au confirmat peste 3.000 de Aorieni pregătiţi pentru a înfrunta energia puţurilor. Dacă se concentrează toţi pe unul singur, nu văd cum ar putea să dea greş.

Se aşează şi ea pe marginea balconului, balansându-şi picioarele în aer.

— A fost o luptă crâncenă! Prea mulți Aorieni nu s-au întors pe picioarele lor și prea mulți alți Aorieni îi jelesc acum. Dar important este că s-au întors.

— Așa cum spuneam, bătălia a fost decisivă, zise Afaris. Am câștigat!

— Sper că ai dreptate, spuse Finaria. Uite, și arătă cu degetul pe cer, înaintea lor.

În depărtare, în înaltul cerului se distingea un stol numeros de Nimfe zburând spre ei. S-au ridicat toți în picioare, iar Afaris a strigat către gardienii de pe turn și din oraș:

— Toată lumea pe poziții! Nu trageți până nu aveți confirmarea că sunt ostili!

Toată lumea din oraș intră în alertă. Aorienii s-au suit pe case și și-au pregătit arcurile energo-spirituale, gata de atac. Finaria își formă și ea rapid propriul arc și îl armă cu o săgeată energetică ce lumina puternic, țintind spre stolul de Nimfe. Calis stătea calmă în spatele lor, urmărind cu atenție scena.

Secundele treceau, iar stolul de Nimfe se apropia tot mai mult de oraș. Puteau vedea că în fruntea lor venea o Nimfă de dimensiuni mari, însă nu puteau distinge cine e.

— Nu vin să ne facă rău, îi anunță Calis.

Afaris, care ținea și el ferm în mâini două săbii energo-spirituale, o întrebă:

— Ești sigură?

— Da. Zboară la vedere și încet. Dacă voiau să ne facă rău, nu procedau așa.

Dinspre stol s-au auzit mai multe strigăte de Nimfă. Într-adevăr îi anunțau pe Aorieni de prezența lor.

Afaris și-a transformat săbiile în praf energetic, absorbindu-l înapoi în corpul său, însă Finaria și ceilalți Aorieni au rămas pe poziție.

Când stolul a ajuns aproape de oraș, Afaris a recunoscut Nimfa imensă. Era Akdarosif. Zâmbi, fericit să îl vadă. Falus a reușit să îl convingă să se întoarcă. Era un semn bun.

Însă când Nimfele s-au apropiat, zâmbetul a început să îi dispară. Fiecare Nimfă căra ceva în gheare. Erau Aorieni, toți morți, iar în spinarea lor nu stătea nimeni. Stolul de Nimfe s-a îndreptat spre marginea orașului, aterizând pe câmpia de lângă el, lăsând la pământ zecile de corpuri pe care le purtau în gheare.

Akdarosif, urmat de Falus, aterizează pe balconul turnului, în spatele lor.

— Cine sunt acei Aorieni? De unde îi aduceți, îi întrebă Afaris.

Cei doi nu au scos nicisun sunet. Aveau fețele crispate. Akdarosif ținea ceva în gheara sa imensă, dar nu puteau să își dea seama ce. Acesta a coborât membrul său aproape de iarba ce creștea pe balcon și își desfăcu ghearele. Dintre ele căzu un corp înfășurat într-o mantie albă, sfârtecată și plină de sânge.

Calis o luă la fugă spre Akdarosif, Afaris venind mai încet în urma ei, neînțelegând ce se întâmpla.

— Nu, nu, nu, nu, strigă Calis, în timp ce alerga spre ceea ce adusese Akdarosif în gheare.

Calis a căzut în genunchi, lângă mantie, fără să spună nimic. Afaris a ajuns și el în spatele ei, moment în care sângele parcă a încetat să îi mai curgă prin vene. Calis a început să strige și să plângă. Întreaga vale o putea auzi. Poate chiar întreaga Aoră.

Lui Afaris au început să îi tremure mâinile. Apoi nu a mai putut sta în picioare. A căzut și el în genunchi, lângă mama sa, care plângea întruna. În fața lor zăcea un corp, fără mâini, cu un picior lipsă, plin de găuri și cu mantia acoperită de sânge. Chipul său era de nerecunoscut, fiind mutilat, cu osul cranian distrus. Însă ei știau cine e. Nu aveau cum să nu îl recunoască.

— Mi-ai promis, strigă Calis. Mi-ai promis că nu mă vei lăsa singură! Că oriunde pleci, mă vei lua cu tine! De ce!? De ce mi-ai făcut asta!? De ce m-ai lăsat singură!?

Se aplecă peste cadavru și îi luă capul în brațe, lacrimile de pe obraji picurându-i peste chipul mutilat.

Afaris avea lacrimi în ochi, însă nu putea spune nimic. Nici nu se putea mișca. Doar stătea și privea în gol spre mantiile pătate de sânge. Falus a venit în spatele său și și-a rezemat ciocul pe umărul său:

„Îmi pare rău... L-am auzit strigând după ajutor. Am zburat cât de repede am putut, însă am ajuns prea târziu...".

Finaria se așeză în spatele lui Afaris și îl cuprinse în brațe cu mâinile, rezemându-și chipul de al lui, pe sub cel al lui Falus. Lacrimile ei curgeau în același timp cu ale lui, împreunându-se pe obrajii lor, însă Afaris nu avea nicio reacție.

Nimeni nu spunea niciun cuvânt. Mai multe Nimfe au venit pe balcon, aterizând în cerc pe marginea lui și privind scena îndurerate. Se auzeau strigătele de durere ale celor de la marginea orașului, care își recunoșteau prietenii, frații sau partenerii de viață, printre nenumăratele corpuri neînsuflețite aduse de Nimfe, dar mai tare ca toate celelalte erau strigătele Calisei:

— Întoarce-te la mine, te rog!

* * *

Afaris stătea așezat pe un arbust în formă de scaun la masa de consiliu din interiorul turnului. Alături de el erau așezați consilierii din Saraf-Menom, dezbătând aprins problema. Deși Afaris îi urmărea pe toți când vorbeau, privea într-un singur punct fix. La acel scaun de lângă masă, neocupat de nimeni. Pentru el părea a fi un vis. Încă nu conștientiza pe deplin că tatăl său murise. Nu putea înțelege cum cel mai puternic Aorian a fost răpus în luptă, mai ales având de partea lui zeci de alți Aorieni războinici.

— A fost o nechibzuință din partea lui, strigă un consilier. Nu trebuia să se ducă după Lint în starea în care era. Putea să mai aștepte, măcar o zi.

— Nu Lint l-a omorât, spuse un alt consilier, cu o voce

mai calmă. Nimfele au spus că în Lint-Menom nu mai era nimeni în viață. Ba chiar au găsit corpul lui Lint și al lui Crifius. Ei au fost găsiți în apropierea orașului.

— Și atunci cine, dacă nu Lint cu nenorociții lui de blestemați?

— Eu presupun că a fost altcineva. Probabil Saraf cu oamenii lui au nimicit orașul, apoi cineva a profitat de slăbiciunea lor și i-a atacat.

— Eu nu cred că Saraf i-a omorât pe Crifius și pe Lint, zise un alt consilier. Dacă țin bine minte, Nimfele au spus că nu au găsit pe nimeni în mantie albă în Lint-Menom.

— Asta nu e important, strigă consilierul. Avem un nou dușman, unul mult mai puternic decât noi și trebuie să aflăm cine! În numele Pandorei, l-a omorât pe Saraf. PE SARAF!!!

Cel mai calm consilier dintre ei întrebă:

— Mesagerii care au tot trecut pe aici, vi s-a părut ceva în neregulă cu vreunul dintre ei?

— Nu, toți păreau în apele lor, îi răspunse un consilier. Știu la ce te gândești și este într-adevăr cea mai bună posibilitate, ca un alt oraș să fi căzut pradă energiei.

— Oricum, trebuie să fie cineva care a avut acces la informații. Cineva care știa că Saraf urma să se ducă după Lint.

— Sau, pur și simplu, au fost spionați și anunțați din timp.

— Nu avea cum, Saraf a plecat cu Nimfe energo-forme. Nu ar fi avut nimeni cum să se miște mai repede ca ei, mai ales că toate Nimfele inamice au fost omorâte fie în Urfius-Menom, fie în Lint-Menom.

— Dar dacă te înșeli? Dacă nu toate au fost ucise?

Afaris interveni în dispută, continuând să privească spre scaunul gol, sprijinindu-și bărbia în mâinile sale împreunate:

— Trebuie să închidem puțurile!

Toți consilierii au tăcut și l-au privit mirați. Până acum nu a scos niciun sunet.

— Și cum propui să facem asta, îl întrebă arțăgos consilierul agitat.

— Sunt peste 3.000 de Aorieni pe planetă pregătiți pentru a face asta. Îi strângem pe toți și plecăm spre puțuri. Câte unul pe rând.

— Adică să lăsăm orașele fără principala lor apărare și să pornim într-o misiune fără nicio garanție de reușită, în timp ce un inamic necunoscut și extrem de puternic ne dă târcoale?

— Asta a fost greșeala tatălui meu! Nu și-a concentrat atenția în direcția care trebuia!

Consilierul pufni în râs:

— Dragul meu băiat, știu că tu ești moștenitorul acestui oraș și știu că asta trebuia să se întâmple, indiferent de acest tragic eveniment, dar noi stăm de-a dreapta tatălui tău de cu mult timp înainte ca tu să te fi născut. Așa că lasă-ne pe noi să ne ocupăm de probleme!

Toți consilierii strâmbară din nas. Știau că are dreptate, însă modul în care a spus-o i-a enervat chiar și pe ei. Însă Afaris nu se arătă prea afectat. Ridică privirea spre el, lăsându-se pe spate în scaun și ascultându-l în continuare:

— Așa că stai în umbră și nu îți face probleme! Ești încă traumatizat, la fel ca noi.

Consilierul reîncepu să vorbească cu ei, însă Afaris nu îl mai asculta. Nu mai auzea nimic. Mintea sa era plecată în altă parte.

„Adevăratul tău dușman stă ascuns în umbră...", își reaminti el vorbele Pandorei. Era evident că acel dușman nu a fost Lint, ci altcineva.

„Privește dincolo de energie și o să-l vezi...".

Mintea sa, din repausul în care era, a început să îi funcționeze cu viteză.

„Acea energie, nu doar îi afectează, ci le dă și putere. Puteri nebănuite...".

Continua să își amintească diverse vorbe fie ale lui Saraf, fie ale Pandorei.

„...sunt mult mai puternici! Ai văzut ce face acea energie din ei...", nu mai ținea minte cine a spus asta, dar își amintea conversația cu exactitate

„Are abilitatea de a capta energia... de a o copia... va fi tot ce ești tu, Saraf, și mult mai mult...".

Afaris s-a oprit brusc din visat. Îi privi rapid pe consilieri cum se certau, apoi a spus:

— Saraf s-a înșelat! Nu sunt pregătit pentru a conduce!

Se ridică de la masă și plecă spre puțul energetic al turnului, în timp ce consilierii săi au privit înmărmuriți scena. Unul dintre ei l-a strigat, însă acesta nu l-a băgat în seamă. Intră în unda energetică a puțului și se lăsă purtat de ea în jos.

Sub el, plutind în energie, stătea corpul sfâșiat al lui Saraf. La cererea Calisei, acesta a fost amplasat în unda energetică la parterul turnului, în speranța că se va întoarce, că însăși Aora îl va readuce înapoi. Însă Afaris era pregătit să înfrunte realitatea. Saraf era mort și nimeni nu putea schimba asta.

A coborât încet pe lângă el, refuzând să îl privească, apoi a pășit în afara puțului, prin stânga mamei sale, care continua să plângă, cu fața sprijinită în palme. Se aplecă lângă ea și o cuprinse în brațe, fără să îi spună nimic, apoi se ridică în picioare și își continuă drumul, spre ieșirea din turn.

Afară era lumină, dar ziua se apropia de sfârșit. Pe treptele turnului stătea Finaria. Afaris a coborât pe lângă ea și s-a oprit în fața ei:

— Vreau să te întorci în Urfius-Menom. Am să vorbesc cu o Nimfă să te ducă înapoi acasă.

Finaria își șterse o lacrimă de pe obraz și s-a uitat în sus la el, surprinsă:

— De ce?

— Nu este nevoie să stai și tu aici! Nu vreau să fii părtașa acestei suferințe. Întoarce-te acasă, la familia ta!

— Şi crezi că acolo voi fi mai veselă? După ce vor afla toate oraşele de ceea ce s-a întâmplat, toată Aora va plânge!

Se ridică în picioare şi îl cuprinse pe Afaris în braţe, însă el era lipsit de orice reacţie. Apoi i-a dat drumul şi i-a cuprins chipul său trist în palme:

— Vreau să stau cu tine, nu trebuie să înfrunţi singur această durere.

— Te rog, fă ce-ţi spun!

Afaris s-a întors cu spatele la ea şi a plecat spre oraş, fără să îi mai zică nimic. Finaria continua să îl privească îndurerată cum se îndepărtează.

Mergând pe străzile oraşului, cu paşi domoli, dar fermi, Afaris asculta în jur, dar păstra privirea aplecată. Îşi formă o glugă albă care să îi acopere capul, pentru a nu fi recunoscut. Din toate casele se auzeau plânsete şi cuvinte încărcate cu frică. Iar de data aceasta, nu mai era nimeni care să le promită că totul va fi bine.

Ieşind din oraş, Afaris a zărit pe sub glugă un număr remarcabil de Aorieni care păzeau oraşul. Nu le-a cerut nimeni să facă asta, era clar că s-au oferit să îl protejeze în acea perioadă dificilă. Câteva gărzi l-au recunoscut pe sub glugă şi l-au salutat cu respect, însă el nu le-a răspuns.

— Unde se duce, auzi el vocea unui Aorian.

— Lasă-l în pace, îţi dai seama că este distrus! Probabil a ieşit să se plimbe.

— Dar e periculos! Ar trebui să stea în oraş, unde e în siguranţă!

— Îmi e teamă că nu mai este sigur nicăieri!

Pe câmpie, înaintea lui, erau tolănite pe iarbă toate Nimfele care au ajuns în oraş în acea zi. Chiar şi ele s-au decis să amâne întoarcerea în Cuib, pentru a le oferi sprijin Aorienilor. Akdarosif dormea în mijlocul câmpiei, refăcându-şi forţele. Falus, care stătea lângă tatăl său, l-a zărit pe Afaris dându-şi gluga jos cât să îl poată recunoaşte şi a venit lângă el:

„Ce faci?"

— Fă câțiva pași cu mine, te rog.

Afaris l-a condus pe Falus până la marginea pădurii, departe de restul Nimfelor. A privit în urmă, pentru a se asigura că nu îl urmărește nimeni, apoi i-a spus în șoaptă:

— Am o rugăminte, du-o pe Finaria înapoi în Urfius-Menom. O vei găsi la baza turnului, pe trepte.

„Desigur. Dar ce ai de gând să faci?"

— Nimic, am ieșit să mă plimb.

„Afaris. Te cunosc mai bine de atât. Pui ceva la cale!".

Afaris oftă, apoi spuse:

— Ai încredere în mine?

„Cu viața mea".

— Atunci, te rog, fă ce îți spun și nu veni după mine!

„Te duci la puț", îl întrebă Falus, surprins.

Afaris plecă privirea în jos.

— Trebuie să fac asta, este singura cale.

„Nu ai să reușești singur!".

— Dacă eu nu pot, atunci nu poate nimeni! Falus, te rog, ai încredere în mine și nu mă urmări.

„Și vrei să te las să mori!?".

— Ascultă-mă, suntem toți morți dacă nu reușesc să îl închid. Cel mai puternic dintre noi a fost răpus și nici nu știm de cine. Poate, închizând puțurile, o să putem să ne salvăm cu toții".

„Ești curajos, Afaris, dar ești și foarte prost! Nu ai cum singur!".

— Dacă nu îți ții gura, o să te pun la pământ și mă asigur eu că nu ai să poți vorbi! Am nevoie de tine aici, tu și Akdarosif trebuie să conduceți Nimfele!

„Iar tu trebuie să-i conduci pe Aorieni...".

— Aorienii se pot descurca și în lipsa mea. Trebuie să plec, nu am timp de pierdut!

Afaris plecă spre pădure, apoi se opri în loc și spuse:

— Vreau să știi că ești un prieten de nădejde, Falus!

Capitolul XXVIII

Cel ascuns în umbră

După ce a ieşit din pădure, Afaris a continuat să alerge cu viteză maximă în sus pe stâncile muntelui, spre locul în care ştia că se afla puţul energetic. Era foarte frig pe munte, iar de la jumătatea lui a intrat prin norii groşi ce îl înconjurau. Vizibilitatea era scăzută, obligându-l astfel să îşi folosească percepţia extrasenzorială pentru a vedea încotro se îndreaptă.

Apoi a ieşit deasupra norilor. Îşi încetini pasul, încercând să îşi dea seama încotro să meargă. În dreapta lui, soarele cobora în spatele norilor, creând un peisaj mirific. Părea că soarele se scufundă în nori precum într-un ocean. Însă Afaris nu avea dispoziţia necesară pentru a observa astfel de lucruri. Avea alte preocupări mult mai importante.

Energia acelui puţ a început să se resimtă. Lovea în scutul său psihic aşa cum lovesc pumnii în perete. Astfel a pornit pe urma energiei, spre locul ei de scurgere. Trecând pe lângă o stâncă acoperită cu zăpadă, observă într-un final puţul energetic. O bilă întunecată mai mare decât el refula energie. A păşit încet prin zăpada înaltă spre puţ, studiindu-l, pe măsură ce se apropia. Forma sa avansată îl descurajă pe moment, însă era hotărât să continue. Ajuns la câţiva paşi de puţ nu a observat şi nu a simţit nicio agresiune neobişnuită din partea acestuia. A întins mâna spre sfera de energie şi a atins-o cu un deget, însă aceasta nu a avut nicio reacţie. A fost ca şi cum a atins suprafaţa unei ape.

S-a retras câţiva paşi în spate, apoi s-a aşezat pe zăpadă, cu picioarele încrucişate, continuând să privească spre sfera de energie ce levita în faţa ochilor săi. A închis ochii şi s-a re-

laxat, pe cât posibil. După mai bine de două minute, a spus în șoaptă:

— Acum e momentul...

Își lichidă complet scutul psihic, permițând energiei să pătrundă în mintea sa. Primul lucru pe care l-a simțit a fost puterea ei. Era precum un uragan, hotărât să distrugă tot înaintea lui. S-a speriat, însă gândurile sale au continuat să îi aparțină. Energia nu îl putea afecta, dar putea să îl alimenteze. Își simțea propriile puteri crescând. Devenea tot mai puternic. Inima îi bătea cu forță în piept. Era momentul să își elibereze ura pe care o ținea în el. A deschis ochii spre puț. Deși nu putea să îi vadă, aceștia îi erau negri ca smoala, alimentați de acea energie și de furia din el. Strigă din toți plămânii, totodată eliberând acea energie colosală care s-a strâns în el și o îndreptă pe toată spre puț.

Închise ochii la loc și continuă să lupte cu fluxul de energie ce se scurgea din puț. Era extrem de puternic, însă el devenea tot mai puternic cu fiecare secundă ce trecea. Putea să îl închidă, era sigur de asta. Apoi, ceva s-a schimbat. Parcă energia pe care el o transmitea spre puț nu se mai lovea de nimic, doar se ducea spre nicăieri, fără scop. Fără să deschidă ochii, își lăsă simțurile să studieze înaintea lui, însă, nimic. Puțul dispăruse. Parcă și temperatura era mult mai mare.

A deschis ochii și a rămas surprins. Nu se mai afla pe munte. Era într-o vale de piatră. În jurul lui se scurgeau râuri de magmă, iar temperatura era foarte ridicată.

S-a ridicat în picioare și a privit în jur, încercând să înțeleagă unde a ajuns și cum a ajuns acolo.

Apoi, din spatele său s-a auzit o voce:

— Ești cam curios, nu-i așa?

S-a întors surprins, dar când a văzut cine vorbea, ochii i s-au mărit de spaimă. Era aceeași ființă pe care a văzut-o în halucinațiile sale din Cuib. Ființa cu formă Aoriană, dar care avea corpul acoperit de o carapace întunecată și solidă. Trei coarne curbate și ascuțite îi ieșeau din frunte, însă chipul nu

era același. Avea față și nas. Ochii îi erau normali, doar că foarte roșiatici.

Creatura schiță un rânjet înfiorător, dezvelindu-și dinții ascuțiți, în timp ce își ținea mâinile încrucișate la piept.

Afaris s-a dat un pas în spate, dar apoi creatura a dispărut, împreună cu întregul peisaj. Era din nou înapoi pe munte, în zăpadă. Sfera energetică era tot acolo, plutind în fața lui. Atunci a înțeles ce se întâmpla de fapt. Sfera nu era un puț energetic, era un portal către o altă lume. Iar acea creatură era dușmanul din umbră. Adevăratul lor dușman.

S-a întors cu spatele spre sfera întunecată și a luat-o la fugă prin zăpadă, coborând în goană muntele. Trebuia să îi avertizeze pe toți de ceea ce aflase.

* * *

Alergând prin pădure, înapoi, spre Saraf-Menom, din dreapta lui, dintre copaci, a auzit o voce de fată:

— Hai mai repede!

Își schimbă direcția de mers către locul de unde s-a auzit vocea. Ajuns acolo, i-a zărit pe Ulmaf și pe Debiana alergând cu viteză printre copaci.

— Hei, strigă el.

Cei doi se opriră din alergat, surprinși.

— Afaris, strigă Debiana. Off, bine că ești în regulă! Am crezut că te-ai dus la puțul energetic singur!

— Ce căutați voi aici?

— Am mers la turn să te căutăm, spuse Debiana. Voiam să ne asigurăm că ești bine, dar nu te-am găsit nicăieri. Te-am căutat apoi în tot orașul.

— Da, apoi am spus în glumă că poate te-ai dus să înfrunți singur puțul, iar Debiana m-a luat în serios, spuse Ulmaf, gâfâind. Se pare că am avut dreptate.

— Ascultați-mă, trebuie să ne întoarcem imediat în oraș!

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Am fost la puț, așa cum ați intuit. Am încercat să îl închid...

Afaris încetă să le mai povestească. Un șuierat i-a atras atenția.

— Ești nebun, spuse Ulmaf. Cum să crezi...

Afaris îi făcu semn cu mâna să tacă, apoi îndreptă capul în direcția din care se auzea acel șuierat. Ulmaf și Debiana ciuliră urechile. Și ei auzeau ceva.

— Ce se aude, întrebă Debiana.

— Pare a fi... respirația cuiva, a răspuns Ulmaf.

Din direcția din care se auzea șuieratul, de după copaci, câteva crengi au început să trosnească. Era destul de întunecat și nu puteau vedea la mare depărtare. Afaris a încercat să își folosească percepția, dar nu a depistat pe nimeni. Apoi, o siluetă mare și întunecată a început să se contureze în spatele copacilor. Venea spre ei. Pașii apăsați rupeau rădăcinile arborilor peste care trecea, iar respirația ei devenea tot mai puternică.

Cei trei au rămas pe loc, așteptând să vadă cine sau ce era. După dimensiune, probabil era o Nimfă, însă nu puteau să îi vadă aripile. Apoi, apropiindu-se de ei, au putut să o distingă printre acei câțiva copaci ce stăteau între ei și acea ființă.

— C-cei chestia aia, întrebă Debiana, vocea tremurându-i de spaimă.

Ulmaf s-a retras câțiva pași în spate. Afaris continua să studieze creatura atent. Era o ființă monstruoasă, de trei ori mai înaltă decât ei. Avea două mâini și două picioare, musculoase, acoperite cu ceea ce părea a fi o piele groasă și neagră. În loc de degete la mâini și la picioare, avea gheare. Spatele ei era lat cât Afaris de lung. Avea un cap mare, cu două coarne ieșind din vârful său, ochii precum flăcările și dinții ascuțiți ca niște săbii. În gura ei putea să cuprindă trunchiul unui copac și să îl facă bucăți. Printre dinți i se scurgea un lichid vâscos, închis la culoare. Era, fără doar și poate, cel mai înfiorător lucru pe care Afaris îl văzuse în viața lui.

Creatura continua să vină spre ei amenințător, mergând pe picioarele din spate și rânjindu-și colții spre cei trei copii.

Ulmaf s-a mai dat câțiva pași înapoi și Debiana, la fel. Afaris a rămas în schimb în același loc, privind creatura încruntat.

— Afaris, ce e aia, strigă din nou Debiana.

Afaris își formă o sabie energo-spirituală în mâna dreaptă și o alimentă cu energie, făcând-o să lumineze intens. Creatura, enervată de gestul său, își dădu capul pe spate și scoase un răget atât de puternic, încât copacii au început să trosnească. Apoi s-a năpustit spre ei.

Afaris a încercat să pătrundă în mintea creaturii, în speranța că va putea să o lichideze rapid, însă aceasta era protejată de un scut incredibil de solid.

Debiana își formă rapid un arc energo-spiritual în mâini și trase o săgeată spre arătare. Săgeata se lovi de pieptul ei, transformându-se în praf. Creatura nicinu a băgat de seamă. A alergat spre Afaris și a încercat să îl lovească cu gheara dreaptă, însă acesta a sărit din calea atacului. Debiana continua să tragă săgeți spre creatură, însă fără nici un efect, totuși îi atrase atenția creaturii. Aceasta a întors capul spre ea și o fixă cu o privire ucigașă.

În acel moment de neatenție, Afaris se aruncă cu viteză spre picioarele ei și o lovi cu toată forța cu sabia în piciorul drept. Sabia energo-spirituală s-a transformat în praf energetic, sub privirile sale mirate. În secunda următoare, cu o viteză incredibilă, creatura s-a întors spre el și l-a lovit cu putere cu gheara dreaptă, propulsându-l într-un copac, moment în care acesta a cedat în urma impactului, prăbușindu-se peste el.

Afaris nu a pățit nimic, având pregătit un scut energetic solid în jurul lui încă de la apariția creaturii. A dat la o parte copacul căzut peste el și s-a ridicat în picioare, pregătit de luptă. Debiana se ascundea în spatele arborilor, continuând

să tragă cu săgeți după creatură. Aceasta dărâma copac după copac cu brațele ei solide, încercând să ajungă la ea.

În tot acest timp, Ulmaf stătea la distanță și urmărea acțiunea, împietrit de spaimă.

— Fă și tu ceva, strigă Afaris la el, însă Ulmaf nici nu se clinti.

Afaris a format rapid două bile energetice în palmele sale și le-a propulsat în spatele creaturii. Asemenea unui fulger, bilele îi explodară în spate. Creatura urlă, apoi întoarse privirea spre el, își arătă colții și porni la atac. Afaris a format un scut masiv energetic în fața lui, pe care îl propulsă în creatură. Aceasta sparse bariera energetică fără niciun efort și se aruncă cu ghearele spre Afaris, care se aplecă pentru a evita primul atac, apoi, într-o fracțiune de secundă, formă în palmele sale două săbii energo-forme, cu tăișul lamei prins la bază de cotul său și perpendicular pe teaca pe care Afaris o ținea ferm în mână. Săbiile erau mult mai lungi decât cele obișnuite și mai grele, dar, de asemenea, umplute cu energie. Cu sabia atașată de mâna stângă a parat al doilea atac al creaturii, însă cu mare dificultate. Era incredibil de puternică. Cu cealaltă mână a lovit-o în stomac, dar de-abia a reușit să îi străpungă pielea. Un lichid vâscos negru a început să îi picure din stomac pe pământ.

Arătarea urlă de furie, apoi îl înșfăcă cu gheara stângă pe Afaris. Îl ridică în sus, apoi îl trânti de pământ. Văzând că nu mai mișcă, s-a repezit din nou după Debiana. Aceasta renunță să-și mai folosească arcul și își formă o sabie energo-spirituală în mâna stângă. Chiar înainte de a fi lovită de ghearele creaturii, sabia i se sfărâmă și fu izbită din plin. Se rostogoli pe pământ și se opri întinsă pe burtă, cu mai multe oase rupte, cu sângele curgându-i printre buze. Ridică privirea și îl zări pe Ulmaf stând în continuare nemișcat și urmărind toată scena, cu ochii căscați de spaimă.

Afaris se ridică în coate și în genunchi, rezemându-se în săbiile sale, refăcându-și rănile și gemând de durere. Nu

ştia cum ar putea învinge acea creatură. Iar fuga nu era o opţiune, era clar că poate fugi mai repede decât ei. O observă pe Debiana strigând după Ulmaf după ajutor, însă prietenul ei stătea nemişcat, la câţiva metri în faţa ei. Apoi a zărit creatura venind încet spre Debiana. Ştia că a câştigat lupta, aşa că nu se mai grăbea.

— Ulmaf, ajută-ne, strigă Debiana.

Ulmaf începu să tremure. O lacrimă îi curgea pe obraz. S-a întors cu spatele şi a luat-o la fugă, sub privirile siderate ale lui Afaris şi ale Debianei.

— Ulmaaaaf!!!, strigă Debiana după el, însă acesta a dispărut printre copaci.

Strigătul Debianei încetă brusc, în momentul în care ghearele creaturii îi pătrunseră prin spate, înfigându-se apoi în pământul de sub ea.

— Nuuu!!!, strigă Afaris.

Creatura ridică corpul Debianei care în continuare era înfipt în ghearele sale şi o azvârli cu putere de un copac din faţa ei. Aceasta se izbi de copac şi căzu la pământ. Capul îl ţinea îndreptat spre Afaris, care a văzut în ochii ei deschişi că acea energie numită viaţă nu se mai regăsea în prietena lui.

Se ridică de la pământ, plin de furie. Dinţii săi erau încleştaţi, ochii înlăcrimaţi. Îşi desfăcu săbiile care încă îi erau ataşate de braţe şi le lăsă să cadă la pământ, în timp ce înainta cu paşi fermi spre creatură. Aceasta observă comportamentul său şi se întoarse spre el, pufnind nervoasă prin nări.

— Tu... Ai făcut o mare greşeală!

Arătarea scoase un răget puternic spre Afaris, însă acesta nici nu se clinti. Se simţea mai puternic ca oricând. Furia i-a deschis mintea. Energia îi curgea prin corp, alimentându-l, întărindu-l.

— L-ai omorât pe tatăl meu! Ai omorât-o pe Debiana, iar acum o să te omor eu pe tine!

Afaris se năpusti spre creatură, iar aceasta, spre el. Ridică ghearele înainte, încercând să îl străpungă, iar Afaris pro-

iectă un pumn în direcția mâinii ei. Pumnul său era încărcat cu atât de multă energie, încât ghearele ei se făcură bucăți fără măcar să le atingă. Apoi, pumnul se propti în palma creaturii. Brațul ei se făcu praf în urma impactului. Căzu pe spate, urlând de durere, apoi se ridică rapid în picioare, la timp pentru a-l observa pe Afaris alergând spre ea cu viteză, pregătind un nou atac. Afaris o lovi din nou cu pumnul în dreapta pieptului, provocându-i o rană adâncă. Lichidul negru țâșni din pieptul creaturii, apoi se prăbuși la pământ.

Afaris o înșfăcă de cornul din cap și o azvârli printre copaci, culcând câțiva la pământ, în urma impactului. Apoi a început să se îndrepte spre creatură, determinat să îi curme viața. În ciuda rănilor și a membrului distrus, arătarea se ridică în picioare. Dădu capul pe spate și scoase un alt răget puternic, ce se auzi peste întreaga pădure. Apoi, ceva neașteptat s-a întâmplat. Din gură au început să-i iasă flăcări, care mai apoi s-au extins pe tot corpul. Din colți, picături de foc lichid cădeau la pământ, incendiind solul de sub ea. Întoarse privirea spre Afaris, care continua să înainteze spre ea. A deschis colții și din gâtul ei un jet de flăcări a țâșnit spre el, însă Afaris le-a blocat cu un simplu scut energetic, chiar dacă acelea nu erau simple flăcări, ci erau încărcate cu energie.

În acel moment, din spatele său, Afaris a auzit mai mulți copaci trosnind și căzând la pământ, apoi o voce psihică:

„Ferește-te!".

Afaris se culcă instant la pământ, iar pe deasupra capului său, ca o furtună, a trecut Akdarosif care a intrat din plin în creatură cu ghearele sale, culcând-o la pământ, odată cu o grămadă de copaci.

Akdarosif se dădu de pe creatura în flăcări, apoi o cuprinse în cioc, rupând-o în bucăți. Afaris se ridică și urmări întreaga scenă. Acele părți din creatură cădeau la pământ, continuând să ardă. Părea că acel lichid din corpul ei era inflamabil, întreținând arderea.

„Eşti bine?", îl întrebă Akdarosif.

— Da...

Pădurea a început să se cutremure. În faţa lui Akdarosif, printre copaci, mai multe creaturi similare şi-au făcut apariţia. Negre, precum noaptea, ochii roşii ca flăcările şi de mai multe dimensiuni. Unele stăteau pe picioarele din spate, altele aveau corpul de aşa natură, încât erau menite să se sprijine atât pe membrele din spate, cât şi pe cele din faţă.

Creaturile s-au oprit în faţa lui Akdarosif, pregătite de luptă. Acesta a întors capul spre Afaris şi i-a spus:

„Fugi!".

Fără să mai stea pe gânduri, Afaris a alergat spre locul în care căzuse Debiana. O zări la pământ, fără viaţă, printre mai mulţi copaci căzuţi la pământ. O luă în braţe, cu ochii înlăcrimaţi, şi fugi cu ea spre oraş, cât de tare îl ţineau picioarele.

Ieşind din pădure, pe câmpia din jurul Saraf-Menomului, le văzu pe Nimfe agitate, neînţelegând ce se întâmplă:

— Akdarosif are nevoie de voi, strigă Afaris spre ele.

„Unde e?", întrebă o Nimfă.

Afaris se întoarse cu spatele şi arătă cu degetul în direcţia din care venea. Imediat după, toate Nimfele de pe câmpie îşi luară zborul în acea direcţie, iar el îşi continuă drumul spre oraş.

Din spatele lui, din pădure, se auzeau răgetele puternice ale acelor creaturi. Un sunet ce băga spaima în oricine îl auzea.

Intrând în fugă în oraş, Afaris s-a oprit la scurt timp pe o stradă, unde erau mai mulţi Aorieni, care îl priveau întrebători şi speriaţi. O lăsă pe Debiana din braţe, aşezând-o cu grijă pe pietrele străzii, uitându-se încă o dată la ea cu tristeţe. Un Aorian a venit lângă el şi l-a întrebat:

— Ce se întâmplă? Ce a păţit?

Afaris a stat tăcut câteva secunde, apoi spuse cu voce tare, să poată fi auzit de cât mai mulţi din jur:

— Toți cei apți de luptă să meargă acum spre pădure! Suntem atacați!

În jurul său se auzeau vocile Aorienilor nedumeriți, cerând explicații legate de atacator, însă Afaris nu a mai rămas ca să le răspundă. I-a lăsat să îi execute ordinul, iar el a plecat spre turn.

Pe una dintre străzi, a zărit mai mulți Aorieni care încercau să liniștească pe cineva. În spatele lor, rezemat de peretele unei case, era Ulmaf. Plângea și privea în gol. Cuprins de mânie, Afaris se îndreptă spre el. Îi împinse pe Aorienii din jurul lui, îl înșfăcă de gât cu mâna sa dreaptă, ridicându-l în picioare, iar cu mâna stângă îi înfipse un pumn chiar în obraz, rupându-i câțiva dinți și dislocându-i falca.

Ulmaf se prăbuși la pământ, gemând de durere, iar Afaris îl înșfăcă cu mâinile de mantiile lui, ațintindu-l cu privirea în ochi:

— Lașule! Idiotule! Ne-ai lăsat acolo!

Ulmaf începu să se bâlbâie, continuând să plângă:

— M-am speriat, n-nu am știu ce să fac!

— Puteai să lupți!

— Îmi pare rău...

Afaris îi dădu drumul din strânsoare și se îndreptă de spate:

— Da, spune-i asta Debianei!

Capitolul XXIX

Un copac în flăcări

Urcând pe treptele turnului, Afaris aruncă o privire înapoi, spre pădure. Un incendiu izbucnise în locul în care se dădea bătălia. Mai multe Nimfe zburau pe cer, strigătele lor auzindu-se până la el. Era evident că se purta o luptă crâncenă.

Mai mulți Aorieni au ieșit din turn. Afaris s-a întors spre ei și le-a spus:

— Strângeți mai mulți Aorieni și mergeți în ajutorul Nimfelor, cât de repede puteți.

— L-ați auzit, haideți, strigă un Aorian.

Toți s-au pus în mișcare, alergând spre ieșirea din oraș. Afaris s-a întors cu spatele la norul negru de fum ce se ridica din pădure și intră în turn. În ciuda zarvei ce a cuprins orașul, mama lui a rămas nemișcată, continuând să vegheze asupra corpului neînsuflețit al lui Saraf. Părea că nici nu observă tot ce se întâmplă.

Însă dintre toate evenimentele îngrozitoare din ultimele zile era și o parte bună: măcar acum Afaris știa cine este adevăratul lor inamic.

Trecu pe lângă Calis, fără să o deranjeze și intră în unda energetică a puțului, urcând spre camera unde îi lăsase pe consilieri înainte să plece, însă acolo nu mai era nimeni. Își continuă urcarea spre balconul turnului și păși peste buza puțului, pe iarba de pe balcon.

Consilierii erau adunați pe marginea balconului și priveau agitați lupta ce se dădea în afara orașului lor, fără să bage de seamă prezența lui Afaris. Acesta a mers până la ei, fiind și el surprins de peisajul din fața lor. O mare parte din

pădure era în flăcări. Nimfele se luptau peste tot cu acele creaturi, iar pe câmpie numeroşi Aorieni alergau în grabă spre pădure, pentru a le ajuta pe Nimfe. Nu putea să îşi dea seama câţi atacatori sunt, însă părea că bătălia este înclinată în favoarea lor.

Observându-l, unul dintre consilieri îl întrebă:

— Ce se întâmplă în pădure?

Din spatele lor, Afaris le-a răspuns:

— Adevăratul nostru inamic s-a arătat. Puţurile energetice clandestine sunt, de fapt, portaluri. O civilizaţie dintr-o altă lume ne invadează.

— O altă civilizaţie, întrebă surprins un consilier. Cine ar fi într-atât de nebun ca să facă aşa ceva?

— Sunt mai puternici decât noi, dar nu ştiu cine sunt şi de unde vin. Oricum, dacă nu mă înşel, în fruntea lor este o creatură care poartă numele de Hathim.

Înaintea lor, Nimfele au început să strige puternic şi să zboare în cerc pe cer. Akdarosif, al cărui corp masiv se vedea peste copaci, îşi luă şi el zborul.

— Se pare că bătălia a luat sfârşit, zise unul dintre consilieri. Oricine o fi Hathim ăsta, se pare că a pierdut!

— Nu, el nu a fost prezent la luptă şi nu a pierdut încă, spuse Afaris. Războiul cu ei abia a început.

* * *

Afaris luă loc la masa de consiliu şi îi întrebă pe consilierii săi:

— Înainte de orice altceva, vreau să vă întreb: este cineva care consideră că nu sunt apt să preiau conducerea Saraf-Menomului?

— Vrei să spui Afaris-Menom, îl corectă un consilier în mod sugestiv.

— Nu. Oraşul va rămâne pe veci Saraf-Menom. Mereu va purta numele tatălui meu.

Niciun consilier nu a mai spus nimic. Preluarea conducerii de către Afaris nu a fost pusă la îndoială.

— Bun, atunci să începem. În primul rând, am discutat până acum cu Akdarosif pe balconul turnului. Nimfele au pierdut puține victime în urma confruntării și am reușit să ne facem o impresie despre adversarul nostru. Sunt rapizi, puternici și foarte vicleni. În spatele lor se află Hathim, cel care controlează această armată.

— De ce sunt aici? Noi nu am făcut rău nimănui, niciodată!

— Nu știu să îți răspund la această întrebare, dar pot să presupun că pentru resursele energetice ale Aorei. Din relatările tatălui meu, Aora este o planetă unică în Univers. Oricum, indiferent de motiv, sunt mult mai bine pregătiți pentru acest război decât suntem noi.

— Cum adică? Din câte am văzut și noi, controlul lor energetic este aproape de zero.

— Poate că ai dreptate, dar dacă privim puțin în urmă, prin intermediul acelei energii ce refulează din portalurile lor, au creat mari conflicte în lumea noastră. Au slăbit legăturile dintre noi și Nimfe, ne-au făcut să ne omorâm între noi. Apoi, într-un moment de slăbiciune, au atacat. Și nu oricum. Nu i-au atacat pe cei mai slabi. L-au ucis direct pe Saraf, cel mai puternic Aorian.

— Înțeleg ce vrei să spui, îl aprobă un consilier, privind spre centrul mesei gânditor. Urmează o strategie. Sunt ființe inteligente. Și astfel pun următoarea întrebare: ce vor face în continuare?

Un alt consilier luă cuvântul:

— Afaris a fost ucenicul lui Saraf și fără doar și poate unul dintre cei mai puternici Aorieni. A doua lor mișcare după Saraf a fost să încerce să îl omoare pe Afaris. Intuiesc că fie vor încerca din nou, fie se vor duce după altcineva.

— Liderii Menomurilor sunt cei mai vulnerabili, continuă Afaris.

— Nu o să aibă curajul să atace un Menom întreg, menționă un consilier din dreapta lui Afaris.

— De ce nu, îl întrebă un alt consilier. L-au atacat pe Saraf și pe oamenii lui fără nicio jenă și i-au nimicit. Nimfele nu au găsit niciun corp inamic.

— Sau poate corpurile lor au fost luate de către semenii lor, zise Afaris. Astfel au continuat să își ascundă adevărata identitate. Mai mult decât atât, armele lor principale sunt psihice. Acționează prin frică, neliniște, tulburări emoționale. Moartea tatălui meu ne-a dat pe toți peste cap.

— Ai perfectă dreptate, Afaris, dar cred că ești de aceeași părere ca și mine când spun că trebuie să încetăm cu defensiva și să găsim o metodă prin care să atacăm. De când a apărut acea energie, noi nu facem altceva decât să ne apărăm și uite unde am ajuns...

— Deocamdată, noi știm foarte puțin despre inamicul nostru. Nu știm încotro să atacăm. Am vorbit cu Akdarosif, o să trimită câte o Nimfă către fiecare Menom pentru a-i informa pe Aorieni, cu privire la evenimentele recente. Cred că este o idee bună ca fiecare Nimfă să fie însoțită de un Aorian și să survoleze împreună zonele peste care trec. Poate aflăm unele noutăți.

— Un lucru important ar fi câte astfel de creaturi sunt pe Aora. De asemenea, ar fi bine ca celelalte Menomuri să nu afle despre moartea lui Saraf. Așa cum ai spus și tu, Afaris, arma lor principală este frica. Nu trebuie să lăsăm asta să ne afecteze, nu acum.

— Corect, ai dreptate, zise Afaris, dar glasul său trăda faptul că pentru el era prea târziu și imposibil să nu fie afectat. Oricum, Urfius probabil a aflat deja. Falus a plecat cu Finaria spre Urfius-Menom înaimte de bătălie și este posibil să-i fi povestit tot.

Consilierul strâmbă din nas, apoi reluă:

— Asta e! O să-i spunem Nimfei și Aorianului care o va însoți să-i înștiințeze pe cei din Urfius-Menom să nu răspân-

dească vorba. Iar până se întorc mesagerii, cred că trebuie să luăm atitudine. Strângem mai mulți Aorieni puternici și plecăm spre pădure, în căutarea acelor creaturi! Sigur sunt multe care dau târcoale orașului.

— Nu, îl contrazise Afaris. Trebuie să rămânem în oraș, aici unde suntem mulți și puternici. Ați văzut ce au pățit Saraf și oamenii lui. Nu știm cât de puternice sunt aceste creaturi de fapt. O să decidem ce avem de făcut după ce se întorc mesagerii.

— Când vor pleca?

— După ce terminăm această ședință. Akdarosif și restul Nimfelor vor pleca spre Cuib și m-au rugat să îi însoțesc!

— Să mergi și tu? De ce? Doar nu are de gând să ne abandoneze acum!

— Nu ne abandonează! Mergem să chemăm restul Nimfelor la război. Trebuie să merg și eu, ca să le convingem împreună de noua alianță formată între Nimfe și Aorieni.

— Da, e o idee bună, dar de ce nu comunică Akdarosif cu ele de aici? Din câte știu, cele mai multe nu au scuturi psihice.

— A încercat mai devreme, însă dintr-un anume motiv gândurile sale nu ajung până în Cuib.

— Asta e ciudat, a reușit să îl audă pe Saraf din partea cealaltă a planetei.

— Da, știu! Mă gândesc că este ceva care ne perturbă telepatia la distanțe mari. Iarăși se dovedește cât de puțin știm despre inamicul nostru.

— Posibil... Când te vei întoarce?

— Mâine, cel târziu. Nu vom sta mult.

— Păi, bine, atunci, dacă nu mai este nimic de spus, ar fi bine să o iei din loc. Timpul este esențial.

Toți consilierii au aprobat din cap, îndemnându-l pe Afaris să plece.

— Ne vom descurca noi aici. Stai fără grijă, Saraf-Menomul este în siguranță!

Afaris încuviință și îi salută respectuos pe consilieri, apoi plecă spre puțul energetic pentru a urca înapoi în balcon, unde îl aștepta Akdarosif. Inițial, a vrut să coboare până la mama sa, dar s-a gândit că nu are rost să o deranjeze sau să o îngrijoreze mai mult decât era deja. Oricum ea nu pleca de lângă iubitul ei Saraf. Ar fi vrut să o ajute cumva să depășească acest moment fără precedent din viața ei, însă nu avea cum. Ce putea face acum era să se asigure că Aorienii vor birui în acest nou război.

Ajungând pe balconul turnului, Afaris a păşit peste buza puțului energetic și s-a îndreptat cu pași repezi spre Akdarosif, care stătea întins pe iarba balconului. Cerul era întunecat și acoperit de nori. Era probabil miezul nopții. Sub el, orașul strălucea puternic, jocurile de lumini ale pietrelor luminând slab norii de deasupra lor.

Akdarosif ridică capul său masiv, auzindu-l pe Afaris că se apropie de el:

„Cum a decurs discuția?".

„Bine, foarte bine. Am convenit ca un Aorian să însoțească pe fiecare Nimfă care va merge în Menomuri pentru a survola împreună zona de sub ei. Poate aflăm ceva nou despre inamicul nostru".

„Da, este o idee bună. Mă gândeam la ceva în lipsa ta. Acele creaturi odioase, din câte știm, nu pot zbura și, poate, cu puțin noroc, nici nu pot să înoate".

„Ce vrei să spui?".

„Cuibul este în mijlocul oceanului, departe de țărm. Poate ar fi o idee să ne retragem toți acolo. Astfel vom fi în siguranță. Aici sunteți vulnerabili. Pot ataca oricând din pădure fără niciun avertisment".

„Am să consider asta ca pe un plan de rezervă. Nu pot convinge acum toate Menomurile să își abandoneze casele și, în plus, am încredere în ei. Sunt puternici, o să poată să apere un Menom în fața unui atac direct".

„Dar cu câte vieți pierdute? Iar Saraf, în Saraf nu ai avut încredere?".

„Tata a făcut o greşeală. A pornit la război extrem de obosit şi cu urmaşii lui, la fel de obosiţi ca el. Creaturile au profitat de această vulnerabilitate a lor...".

Afaris se urcă pe spatele masiv al lui Akdarosif, agăţându-se de penele sale.

„Hai să o luăm din loc, nu avem timp de pierdut, putem să mai povestim pe drum".

Akdarosif se ridică în picioare şi scoase un ţipăt ascuţit, înştiinţându-le pe Nimfe că este timpul să plece. A bătut o dată puternic din aripi şi s-a aruncat peste marginea balconului, luându-şi zborul peste oraş, apoi peste ocean, stolul de Nimfe venind în urma sa.

„L-am cunoscut pe tatăl tău mai bine decât tine, Afaris! Ştiu ce puteri zăceau în el şi te rog să mă crezi că ceea ce l-a învins nu a fost din cauza slăbiciunii lui, ci a fost ceva mult mai puternic decât el".

Afaris înghiţi în sec, apoi zise:

„Ştiu cât de important este acest subiect pentru tine, însă te rog să mă crezi că fac mari eforturi să îmi păstrez mintea întreagă. Mă comport de parcă nu sunt afectat, dar în interior...".

„Ştiu, Afaris! Te înţeleg. Şi eu mă lupt cu acelaşi sentiment. Când am ajuns în Lint-Menom, am căutat peste tot după supravieţuitori. Nu am găsit pe nimeni, dar în schimb am găsit altceva. Nu ţi-am spus, pentru că înţeleg la fel de bine ca şi tine cât de importantă este sănătatea psihică în aceste momente grele".

„Ce ai găsit?".

„Fiul meu, Fasus, a fost în acel oraş. M-a zdruncinat atât să descopăr moartea lui, cât şi faptul că le-a întors spatele Nimfelor pentru a pleca în acea urmărire de vărsare de sânge".

„Îmi pare rău!".

„Şi mie, dar timpul nu mai poate fi dat înapoi. Iar dacă noi acum stăm să privim în urmă, vom fi nimiciţi de ceea ce ne aşteaptă!".

Mare parte din călătorie au zburat în liniște. O liniște ce le-a permis gândurilor lor să zboare în toate direcțiile. Deși se împotriveau, gândurile negre și frica își croiau drum spre inimile lor. Nu aveau cum să nege asta.

De jur împrejurul lor era întuneric, nu puteau vedea nimic cu ochiul liber. Iar pe lângă bezna nopții, deasupra oceanului, plutea o pâclă groasă ce le dădea fiori.

După mai multe ore de zbor, înaintea lor, prin ceață, a apărut o lumină slabă ce devenea treptat tot mai proeminentă.

„Aia trebuie să fie unda energetică a Cuibului, nu", îl întrebă Afaris pe Akdarosif.

„Așa se pare".

Zburând spre sursa de lumină dinaintea lor, au început să simtă un miros straniu. Inițial, Afaris a crezut că este de la ceață sau de la ocean, dar apoi l-a recunoscut, mirosul devenind tot mai pregnant. Îl mai simțise cu puțin timp în urmă, în timpul bătăliei dintre Nimfe și creaturi. Era fum.

Akdarosif a început să zboare tot mai rapid, lăsând în urmă stolul de Nimfe.

„Ce se întâmplă?".

„Nu. Așa ceva nu se poate...".

Afaris nu știa la ce se referă Akdarosif, însă el vedea ceva ce ochii săi de Aorian nu îi permiteau să vadă. Însă când au ajuns foarte aproape de sursa acelei lumini intense, lui Afaris nu i-a venit să creadă.

Cuibul era în întregime în flăcări. Fiecare ramură ardea, întregul trunchi era cuprins de flăcări.

Inima lui Akdarosif bătea atât de puternic, încât chiar și Afaris o simțea.

„Este imposibil! Ce s-a întâmplat? Unde sunt toți", strigă Akdarosif, cuprins de groază.

Printre flăcările Cuibului nu se vedea nici urmă de viață.

„Stai liniștit, sunt sigur că au fugit din calea acestei nenorociri! Doar au aripi, pot să le folosească, nu?".

„Da, da, probabil au fugit și sunt toți bine!", murmură Akdarosif, încercând să prindă curaj.

Stolul de Nimfe i-au ajuns din urmă și zburau în urma lui Akdarosif și se roteau în cerc în jurul copacului imens, încercând să vadă altceva decât flăcări. Era exact ca în viziunea lui Afaris. Doar că în viziunea sa, toate Nimfele muriseră în incendiu. Oricum nu putea să îi spună asta lui Akdarosif, nu acum.

„Akdarosif, trebuie să ne întoarcem", îl îndemnă Afaris. „Nu mai este nimic de făcut aici".

„Casa noastră... este în flăcări. Arde, distrusă pe veci...".

„O s-o reconstruim după război. Dacă tata a reușit să ridice așa ceva, și eu pot să repar stricăciunile făcute!".

„Dar cum? Cum s-a întâmplat așa ceva? De unde au venit?".

Akdarosif își schimbă traiectoria de zbor, ghidând restul Nimfelor înapoi spre Saraf-Menom.

„Ne întoarcem la Aorieni, semenii mei! Mâine vă promit că plecăm în căutarea fraților noștri!".

Afaris privi în urma sa, spre copacul cuprins de flăcări. Concentrându-se, și-a trimis gândurile printre flăcări, căutând orice i-ar putea da un indiciu, cu privire la ceea ce s-a întâmplat. A zărit cu mintea nenumărate corpuri de Nimfe decedate, cuprinse de flăcările nimicitoare, apoi alte siluete ce pășeau fără nicio grijă prin foc. Erau acele creaturi întunecate. Ele au fost, ele au distrus Cuibul. Se părea că s-au înșelat, cumva au ajuns în Cuib. Din moment ce aripi nu păreau să aibă, rămânea o singură opțiune. Au ajuns acolo înotând sau pe sub apă. Așadar, niciun loc de pe Aora nu mai era sigur.

Nu i-a spus lui Akdarosif ce vedea în flăcări. Știa că se va întoarce cuprins de furie și va încerca să le atace în mediul lor natural: flăcările. Nu putea să îi permită această greșeală. Dar apoi a mai văzut ceva. Pe o creangă a copacului orientată spre ei, o altă creatură îi privea cum se îndepărtează. Aceasta

nu avea un corp masiv ca toate celelalte, ci, mai degrabă, formă Aoriană.

Afaris își încetă scanarea psihică a copacului din urma sa, cuprins de frică. Știa ce era acea creatură. Și atunci i-a auzit gândurile trecând de scutul său psihic, ca și cum nici nu ar fi existat:

„Curiosule!".

Capitolul XXX

Ruine arzând

Apropiindu-se cu viteză de Saraf-Menom, Afaris şi Akdarosif au perceput gândurile unei Nimfe care îi striga cu disperare.

„Falus, ce s-a întâmplat", îl întrebă Akdarosif.

„În sfârşit, dau de voi! Vă strig de mă doare capul! Urfius-Menom va fi atacat!".

„Atacat!?", exclamă Afaris.

„Da. În apropierea lui, sunt o grămadă de creaturi negre, cu sutele, din acelea cu care aţi luptat şi voi!".

„Unde eşti", îl întrebă Akdarosif.

„Aproape de Saraf-Menom. Nereuşind să dau de voi, am plecat în căutarea voastră! M-am întâlnit şi cu mesagerii trimişi de voi. Sunt cu mine acum".

Afaris îşi îndreptă gândurile către Saraf-Menom, spre consilierii săi, pe care a început să îi bombardeze psihic. Unul dintre ei a reperat gândurile lui Afaris şi a lăsat scutul său psihic la o parte:

„Afaris?".

„Strânge rapid câteva sute de Aorieni pregătiţi de luptă. Cheamă-i pe toţi pe balconul turnului".

„Desigur, desigur! Ce se întâmplă?".

„Acum!".

Consilierul a încetat să mai pună întrebări şi a plecat imediat să execute ordinul.

„Voi unde aţi plecat?", reperă Afaris din nou gândurile lui Falus.

„Am fost în Cuib...", i-a răspuns Akdarosif.

„Aaa, perfect! Presupun că vă întoarceţi cu forţe proaspete!".

Akdarosif înghiți în sec, apoi i-a răspuns:

„Îmi este teamă că nu... Cuibul nu mai există. L-am găsit cuprins de flăcări, distrus complet".

„Imposibil... Și toate Nimfele din Cuib?".

„Nu știu. Acolo cu siguranță nu mai era niciuna în viață. Sper doar că au apucat să fugă...".

„Trebuie să pornim în căutarea lor!", îl îndemnă Falus, agitat.

„Așa vom face, însă mai întâi trebuie să mergem în sprijinul Menomului fratelui lui Afaris".

Din spatele lor, vocea psihică a unei Nimfe i-a întrerupt:

„Cu tot respectul, Akdarosif, dar sunt de părere că trebuie să ne ajutăm semenii mai întâi, apoi pe restul".

„Toți sunt semenii noștri acum! Suntem împreună în acest război! Asediul Menomului este cert și iminent, pe când, cu regret îți spun, este puțin probabil să îi găsim pe frații noștri în timp util".

După o mică pauză, Akdarosif reluă cu un ton ce îi trăda tristețea:

„Este posibil să fim ultimele Nimfe de pe Aora...".

Când au ajuns deasupra orașului Saraf-Menom, Afaris a văzut că pe balconul turnului erau deja adunați zeci de Aorieni. Akdarosif a început să coboare spre turn, restul Nimfelor urmându-l îndeaproape.

Întregul turn s-a zguduit în momentul în care ghearele masive ale lui Akdarosif au aterizat pe marginea sa. Afaris a sărit imediat de pe spatele său și li s-a adresat consilierilor, care îl așteptau îngrijorați:

— Urfius va fi atacat în orice clipă!

— Știm. Falus și cu cealaltă Nimfă au ajuns înaintea ta și ne-au înștiințat. Au plecat imediat după, fiecare cu doi Aorieni în spate spre Urfius-Menom.

— Bun, câți oameni sunt aici, îi întrebă Afaris.

— Puțin peste 100, cred. Dar trebuie să mai vină.

— Nu avem timp.

Afaris a trecut pe lângă consilierii săi și s-a adresat mulțimii de Aorieni:

— Știți cu toții ce se întâmplă! Plecăm din nou la război! Găsiți-vă o Nimfă, rapid!

Fiecare Aorian a ridicat câte un pumn spre cer și au strigat la unison, în semn de solidaritate față de frații lor din Urfius-Menom. Afaris s-a întors spre Akdarosif și a pornit spre el. Când a trecut pe lângă consilieri, le-a spus pe un ton ușor ironic:

— Are și fratele meu un noroc...

Nimfele au aterizat pe rând pe balconul turnului, iar după câteva secunde și-au luat zborul cu unul, doi sau mai mulți Aorieni în spatele lor. Afaris, alături de consilierii săi și de alți câțiva Aorieni s-au suit pe spatele lui Akdarosif, iar acesta și-a luat zborul deîndată spre Urfius-Menom, restul Nimfelor venind în urma lui, imediat ce Aorienii s-au suit în spatele lor.

„De ce nu v-ați întors cu mai multe Nimfe?", îl întrebă un consilier din spatele său.

„Să înțeleg că Falus nu v-a spus".

„Nu. Ce să ne spună?"

„Acele creaturi, cumva, au ajuns înaintea noastră. Cuibul nu mai există".

Consilierul și toți cei care au ascultat conversația psihică au rămas înmărmuriți. Apoi, un Aorian a rupt tăcerea:

„Dacă cuibul a cedat, cum o să ne putem apăra noi împotriva acestei armate?"

Un alt Aorian neliniștit l-a întrebat pe Afaris:

„Dar cum este posibil? Câți atacatori au fost? Nu a supraviețuit nimeni?".

Văzând că Afaris era copleșit de întrebări, Akdarosif i-a sărit în ajutor:

„Tot ce putem să vă spunem acum este că sunt puternici, foarte puternici. Au o strategie, un plan de atac. Ne-au făcut să ne luptăm între noi, ne-au slăbit ca specii, apoi i-au vânat pe cei mai puternici dintre noi. Iar acum ne extermină, oraș după oraș".

Afaris stătea tăcut, dar gândea cu disperare, încercând să găsească o metodă de a întoarce balanţa în acest război. Era clar că sunt mereu înaintea lor. Inamicii lor erau rapizi şi precişi. Dacă nu găsea imediat o soluţie, războiul era pierdut.

Stolul de Nimfe zbura cu viteză peste copaci, la o altitudine suficient de mare, cât să nu fie luaţi prin surprindere de un atac de la sol, însă destul de jos ca să poată observa împrejurimile. Însă nu vedeau nimic. Afaris se uita cu atenţie printre copaci, încercând să zărească o urmă lăsată de acele creaturi, însă nimic. Niciun copac dărâmat, nicio urmă de incendiu.

Se simţea copleşit de situaţie. Numărul lor era evident imens. O armată întreagă a atacat Cuibul, iar acum o altă armată ataca Urfius-Menomul. Părea că au ochi peste tot, ştiau fiecare mişcare a lor şi comunicau rapid între ele. Dar, cu toate acestea, păreau invizibile. Dacă el nu ar fi învins acea creatură în pădure, probabil că Aorienii ar fi aflat de existenţa lor în ultimele lor clipe de viaţă.

Atunci şi-a amintit vorbele tatălui său: „Trebuie să dăm dovadă de putere".

„Ce ai spus", îl întrebă Akdarosif.

Afaris nici nu şi-a dat seama că a rostit în gând acele vorbe suficient de tare, cât să fie auzite de cei din jur.

„În timpul războiului dintre Nimfe şi Aorieni, tata a spus să dăm dovadă de putere. Să ne speriem adversarul şi să îl facem să înţeleagă că suntem superiori şi că vor pierde".

„Şi sugerezi să facem acelaşi lucru acum, nu?".

„Exact! Nu avem cum să învingem altfel".

„Păi, văd că inamicul nostru chiar asta face, ne distruge prin frică. A dat deja dovadă de o mare putere".

„Da, ştiu, dar ascultă-mă. Nu ştim câţi sunt, dar ştim că sunt foarte puternici, rapizi şi au o strategie. Sunt mai bine pregătiţi decât noi. Şi, mai presus de orice, provin dintr-o altă lume. Nu au un oraş pe care să îl atacăm, nu au familii. Nu avem cum altfel să învingem decât dacă le dovedim că nu are rost să mai continue atacul. Astfel, poate se vor retrage".

„Şi când o vor face să închidem uşa în urma lor", spuse un consilier din spatele lui Afaris.

„Poate sună nebunesc, dar nu la asta mă gândeam. Dacă vom închide uşa, ei o vor deschide la un moment dat, când vor fi mai bine pregătiţi. Eu mă gândeam să mergem după ei".

„Ţi-ai pierdut minţile... Să mergem după ei, prin portalurile lor, în lumea lor, fără să ştim ceva despre ei e sinucidere curată".

„Ba ştim ceva, un amănunt foarte important chiar. Ştim cine este liderul lor. Fără el, armata se va destrăma".

„Afaris are dreptate", îi luă partea Akdarosif, „dacă doar ne apărăm, ei vor ataca până vor învinge. Trebuie să intrăm noi în atac dacă vrem să avem vreo şansă".

„Înţeleg ce spuneţi voi şi cred că aveţi dreptate! Dar cum o să îl învingem? Nici măcar Saraf nu a făcut faţă armatei sale, împreună cu alţi zeci de Aorieni".

„Liderul lor nu este neapărat cel mai puternic dintre ei. Am văzut în amintirile tatălui meu, sunt multe civilizaţii care îşi aleg liderul după alte calităţi. Uneori este chiar cel mai vulnerabil. Dacă reuşim să ajungem la el, cred că o să putem să îl învingem".

Realizând că Afaris are dreptate, consilierul a prins curaj:

„Sunt peste 3.000 de Aorieni pregătiţi pentru un astfel de război şi alte câteva mii care pot foarte bine să îi susţină din spate. Dar nu putem să îi strângem pe toţi în acelaşi loc fără să nu vulnerabilizăm oraşele".

„Dacă am şti unde se află acel Hathim, am putea. Trupele sale, cu siguranţă vor veni în sprijinul său".

„Cred că ştiu eu unde îl putem găsi", spuse Afaris.

„Unde", îl întrebă surprins Akdarosif.

„În Cuib. Tu nu ai putut să vezi de flăcări, dar eu am reuşit. Armata sa era încă acolo, ascunsă de flăcări. Era şi el acolo. L-am văzut".

„Şi de ce nu ai spus nimic!? Puteam să îl atacăm atunci, să sfârşim totul", trosni Akdarosif enervat.

„Singurul sfârşit pe care l-ai fi produs ar fi fost al tău. Tu nu ai văzut ce am văzut eu. Nu aveam nicio şansă. Flăcările sunt precum apa pentru peşti. Este mediul lor natural. Erau cu sutele, nu am fi avut nicio şansă".

„Când ne întoarcem, o să trimit o Nimfă spre Cuib. Dacă este încă acolo, plecăm toţi după el. O să îl atacăm de la distanţă! O să luăm cât mai mulţi Aorieni cu noi şi o să îl facem praf pe nemernic!".

„Calmează-te, Akdarosif! Nu suntem în situaţia în care să acţionăm din impuls. Trebuie să gândim bine orice acţiune facem, altfel...".

Afaris nu a mai reuşit să termine propoziţia, căci i-a atras atenţia ceva. În faţa lor, în depărtare, se ridica un nor negru de fum, iar prin mijlocul acelui nor trecea o undă de energie precum un pilon. Acea undă aparţinea oraşului Urfius-Menom, iar norul se ridica din interiorul oraşului.

„Am ajuns prea târziu...", murmură în gând unul dintre consilieri.

„Poate că nu este prea târziu".

Akdarosif îşi forţă aripile la maximum, zburând cu viteză maximă spre oraş. Restul Nimfelor au rămas în urmă, neputând să ţină pasul. Pe spatele lui Akdarosif Aorienii şi-au făurit rapid arcuri energo-spirituale, pregătiţi de atac.

„Vezi ceva?", îl întrebă Afaris pe Akdarosif.

„Nu, nici în oraş, nici pe lângă oraş. Cred că au plecat".

Afaris a înghiţit în sec. Inima a început să îi bată cu putere. Mai mult decât soarta Aorienilor din oraş, mai mult decât viaţa fratelui său se temea pentru viaţa Finariei. Mâinile au început să îi tremure la gândul că ea ar fi putut păţi ceva.

Vizibilitatea lor a devenit tot mai slabă din momentul în care au pătruns în norul de fum. În interiorul oraşului au putut vedea mai multe incendii care în continuare ardeau, pe lângă sutele de case distruse.

Când Akdarosif a ajuns deasupra oraşului, Afaris a început să caute cu privirea pe străzi supravieţuitori, însă tot ce vedea erau mormane întregi de cadavre, atât ale Aorienilor, cât şi ale acelor creaturi negre.

„Falus!", strigă Akdarosif, încercând să îşi găsească fiul. „Falus!!!".

Akdarosif a aterizat printre casele distruse de flăcări ale oraşului.

„Scotociţi după supravieţuitori! Eu am să survolez zona în zbor! Dacă se întâmplă ceva, strigaţi!".

Afaris a coborât de pe spatele lui Akdarosif, urmat de restul Aorienilor. Mirosul de carne arsă le-a pătruns în nări, provocându-le silă. Lui Afaris i-au dat lacrimile privind în jur. Aceeaşi scenă ca în bătălia dintre Aorieni şi Nimfe, străzile, pline de corpuri neînsufleţite. Chiar dacă cele mai multe aparţineau acelor creaturi fioroase, sentimentul era cu mult mai tragic. Bătălia a fost pierdută, acesta era un lucru cert.

Dar, totuşi, poate au reuşit să fugă. Au abandonat oraşul şi au plecat. Deşi în sinea lui ştia că acest lucru era puţin probabil, se ţinea de acel gând cu toată forţa. Era singurul lucru care îi mai dădea speranţă pentru viitor.

„Pe grădina Pandorei, a auzit Afaris în spatele său vocea unui Aorian, l-au distrus, nu a mai rămas nimic din ei...

Afaris a pornit pe străduţele oraşului, căutând orice urmă de viaţă. În timp ce înainta, îşi ţinea mâneca mantiei peste nări, ca să nu mai simtă mirosul de carne arsă. Peste tot în jurul său erau membrele rupte ale celor care au căzut în acea bătălie. Aorieni arşi, cu gurile rămase căscate de la ultimul lor strigăt de disperare.

Pietrele energetice ce pavau oraşul luminau slab pe sub stratul gros de cenuşă şi pe sub corpuri. În interiorul unei case din dreapta sa, printr-o gaură din perete, Afaris a zărit ceea ce părea a fi o mamă, al cărui corp continua să ardă. Era căzută la pământ, iar braţele sale înnegrite strângeau la piept pentru ultima oară pe pruncul ei.

Văzându-l pe Afaris că se uită pierdut prin gaura din perete, un Aorian a venit lângă el de curiozitate. Când a reușit să distingă prin fum imaginea, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mama și copilul ei, în propria casă... Asta ne așteaptă pe toți?

Prin fumul dens au zărit o siluetă în spatele celor două corpuri arzând. Silueta se mișca și venea încet spre ei. Aorianul de lângă Afaris a armat imediat arcul său energo-spiritual pe care îl ținea în mână și îndreptă vârful săgeții energetice spre siluetă. Afaris își formă instant o sabie energo-spirituală.

Silueta a ajuns la doar câțiva pași în spatele celor două corpuri și s-a oprit. A căzut în genunchi și a cuprins-o în brațe pe Aoriană și pe copilul ei. Afaris și-a dat seama că este bărbatul acelei femei, care acum îmbrățișa corpurile cuprinse de flăcări și urla din toți plămânii, dar nu putea să își dea seama dacă de durerea provocată de flăcări sau de suferința cauzată de moartea femeii și a copilului lor.

Afaris a fugit în interiorul casei și l-a prins de umăr pe bărbat, trăgându-l din flăcări. Mantia sa luase deja foc, prăjindu-i carnea de pe el. Atunci, bărbatul a început să strige de furie:

— AAA. TE OMOR DIHANIE!!!

Bărbatul a format rapid o sabie energo-spirituală în mâini și a încercat să îl lovească pe Afaris, însă acesta a parat lovitura cu sabia lui.

Alți doi Aorieni au sărit peste bărbat, făcându-l să își scape sabia din mână, apoi imobilizându-l.

— Potolește-te, noi suntem, am venit să vă ajutăm!

Realizând că cei din jurul lui erau Aorieni, bărbatul și-a relaxat mușchii, iar Aorienii i-au dat drumul. Acesta s-a dus din nou lângă corpurile familiei lui și s-a așezat în genunchi.

— Să ne ajutați... Nu mai aveți pe cine să ajutați... Toți sunt morți... Nu a scăpat nimeni...

În acea secundă, de pe stradă s-a auzit strigătul unui Aorian:

— Am găsit pe cineva! Două femei sunt încă în viață!

Bărbatul ridică privirea, apoi o coborî la loc.

— Ne-au măcinat, ne-au făcut praf! Ne-au distrus apărarea cu un minim de efort! Nu am avut nicio șansă!

Afaris se aplecă lângă el și i-a pus o mână pe umăr:

— Știu că este greu, dar trebuie să te ridici! Avem nevoie de tine! Nu trebuie să se sfârșească așa!

— Să mă ridic, să ce!? Să lupt din nou cu acele creaturi blestemate? Nu, mersi, prefer să mor aici, alături de familia mea!

— Nu să mori. Să te răzbuni.

— Să mă răzbun... Să mă răzbun... Răzbunarea nu îmi va aduce copilul înapoi la viață.

— Poate că nu, dar îi vor proteja pe ceilalți copii de pe Aora.

Aorianul se ridică de la pământ și îl înșfăcă pe Afaris de mantie, proptindu-l în peretele din spatele său și ridicându-l de la pământ.

— Tu chiar nu vezi că nu e niciun sens!? Nu avem nicio șansă! O să murim toți! Aora a fost casa noastră, iar acum e mormântul nostru!

Bărbatul îi dădu drumul lui Afaris, care îl privea siderat. Apoi, Afaris i-a spus:

— Dacă asta este ultima ta dorință, o să ți-o respectăm!

Afaris a ieșit din casa Aorianului, fără să privească în urmă și s-a îndreptat pe străzi spre centrul orașului.

De-a lungul drumului, a mai găsit câțiva supraviețuitori, care nu erau la fel de răvășiți. Erau răniți, suferiseră pierderi în familie, dar majoritatea și-a păstrat calmul, începând, să caute alți supraviețuitori. Afaris se gândea că probabil starea lor de șoc le-a anihilat orice sentiment, momentan.

Când a intrat în piața centrală a orașului, a auzit pe cineva plângând. Urmărind sunetul, și-a dat seama că venea din interiorul casei lui Urfius. A luat-o la fugă spre casa frate-

lui său și când a ajuns la intrare, o siluetă masivă a ieșit pe ușă. Era fratele său, ars în întregime și cu lacrimile alunecându-i pe carnea arsă de pe obraji. Văzându-l pe Afaris, s-a aplecat spre el și l-a cuprins în brațe, continuând să plângă în hohote.

— Urfius, unde e Vilinda? Unde e Finaria?

Fratele său nu i-a răspuns. Continua să plângă pe umărul lui. Afaris l-a dat la o parte și a dat să fugă spre casa lui, însă acesta l-a prins de mână:

— Nu... te rog, nu te duce acolo!

Afaris s-a smucit din strânsoarea fratelui său, însă acesta nu i-a dat drumul:

— Vreau să îți aduci aminte de ele... așa cum erau... când încă mai trăiau. Frumoase... Vesele...

Afaris a înghițit în sec la auzul vorbelor fratelui său. Ochii i s-au înlăcrimat, iar gura i s-a uscat.

— Îmi pare rău... Am încercat să le protejez... Am încercat să îi protejez pe toți...

Urfius a căzut în genunchi și și-a cuprins fața în palme, izbucnind într-un hohot de plâns.

O Nimfă a aterizat lângă ei. Era Falus:

„Afaris, trebuie să plecăm, acum! Se întorc!".

Afaris a rămas nemișcat. Sentimentele îl copleșeau. Însă a înghițit în sec și a dat din cap afirmativ. Știa că nu mai era loc de jale. Trebuia să acționeze.

S-a aplecat peste Urfius, cuprinzându-l cu brațele și vrând să îl ridice de la pământ, însă acesta s-a opus.

— Urfius, trebuie să plecăm!

— NU, urlă fratele său. Aici îmi e locul, în Menomul meu, cu oamenii mei, cu familia mea!

— Aici îți va fi mormântul dacă nu plecăm acum!

— Așa să fie!

Urfius se ridică de la pământ și porni spre puțul energetic din centrul pieței cu pași fermi.

Mai mulți Aorieni au ajuns în piață. Erau atât cei ce au

venit din Saraf-Menom, cât și cei pe care i-au găsit încă în viață printre ruinele orașului.

— Urcați-vă pe Nimfe, strigă Afaris către ei. Trebuie să plecăm acum! Falus, cât timp mai avem?

„Nu mult... i-am zărit venind înapoi spre oraș. Sunt aproape. Știu că sunteți și voi aici".

Nimfele au coborât pe rând în centrul orașului pentru a-i aduna pe Aorieni. Aceștia s-au urcat în spatele lor cât de repede au putut, apoi Nimfele și-au luat zborul. A aterizat și Akdarosif, luând în spatele lui un număr cât mai mare de Aorieni. Apoi a întors privirea spre Afaris:

„Haide!".

— O să merg cu Falus. Du-te!

Akdarosif a bătut din aripi cu putere și s-a înălțat prin norul dens de fum ce acoperea orașul. Apoi, Afaris l-a zărit pe fratele său în dreptul undei energetice a puțului, alimentându-se. După ce a absorbit suficientă energie, și-a creat în mâini două săbii energo-forme ce luminau cu putere, fiind încărcate cu enorm de multă energie. Apoi s-a întors cu spatele la puț, venind spre Afaris. În urma sa, energia puțului s-a disipat și a dispărut. Puțul de energie secase.

— Uită-te și tu, strigă Afaris la el. Și Aora a înțeles că acest oraș e o cauză pierdută! Nu ai cum să îl protejezi! Te rog, vino cu mine!

— Poate că astăzi voi pieri, dar voi lua cu mine tot ce îmi iese în cale.

— Frate, te rog, îl imploră Afaris.

Din dreapta lu Afaris au început să se audă zgomote, răgete. Erau cu sutele.

„Au intrat în oraș", îl anunță Falus, îngrijorat.

Urfius s-a întors în direcția din care veneau zgomotele creaturilor. Apoi a întors capul spre Afaris și i-a spus:

— Rămâi cu bine, dragul meu frate!

Afaris a înghițit în sec. S-a uitat în jur să se asigure că nu a rămas nimeni în urmă, apoi s-a suit pe spatele lui Falus.

În timp ce Falus bătea cu putere din aripi, Afaris a aruncat o privire spre casa lui Urfius. Cu ochiul liber nu putea vedea nimic înăuntru, dar putea percepe cu mintea. În mijlocul casei stătea întinsă, fără viață, Vilinda, iar în fundul casei, sprijinită de perete, era draga lui Finaria. Chipul său frumos era intact, iar ochii îi erau închiși, lipsiți de viață. Atunci, inima lui Afaris parcă a crăpat. Dar în loc de durere, tristețe sau amărăciune, nu a simțit nimic. Nu avea niciun sentiment. Toate s-au dus.

Falus s-a ridicat la cer și a zburat împreună cu Afaris prin norul dens de fum până când au ieșit din nou la lumină. Înaintea lor erau celelalte Nimfe care zburau în grabă spre Saraf-Menom.

Afaris a aruncat o ultimă privire în urmă, la ceea ce odinioară era cel mai frumos Menom de pe Aora. Un strigăt puternic s-a auzit din interiorul norului de fum, însă nu era al vreunei creaturi. Era al fratelui său.

A întors capul și a privit în zare. De sub el a auzit gândurile lui Falus:

„Trebuie să îți spun ceva...".

Capitolul XXXI

O mișcare greșită

„Ce vrei să îmi spui", l-a întrebat Afaris.

„Am aflat cum au atacat Cuibul. Unele dintre acele creaturi au aripi!".

„Pot să zboare!?"

„Da! Când au atacat Urfius-Menom, o mare parte din armata lor a atacat de la sol, însă restul a venit zburând. Tot niște creaturi negre, dar cu aripi mari. Și purtau în gheare semeni de-ai lor, pe care i-au plasat în interiorul orașului, trecând de linia defensivă formată de Urfius. Astfel i-au atacat din ambele părți. Aorienii au intrat în panică, mulți au rupt linia defensivă pentru a sări în sprijinul familiilor lor și a celor care nu se puteau apăra".

„Și așa a cedat orașul...".

„Exact. Creaturile astea nu trebuie subestimate. Sunt inteligente, rapide și precise!".

„Cât de mare a fost armata până la urmă?".

„Nu știu să îți spun. Dar ceea ce am văzut eu înainte de atac nu a fost nimic, comparativ cu ce a urmat după. Erau ca un val care se revărsa asupra orașului".

„O astfel de armată a atacat Cuibul. Și cine știe prin ce colțuri ale Aorei mai sunt răspândiți. Îmi este teamă că suntem suprimați numeric".

Falus le-a ajuns din zbor pe restul Nimfelor. Akdarosif zbura cu viteză înaintea stolului, conducându-i pe toți înapoi, în Saraf-Menom. În timp ce zburau, Aorienii le ofereau ajutor supraviețuitorilor din Urfius-Menom, încercând să le salveze viața. Însă privirea din ochii lor, acel gol ce părea că nu poate fi umplut de nimic, acest lucru nu putea să îl repare nimeni.

Pentru ei, viața a căpătat un alt sens, unul mult mai mic și mai neînsemnat decât înainte.

„Du-mă mai aproape de Akdarosif, te rog", îl îndemnă Afaris pe Falus.

Falus a zburat pe sub stolul de Nimfe, ajungându-l din urmă pe Akdarosif, apoi s-a ridicat la nivelul lui, zburând în dreapta sa. Simțindu-le prezența, Akdarosif a întors capul spre ei, cu o privire ce îi trăda spaima:

„A fost un măcel...".

Afaris a înghițit în sec:

„Da, dar trebuie să continuăm lupta! Nu putem să ne lăsăm descurajați!".

„Cuibul este în flăcări, Urfius-Menom zace în sânge și ruine, Saraf este mort. Ăsta nu este un război, asta este o exterminare".

Akdarosif se încruntă de supărare, apoi reluă:

„Nici nu apucă bine mesagerii pe care îi trimitem să transmită o informație vitală, că nemernicii ăia schimbă complet regulile jocului. Afaris, îmi pun toată speranța în tine să găsești o soluție, că eu unul nu văd vreo scăpare".

„Am câteva idei, dar mai întâi să ajungem înapoi în oraș".

„De acord. Oricum, mă dor aripile de la atâta zburat".

Falus și-a încetinit viteza de zbor, retrăgându-se în spatele lui Akdarosif.

„Conversația nu prea a decurs cum speram", zise Afaris.

„Ce voiai să vorbești cu el?".

„Creaturile astea știu planul nostru, înainte ca noi să știm ce vom face. L-au atacat pe Saraf atunci când era cel mai vulnerabil, luându-ne de sub picioare principalul pilon de sprijin. Apoi, Cuibul. Nicio Nimfă nu se aștepta să fie atacată acolo. Și, în plus, nici nu știau de prezența acestor creaturi pe Aora. Apoi au nimicit cel mai apropiat oraș de Saraf-Menom, tot așa, în cel mai vulnerabil moment".

„Crezi că poți să intuiești care va fi următoarea lor mișcare?".

„Greu de spus. Este foarte important ca mesagerii din celelalte Menomuri să se întoarcă. Astfel putem să ne dăm seama pe ce bază stăm".

„Când au plecat?".

„Imediat după ce ai plecat tu spre Urfius-Menom".

„Trebuie să se fi întors deja, măcar o parte".

„Da, mă întreb dacă cealaltă parte se va întoarce".

„Doar nu crezi că au avut puterea să mai atace și alte orașe?".

„Nu știu, dar, din moment ce pot să și zboare, nu este exclus să-i fi atacat în mijlocul aerului. Cred că știu la fel de bine ca noi cât de vitali sunt pentru noi în momentul de față".

„Da, înțeleg ce vrei să spui".

„Akdarosif mi-a propus, înainte de a ajunge la Cuib, să ne retragem toți acolo, unde să fim în siguranță".

„Halal siguranță!".

„Are dreptate. Răspândiți pe Aora suntem vulnerabili. O să ne extermine oraș după oraș. Trebuie să îi chemăm pe toți în Saraf-Menom".

„Asta ar însemna să trimitem alți mesageri, dar presupun că nu e o idee bună".

„Nu. O să încerc să îi strig, însă nu cred că va avea vreun efect. Pe lângă faptul că toți au scutul mental activat, ceva ne bruiază telepatia la distanțe mari".

„Presupun că încă un efect al puțurilor lor de energie".

„Tot ce se poate. O să mă gândesc. Trebuie să discutăm cu toții, dar și cu consilierii mei!".

Din fața lor au auzit glasul psihic al unui Aorian strigând:

„Avem companie!".

Toți au început să privească bezmetici în toate direcțiile, până ce au zărit un stol de păsări negre zburând spre ei, din partea stângă. Nu erau foarte multe, dar prezentau un real pericol pentru ei.

Mai mulți Aorieni și-au pregătit arcurile energo-spirituale, așteptând ca acele creaturi să ajungă în raza lor de tragere.

Când acestea s-au apropiat mai mult de ei, Afaris a putut să le vadă în întregime. Aveau un singur set de aripi, foarte mari în lungime, doar două picioare în spate, destul de slabe și lipsite de carne, un gât lung și arcuit, în vârful căruia se afla un cap rotund, lipsit de cioc, colți sau coarne.

„Sunt doar vreo zece", spuse Afaris. „Putem să le facem față. Nu par atât de amenințătoare".

„Ai grijă! Asta am crezut și eu prima dată. Corp la corp nu au nicio șansă, însă pot să scuipe un jet de flăcări incredibil de departe. În curând, o să intrăm în raza lor de acțiune, așa că dă-le ordinul Aorienilor să tragă!".

Afaris nu a spus nimic, venindu-i o altă idee. S-a concentrat și și-a trimis gândurile către ele. Spre uimirea lui, mintea lor era slab păzită. Un scut atât de fraged, încât părea inexistent. Printr-un simplu gând i-a prăjit mintea uneia dintre creaturi, care s-a prăbușit pe pământ, spre mirarea celorlalte. Apoi s-a concentrat pe altă creatură, procedând la fel.

Restul stolului, realizând ce se întâmplă, și-a schimbat direcția de mers, abandonând intenția de a-i ataca.

„Se retrag!", strigă un Aorian. „Bravo Afaris!".

„Nu am terminat cu ele", spuse Afaris după ce mai elimină una dintre creaturile zburătoare". Falus, hai după ele! Voi, restul, continuați-vă drumul, orice ar fi!".

„Ești nebun, să mergem doar noi doi?".

„Da, ai încredere în mine!".

Falus și-a schimbat direcția de zbor, părăsind stolul de Nimfe și zburând în urma creaturilor. Apropiindu-se de ele, Afaris a mai reușit să doboare două. Celelalte, realizând că nu au nicio șansă împotriva atacatorului lor, și-au schimbat tactica. Și-au schimbat direcția de zbor, dar, în loc să se îndepărteze, s-au întors după Afaris și după Falus, atacându-i din toate direcțiile.

„Ți-am spus că e o idee proastă! Ți-am spus!".

„Ține-ți ciocul și vezi cum zbori!".

Afaris a mai doborât cu mintea o creatură, dar când a ajuns la următoarea a realizat că nu mai putea pătrunde în gândurile ei. Ceva o proteja. Un scut extrem de puternic. La fel, și pe celelalte. Neavând altă opțiune, și-a format rapid un arc energo-spiritual, pe care l-a armat cu o săgeată energetică. A țintit spre una dintre creaturi, care venea spre ei din stânga lor, dar până să apuce să tragă, Falus a intrat în picaj, evitând în ultimul moment un jet de foc lichid.

Afaris se reechilibră, ținându-se ferm cu o mână de penele sale și strângându-i spatele între picioare. Un alt jet de flăcări a trecut pe deasupra capetelor lor, provenind de la o altă creatură. Afaris și-a armat rapid arcul și a tras o săgeată după acea creatură, nimerind-o în piept. Aceasta a scos un strigăt și a început să se zbată de durere, rămânând însă în aer. Dar până să apuce să mai facă vreo mișcare, Afaris a mai trimis o săgeată spre ea, care îi trecu direct prin cap, explodând apoi într-un nor de praf energetic. Creatura se prăbuși spre pământ, lipsită de viață.

„1...2...3...4. Mai sunt 4, Falus!", strigă Afaris.

Falus s-a năpustit asupra unei creaturi care a încercat să treacă pe sub el, prinzând-o în gheare, apoi sfâșiind-o cu ciocul.

„Trei...".

„Ai grijă!", strigă Afaris, însă, prea târziu. Una dintre creaturile înaripate ce a venit neobservată din dreapta lor l-a izbit pe Afaris în umărul drept, făcându-l să își piardă echilibrul și să cadă de pe spatele lui Falus. Acesta a încercat să zboare după el, însă o altă creatură îl blocă cu un jet de flăcări.

„Afaris!!!", strigă Falus după el.

În momentul în care Afaris a căzut de pe Falus, pe sub ei, la mai mică altitudine, a zburat una dintre creaturi, exact la momentul potrivit. Afaris și-a deviat căderea printr-un jet

rapid de aer, ajungând în spatele ei. Creatura a țipat de surprindere, apoi a intrat în picaj. Corpul ei a devenit rapid uleios, acoperit de acel lichid negru. Afaris i-a înșfăcat încheietura aripii drepte și cu o smucitură fermă din braț i-a desprins aripa.

Creatura a scuipat un jet de flăcări. Lichidul negru inflamabil s-a aprins, cuprinzându-i întregul corp. Afaris s-a aruncat de pe ea în gol, pentru a evita flăcările. Dar apoi a realizat la ce altitudine se afla.

Se apropia cu viteză de pământ, pe lângă el trecând norișori mici. Probabil era mai sus decât cel mai înalt munte de pe Aora. A încercat să își reducă viteza, formând un curent de aer puternic sub el, dar, în zadar. Apoi și-a amintit aventura pe care a avut-o cu tatăl său cu ceva timp în urmă, pe muntele Primei Lumini. Și-a format sub el un scut energetic, suficient de solid, cât să îi reducă puțin viteza de cădere. Solul se apropia vertiginos de el, dar se simțea pregătit pentru impact. Și-a îndreptat picioarele în jos, apoi a izbit pământul.

O bubuitură puternică i-a inundat urechile. Peste tot în jurul său era praf, însă el era teafăr și nevătămat. S-a ridicat în picioare și a privit în jur. Căzuse într-o pădure, dar nu știa exact unde anume se afla. A privit apoi în sus, încercând să îl zărească pe Falus, însă prietenul său înaripat nu era nicăieri. Privind spre soare, și-a dat seama încotro se afla Saraf-Menomul. A dat să urce pe panta craterului, dar ceva din spatele său i-a atras atenția.

A întors capul și a zărit la marginea craterului, în partea opusă lui, o creatură neagră, privindu-l cu atenție. Era una dintre acele creaturi care se folosea de toate cele patru membre pentru a se deplasa, cu un bot lung, umplut de colți ascuțiți. Apoi a mai apărut una lângă ea. Și încă una. În câteva secunde, de jur împrejurul craterului, s-au adunat nenumărate creaturi, atât patrupede, cât și din rândul celor mari și puternice, precum cea pe care a întâlnit-o prima dată în pădure. Toate stăteau și se uitau la el, fără să acționeze.

Afaris şi-a format rapid două săbii energo-spirituale în mâini, încărcate cu energie. Privea încruntat în jurul său, aşteptând să îl atace. Nu simţea frică, deşi inima îi bătea cu putere. Apoi, spre marea lui mirare, au plecat toate. S-au retras de lângă crater, fugind în pădure. S-a uitat în urma lor, neînţelegând ce se întâmplă. De ce nu l-au atacat, ce plănuiau?

În secunda următoare a simţit două gheare înşfăcându-l de braţe şi ridicându-l de la pământ. A dat să strige şi să se zbată, dar atunci a văzut că era prietenul lui, Falus.

„Eşti bine, nătărăule?".

Falus şi-a luat zborul ţinându-l pe Afaris în ghearele picioarelor lui din spate şi zburând cu el înapoi pe direcţia lor iniţială de deplasare.

„Da. Ai văzut asta?"

„Da, am văzut".

„Puteau să mă termine chiar acolo...".

„Ai avut noroc, cine ştie de ce au plecat".

„Nu a fost noroc. Au un plan, sunt sigur de asta".

* * *

Falus şi Afaris au ajuns înapoi în Saraf-Menom fără alte incidente. Akdarosif şi restul Nimfelor erau deja acolo, îngrijoraţi în privinţa lor.

„Ahh, slavă Pandorei că sunteţi teferi", strigă Akdarosif când aceştia au aterizat lângă el pe balconul turnului. „Ce a fost în capul vostru să vă duceţi singuri după creaturile alea?".

Fiecare creatură în minus este o grijă mai puţin pentru noi.

„Da, şi era să ajungem noi în minus", îl cicăli Falus.

Lângă Akdarosif stăteau consilierii lui Afaris, care discutau cu el până să se întoarcă. Unul dintre ei şi-a dres glasul, atrăgându-i atenţia lui Afaris:

— Mesagerii s-au întors. Sau cel puțin câțiva dintre ei.

Afaris a ridicat din sprâncene, iar consilierul a continuat:

— Două dintre orașe... ei, bine, nu mai există. Aparțineau la două dintre surorile tale, fiecare amplasat în locuri diferite pe Aora.

— Cum adică nu mai există?

„Cred că este o idee bună ca înainte de orice altceva să ne tragem toți puțin sufletul. Am avut o zi lungă", zise Akdarosif.

— Cu tot respectul, dar nu avem timp!

Afaris a pornit din loc, iar când a trecut pe lângă consilierii săi i-a pus mâna pe umăr celui care vorbea și i-a spus:

— Akdarosif are dreptate! Meritățin o pauză! Cinci minute, oricum nu o să facă vreo diferență. Cum se mai simte Calis?

— Stă în același loc, lângă...

— Bine, mă duc să petrec puțin timp cu ea, poate reușesc să o scot din starea în care este. Ne vedem aici cu toții în câteva minute.

Capitolul XXXII

Planul de atac

Afaris a păşit peste buza puţului energetic şi i-a zărit pe consilierii lui aşezaţi la o masă rotundă din lemn viu, crescută pe balconul turnului. Aceştia erau aşezaţi pe scaunele din arbust din jurul ei, iar în spatele lor stăteau întinşi pe iarbă cu capul ridicat Akdarosif şi Falus.

Ajungând în dreptul lor, Afaris a observat un loc liber, pe care consilierii l-au păstrat pentru el.

— Lipseşte un scaun, le-a spus.

Consilierii s-au uitat miraţi la el, deoarece stătea fix în dreptul scaunului liber.

— Nu vă uitaţi aşa miraţi la mine! Ştiu că pare prostesc, însă vreau ca întotdeauna să existe un scaun pentru tatăl meu, chiar dacă nu mai este printre noi!

— Desigur, desigur, zise unul dintre consilieri! Mai facem unul!

— Nu te deranja, am să stau eu în picioare! Oricum sunt prea încordat ca să pot sta jos.

„Cum este mama ta?", l-a întrebat Akdarosif, gândurile sale fiind percepute de toţi cei prezenţi.

Afaris observă că doi dintre gardienii care păzeau cerul, şi erau destul de aproape de masa lor, trăgeau cu urechea, însă nu îi băgă în seamă. Ştia că nu mai este vreun motiv să poarte orice conversaţie în secret. De acum, era la fel de îndreptăţit să asculte la neliniştile lor.

— Nu prea bine! Nu scoate un sunet! Sper să îşi revină...

„Nimeni nu se poate pune în locul ei. Nimeni nu poate să conteste modul ei de a reacţiona la această tragedie. Numai

ea poate înțelege trauma prin care trece. Noi, restul, nu putem decât să sperăm că va fi suficient de puternică, încât să își revină".

— Ai dreptate, Akdarosif!

Afaris schimbă subiectul și reîncepu să vorbească pe un ton mult mai impunător și formal:

— Am stat și am analizat în puținul răgaz pe care l-am avut situația în care ne aflăm. Mi-am dat seama cum gândesc sau, mai bine spus, cum au gândit aceste creaturi până acum. Acest lucru mi-a permis să anticipez ce vor face în continuare. Altfel spus, ce trebuie noi să facem în continuare! Toate Menomurile sunt în pericol! Vor ataca la momentul oportun și ne vor decima puțin câte puțin! Dacă toate creaturile de care am luat la cunoștință până acum se vor aduna și vor ataca un singur Menom, indiferent care, nu are nicio șansă! De aceea trebuie să îi adunăm pe toți aici!

— Dată fiind situația, este prea riscant să trimitem mesageri către ele, afirmă un consilier.

— Nu este numai riscant, dar nu beneficiem de timpul necesar. Trebuie să ne mișcăm rapid. Inițial, m-am gândit să plecăm cu o armată din Saraf-Menom și să mergem pe rând în fiecare oraș să îi adunăm pe frații și pe surorile noastre. Împreună cu Nimfele, nu cred că ar fi îndrăznit să ne atace. Dar atunci mi-am dat seama că acele creaturi ne-ar tăia craca de sub picioare. Respectiv nu am fi avut unde să ne mai întoarcem.

— Adică ar ataca Saraf-Menomul în lipsa noastră?

— Da, atât Saraf-Menom, cât și celelalte orașe. O altă posibilitate ar fi fost să zburăm împreună cu Nimfele către toate Menomurile și să îi aducem în zbor. Însă asta iar ar necesita mult timp și, în plus, nu știm cât de numeroase sunt creaturile lor înaripate.

— Stai, pot să și zboare!?

— Da. Ne-am confruntat cu câteva astfel de creaturi la întoarcere. Nu sunt la fel de puternice precum restul, însă nici nu trebuie desconsiderate!

„Am putea încerca să găsim supraviețuitorii din Cuib. Sunt sigur că au scăpat câțiva și cine știe pe unde se ascund", zise Falus.

„Nu a scăpat nimeni...", îi spuse Akdarosif cu tristețe. „Le-am căutat cu gândul, dar nu am mai găsit nicio Nimfă în viață pe Aora".

— Nu ai de unde să știi sigur, Akdarosif! Ai observat și tu că ceva ne perturbă comunicarea telepatică pe distanțe lungi!

Afaris știa mai bine decât Akdarosif că nu a scăpat nicio Nimfă din măcelul Cuibului, dar nu voia să îl lase pe prietenul său să creadă asta.

„Chiar și așa, ne-ar lua prea mult timp să le căutăm și ne-am vulnerabiliza prea mult dacă ne separăm de voi, Aorienii! Nu mai avem nimic de făcut în privința lor decât să sperăm".

După ce Afaris a înghițit în sec, unul dintre consilieri l-a întrebat îngrijorat:

— Păi, și atunci ce facem?

Afaris s-a întors cu spatele la masa consilierilor și a privit spre unda de energie ce refula din puț:

— Mai este o opțiune...

— Imposibil, este una din cele mai importante legi pe care ni le-a lăsat Saraf, zise consilierul, intuind la ce se gândea Afaris.

— Lăsând legea la o parte, spuse un alt consilier, că oricum am trecut de mult de asta, nu ai cum, pur și simplu! Energia nu te lasă să cobori mai jos de ultimul nivel al turnului! Cred că am încercat toți asta de curiozitate.

Afaris a ridicat privirea spre Akdarosif, dar acesta se uita pierdut spre pădure. I-a urmărit privirea, însă nu a văzut nimic.

— Altă opțiune nu avem, le-a răspuns Afaris. Trebuie să încerc, iar dacă asta nu merge, atunci...

— Poate pe tine te va lăsa, Afaris, îl înștiință un consilier! La urma urmei, ești fiul lui Saraf și moștenitorul nostru,

al tuturor! Dar mă îndoiesc că va lăsa orașe întregi să coboare pe puț. Dar, cum ai spus și tu, trebuie să încercăm!

— O să încerc singur. Știți că nu este o idee bună să plecăm în număr mare din Saraf-Menom.

— Și dacă se întâmplă ceva cu tine?

— Atunci se va întâmpla ceva doar cu mine.

Un alt consilier care până atunci a stat tăcut și a ascultat conversația spuse:

— Îți admirăm curajul, Afaris, dar viața ta este mult mai importantă decât a noastră! Nu te putem lăsa să ți-o riști în halul acesta! Presupunând că va merge planul tău!

— Am decis deja, voi încerca, singur. Și va merge, am această convingere. Ați observat și voi de-a lungul anilor că Aora este mai mult decât știm noi că este. Poate părea o prostie, dar eu cred că ea chiar este o ființă vie, care gândește.

„Nu ești singurul care și-a pus această întrebare", îi sări în ajutor Akdarosif, redevenind brusc interesat de conversație.

— Am simțit și am văzut cum ne-a ajutat în bătălia din Urfius... În prima bătălie.

— Da, știu, am fost și eu acolo, îl aprobă un consilier. Eu te susțin, Afaris, merită să încalci această „lege" pentru viitorul Aorienilor și al Nimfelor.

— Presupunând că o să reușești să îi strângi pe toți Aorienii rămași pe planetă, ce facem apoi?

— Apoi luptăm. Le ținem piept și le dovedim de ce suntem în stare. Iar când vor bate în retragere, vom merge după ele.

— Gândești cam departe, dar da, dacă totul merge conform planului, nu văd ce altceva mai bun putem face.

„Să nu mai pierdem timpul, putem să mai discutăm între noi. Afaris, te sfătuiesc să o iei din loc cât mai curând".

— Desigur. Însă vreau să îți mai spun ție ceva, Akdarosif.

Akdarosif ridică capul, ascultându-l cu atenție:

— Mai întâi, vreau să îi rog pe consilierii mei să ne lase puțin singuri.

Consilierii l-au privit surprinși. Apoi, unul dintre ei s-a strâmbat pentru o fracțiune de secundă, a bătut ușor cu palma în masă, arătându-și indignarea și s-a ridicat, urmat apoi de restul consilierilor, spunându-i:

— Dacă tu consideri că este un moment bun să avem secrete unul față de celălalt...

— Este vorba aici de tradiții, de secrete ale Nimfelor. Și chiar dacă ne aflăm într-un moment dificil nu trebuie să neglijăm respectul pe care ni-l purtăm unul altuia.

Akdarosif l-a privit pe Afaris surprins, gândindu-se despre ce secret era vorba. După ce consilierii s-au retras în partea cealaltă a balconului, departe de ei, Afaris l-a privit pe Falus și i-a spus:

— Și tu, Falus!

— Și eu!? Totuși, sunt...

— Te rog, l-a întrerupt Afaris.

Falus se încruntă, dar îi respectă dorința prietenului său. Își luă zborul de pe balcon, spunându-i în timp ce se înălța:

„Ar fi bine să nu mă afecteze discuția voastră...".

După ce fiul său a plecat, Akdarosif l-a întrebat pe Afaris:

„Așadar, despre ce este vorba?".

„Avem nevoie de orice sprijin pe care-l putem obține", i-a spus Afaris în gând pentru a nu putea fi auzit de cineva. „Vreau să vorbesc cu Galus".

„Galus!? Nu o va face, nu se va mișca din culcușul lui".

„Crezi tu? Nici dacă îi spunem că viitorul Aorei depinde de asta?."

„Pe Aora există munți, a căror existență este mai scurtă decât timpul pe care Galus l-a petrecut păzind Lacul Oglinzilor. Nu se va mișca de acolo, îți garantez asta".

„Rămâne de văzut! Mai este un motiv pentru care vreau să merg la el. Presupun că știi ce se află pe fundul lacului, nu?".

Akdarosif aprobă din cap.

„Tatăl meu știa că o să moară. I-a spus Pandora".

„Fiind un Profet, nu mă surprinde lucrul ăsta. Mă întreb dacă a văzut și ce se va întâmpla cu noi".

„Asta nu știu. Dar cu puțin timp în urma bătăliei din Urfius-Menom dintre Nimfe și Aorieni, tata mi-a spus că acolo îl voi putea găsi după ce va pleca din lumea noastră".

„Înțeleg. Ai într-adevăr argumente puternice pentru care vrei să te duci acolo. Dar am și eu unul contra. Cu puțin timp în urmă, când voi discutați la masă, am zărit printre copacii de la marginea câmpiei o creatură întunecată. Stătea și ne urmărea. Apoi când a văzut că mă uitam în direcția ei, a plecat".

„Și de ce nu ai spus nimic!?".

„Pentru că era mai important să dezbateți ce aveți de făcut în continuare. Dacă reprezenta vreun pericol, vă spuneam. Oricum, ne urmăresc. Sunt sigur de asta. Dacă vom pleca, fie noi doi, fie o sută spre Lacul Oglinzilor, să fii sigur că vor face ceva în privința asta".

„Da, înțeleg ce îmi spui. Oricum, o să mă gândesc la asta după ce mă întorc din puț. Mi-ar prinde foarte bine să ajung acolo, să mai vorbesc o dată cu tata... Și mamei i-ar prinde bine".

„Te cred, Afaris. O să vedem cum putem să îți realizăm această dorință. Dar acum ai alte priorități".

Afaris aprobă din cap. S-a întors cu spatele la Akdarosif și le făcu semn cu mâna consilierilor că se pot întoarce:

— Vă las să discutați ce mai doriți! Sper să nu mă întorc prea repede.

„Mult noroc, Afaris", îi ură Akdarosif, urmărindu-l cu privirea cum înainta spre puțul energetic.

Ajungând în dreptul energiei, Afaris a pășit în interiorul ei și s-a lăsat purtat în jos până la nivelul la care era Calis și tatăl său. Aceasta stătea în continuare în genunchi și îl privea pierdută pe mult iubitul ei Saraf. Afaris a ieșit din unda ener-

getică, trecând pe lângă corpul tatălui său și s-a așezat pe vine lângă mama lui:

— Mamă, o să plec puțin timp din oraș. Am să încerc să ajung în celelalte orașe, așa cum o făcea Saraf. Trebuie să îi aduc pe toți aici pentru a fi în siguranță. Nu vreau să te îngrijorezi.

O sărută pe obrazul ei înlăcrimat, apoi se ridică în picioare, dar n-a apucat să facă un pas spre puț, când a auzit-o spunându-i:

— Te va lăsa să cobori, să știi!

Afaris s-a întors spre ea surprins. Era pentru prima dată când a auzit-o vorbind de când s-a reîntors Akdarosif în oraș.

— Poftim...?

— Te va lăsa să cobori în lumea lui, nu îți fă griji din cauza asta!

— Cine?

— O să-l cunoști când vei ajunge jos.

Calis îi vorbea fără să își dezlipească ochii de pe chipul tatălui lui.

— Ai văzut poveștile ascunse în cristalele tatălui tău, nu?

— Mare parte, da.

Afaris a venit din nou lângă mama lui și s-a aplecat pe vine, privind-o cu atenție.

— Ai văzut acele mijloace de transport ciudate din alte lumi?

— Da, am văzut, însă nu îmi amintesc multe despre ele. La care te referi mai exact?

— Cele pe care le folosesc pentru a ajunge de pe o planetă pe alta.

— Aaa, da, navele spațiale. Ce e cu ele?

— Ai să găsești o astfel de navă acolo, jos.

Afaris căscă ochii, surprins:

— Așadar, așa călătorea el?

— Nu. Avea mijloace mai avansate. Ultima dată când

s-a întors pe Aora a venit cu ea și a ascuns-o în centrul Aorei. Am văzut-o și eu. L-am întrebat ce vrea să facă cu ea.

Calis și-a luat ochii de la Saraf și l-a privit pe Afaris în ochi, spunându-i cu vocea tremurându-i:

— Mi-a spus că această navă va purta în ea tot ce va mai rămâne din noi, atunci când universul va decide că este timpul să încetăm din existență. M-au cutremurat vorbele lui, nu am știut ce a vrut să spună pe-atunci, însă acum am înțeles.

Calis l-a apucat de mână pe Afaris și l-a strâns cu putere, lacrimile curgându-i în șiroaie pe chip:

— Afaris, te rog, urcă-te la bordul acelei nave și pleacă de-aici! Te va duce într-un loc sigur, departe de aceste atrocități. Tu ești cel care va purta numele Aorienilor mai departe.

Inima îi bătea cu putere. Chiar când credea că mama lui și-a revenit, și-a dat seama că ea de fapt și-a pierdut orice speranță pentru viitorul lor. A cuprins-o în brațe, iar ea a izbucnit într-un hohot de plâns.

— Nu te părăsesc! Nici pe tine, nici pe Aorieni și nici pe Nimfe!

— Tatăl tău știa că va veni această zi. Știa... dar nu mi-a spus când va fi. Nu mă așteptam să fie atât de repede... Dacă rămâi aici, vei muri și tu!

— Vom rămâne împreună, orice ar fi, mamă!

Calis s-a desfăcut din strânsoarea fiului său și i-a luat chipul în palme, zâmbindu-i cu toată tandrețea de care era în stare:

— Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, Afaris! Porți în tine toate calitățile unui Aorian, și nu numai. Prin tine, indiferent ce se va întâmpla pe Aora, Aorienii vor renaște.

— Aorienii nu vor dispărea niciodată, îți promit!

Capitolul XXXIII

Inima Aorei

Afaris s-a lăsat purtat în jos pe unda energetică a puțului. Când a ajuns în dreptul bibliotecii de cristale, a avut o mică reticență. Urma să facă ceea ce nu credea că va face vreodată. S-a așteptat să întâmpine o rezistență în momentul în care a cerut energiei că continue să îl poarte în jos, însă acest lucru nu s-a întâmplat. A continuat să coboare fără probleme, turnul rămânând în urma lui, pe măsură ce se îndrepta spre centrul Aorei.

Apoi, coborârea lui a început să fie tot mai rapidă. Fasciculele de energie treceau cu iuțeală pe lângă el. Cobora cu tot mai multă viteză. Se simțea speriat de acea experiență. Parcă pica în gol. Nici nu știa la ce să se aștepte: dacă va pica pe pământ solid sau dacă puțul îi va încetini căderea. Secundele s-au transformat în minute, iar el continua să cadă.

După un timp, a început să încetinească. Nu putea vedea nimic altceva sub picioarele lui decât energie. Apoi, puțul s-a terminat brusc și a intrat într-o încăpere imensă. Ochii i s-au mărit când a văzut în ce loc incredibil se afla. Era ca o sferă imensă, aflată în centrul planetei. Peste tot erau lumini, mai puternice sau mai slabe, provenind de la numeroase cristale. Unele erau mici, cât pumnul, altele mari, cât o casă.

A privit în jur, plin de curiozitate. Cristalele creșteau peste tot pe pereții acelei sfere, luminând totul în jur. Dar, în ciuda peisajului, se simțea straniu. Parcă tot sângele îi urca în cap. S-a îndreptat spre ieșirea din unda energetică, iar când a trecut de marginea acesteia, cumva, a căzut în sus, înspre direcția în care se îndreptau fasciculele de energie.

Și-a redirecționat căderea, aterizând pe picioare, printre cristalele energetice. Îndreptându-se de spate, și-a dat seama ce se întâmpla de fapt. Dacă în afara planetei erai atras de pământ, aici, în centrul ei, erai împins spre exterior. Gravitația era inversă. Cristalele din jurul lui nu creșteau în jos, cum credea el, ci în sus, orientate spre centrul acelei sfere. Iar în centrul ei era o lumină puternică, albă, precum un soare. Nu putea să privească direct spre acea lumină, însă părea că din interiorul ei ieșeau mai multe unde energetice ce se îndreptau spre marginea sferei.

Privind spre unda energetică pe care el a venit, și-a dat seama că toate celelalte unde, probabil că duceau spre restul Menomurilor. Apoi s-a uitat în jur, la peisajul incredibil alcătuit din acele zeci de mii de cristale. A întins mâna spre unul dintre ele, fascinat, vrând să îl atingă. Când a pus palma pe el, a simțit cum acestea erau încărcate cu energie, mai multă energie decât a crezut el vreodată că se poate afla într-un singur loc. Părul a început să i se ridice în cap, apoi a simțit furnicături pe tot corpul.

A luat mâna de pe cristal și și-a privit palma cu atenție. Se simțea încărcat cu energie mai mult ca oricând. În acel moment, o întrebare i-a apărut în minte, pe care a rostit-o cu voce tare, în șoaptă:

— Oare câte astfel de locuri incredibile mai ascunde Aora?

Realizând că nu avea timp de pierdut, și-a stăpânit emoțiile și curiozitatea și a pășit printre cristalele energetice, orientându-se spre cea mai apropiată undă de energie. Apoi s-a oprit în loc și a privit în urmă. Totul părea la fel. Trebuia să găsească o metodă prin care să își dea seama ce undă de energie ducea înapoi în Saraf-Menom. În timp ce privea gânditor în urma sa, a simțit că de deasupra lui cobora ceva. Ridicând privirea, a zărit un punct de lumină ce se îndrepta spre el, dinspre centrul luminos al sferei.

Pe măsură ce se apropia tot mai mult de el, punctul creștea în dimensiune. Apoi a început să capete o altă formă.

A început să se alungească și să se deformeze. Când a ajuns în fața ochilor săi, la doi metri înaintea lui, acel lucru straniu a căpătat forma pe care și-o dorea. Un corp foarte asemănător cu cel al Aorienilor, doar că nu avea față. Era doar un corp lunguieț cu două mâini, două picioare și un cap, complet alcătuit din lumină.

— Regret să te întâlnesc în aceste împrejurări nefericite!

Ecoul acelei voci stranii s-a răspândit în întreaga sferă. Afaris a căscat ochii surprins. Acea făptură compusă din lumină și energie din fața lui tocmai i-a vorbit, chiar dacă nu avea gură.

— Nu îți fie frică, i-a spus făptura, întinzând mâna dreaptă spre el. Îți sunt prieten.

Afaris a întins mâna dreaptă spre mâna ființei, plasând palma sa peste palma ei deschisă. În acel moment, parcă s-a realizat o conexiune extrem de puternică între cei doi. Acea făptură era mai mult decât lumină, mai mult decât energie. Era cu mult peste ceea ce Afaris putea descrie în cuvinte.

Și-a retras mâna spre el, șocat de sentimentul pe care tocmai l-a trăit, frecându-și palma și privind făptura cu gura căscată. Ființa de lumină și-a lăsat mâna să îi alunece ușor pe lângă corp și i-a spus:

— Știu ce se întâmplă acolo sus. Simt. Am simțit și când tatăl tău și-a dat ultima suflare. Îmi pare extrem de rău...

— Cine ești tu? Ce ești tu?

— Eu? Eu sunt tot ce există în jurul tău. Sunt aerul pe care îl respiri. Sunt iarba pe care calci. Sunt copacii în care te urci. Sunt valurile oceanului în care te scalzi. Iar dacă Pandora este mama ta, eu sunt tatăl tău. Eu sunt spiritul Aorei.

— Tu ești tatăl?

— Întocmai. Cineva ți-a vorbit despre mine, nu-i așa? Mă întreb cine...

— Tata... Saraf.

— Desigur, desigur. Cine altcineva?

— Ce este locul ăsta? Asta este grădina ta?

— Este un mod foarte frumos de a o numi. Însă, ca să îți spun sincer, este mormântul meu.

— Mormântul tău?

— Da. Cum altfel poți să numești un loc în care toți morții dansează împreună?

— Dar eu nu văd pe nimeni. La ce te referi?

— Normal că nu vezi. Cum să vezi morții? Morții trebuie să îi simți. Mai privește o dată în jur și o să-i simți...

Afaris s-a uitat rapid în jur. Nu vedea pe nimeni, însă simțea că este privit. Și nu de o singură persoană, ci de mai multe, din toate părțile. Apoi, când a încetat să își folosească ochii și să privească cu mintea, a văzut energiile din jurul lui luând contur de ființe Aoriene. Erau zeci în jurul lui. Treptat, conturul lor a devenit tot mai proeminent, apoi a putut să le distingă chipul. Erau femei și bărbați, deopotrivă, care îl priveau cu atenție. Erau toți Aorienii care s-au stins din viață. A rămas mut de uimire, când unul dintre spirite a făcut câțiva pași spre el. Era Tiftorius:

— Afaris...

Vocea sa, deși îi era greu să înțeleagă cum, s-a auzit în urechile sale ca o melodie tristă. Nu avea corp, dar cumva fantomele lor puteau să vorbească cu el.

— Îmi pare rău... îmi pare nespus de rău! Nu am fost eu, nu m-am putut stăpâni! Ce am vrut să fac...

O altă fantomă a venit lângă Tiftorius și l-a cuprins cu brațele ei transparente, spunându-i:

— E bine, totul este în regulă! Nu aveai ce să faci.

— Dacă eram mai puternic, aș fi putut să îl ajut pe Saraf. Poate toate nenorocirile astea nu se întâmplau...

— Nu te-am învinovățit pe tine nicio secundă, Tiftorius, i-a spus Afaris. Știu ce s-a întâmplat.

— Aș vrea să te pot ajuta cumva, i-a spus Tiftorius.

— Toți vrem asta, de asta te afli aici, Afaris, i-a spus spiritul Aorei. Adună-i pe toți Aorienii. O să le permit celor vii să treacă prin grădina mea. Măcar atât pot să fac pentru voi, copiii mei!

— Puterea pe care o simt în acest loc, puterea pe care o simt în tine... nu poți să ne ajuți și altfel, l-a întrebat Afaris plin de speranță.

— Tot ce pot să fac este să închid puțurile din toate celelalte orașe și să îl îndrept spre voi, spre Saraf-Menom, astfel încât să beneficiați de toată energia mea. Mai mult decât atât, sunt o ființă căreia nu poți să îi faci rău, dar nici să facă rău. Îmi este teamă că destinul vostru vă aparține.

Spiritul Aorei l-a condus pe Afaris spre cel mai apropiat puț energetic, la capătul căruia se afla unul dintre orașele rămase intacte. Acesta i-a spus că alte orașe au fost nimicite, lucru pe care Afaris îl știa deja. Înainte de a păși în unda energetică ce se scurgea spre picioarele sale, înaintea lui, Afaris l-a întrebat:

— Tatăl meu, știi unde e?

— Din păcate, nu știu! Probabil este cu Pandora.

— Probabil? Nu poți să o întrebi?

Spiritul a ezitat să îi răspundă pentru câteva secunde, apoi i-a spus:

— Am să o întreb! Dar acum ai treburi mai importante de făcut!

— Da, desigur. Doar că... Aș vrea să îl mai văd o dată...

— Îl vei revedea, sunt sigur de asta.

Afaris a pășit în interiorul energiei și s-a lăsat purtat de aceasta spre exteriorul planetei.

Rând pe rând, a fost în toate orașele rămase de pe Aora, adunându-i pe toți Aorienii după el. După ce cobora cu ei înapoi în centrul planetei așteptându-i cu răbdare să termine de admirat peisajul ascuns în centrul Aorei, îi îndemnă să urce pe puțul ce dădea în Saraf-Menom, spre surprinderea și bucuria consilierilor săi, care îi întâmpinau la ieșire.

După ce fiecare oraș se golea, Spiritul Aorei închidea în urma lor puțul energetic și sigila gaura ce ducea spre oraș, până când au mai rămas doar două deschise: cea care ducea spre Saraf-Menom și încă una.

— Se pare că a mai rămas un oraș, spuse Afaris.

— Nu mai este niciunul, i-a răspuns spiritul.

— Și puțul acela? De ce mai este încă deschis?

— Hai să îți arăt.

Spiritul l-a condus până la puțul respectiv. Acolo, deasupra lui, stătea suspendată pe niște piloni de metal acea navă despre care i-a vorbit Calis. Avea un bot ascuțit, orientat spre gura puțului, două locuri în interior, în spatele unui geam mare dintr-un material transparent, iar în spate, sistemul de propulsie. Afaris a analizat nava curios, din toate unghiurile. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător și era fascinat de ea.

— Când ești gata de plecare, e a ta!

— Nu am de gând să plec, i-a răspuns Afaris ferm.

— Cum dorești! Ea va sta aici și te va aștepta!

* * *

În timp ce Afaris îi aduna pe toți Aorienii rămași pe planetă în Saraf-Menom, apa din Lacul Oglinzilor a făcut valuri în jur, în momentul în care Galus a ieșit la suprafață. Acesta a pășit în afara lacului, pe țărmul stâncos din jurul lui. A ridicat privirea în sus, prin gura craterului de deasupra sa și s-a uitat la stelele din depărtare. Era liniște în jurul său. Doar stropii de apă căzând de pe penele sale se auzeau. Tăcerea a fost ruptă de o voce melodioasă de femeie din spatele lui.

— Ce te neliniștește, dragul meu protector?

Galus a întors capul în urma sa. Statuia Pandorei venea cu pași mărunți spre el, călcând pe apa lacului, ca și cum ar fi fost solidă. Mantia îi flutura în urmă, deși era făcută din piatră, iar ochii ei precum universul îl priveau îngrijorați.

„Îi simt... Îi simt pe toți... Fiecare suflet răpus de pe Aora, mă înțeapă în inimă".

— Vrei să îi ajuți?

„Nu pot! Nu mai pot să stau degeaba, în timp ce frații mei, prietenii mei își dau duhul!".

— Locul tău este lângă mine, știi asta.

„Știu, Pandora. Dar de ce îmi ceri să îndur acest chin?".

— Fără tine, acest sanctuar va dispărea. Poate că nu poți să îți dai seama, dar, în timp, va avea un efect devastator. Nici nu știi cât de important este acest loc...

„Crede-mă că știu... Dar trebuie să încerc, trebuie să încerc să-i protejez!".

— Dacă asta este dorința ta, eu nu o să te opresc.

Galus s-a întors cu corpul spre ea, cutremurând muntele sub mișcările sale. Ochii îi erau înlăcrimați. Știa că acum va face o decizie care îl va afecta pentru tot restul zilelor, multe sau puține. Avea de ales între Pandora și frații lui.

— Nu fii trist, dragul meu! Decizia îți aparține în totalitate! În ochii mei vei rămâne mereu la fel!

„Mi-ai dat toată această putere pentru a te proteja, pentru a-ți proteja sanctuarul, iar eu sunt pe cale să te părăsesc!".

— Sunt lucruri mult mai mari pe care poți să le faci cu viața ta decât să mă păzești pe mine și un cimitir. Du-te, salvează-ți prietenii! Când te vei reîntoarce, te voi aștepta cu brațele deschise!

„Mulțumesc, Pandora!".

Statuia s-a scufundat încet în apa lacului, până a dispărut de tot, în interiorul muntelui domnind din nou liniștea.

Galus a privit de-a lungul apei, sub care mii de Nimfe își aveau ultimul culcuș. A ridicat capul și a spus, glasul său psihic fiind atât de puternic, încât întregul munte s-a cutremurat:

„Ridicați-vă! Pășiți alături de mine încă o dată. Pășiți alături de mine pentru frații și surorile voastre!".

Pentru câteva momente, nimic nu s-a întâmplat, dar, apoi, din lac au început să se ridice scheletele Nimfelor care zăceau sub el. Energia lui Galus curgea acum prin oasele lor, punându-le în mișcare. Nu aveau carne, nu aveau suflet, dar aveau stăpân, iar stăpânul lor le chema la război.

Liniștea peșterii a fost acoperită de sunetul oaselor tros-

nind, de ciocurile scheletelor clămpănind. Poate că acele corpuri nu mai aveau dexteritatea de odinioară sau posibilitatea de a zbura, dar ghearele și ciocul unei Nimfe rămâneau pe veci arme de temut.

„RIDICAȚI-VĂ!!!", trosni din nou vocea psihică a lui Galus.

Capitolul XXXIV

Bătălia pentru Saraf-Menom

După ce toți Aorienii s-au strâns în Saraf-Menom, trei zile a fost liniște. Nu a mai fost zărită nicio creatură în jurul orașului, însă Afaris știa că sunt urmăriți. Planul lui funcționa, nu aveau tupeul să atace, în condițiile în care toți Aorienii și toate Nimfele de pe Aora erau într-un singur loc, mai bine pregătiți ca oricând.

În acele zile de liniște, Afaris a petrecut mult timp în biblioteca turnului, studiind amintirile tatălui său depozitate în cristale. A participat la multe războaie în alte lumi, iar amintirile sale s-au dovedit extrem de valoroase. Astfel, a reușit să creeze strategia perfectă de apărare, în cazul unui atac.

În jurul orașului, cu ajutorul tuturor Aorienilor și a unui volum imens de energie din partea Aorei, Afaris a ridicat un zid înalt de apărare, cu scopul de a le îngreuna creaturilor intrarea în oraș. Apoi, fiecare Aorian a primit câte o sarcină, în eventualitatea în care acestea atacau. Prima linie de apărare avea să fie formată din energo-formi, controlați de Aorienii cel mai puțin avansați. Aceștia trebuiau să stea în interiorul turnului, hrănindu-se direct cu energie din puț. Energo-formii aveau să stea în afara zidurilor pentru a se confrunta direct cu creaturile. Pe zid urma să stea a doua linie de apărare, cu scopul de a-i ajuta pe energo-formi de la distanță, prin intermediul arcurilor și al proiectilelor energetice. Aorienii de pe zid trebuiau să fie cei mai puternici dintre toți, astfel încât, dacă lupta nu decurgea în favoarea lor, să poată ține să piept creaturilor. În ce privește creaturile zburătoare, pe toate casele

din oraş şi pe balconul turnului aveau să stea Aorienii înzestraţi cu o singură sarcină: protejarea cerului. Orice fiinţă înaripată care încerca să se apropie de oraş trebuia să fie numaidecât spintecată.

Altor Aorieni li s-a dat sarcina de a lupta din spatele Nimfelor fie cu creaturile zburătoare, fie să le ofere sprijin energo-formilor. În tot acest timp, Afaris avea să conducă de pe balconul turnului.

Evident, toată această strategie a fost discutată în teorie, fără exerciţii, pentru a nu risca demascarea planului lor. Chiar dacă nu au văzut nicio creatură în zonă în ultimele zile, ştiau că sunt acolo.

Afaris a renunţat la ideea de a mai merge la Lacul Oglinzilor. Ştia că nu va putea să îl convingă pe Galus să îşi părăsească culcuşul şi mai ştia că ar fi o lăcomie din partea lui să îi părăsească pe Aorieni în acele momente extrem de dificile. Dacă tatăl său într-adevăr se afla acolo, putea să îl mai aştepte.

În a treia zi, Afaris stătea pe marginea balconului, privind spre pădure şi spre muntele din spatele acesteia. Soarele se apropia încet de orizont în dreapta sa, sugerând venirea nopţii. În jurul său erau mai mulţi Aorieni care supravegheau şi ei zona şi cerul. Nimfele dormeau pe rând pe câmpia de lângă oraş, neavând loc în interiorul zidurilor de piatră. Când o Nimfă dormea, o alta se asigura că somnul nu îi va fi perturbat.

Din spatele lui Afaris s-au auzit nişte paşi pe iarbă care se îndreptau spre el. A întors capul şi l-a zărit pe Ulmaf venind timid spre el. Când a ajuns în dreptul său, s-a aplecat pe vine şi s-a aşezat şi el lângă Afaris pe marginea balconului.

— Voiam doar să îţi spun că... îmi pare rău! Pentru ce s-a întâmplat atunci, în pădure.

— Eu sunt încă aici. Nu mie trebuie să îmi ceri scuze.

— Ştiu. Crede-mă că aş vrea să îi spun şi ei...

Ulmaf înghiţi în sec, apoi continuă:

— Nu am închis nici măcar un ochi din acea zi, numai la ea mă gândesc. Nu pot să îmi explic ce s-a întâmplat. Trebuia să rămân acolo, trebuia să o protejez... Trebuia să mor eu în locul ei. Nu cred că ai cum să înțelegi...

— Ba da, te înțeleg. Finaria a fost prinsă în atacul din Urfius-Menom. A murit acolo pentru că eu am trimis-o înapoi acasă cu o seară înainte. Dacă nu o trimiteam, era încă aici. Așa că te înțeleg perfect. Nici pentru mine nu trece o zi fără să nu mă învinuiesc singur. Dar astea sunt greșelile care ne marchează trecutul, greșeli pe care suntem meniți să le retrăim în amintirile noastre pentru tot restul zilelor.

— Asta voiam să vorbesc cu tine, nu mai pot continua așa...

— La ce te referi, îl întrebă Afaris surprins.

— Vreau să fiu pe zid! Vreau ca, atunci când vin, să mă răzbun, pe mine și pe acele creaturi nenorocite!

— O să mori!

— Știu, dar crede-mă că nu mai pot să trăiesc așa. Îmi este dor de ea, vreau să o revăd, vreau să o iau din nou în brațe și să îi spun cât de mult o iubesc!

— Asculta-mă. Știu că îți este greu, dar am nevoie de tine. Toți avem nevoie de tine! Îți promit un lucru. După ce toate astea se vor termina, iar noi vom învinge, te voi duce la ea. Dacă nu, oricum vei ajunge acolo.

Ulmaf i-a zâmbit forțat. Nu înțelegea cum putea să fie atât de puternic prietenul lui, atât de stăpân pe sentimentele sale. Mama sa în continuare stătea în fața corpului lui Saraf, iar el a preluat conducerea întregii civilizații Aoriene și a Nimfelor, fără ezitare. Era ca și cum Afaris nu mai avea niciun fel de sentiment.

Din zare, de peste pădure, au apărut mai multe Nimfe care se întorceau spre oraș. Acestea plecaseră mai devreme cu misiunea de a cerceta zona. Când au ajuns peste câmpia unde dormea restul Nimfelor, au scos un țiuit puternic, trezindu-le pe toate.

— Ce se întâmplă, îl întrebă Ulmaf pe Afaris.

— Se apropie momentul.

Una dintre Nimfe s-a desprins de restul stolului și a venit spre turn, spre locul în care stătea Afaris. Era Falus, care avea o privire extrem de îngrijorată.

„Mii, zeci de mii vin încoace!".

Falus zbura pe loc în fața lui Afaris, tensionat până peste cap:

„În 30 de minute cel mult vor ajunge aici. L-am văzut și pe el. E și el! Hathim este în fruntea lor!".

Afaris îl privea calm pe Falus, fără să aibă nicio reacție. Și-a luat privirea de la prietenul său și s-a uitat pe lângă el, în zare.

„Afaris, dă ordin oamenilor să se pregătească, nu mai sta degeaba!".

— Falus, ia un loc lângă mine.

„Ai înnebunit?".

— Taci și ia loc lângă mine!

Falus a aterizat pe balconul turnului în stânga lui Afaris. Pe cât de încordat era el, pe atât de relaxat era Afaris care continua să privească delăsător în zare.

„Ai de gând să faci ceva sau îi aștepți să ne bată la ușă?".

— Ai spus că mai sunt 30 de minute până vor ajunge aici. Din astea 30 de minute, te rog, 5 minute să taci din gură și să nu spui nimic, pentru că dacă noi nu biruim în noaptea aceasta, vor fi ultimele 5 minute de pace din viețile noastre.

Însă mult-doritele minute de liniște ale lui Afaris erau imposibil de obținut. Nimfele au început să se agite și să țipe, alarmându-i pe toți Aorienii din oraș, care au înțeles imediat ce se întâmplă. Afaris a oftat puternic și s-a ridicat în picioare.

— Ulmaf, du-te și ocupă o poziție pe zid! Sper să ne revedem mâine dimineață!

Ulmaf s-a ridicat și el rapid în picioare. L-a îmbrățișat cu putere pe Afaris, apoi a sărit peste marginea balconului, grăbindu-se să își ocupe locul.

— Aorienilor!!!, strigă Afaris, vocea lui tunând peste întregul Saraf-Menom, atrăgând atenția tuturor. Nimfelor!!! Acesta este momentul pentru care ne-am pregătit! Acesta este momentul în care fiecare trebuie să le dovedească celorlalți cât de mult ne dorim să trăim, cât de mult ne dorim să ne continuăm existența în această lume! În fața mea, o armată de creaturi ale întunericului se apropie, căutând sângele nostru! Dar eu spun să le stăpânim setea cu săbiile noastre! În câteva minute, soarele va apune peste Saraf-Menom și o dată cu plecarea lui vine moartea după noi!

Afaris își formă în palme clasicele sale săbii energo-forme, încărcate cu energie, atât de multă, încât radiau o lumină intensă în jurul lor. Ridică spada din mâna dreaptă peste capul său, sub privirile celor care s-au adunat pe străzi, pregătiți să își înfrunte destinul.

— Vreau să văd mâine soarele cum răsare! Voi!?

Văzduhul s-a umplut cu strigătele de luptă, încărcate cu energia tuturor Aorienilor și Nimfelor din Saraf-Menom. În acel moment, Aorienii au învățat cea mai importantă lecție din viața lor de până atunci. Au învățat să aprecieze și cel mai nesemnificativ lucru. Dacă până atunci răsăritul era ceva firesc și banal, în acea seară reprezenta cea mai mare dorință pentru ei. Să vadă din nou soarele cum urcă peste capetele lor.

Tot orașul era umplut de Aorienii care fugeau în grabă să își ocupe pozițiile stabilite dinainte. Nimfele și-au luat zborul și s-au retras în spatele orașului, deasupra oceanului. Fiecare acoperiș de casă susținea minimum cinci Aorieni, pregătiți cu arcuri energo-forme. Balconul turnului era plin de Aorieni, în frunte cu Afaris. Pe zidul din jurul orașului, toți erau pregătiți, așteptând cu sufletul la gură sosirea inamicului, iar în fața zidului stăteau răbdători sute de energo-formi de gradul doi, cu săbiile pregătite, copiile celor care i-au creat. Trei dintre ei erau creațiile lui Afaris.

Peste câmpie, din pădure au început să se audă crengile trosnind și copacii rupându-se în calea armatei de creaturi în-

tunecate. Fumul ieșea de după copaci, provenind de la incendiile cauzate de ele, iar prin fum se distingeau sute de siluete întunecate, zburând spre Saraf-Menom, pe deasupra armatei pe care o însoțeau.

În ultimele momente, înainte ca armata să își facă apariția printre trunchiurile copacilor, Afaris a strigat:

— Nu vă lăsați intimidați! Nu vă lăsați descurajați! Sunt aici să ne ia viața, să ne ia orașul, să ne ia planeta! Dacă voi cedați, războiul lor se încheie aici! Și chiar dacă vom pierde, chiar dacă aici se încheie istoria Aorei, hai să le oferim o luptă pe care să o pomenească până la sfârșitul timpului!

Din nou, strigătele Aorienilor s-au auzit precum un tunet.

Soarele mai avea puțin și apunea. Era ca și cum creaturile și-au propus să atace în momentul în care ultima rază de soare dispărea.

Atunci au ieșit printre copaci. La început erau zeci, apoi sute, apoi mii... S-au oprit în linie, înconjurând orașul. Bestiile patrupede și creaturile monstruoase ce scuipau foc așteptau răbdătoare momentul oportun pentru a-și începe atacul. Deasupra capetelor lor zburau acele ființe înaripate, pregătite să incendieze întreaga vale. Printre toate acele creaturi, o altă făptură își croia drum. A ieșit din rândul lor și a înaintat câțiva pași pe câmpia de lângă Saraf-Menom. Era Hathim, având în mâna stângă o spadă de lungimea corpului său. A ridicat sabia, orientându-i vârful spre turnul din centrul orașului și a așteptat.

Secundele treceau, iar cerul devenea tot mai întunecat, până când, într-un final, ultima rază a soarelui a părăsit Saraf-Menomul în întuneric. Atunci, Hathim a smucit sabia sa în lateral și a scos un strigăt atât de puternic și atât de înfiorător, încât părul de pe ceafa fiecărui Aorian s-a zburlit.

Însă, în ciuda a ceea ce se așteptau Aorienii, creaturile nu au atacat. În spatele lor, pe muntele Primei Lumini, a avut loc un eveniment straniu. O undă de energie roșiatică a apărut

de nicăieri şi s-a îndreptat spre cer, de unde a început să se răspândească în toate direcţiile, asemenea unui nor. Peste tot în jurul lor, în depărtare, astfel de puţuri noi energetice au urcat spre cer, acoperindu-l cu norul lor roşiatic. Era ca şi cum lumea din care au venit acele creaturi se revărsa în lumea lor, pe micuţa planetă Aora. În interiorul norilor se vedeau o mulţime de fulgere, luminând văzduhul, apoi tunetele au inundat oraşul.

Curând, norul a ajuns peste oraş şi atunci a început ploaia. Stropii cădeau cu viteză peste feţele lor. Afaris şi-a şters fruntea şi a privit în palmă. Nu era apă, era sânge. Ploua cu sânge. Apoi l-a auzit pe un Aorian în spatele lui spunând:

— Până aici ne-a fost, o să ne distrugă, o să ne omoare pe toţi!

Afaris ştia importanţa păstrării moralului ridicat, aşa că a strigat:

— Ne-au ucis prietenii, familiile, ne-au luat casele, ne-au ars oraşele! Acum vor să ne ia şi ultimul lucru care ne-a mai rămas! Vor să ne ia şi vieţile!

De sub Afaris, din oraş, s-a auzit vocea unui Aorian strigând:

— Eu zic să le dăm fier în gură!!!

— HEEEEE, a strigat mulţimea.

Hathim a îndreptat din nou sabia spre oraş şi a strigat cu toată forţa, îndemnându-şi trupele să înceapă atacul. Linia lor s-a rupt şi toate au luat-o la fugă spre oraş. Creaturile înaripate s-au năpustit pe cer spre ei, pregătind rafala de flăcări. Aorienii de pe zid şi din interiorul oraşului şi-au trimis prima salvă de proiectile spre ele, doborând din cer creatură după creatură. Cele de la sol s-au dovedit mult mai rezistente, însă, chiar şi aşa, o săgeată înfiptă în piept nu avea cum să le prindă bine.

Energo-formii din faţa zidului au luat-o la goană strigând spre armata inamică, dar păstrând totodată o linie dreaptă de atac. Când creaturile au ajuns la câţiva metri de ei,

s-au oprit și au înfipt săbiile în pământul din fața lor. Tot valul inamic s-a izbit de un câmp de forță invizibil, creat de către energo-formi, pierzându-și echilibrul și călcând unele peste altele. Energo-formii au lichidat câmpul de energie și au intrat cu săbiile, spintecând membre, gâtlejuri și capete. Apoi, săgețile Aorienilor de pe zid au trecut peste ei, înfigându-se în creaturile care încă mai mișcau.

În doar câteva secunde, înaintea lor s-a ridicat un al doilea zid mai mic, format din corpurile inamicilor.

Creaturile înaripate au sărit în sprijinul celor de la sol, scuipând flăcări după energo-formi. Aceștia au trebuit să rupă linia lor de apărare pentru a se putea feri. Unul dintre energo-formii lui Afaris a fost prins sub flăcări. Simțea cum îi arde pielea, dar a reușit să stingă focul ce l-a cuprins, la timp pentru a observa o creatură patrupedă sărind peste mormanul de cadavre și venind spre el. Până să apuce să se ferească, i-a sărit pe piept, doborându-l la pământ. Cu o lovitură fulgerătoare i-a înfipt sabia din mâna dreaptă în piept, curmându-i viața, apoi a împins-o de pe el. Alte câteva creaturi au apărut de nicăieri în jurul lui. Una dintre ele, o arătare mare și solidă, l-a lovit direct în cap cu ghearele, străpungându-i craniul. Energo-formul său s-a stins din viață.

Ceilalți doi erau ocupați cu spintecarea altor creaturi. Toți energo-formii de pe câmpie erau prinși în luptă cu câte două, trei creaturi. Aorienii de pe ziduri încercau să le ofere sprijinul lor, însă erau prea mulți. Trebuiau să bată în retragere, cu spatele la zid.

Afaris le-a dat semnalul Nimfelor care așteptau deasupra oceanului să intervină în bătălie. Acestea au zburat peste oraș, evitând creaturile negre ce zburau în jurul lor mai zdrobind câte una în gheare, în timp ce se îndreptau spre câmpie. Aorienii de pe spatele lor trăgeau săgeți în stânga și în dreapta sau aruncau cu proiectile energetice după inamicii lor. Când au ajuns deasupra câmpiei, unele Nimfe s-au repezit în picaj, spintecând câte o creatură, apoi luând din nou altitudine. Al-

tele prindeau câte o arătare în gheare şi se înălţau cu ea spre cer, rupând-o în bucăţi cu ghearele lor.

Akdarosif pândea grupurile mai numeroase de creaturi şi se prăbuşea cu ghearele peste ele cu toată forţa, apoi se ridica iute, înainte de a fi copleşit.

Tot cerul era plin de săgeţi luminoase ce îşi căutau ţinta sau de flăcările creaturilor. În ciuda defensivei puternice, oraşul a fost cuprins de flăcări. Mai mulţi Aorieni şi-au abandonat posturile pentru a stinge focul. Dar cu toate astea, bătălia părea că decurge în favoarea lor. Cei doi energo-formi ai lui Afaris erau în continuare în luptă, spintecând împreună inamic după inamic.

„Afaris, se întâmplă ceva în partea cealaltă a pădurii, e multă zarvă, dar nu ştiu ce", strigă Falus după el.

„Dacă reuşeşti, aruncă un ochi. Poate sunt alţi Aorieni sau Nimfe care au supravieţuit atacurilor şi au venit în sprijinul nostru".

După câteva momente, Falus l-a strigat din nou:

„Nu o să îţi vină să crezi ce văd eu...".

Până să îl dumirească pe Afaris, printre norii roşiatici o creatură imensă şi-a făcut apariţia pe terenul de luptă. Aceasta a aterizat în mijlocul forţelor inamice, spintecând zeci dintr-o singură lovitură.

„E Galus! E aici!", strigă Akdarosif. „Cum naiba l-ai chemat?".

„Nu l-am chemat eu...".

Inima lui Afaris bătea cu putere în piept. Şi-a dat seama că şansele erau de partea lor.

„Şi nu numai el. N-o să vă vină să credeţi, dar este o armată de schelete care se luptă cu creaturile pe partea cealaltă a pădurii".

„Sunt Nimfele din Lacul Oglinzilor. El le-a adus", i-a elucidat Akdarosif.

„Incredibil...", suspină Afaris.

Toţi Aorienii au aflat imediat de venirea acelor ajutoare total neaşteptate. Cei de pe zid au sărit pe terenul de luptă,

venind în sprijinul energo-formilor. Creaturile băteau în retragere. Aorienii erau prea puternici şi prea bine organizaţi. Nu aveau cum să străpungă linia lor defensivă.

Cerul a devenit mai puţin sufocant, odată cu răpunerea majorităţii creaturilor zburătoare, ale căror corpuri cădeau precum stropii din norii sângerii.

Din spatele forţelor inamice, strigătul lui Hathim a umplut din nou cerul. Dar pe ei nu îi mai intimida asta. Pentru Aorieni şi pentru Nimfe era un strigăt de frică.

Curând, însă, au aflat că acel strigăt, de fapt chema întăriri. Din văzduh, nori întunecaţi au început să se apropie din toate părţile. Erau alte creaturi înaripate, purtând în gheare camarazi de-ai lor, pregătiţi să fie aruncaţi în mijlocul oraşului.

— Vin dinspre apus, strigă un Aorian.

— Şi de peste ocean, strigă un altul.

— Nu vă pierdeţi cu firea! Sunt disperaţi, ştiu că vor pierde! Omorâţi-i pe toţi!

O bubuitură puternică a venit dinspre terenul de luptă. A fost o explozie energetică. Afaris a pierdut imediat contactul cu ambii săi energo-formi, neînţelegând ce s-a întâmplat. Creaturile au recăpătat teren, înaintând spre zidurile oraşului, spintecând energo-formii şi pe Aorienii pe care îi întâlneau în cale. În mijlocul lor înainta agale Hathim.

Una dintre creaturile cele mai solide îşi incendie propriul corp şi se năpusti cu furie spre zid. În momentul impactului, zidul a cedat, iar creatura urmată de altele au dat năvală în oraş.

Cerul a fost cuprins de flăcări, când stolurile de creaturi înaripate au trecut peste oraş. Curând, totul ardea sub ochii lor.

— Luptaţi până la ultima suflare!!!, strigă Afaris, formând imediat doi energo-formi pe care i-a trimis în oraş, în sprijinul Aorienilor.

Galus, care zdrobea în picioare pe câmp sute de creaturi, l-a zărit pe Hathim înaintând spre oraş. Şi-a dat imediat

seama că el era cel care dirija atacul, așa că a sărit spre el. Însă nu a băgat de seamă evenimentele din spatele său. Printre norii de sânge s-au năpustit asupra lui câteva creaturi înaripate, cum nu s-au mai văzut până atunci. Erau mult mai mari, cu gheare, colți și coarne pe tot corpul, inclusiv în capătul cozii. Aveau două picioare în spate și trei perechi de brațe, cu gheare amenințătoare. I-au sărit în spinare și l-au prăbușit la pământ.

„Akdarosif, Galus are probleme!".

„Mă duc acum!".

Akdarosif a luat după el mai multe Nimfe și au plecat în sprijinul lui Galus.

Hathim, care a văzut toată scena, a scos un hohot de râs și și-a continuat mersul său încet spre oraș. Un energo-form a apărut de nicăieri și a sărit spre el, intenționând să îl străpungă cu sabia, însă, fără niciun efort, Hathim l-a lovit din lateral cu sabia lui, tăindu-l în două ca pe un fir de iarbă.

Când acesta a ajuns în dreptul zidului, a ridicat mâna dreaptă spre oraș și o explozie energetică colosală s-a produs înaintea sa. Zidul s-a făcut bucăți, o dată cu toți cei care erau în raza sa de acțiune, Aorieni sau propriii soldați. Câmpia din jurul orașului a fost pierdută, la fel, și zidul de apărare. Creaturile dădeau năvală în oraș precum valurile oceanului peste stânci. Aorienii nu mai știau pe cine să se concentreze: pe creaturile care atacau de sus sau pe cele care distrugeau orașul?

Aorienii țipau îngroziți. Situația era în mod evident foarte dificilă. Dar, cu toate astea, continuau să lupte.

Printre sutele de strigăte, Afaris a auzit gândurile lui Hathim:

„Afaris... Nu ești curios să vezi cât de bine te-a pregătit tatăl tău pentru acest moment...hmmm?".

— Trebuie să închei asta acum, le-a spus Afaris Aorienilor de lângă el și a sărit peste marginea balconului, căzând cu forța în centrul orașului.

Peste tot pe străzi, Aorienii și Nimfele se luptau cu inamicii lor. Din cer primeau singura veste care le ridica moralul,

și anume că armata de schelete înainta spre ei. Însă, pe măsură ce secundele treceau, tot mai mulți Aorieni își dădeau viața. Sperau doar să ajungă la ei până nu era prea târziu.

Afaris a ajuns pe o stradă largă ce ducea spre ieșirea din oraș, iar pe acea stradă se îndrepta spre el Hathim. A strâns ferm săbiile în mâini și a luat-o la fugă spre el. Nu mai avea nimic de pierdut. Dacă reușea să îl învingă, câștigau războiul.

Hathim a rotit o dată sabia sa gigantică pe deasupra capului, propulsând un val de energie spre Afaris, însă aceasta s-a izbit de scutul lui Afaris, care a încercat să îl străpungă direct cu săbiile în piept, însă Hathim s-a ferit din calea atacului, dându-se într-o parte. Apoi, cu mâna liberă i-a prins lui Afaris un pumn direct în față, prăbușindu-l la pământ.

— Ești leeeent, râdea el de Afaris.

Afaris s-a ridicat imediat de la pământ și a sărit din nou spre adversarul său. Săbiile lor s-au încrucișat, scoțând scântei. Hathim para lovitură după lovitură, până când Afaris și-a încărcat cu și mai multă energie săbiile, lovindu-l cu amândouă în același timp. Sabia lui Hathim s-a rupt în două și i-a sărit din mână. Atunci, cu un strigăt de furie, Afaris s-a năpustit din nou asupra lui, ridicând săbiile peste cap și vrând să îl lovească din plin, dar fix înainte de impact, Hathim i-a prins ambele săbii în palme, ca și cum erau două crengi de copac inofensive. Apoi a ridicat un picior și i l-a înfipt lui Afaris direct în piept, aruncându-l pe spate dezarmat.

A aruncat săbiile lui într-o parte și a început să pășească spre Afaris. Acesta s-a ridicat de la pământ și a dat să își formeze alte săbii în mâini, cuprins de furie.

— Hai să vedem de ce ești în stare, a zis Hathim.

Afaris a simțit cum mintea îi este invadată. Hathim îl ataca direct mental. Încerca să îi pătrundă în minte, să îl controleze. A căzut la pământ, urlând de durere și încercând să se opună.

— Interesant...

Hathim continua să îi invadeze psihicul, în timp ce înainta spre el. Dar, în ciuda forței sale, nu reușea să pună stăpâ-

nire pe mintea lui Afaris. Când a ajuns în dreptul său, l-a înşfăcat cu mâna de păr şi l-a ridicat de la pământ. Afaris îl privea neputincios, forţele sale fiind sfâşiate de atacul psihic al lui Hathim, care părea că pentru el era o joacă.

— Eşti mai puternic decât mă aşteptam! Nu credeam că poate exista cineva care să mi se împotrivească, în afară de tatăl tău! Dar nu mai contează asta acum, nu? Uită-te în jur, s-a terminat!

Afaris a privit în jurul său. Creaturile erau peste tot. Aorienii erau decimaţi. Chiar dacă destul de mulţi dintre ei continuau să lupte, nu aveau nicio şansă. Flăcările au cuprins tot oraşul. Cerul era acum stăpânit de creaturi. Nici nu putea vedea dacă mai era vreo Nimfă în viaţă.

— Omoară-mă!

— Să te omor? Dar de ce ai vrea să mori? Sunt atâtea lucruri pentru care să continui să trăieşti! Nu vrei să stăm împreună şi să ne uităm la flăcări? Mi se pare aşa de relaxant să îţi privesc neamul cum arde, ţie nu?

— Omoară-mă acum, îl îndemnă din nou Afaris, secat până şi de energia necesară pentru a vorbi.

Hathim i-a dat drumul din strânsoare şi Afaris a căzut pe spate în balta de sânge de sub el. A ridicat privirea şi l-a văzut pe Hathim cu o nouă sabie în mâini, ridicată peste capul său şi pregătit să îl lovească.

— Curiozitatea ta a luat sfârşit!

* * *

Pe scările turnului, mai mulţi Aorieni se străduiau din toate puterile să le împiedice pe creaturi să pătrundă înăuntru. Erau la limita puterilor, dar erau hotărâţi să lupte până la ultimul gram de energie. Pe balcon, alţi Aorieni erau ocupaţi să le ţină piept creaturilor venite în zbor care încercau să dea năvală peste ei. Situaţia părea fără scăpare. Scheletele Nimfelor păreau că nu vor mai ajunge la ei. Pe cer erau doar inamici, nici urmă de Nimfe.

În turn, unde copiii erau adăpostiți, se auzeau numai plânsete de spaimă. Sfârșitul era aproape, și toți știau asta.

Calis stătea în același loc, cu fața cuprinsă în palme, plângând. Știa ce se întâmpla în jurul ei, în oraș. Știa chiar și faptul că în câteva secunde cel mai mic dintre fiii ei avea să își piardă viața în acel război. Știa că Afaris era separat de moarte doar câteva secunde, dar, cu toate astea, nu putea să se miște. Nu vedea rostul. Un gând îi dădea totuși alinare. În curând, avea să plece spre iubitul ei, Saraf.

Atunci a simțit o mână pe umăr și o voce caldă spunându-i:

— Nu mai plânge, sunt aici!

Capitolul XXXV

Somnul cel lung

Afaris privea spre Hathim cum se pregătea să îi curme pentru totdeauna viața. Știa că nu mai avea cum să se împotrivească. Puterile sale erau terminate și oricât s-ar fi străduit să se realimenteze din puțul de energie din spatele său simțea că este imposibil.

Dar în acel moment în care timpul parcă stătea pe loc, în care situația era fără scăpare, în care toți prietenii lui erau fie morți, fie pe cale să moară, s-a simțit ușurat. Urma să plece alături de ei pe lumea cealaltă. Și poate Pandora ar fi avut bunăvoința să le îngăduie să plece împreună într-o altă lume, să o ia de la capăt. Să reconstruiască ceea ce le-a fost luat.

Când Hathim s-a înclinat spre el pentru a-l străpunge cu sabia pe care o ținea deasupra capului său, un proiectil energetic deosebit de puternic l-a izbit în piept, aruncându-l din fața lui. Apoi, pe deasupra lui, a văzut mai multe ființe imense, pur energetice trecând peste oraș și scuipând un lichid albicios. Nu înțelegea ce se întâmplă. Credea că mintea îi juca feste. Apoi, un cap s-a aplecat peste el și i-a zâmbit. Atunci a realizat. Era mort. Nu era altă explicație. Cum altfel chiar în acel moment să își vadă din nou tatăl?

— Hai, scoală, îl îndemnă Saraf.

A ridicat capul de pe pământ. Nu îi venea să creadă, era chiar el! Viu și nevătămat. S-a ridicat de la pământ, iar Saraf l-a înșfăcat de încheietura mâinii, canalizând un flux abundent de energie în corpul fiului său.

— Tată? Ești chiar tu?

— Doar nu credeai că o să te las să mori așa, nu?

Afaris a privit în jur. Creaturile erau toate decimate de ceea ce părea a fi un foc alb, scuipat de acele ființe spirituale

înaripate. Era greu să le descrie, datorită luminii puternice pe care o emanau, însă parcă a mai văzut ceva similar în cristale. Creaturi imense zburătoare vii, cu colți, coarne, gheare și pielea acoperită de solzi. Saraf îi numea dragoni. Iar acum, pe cerul întunecat al Aorei, zburau cu zecile, distrugând totul în calea lor. Niciun inamic nu le putea face față.

— Îți plac? Sunt cu adevărat magnifici, nu-i așa?

— Ce se întâmplă, l-a întrebat Afaris, respirând cu greutate.

— Preiau Aora înapoi, i-a răspuns Saraf.

Nu îi venea să creadă. Credea că totul se terminase. Nici în cel mai frumos vis nu și-ar fi putut imagina așa ceva.

— De unde ai atâta putere? Erai mort acum câteva minute.

— Să-ți fie învățătură de minte, niciodată să nu mă mai subestimezi!

În fața lor, Hathim s-a ridicat de la pământ, răvășit de proiectilul energetic ce l-a lovit. În piept avea o gaură imensă prin care i se scurgea sângele, însă, în câteva secunde, gaura s-a vindecat.

— Ești o pacoste cam mare, ți-a mai spus cineva asta vreodată, Saraf, l-a întrebat Hathim.

— Ooo, ești pe cale să afli ce pacoste sunt cu adevărat!

În câteva minute, orașul a fost complet eliberat de creaturi. Aorienii s-au regrupat și au pornit din nou la atac, mai motivați ca oricând. Armata lui Hathim era distrusă. Încercau să se retragă în pădure, însă dinspre Saraf-Menom erau vânate de energo-spiritele zburătoare ale lui Saraf, iar pe partea cealaltă avansa spre ei armata lui Galus.

Pe cer au reapărut Nimfele, împreună cu Galus, Akdarosif și Falus, care s-au retras din luptă, încercând să facă o nouă strategie de atac, înainte de a fi și ei nimiciți. Bătălia era clar câștigată.

Saraf s-a întors spre Afaris și i-a spus:

— A venit timpul să pleci!

— Unde să plec?

— Mama ta o să te conducă în centrul Aorei, spre acea navă. Un vechi prieten mi-a spus că știi despre ce vorbesc.

— Doar nu vorbești serios!?

— Ba da. Indiferent de ce se va întâmpla pe Aora, tu trebuie să pleci! Vreau să te știu în siguranță! Știi ce mi-a spus Pandora, tu ești principala mea prioritate!

Afaris îl privea înmărmurit. Nu înțelegea ce are de gând tatăl său să facă cu el.

Hathim oftă zgomotos, dându-și capul pe spate:

— Offf, complicate mai sunt relațiile astea în familie. Nu îmi place să vă întrerup, dar totuși unul dintre noi trebuie să moară, iar eu nu am toată ziua la dispoziție.

Saraf i-a zâmbit ironic:

— Terminăm imediat! Ai răbdare! Afaris, te rog, fă ce îți spun!

— Nu plec! Stau aici cu tine, cu voi! O să terminăm asta împreună, apoi o să reclădim Aora.

— Lasă asta în grija mea și te rog nu mi te mai împotrivi!

— Dar...

— Niciun dar!

Saraf a venit lângă fiul său și l-a cuprins în brațe, iar Afaris la rândul său l-a strâns cu forță, mai mult ca oricând în viața sa.

— Nu vreau să te pierd! Nu din nou...

— Voi fi mereu alături de tine, orice s-ar întâmpla, oriunde vei fi!

— Mă voi mai reîntoarce vreodată?

Saraf l-a privit în ochi și i-a spus:

— Da! Ai cuvântul meu! Fugi acum!

Saraf i-a dat drumul din brațele sale. Afaris s-a retras cu spatele spre turn, pe treptele căruia îl aștepta Calis. Cei doi s-au privit cu tandrețe pentru câteva secunde. Niciunul dintre ei nu știa cât timp va trece până se vor revedea.

Apoi, în spatele lui Saraf, Hathim parcă a explodat de energie. Din corpul său ieșeau valuri de energie pură, întunecată, care mai apoi luau forma unor creaturi energo-forme. Erau la fel, precum dragonii lui Saraf. Apoi, acestea au plecat în urma Aorienilor și a Nimfelor, continuând bătălia.

— Să terminăm cu asta, a spus Hathim, iar în palma sa dreaptă s-a conturat o nouă sabie energo-formă, la fel ca aceea pe care a pierdut-o mai devreme.

Saraf și-a luat privirea de la Afaris și s-a uitat cu indiferență la Hathim. Afaris a ajuns pe treptele turnului și privea scena alături de mama sa. A observat că în palma dreaptă a tatălui său a apărut o sabie cum nu a mai văzut niciodată. Părea a fi făcută din cristal și era plină de energie. Putea spune chiar că era sculptată din cristalele energetice din centrul Aorei.

Calis i-a pus mâna pe umăr și i-a zis:

— Haide! Nu avem timp de pierdut!

— Dar dacă are nevoie de ajutorul nostru?

— Tatăl tău nu s-a întors din morți ca să ne ceară ajutorul, poți să fii sigur de asta! O să fie în regulă!

Mama sa l-a luat de mână și l-a tras după ea în interiorul turnului. Sunetele războiului se auzeau în surdină de afară. Apoi, o bubuitură energetică aproape că le-a spart timpanele. Afaris s-a oprit în loc și a privit în urmă. Prin ușa deschisă a turnului a putut vedea că Saraf și Hathim și-au început duelul.

— Haide, haide, îl impulsiona Calis, trăgându-l de mână.

Afaris a venit în urma mamei sale, care îl conducea spre unda energetică. Ajunși acolo, au pătruns în puț și s-au lăsat purtați de energie în jos. După ce au trecut de nivelul bibliotecii cu cristale, coborârea lor a devenit tot mai rapidă, deplasându-se cu viteză spre centrul Aorei.

Când căderea le-a încetinit și au ajuns la destinație, cei doi au ieșit din puțul energetic și au alergat printre cristale

spre locul în care îi aştepta nava spaţială. Calis l-a îndemnat să urce în ea şi i-a arătat cum să se poziţioneze în scaunul din stânga. Apoi l-a legat cu două bretele, fixându-l în scaun.

— Vino cu mine, te rog! Mai este încă un scaun!

Calis l-a mângâiat cu palma pe faţă şi i-a spus:

— Nu pot, ştii că trebuie să rămân cu tatăl tău.

Cu lacrimi în ochi, Afaris a întrebat-o:

— Când mă voi întoarce?

— Curând, fiul meu, curând!

În dreapta lui Afaris a apărut spiritul Aorei. Avea în mână un cristal mic cât un pumn, cules din grădina lui. L-a aşezat cu grijă lângă Afaris în navă şi i-a spus:

— Pentru orice eventualitate.

Nu ştia la ce se referea, însă Afaris era mult mai preocupat să vorbească cu mama lui:

— Unde merg? Cât de lung va fi drumul?

— Nu îţi fă griji, vei fi printre prieteni şi vei ajunge repede.

Calis a făcut o mişcare în aer cu mâna, iar trapa transparentă a navei s-a închis singură, blocându-l pe Afaris în interior. Apoi cu o altă mişcare a mâinii, bordul din faţa lui s-a iluminat, iar în spatele său a auzit sunetul motoarelor, lucru care i se părea extrem de ciudat.

— Cu bine, Afaris. Deja îmi este dor de tine, i-a spus Calis, zâmbindu-i cu lacrimi în ochi, după care nava a pornit din loc, accelerând atât de repede, încât Afaris s-a lipit de scaunul pe care stătea.

În câteva secunde, nava a ieşit din interiorul planetei, iar înaintea sa era cerul. O lumină din dreapta i-a atras atenţia. Era soarele ce răsărea dincolo de orizont. A privit pierdut acel peisaj. Cu câteva ore în urmă, era lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult să îl vadă, iar acum îl vedea pentru ultima oară.

Nava a părăsit planeta purtându-l pe Afaris cu ea spre o nouă lume. Afaris a privit în urmă până când Aora a rămas doar un mic punct luminos. Apoi şi-a îndreptat privirea îna-

inte, către stele. Nu ştia unde merge, nu ştia cât urma să dureze până va ajunge la destinaţie, dar oricum nu avea altceva de făcut decât să aştepte. Motorul navei s-a oprit, dar ştia că el continua să se deplaseze prin univers cu aceeaşi viteză.

Curând, a pierdut orice noţiune a timpului. Se întreba dacă au trecut ore sau zile, apoi se întreba dacă au trecut zece zile sau o sută. Simţea cum energia din el se scurge puţin câte puţin, până în momentul în care a adormit. Corpul său a intrat în repaus, însă mintea continua să funcţioneze. Putea vedea frumuseţea universului din jurul său, putea admira cu mintea planetele şi sorii pe lângă care trecea, însă nu mai avea putere să le privească cu propriii ochi.

Apoi, la un moment dat, a simţit o mică zgâlţâitură. S-a speriat, dar a reuşit să se convingă singur că era perfect normal. Ceea ce nu ştia el era faptul că acea zgâlţâitură a fost cauzată de un foarte mic asteroid ce s-a ciocnit de nava sa, deviindu-i uşor traiectoria, suficient cât să îi schimbe destinaţia.

Pentru mult timp, spaţiul a rămas neschimbat. Nu ştia cât timp a trecut de când a plecat sau când va ajunge. Dar apoi a putut să perceapă că se apropie de o planetă. Oare asta era destinaţia lui?

Nava a intrat în picaj spre planetă, apoi s-a prăbuşit pe suprafaţa ei, rostogolindu-se de nenumărate ori până când, în final, s-a oprit. Afaris era în continuare fixat în scaunul său cu centurile de siguranţă. A deschis uşor ochii şi a privit în jur. Interiorul navei era intact. Apoi a privit în sus, spre cer. Erau o mulţime de stele. A privit la obiectul ce lumina puternic în poala sa. Era cristalul energetic care, cumva, în urma impactului, a aterizat acolo. Lumina cu putere şi simţea cum îl alimentează şi pe el. Dar era prea slăbit pentru a mai putea ţine ochii deschişi. A adormit la loc, cu aproape toate simţurile sale. Mai putea doar să audă, iar în jurul său era linişte.

Timpul a trecut şi nimeni nu a venit după el. Peste navă a început să se aştearnă praf cosmic, până când nava,

într-un final, a dispărut complet. În jurul său era în continuare liniște.

Apoi, după un timp care nu putea fi altfel numit decât o viață de zeu, s-a auzit primul zgomot. Era un huruit, undeva în stânga. Mintea sa nu mai avea suficientă forță să gândească. Tot ce era capabilă să facă era să asculte. Huruitul devenea tot mai intens, până când s-a auzit o bubuitură. Ceva a lovit nava. Mai multe zgomote se auzeau din acea direcție, iar printre ele a putut distinge și voci. În sfârșit, a venit cineva după el.

Cu un maximum de efort, mai multe simțuri au început să își revină. Mintea se retrezea la viață. Cu ajutorul ei, a putut să vadă în jurul său. Nava lui era acum amplasată undeva sub niște lumini puternice, iar în jurul ei erau mai multe făpturi ce semănau foarte bine la corp cu Aorienii, doar că erau îmbrăcate în niște costume groase și cu o cască pe față, dintr-un material ce nu permitea percepției sale să pătrundă, ascunzându-le chipul. Nu se putea mișca, nu putea să deschidă ochii. Putea doar să stea și să perceapă ce este în jurul său.

Gândurile sale și-au croit drum spre mintea celei mai apropiate ființe de lângă el. Nu putea comunica cu ea, dar putea repera frecvența gândurilor sale. Astfel, a putut să înțeleagă ce vorbea:

— Cum de nu s-a descompus, în tot acest timp?

O altă ființă a spus ceva indescifrabil, apoi din nou a vorbit:

— Da, știu că este de-a noastră, însă un model foarte vechi. Antic chiar, e o relicvă.

După mai multe schimburi de replici, ființa a spus:

— Chemați-l pe Cafnel! El trebuie să știe mai bine decât noi.

Apoi au plecat, lăsându-l din nou singur. Treceau mereu pe la el, însă nimeni nu părea să îl bage în seamă. Doar stăteau și se uitau. Apoi, mai multe ființe au pătruns în încăpere, printre care una nouă. Afaris a reușit să îi intre în minte.

Aceasta s-a aplecat peste trapa navei, privindu-l cu atenție. A apăsat pe un buton de pe casca lui și atunci chipul său a fost descoperit. Chiar dacă îi era în continuare mascat de un material transparent, era la fel precum trapa navei, respectiv ușor pentru mintea sa să poată trece de el. Avea același chip ca el, doi ochi, un nas, o gură. Poate singura deosebire între cei doi era, în afara trăsăturilor mai rigide ale feței, culoarea ochilor. Ființa din fața lui Afaris avea ochii verzi, nu albaștri. Aceasta s-a îndreptat de spate și a vorbit:

— Nu poate fi adevărat... Așa ceva este imposibil!

Alte persoane din jurul navei îi puneau întrebări, iar el le răspundea:

— Cred că mă înșel, nu este posibil! Dar nu pot să fac o altă asemănare. E un Aorian. Da, știu că pare nebunesc, dar nu văd cu ce altă specie din univers să îl asemăn.

Ființa s-a uitat din nou spre Afaris și atunci, cu toată puterea de care mai dispunea, a întredeschis ochii, încercând să îl vadă, însă vederea sa era complet în ceață. Apoi a închis ochii și a adormit din nou, fără să îi mai funcționeze absolut niciun simț. Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost vocea ființei pe care o cheamă Cafnel spunând:

— E în viață! Trăiește! E clar, e un Aorian!

CUPRINS

Profeția lui Saraf 5
Capitolul I
O nimfă moartă 11
Capitolul II
Biblioteca cristalelor 19
Capitolul III
Energia clandestină 29
Capitolul IV
Saraf dezlănțuit 39
Capitolul V
Energo–spirite 49
Capitolul VI
Pe furiș prin pădure 63
Capitolul VII
O nouă alianță 77
Capitolul VIII
Antrenamente pentru supraviețuire 91
Capitolul IX
O minte în două corpuri 103
Capitolul X
Primul zbor 115
Capitolul XI
Secretul puțului energetic 125
Capitolul XII
O fată fermecătoare 135
Capitolul XIII
Sunetul vieții 147
Capitolul XIV
O viziune îmbibată în sânge 157
Capitolul XV
Cuibul 167
Capitolul XVI
Apariția umbrei 179
Capitolul XVII
Război 191

Capitolul XVIII
Tensiuni la masa de consiliu 201
Capitolul XIX
Fuga 211
Capitolul XX
Moartea unui trădător 223
Capitolul XXI
Bătălia pentru Coroană 233
Capitolul XXII
Pandora 245
Capitolul XXIII
Pădurea secretă 257
Capitolul XXIV
Noul rege al Nimfelor 269
Capitolul XXV
Aorieni întunecați și corupți 279
Capitolul XXVI
Avertismentul 291
Capitolul XXVII
Sfârșitul unei ere 301
Capitolul XXVIII
Cel ascuns în umbră 311
Capitolul XXIX
Un copac în flăcări 321
Capitolul XXX
Ruine arzând 331
Capitolul XXXI
O mișcare greșită 343
Capitolul XXXII
Planul de atac 351
Capitolul XXXIII
Inima Aorei 359
Capitolul XXXIV
Bătălia pentru Saraf-Menom 367
Capitolul XXXV
Somnul cel lung 381